[RĂZBOINICII]

[Antologie coordonată de George R. R. Martin şi Gardner Dozois]

Volumul - [1]

Traducere: [Laura Bocancios, Mihai-Dan Pavelescu, Marian Truţă]
Editura [Nemira], [2012]

[coord. de Gardner Dozois şi George R.R. Martin]
[Warriors]
[George R.R. Martin and Gardner Dozois], [2010]

Versiune ebook: [2.0]

tYGRI

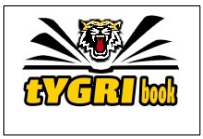

Versiune ebook: [1.0]

FreeRObooks

RĂZBOINICII

Cecelia Holland
Joe Haldeman
Robin Hobb
Lawrence Block
Tad Williams

1

Joe R. Lansdale
Peter S. Beagle
Diana Gabaldon
Naomi Novik

Antologie coordonată
de George R.R. Martin și Gardner Dozois

NAUTILUS

GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey şi a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii '70 a scris o serie de nuvele, printre care şi *Regii nisipurilor* (1979, Editura Nemira 2010), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo şi Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy şi horror. În anii '80 a fost producător şi scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television şi producător al filmului *Frumoasa şi Bestia.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii nopţii.* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC, alcătuită din şapte romane, dintre care cinci au şi fost publicate *(Urzeala tronurilor,* 1996 Editura Nemira, 2007, 2011; *Încleştarea regilor,* 1999 Editura Nemira, 2008, 2011; *Iureşul săbiilor,* 2000 Editura Nemira, 2009, 2011; *Festinul ciorilor,* 2005 Editura Nemira, 2009, 2011; *Dansul dragonilor,* 2011), iar două se află încă în stadiul de proiect *(The Winds of Winter şi A Dream of Spring).* Saga CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2.200.000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziţionate de HBO. Primul sezon, *Urzeala tronurilor,* a fost deja difuzat de HBO, urmând ca al doilea sezon, *Încleştarea regilor,* să aibă premiera în aprilie 2012. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obţinut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula şi World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului,* care face parte din roman, a obţinut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleştarea regilor a* câştigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 şi a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureşul săbiilor a* fost recompensat cu premiile Locus şi Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al

premiilor Hugo şi Nebula. Al patrulea volum al seriei, *Festinul ciorilor,* a fost finalist al premiilor Hugo şi Locus.

Editorul şi scriitorul Gardner Dozois s-a născut în 1947 în Salem, Massachusetts. Între 1984 şi 2004 a editat revista *Asimov'sScienceFiction*şi a fost răsplătit cu cincisprezece premii Hugo (record absolut) pentru cel mai bun editor profesionist. După retragerea de la *Asimov's,* a devenit editorul seriei de antologii *The Year's Best ScienceFiction,* publicate anual din 1984, pentru care a primit cincisprezece premii Locus. Ca scriitor a fost distins cu două premii Nebula pentru povestirile *The Peacemaker*(1983) şi *Copilul dimineţii* (1984 apărută în almanahul Anticipaţia, 1986).

*The Year's Best ScienceFiction*este considerată o „venerabilă instituţie" a SF-ului.

RĂZBOINICII

Cecelia Holland
Joe Haldeman
Robin Hobb
Lawrence Block
Tad Williams
Joe R. Lansdale
Peter S. Beagle
Diana Gabaldon
Naomi Novik

1

Antologie coordonată
de George R. R. Martin şi Gardner Dozois

Coperta: Gabi Dumitru

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Războinicii: antologie/coord. de Gardner Dozois şi George R.R. Martin;
Trad.: Laura Bocancios, Mihai-Dan Pavelescu, Marian Truţă.
Bucureşti: Nemira PublishingHouse, 2012
2 vol.
ISBN 978-606-579-323-l
Vol. 1. - 978-606-579-324-8

I. Dozois, Gardner
II. Martin, George R.R.
III. Bocancios, Laura (trad.)
IV. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)
V. Truţă, Marian (trad.)

821.111 (73)-31=135.1

WARRIORS
© 2010 by George R.R. Martin and Gardner Dozois

© Nemira, 2012

Redactor: Monica ANDRONESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN
Tiparul executat de Graficprint Industries

ISBN 978-606-579-324-8

PentruLauren şi Jeff,
pentru Tyler şi Isabella,
pentru Sean şi Dean

Fie ca războiul să vă fie străin!

CUPRINS

POVEŞTI DE PE SUPORTUL ROTATIV.....9
REGELE NORVEGIEI.....16
LEGAT PE VECIE.....59
TRIUMFUL.....106
TABULA RASA.....152
... ŞI VOI, ARHANGHELI AI IERTĂRII.....186
AM PLECAT MILITAR.....228
DIRAE.....261
OBICEIURI CAZONE.....293
LA ŞAPTE ANI DE CASĂ.....378

INTRODUCERE
POVEŞTI DE PE SUPORTUL ROTATIV

GEORGE R.R. MARTIN

Pe vremea când eram puşti, în Bayonne, New Jersey, nu existau librării.

Asta nu înseamnă că nu erau alte locuri de unde să poţi cumpăra cărţi. Erau sumedenie de magazine din care puteai să iei o carte dacă-ţi doreai doar o ediţie broşată. (În caz că preferai copertele cartonate, puteai lua autobuzul până la New York). Majoritatea acestor locuri erau ceea ce noi numeam pe atunci „bomboneriii", dar batoanele Hershey şi MilkyWays ori bomboanele de un ban erau exact cele care se vindeau cel mai puţin. Bomboneriile erau diferite între ele. Unele ofereau produse de băcănie, altele nu. Unele aveau sifon la dozator, altele nu. Într-unele găseai dimineaţa produse proaspete de brutărie şi sandvişuri delicioase cât era ziua de lungă, pe când în altele aveau pistoale cu apă, cercuri din lemn şi bile din cauciuc... Dar toate vindeau ziare, reviste, benzi desenate şi cărţi broşate.

Pe când copilăream în mahalalele din Bayonne, bomboneria din cartierul meu se afla la intersecţia dintre First Street şi KellyParkway, peste drum de strâmtoarea Kill Van Kull. „Raionul pentru cărţi" consta

dintr-un suport rotativ mai înalt decât mine, făcut din sârmă, amplasat chiar lângă rafturile cu benzi desenate... o aşezare perfectă pentru mine din clipa în care lecturile mele au trecut dincolo de lumea cărţilor amuzante. Aveam o alocaţie de un dolar pe săptămână, iar încercările de a împărţi acel dolar între o bandă desenată de zece cenţi (s-a ales praful de bugetul meu, când preţul lor a crescut la doisprezece cenţi), o carte de treizeci şi cinci de cenţi, o acadea sau două, uneori un sfert de malţ sau îngheţată cu sifon şi, rar, un joc de Skee-Ball la Uncle Milty's mă puneau mereu în faţa celor mai chinuitoare decizii. Dar mi-au şlefuit la maxim abilităţile matematice...

Rafturile cu benzi desenate şi suportul rotativ pentru cărţi aveau mai multe în comun decât simpla lor alăturare. Nici rafturile şi nici suportul nu recunoşteau existenţa genurilor. Pe-atunci, supereroii încă nu erau aşa răspândiţi ca în zilele noastre. Fireşte, îi aveam pe *Superman, Batman* şi *JLA,* cărora li s-au adăugat mai târziu *Spider-Man* şi *Fantastic Four.* Existau, în schimb, tot soiul de alte benzi desenate: de război, poliţiste, western, de dragoste, dar şi hibrizi ciudaţi de genul *Turok, Fiul Pietrei,* în care indienii întâlnesc dinozauri şi-i numesc *honkers.* Pentru amuzament îi aveai pe *Archie, Betty, Veronica* şi pe *Cosmo, marţianul vesel.* Copiii îi aveau pe *Casper, fantoma prietenoasă* şi pe *Baby Huery*(dar eu eram mult prea sofisticat pentru aşa ceva). Îl aveai pe CarlBarks, care desena *Donald Duck*şi *Unchiul Scrooge.* Aveai benzi desenate „tunate", benzi desenate despre manechine complet dezbrăcate şi, desigur, seria *ClassicIllustrated*ale cărei adaptări literare au reprezentat primele mele contacte cu toţi scriitorii, de la Robert Louis Stevenson la Herman Melville. *Şi toate aceste benzi desenate se găseau într-o deplină devălmăşie.*

La fel stăteau lucrurile şi în cazul cărţilor de pe suportul rotativ. Era un singur suport de acest fel şi avea atâtea „buzunare”, încât în niciunul dintre ele nu erau vreodată mai mult de unul-două exemplare dintr-un titlu. Am fost fan science-fiction de când un prieten de-al mamei mi-a dat, într-un an, de Crăciun, un exemplar din romanul lui Robert A. Heinlein, *HaveSpace Suit - Will Travel* (şi care, pentru aproape un deceniu, a fost singura carte cu coperte cartonate pe care am avut-o), aşa că eram mereu în căutare de romane de Heinlein sau de alte SF-uri, dar, cum toate cărţile erau amestecate, nu puteam să găsesc ce-mi doream decât dacă mă apucam să cotrobăi prin toate buzunarele suportului rotativ. Uneori mă aşezam în genunchi ca să pot să verific şi titlurile aflate la nivelul podelei. Pe atunci cărţile broşate erau mai subţiri, aşa că fiecare buzunar putea cuprinde patru sau cinci volume diferite. Puteai găsi un titlu SF în formată *AceDouble,* împreunat cu o ediţie de masă a *Fraţilor Karamazov,* făcute la rândul lor sendviş de un roman lacrimogen şi de ultimele isprăvi ale lui Mike Hammer. Dorothy Parker şi DorothySayers împărţeau acelaşi raft cu Ralph Ellison şi Salinger. Westernurile lui Max Brand se frecau de romanele Barbarei Cartland (Barbara ar fi murit, dacă ar fi ştiut). A. E. van Vogt, P. G. Wodehouse şi H. P. Lovecraft se înghesuiau împreună cu F. Scott Fitzgerald. Suspans, western, gotic, poveşti cu stafii, literatura engleză clasică, literatura contemporană şi, firește, SF, fantasy şi horror le puteai găsi pe toate în acel suport rotativ dintr-o mică bombonerie aflată la colţul străzilor First Street şi KellyParkway.

Privind înapoi, de la o distanţă de aproape jumătate de secol, observ că suportul acela rotativ a avut un impact profund asupra devenirii mele ca scriitor. Toţi scriitorii sunt mai întâi cititori şi toţi scriem genul de cărţi pe care am vrea să le citim. Am început iubind

SF-ul şi încă îl mai iubesc... dar, inevitabil, scormonind printre toate cărţile acelea m-am trezit interesat şi de alte genuri. Am început să citesc literatură horror atunci când mi-a atras atenţia o copertă cu imaginea lui Boris Karloff. Robert E. Howard şi L. Sprague de Camp m-au nărăvit la literatura fantasy, exact la timp pentru J.R.R. Tolkien cu *Stăpânul inelelor.* Epopeile istorice ale lui Dumas şi Thomas B. Costain înfăţişau, tot lupte cu săbiile, aşa că am început curând să citesc şi acest gen, ceea ce m-a condus la alte perioade istorice şi la alţi autori. Când i-am descoperit pe rafturile suportului pe Charles Dickens, Mark Twain şi Rudyard Kipling, i-am luat ca să citesc textele originale ale unora dintre povestirile mele favorite şi să văd cât sunt de diferite faţă de versiunile din ClassicsIllustrated. Unele dintre cărţile de suspans descoperite pe rafturi aveau coperte atât de lascive, încât a trebuit să le strecor pe furiş în casă şi să le citesc doar când nu mă vedea mama. Ian Fleming şi James Bond m-au introdus în lumea thrillerului şi a romanelor de spionaj, iar Jack Schaefer m-a introdus în lumea westernului. (Bine - trebuie să mărturisesc - n-am ajuns niciodată la romanele de dragoste sau la cele lacrimogene). Fireşte, ştiam care era diferenţa dintre *space opera* şi un roman poliţist dur sau un roman istoric, dar nu mi-a *păsat* niciodată de aceste diferenţe. Îmi părea, atunci, ca şi acum, că există poveşti bune şi poveşti proaste şi era singura deosebire care conta cu adevărat.

Punctul de vedere nu mi s-a schimbat prea mult în ultima jumătate de secol, dar în lumea editorilor şi a vânzătorilor de carte cu siguranţă s-a modificat. N-am nicio îndoială că încă mai există câteva suporturi rotative pe undeva, prin lume, cu toate volumele în devălmăşie, dar în zilele noastre majoritatea oamenilor îşi cumpără cărţile prin lanţurile de supermagazine,

acolo unde genul este rege. Literatura SF şi fantasy acolo, suspansul dincoace, romanele de dragoste în spate, bestsellerurile în faţă. Fără amestecuri, vă rog să staţi fiecare la locul vostru! Acum, pentru că aşa numitul „roman epic” a devenit el însuşi un gen, există o secţiune numită „Literatură”. Cărţile pentru copii şi cele pentru adolescenţi au fost separate.

Pentru vânzare presupun că e bine. Că e convenabil. E simplu să descoperi cărţile din genul care-ţi place. Nimeni nu trebuie să se lase în genunchi în speranţa că, în spatele unui volum intitulat *Cum să câştigi prietenii şi cum să influenţezi oamenii*, va descoperi *Big Planet* a lui Jack Vance.

Dar am sentimentul că nu-i bine pentru cititori. Şi, categoric, nu-i bine pentru scriitori. Cărţile ar trebui să ne deschidă uşi, să ne poarte în locuri în care n-am mai fost niciodată, să ne lărgească orizonturile şi felul în care vedem lumea. Limitarea lecturilor la un singur gen zădărniceşte totul. Ne limitează, ne face mai mici.

Totuşi, zidurile genurilor sunt din ce în ce mai solide. În decursul carierei mele, am scris science-fiction, fantasy şi horror şi, câteodată, am creat nişte hibrizi care aveau câte ceva din fiecare, uneori elemente de roman de suspans amestecate cu elemente de roman epic. Tinerii scriitori, care sunt acum la început de carieră, sunt descurajaţi în mod programatic de editori şi edituri să procedeze la fel. Noilor fantezişti li se spune că trebuie să adopte un pseudonim, dacă vor să scrie un roman science-fiction... şi Dumnezeu să-i aibă în pază, dacă vor să încerce unul de suspans.

Totul, pentru a optimiza vânzările şi presupun că şi ajută...

Eu sunt de părere că aşa ceva e un spanac şi-l dau dracului.

N-o fi avut Bayonne librării pe când eram copil, dar a avut o mulţime de pizzerii şi cea mai bună pizza din

lume mi se pare şi acum una preparată într-o patiserie din Bayonne. Nu-i de mirare că e una dintre mâncărurile mele preferate. Dar asta nu înseamnă că vreau să mănânc pizza în fiecare zi şi să dau deoparte orice alt fel de mâncare.

Ce v-am spus are legătură cu cartea pe care o ţineţi acum în mâini.

Astăzi sunt cunoscut mai degrabă ca autor de fantasy, *Războinicii* nu-i tocmai o antologie de fantasy... deşi, are o doză bună de fantasy în ea. Gardner Dozois, coeditor al acestei antologii, a editat o revistă de SF timp de două decenii. Dar despre *Războinicii* nu s-ar putea spune nici că-i tocmai o antologie de science-fiction, deşi are câteva povestiri SF la fel de bune precum cele din *Analog* sau *Asimov's. Războinicii* conţine şi un western, câteva povestiri de suspans, o mulţime de ficţiuni istorice, ceva *mainstream*şi vreo două povestioare pe care nici nu mă gândesc să le etichetez. *Războinicii* este suportul nostru rotativ.

Oamenii au vorbit despre războinici de când au început să spună poveşti. De pe vremea când Homer cânta mânia lui Ahile şi când sumerienii au scris *Epopeea lui Ghilgameş,* ne-au fascinat războinicii, soldaţii şi luptătorii. Ei sunt prezenţi în toate culturile, în tradiţiile literare şi în fiecare gen. *Pe frontul de vest nimic nou, De aici în eternitate, Semnul roşu al curajului* - toate acestea fac parte din canoanele noastre literare, sunt învăţate la şcoală în întreaga ţară sau în lume. Fantasy-ul a oferit războinici memorabili precum Conan Barbarul, Elric de Melnibone şi Aragorn, fiul lui Arathorn. SF-ul ne oferă imagini ale războaielor şi războinicilor din viitor în cărţi precum *Infanteria stelară*[1]a lui Robert A. Heinlein sau *Războiul etern*[2]a lui Joe W. Haldeman, ori în epopeile spaţiale ale lui David

1Ed. Cristian, 1997; Ed. Pygmalion, 2003 (n. tr.).

Weber, LoisMcMasterBujold şi Walter Jon Williams. Pistolarul din westernurile clasice este un războinic. Genul poliţist a creat un arhetip al războinicului urban, fie acesta poliţistul, asasinul plătit, şmecherul sau detectivul particular care se preumblă pe străzile sordide din prozele lui Chandler sau Hammett. Femeile războinice, copiii soldaţi, luptătorii de pe terenurile de fotbal, hoplitul grec şi legionarul roman, vikingii, muşchetarii, cruciaţii, soldatul din al Doilea Război Mondial sau din Vietnam... toţi aceştia sunt războinici şi pe mulţi dintre ei îi veţi găsi între paginile cărţii de faţă.

Autorii din această antologie sunt vedete cu premii sau bestseller-uri la activ, reprezentând o mulţime de edituri şi genuri diferite. Fiecăruia i s-a cerut acelaşi lucru o poveste despre un războinic. Unii au ales să scrie proze care ţin de genul în care sunt consacraţi. Alţii au hotărât să încerce să scrie altfel. În aceste pagini veţi descoperi războinici de toate formele, mărimile şi culorile, din toate perioadele istorice, de ieri, de azi sau de mâine şi din lumi care nu au fost nicicând. Unele poveşti vă vor întrista, altele vă vor înveseli, multe dintre ele vă vor ţine cu sufletul la gură.

Dar nu veţi şti care, ce şi cum, pentru că Gardner şi eu le-am amestecat pe toate, în spiritul vechilor suporturi rotative de cărţi. Aici nu există o secţiune de SF, nu există rafturi rezervate poveştilor istorice sau de dragoste, nu există pereţi despărţitori sau etichete de vreun fel. Există doar poveşti. Unele scrise de autorii voştri preferaţi (sperăm), altele scrise de autori despre care, poate, n-aţi auzit (încă). Nădăjduim ca, atunci când veţi termina cartea, o parte din autorii din ultima categorie să fie trecuţi la prima categorie.

Aşadar, rotiţi suportul de cărţi şi daţi pagina. Avem câteva poveşti să vă spunem...

2Ed. Pygmalion, 1998 (n. tr.).

Traducerea: Marian Truţă

REGELE NORVEGIEI

Cecelia Holland

Traducere din limba engleză
Marian Truţă

Cecelia Holland este una dintre cele mai aplaudate şi respectate autoare de romane istorice, comparată de mulţi cu titani ai genului, precum Mary Renault sau Larry McMurtry. În decursul carierei sale de peste treizeci de ani, ea a scris aproape treizeci de romane istorice, printre care: *The Firedrake, Rakossy, TwoRavens, Ghost on theSteppe, The Death of Attila, The King'sRoad, Pillar of theSky, The Lords of Vaumartin, Pacific Street, The SeaBeggars, The Earl, The Kings in Winter, The Belt of Gold.* Cecelia Holland a scris şi binecunoscutul roman science-fiction *FloatingWorlds,* care a fost nominalizat la premiul Locus în 1975, iar în ultima perioadă a lucrat la romane fantasy, ca *The SoulThief, Witches' Kitchen, The Serpent Dreamer*şi *Varanger,* acesta din urma fiind ultimul din seria *The SoulThief.* În 2009 i-a fost publicat *The High City,* un roman a cărui acţiune se petrece în Imperiul Bizantin.

În povestea violentă şi sângeroasă care urmează, autoarea ne poartă în timp, pe vremea vikingilor, într-o fulgerătoare incursiune de pradă (nădăjduim că ştiţi să vâsliţi), a cărei miză este mult peste aşteptările celor care iau parte la ea...

I

ConnCorbansson luptase pentru SweynTjugas încă de pe vremea când acesta era doar un proscris care se răzvrătise împotriva tatălui său, regele Harald Dintealbastru, iar prinţul îi promisese lui Conn un război cu Anglia atunci când va ajunge rege al Danemarcei. Dar, după ce Sweyn a preluat coroana, l-a lăsat pe regele Angliei să-şi cumpere pacea cu o corabie plină cu argint. Conn primise foarte prost acest lucru.

—Anglia este premiul cel mare. Mi-ai jurat.

Sweyn se trase furios de mustaţa lui cea lungă. Ochii îi scăpărau.

—N-am uitat. Va veni vremea şi pentru asta. Deocamdată îl avem pe cap pe Ducele Hakon, în Norvegia. Nu pot să-l ignor.

—Aşa că i-ai chemat pe Jomsvikingi[1], în loc să-l înfrunţi tu, spuse Conn. Din câte văd, coroana regală te-a preschimbat în femeie şi în iubitor de pungă.

Se răsuci pe călcâie şi, înainte ca Sweyn să spună ceva, părăsi Sala cea Mare a regelui. Raef, vărul său care îl însoţea pretutindeni, îl urmă. Sweyn strigă după ei, dar niciunul nu-l băgă în seamă.

—Cum să-l mai cred vreodată? îi zise Conn.

—Şi pentru care altul ai putea lupta, mă rog? îl întrebă Raef.

—Nu ştiu, răspunse bărbatul. Dar am să aflu.

În acea noapte, în Sala cea Mare de la Helsingor, Sweyn a dat o petrecere la care au venit mulţi dintre

---

1Organizaţie militară scandinavă legendară, care a reunit între secolele al X-lea şi al XIV-lea briganzi şi mercenari adepţi ai cultelor păgâne şi a cărei existenţă istorică nu este pe deplin documentată (n. tr.).

războinicii care îi formau Curtea, inclusiv Conn şi Raef, dar şi două căpeteniiale Jomsvikingilor: SigvaldiHaraldsson şi Bui Malacul. Raef se aşează la una dintre mesele joase, de vreme ce Conn atrăsese asupra lor iritarea regelui.

Conn îi era alături. Părul său negru şi cârlionţat, împreună cu barba, formau o coamă în jurul capului. Se uita lung la Jomsvikingii de pe partea cealaltă a mesei. Raef îi ştia curiozitatea. Auziseră multe despre tovărăşia Jomsvikingilor, despre cetăţile lor din est, despre priceperea lor la război, pe care erau dispuşi s-o pună în slujba oricui plătea suficient. Se presupunea că nici nu aveau conducători şi că toate lucrurile le ţineau în comun, ca oameni liberi. Raef se întrebă dacă Sigvaldi şi burduhănosul Bui nu erau mai degrabă nişte soli decât căpetenii. Nu purtau veşminte scumpe, precum mătăsurile şi blănurile lui Sweyn, iar părul le atârna, la fel ca bărbile, încâlcit şi lung.

—Îmi place cum arată, spuse Conn. Sunt oameni aspri şi mândri.

Raef nu zise nimic, fiind mai cumpănit la judecată. De partea cealaltă a mesei, Sigvaldi băgase de seamă privirea lui Conn şi ridică un pocal spre el. Conn bău împreună cu Sigvaldi. Era o bere tare, groasă ca pişatul de urs, iar sclavi cu urcioare umblau pe la mese şi umpleau pocalele, chiar şi pe cele pe jumătate goale. Raef se întinse şi îşi întoarse cupa goală cu gura în jos.

După ce terminară de mâncat şi se puseră temeinic pe băut, Sweyn se ridică în picioare şi înălţă pocalul, invocându-i şi onorându-i pe Thor şi pe Odin. Bărbaţii de la masă îi ţinură isonul şi băură, dar Sweyn nu isprăvise ce avea de zis.

—Este un obicei danez ca, în onoarea zeilor, să se facă jurăminte, iar jurămintele din astfel de ocazii sunt sacre.

Ţinu cupa ridicată să-i fie umplută.

—Aici, în numele celor prea puternici, jur că într-o bună zi am să mă proclam regele Angliei!

Bărbaţii din sală urlară aţâţaţi. Printre armele care se agitau în aer şi mutrele rânjite, Raef îl văzu pe Sweyn întorcându-se spre Conn.

—Cine altcineva mai face un astfel de jurământ?

Gălăgia din sală se potoli pentru câteva clipe şi Sigvaldi se ridică în picioare, clătinându-se.

—Când o fi să fie război cu Anglia, să fie... Dar noi suntem aici, acum, pentru Ducele Hakon din Norvegia, care-i un sperjur şi un trădător.

Glasurile crescură în intensitate, urlând injurii la adresa Ducelui Hakon: trădător, hoţ şi mincinos. În acest timp, sclavii alergau să umple cupele. Cu hainele îmbibate de băutură şi roşu la faţă, Sigvaldi îşi ridică pocalul cât mai sus, astfel încât să-l vadă toată lumea. După ce larma se potoli, zbieră:

—De aceea, jur în faţa zeilor să conduc Jomsvikingii împotriva lui Hakon, oriunde s-ar ascunde! Şi nu voi renunţa până nu am să-l văd înfrânt.

Izbucniră urale de pretutindeni. Sala era plină de bărbaţi, de cei care şedeau la mese, mulţi dintre ei Jomsvikingi, dar şi de mulţi alţii care stăteau în spatele lor, străji sau curteni de-ai lui Sweyn.

—Un jurământ puternic, strigă Sweyn. În onoarea zeilor pe care Hakon i-a trădat. Voi, ceilalţi... o să vă urmaţi căpetenia?

Aruncă o căutătură piezişă la Conn, la masa de jos.

—Care dintre voi se va alătura Jomsvikingilor?

Auzind aceasta, danezi şi Jomsvikingi deopotrivă porniră să facă jurăminte şi făgăduieli, în vreme ce sclavii nu mai pridideau cu ulcioarele.

Apoi, Conn se ridică.

Raef îşi ţinu, îngrijorat, respiraţia. În sală se auzeau doar şoapte. Conn îşi ridică pocalul.

—Jur să merg cu tine, Sigvaldi, să-l provoc pe Hakon faţă în faţă şi să nu mă întorc aici până când nu voi fi regele Norvegiei.

Ridică pocalul spre Sweyn, apoi îl duse la gură.

Urmă o clipă de tăcere, pentru că toţi văzuseră în jurământul lui Conn fie o insultă, fie o provocare, dar apoi izbucniră iarăşi într-o serie de urale care umplură sala împreună cu alte revărsări de jurăminte. Raef, care nu mai băuse nimic altceva în afară de prima cupă, observă că ochii lui Sweyn scăpărau şi-l fixau pe Conn, iar gura i se strâmbase într-o grimasă de furie. Raef se gândi că prin gestul lui Conn obţinuseră mai mult decât şi-ar fi dorit în acea seară la Helsingor.

În dimineaţa următoare Conn se trezi, se întinse pe laviţa pe care dormise în sala cea mare şi ieşi în curte să se uşureze. Capul îi bubuia, iar în gură avea un gust cumplit. Nu-şi aducea amintea prea multe din noaptea care trecuse. Când se întoarse de la gard, îl văzu pe Sigvaldi, căpetenia Jomsvikingilor, care se apropia de el cu o faţă radioasă.

—Ei bine, tună el, parcă am promis nişte lucruri grozave, noaptea trecută, cu toate jurămintele alea, nu? Dar sunt bucuros că eşti cu noi, băiete. Vom vedea dacă vei ajunge un Jomsviking adevărat.

Îi întinse mâna, iar Conn, neavând încotro, o strânse. Sigvaldi se urni din loc.

—Ne întâlnim la Limsfjord, când va fi lună plină, şi pornim spre Norvegia ca să-i atragem pe Hakon spre noi. Apoi vom vedea cât de bine te lupţi.

Traversă tropăind curtea, spre un grup de Jomsvikingi care ieşiseră la soare. Raef stătea în pragul uşii de la sală.

Conn se apropie de el.

—Ce am jurat aseară?

Chipul prelung şi familiar al vărului său era lipsit de expresie.

—Ai spus că vei merge cu ei şi ai să-l provoci pe Ducele Hakon faţă în faţă şi n-o să te întorci în Danemarca până nu vei ajunge regele Norvegiei.

Uluit, Conn scoase un scâncet.

—Ce prostii spun la băutură! Dar e un ţel pe cinste, nu-i aşa?

—Aşa aş zice şi eu, răspunse Raef.

—Dacă-i pe-aşa, atunci, să mergem.

II

Şi astfel au pornit pe mare, către nord, să năvălească în Norvegia undeva prin preajma Vikului, acolo unde erau bogăţiile. Uneori, întreaga flotă ataca un sat, alteori corăbiile se răspândeau în lungul vreunui fiord, lăsându-şi oamenii să atace şi să jefuiască fermele din ţinut. Orice lucru capturat şi care era din aur ajungea într-un cufăr mare, pe care Bui Malacul îl păzea ca un dragon. Orice altceva prădau, fie mâncau sau beau, fie trimiteau către Jomsberg[2]. Câteva corăbii burduşite luaseră deja calea Jomsbergului, dar Ducele Hakon nu era de găsit nicăieri.

Au cârmit spre nord, urmând strâmtorile dintre insule şi coastă, jefuind ţărmurile pe măsură ce înaintau. Cu fiecare zi, soarele zăbovea din ce în ce mai mult pe bolta cerească, iar nopţile abia ofereau un ceas de întuneric pentru odihna oamenilor. În jurul lor, dincolo de pajiştile de pe ţărmuri, ţinutul se ridica în şiruri muntoase, din stânci ascunse de zăpezi. Au ieşit

---

2Reşedinţa jomsvikingilor, cunoscută şi sub numele de Jomsborg, nelocalizată încă de istorici (n. tr.).

în larg ca să evite capul Stad, mereu învăluit în nori şi bătut de vânturi, apoi au vâslit schimbând direcţia spre nord-est, atacând tot ce găseau prin fiorduri. Vâsliseră deja câteva zile bunepe drumul de apă care ducea la Trondelag fără ca Hakon să li se împotrivească în vreun fel.

III

Pe Conn îl dureau muşchii. Vâslise toată ziua împotriva puternicului vânt din nord, iar acum stătea pe plajă, întinzându-şi membrele dureroase. Soarele arăta ca o băşică mare şi portocalie, undeva spre apus. Cerul ardea de strălucirea lui şi abia dacă era tivit cu câteva zdrenţe de nori. Marea întunecată se vălurea pe ţărmul pietros, apoi se retrăgea plină de spumă care clipocea. Dincolo de corăbiile ce zăceau pe plajă, aidoma unor monştri care se odihneau, zări preţ de o clipă un rechin.

În lumina arămie a asfinţitului leneş, focurile de tabără care acopereau plaja erau aproape invizibile. În vetrele improvizate se roteau încet pulpe de vită. Hălci de carne ori peşti la proţap sau în frigări îşi lăsau grăsimea să picure şi să explodeze pe cărbunii încinşi şi câte un om şedea pe lângă văpaie, cu o cană în mână, domolind prăjeala cu un şuvoi de bere. Conn îl zări pe SigvaldiHaraldsson în susul plajei şi se îndreptă spre el.

Căpetenia Jomsvikingilor şedea pe o buturugă mare, cu picioarele întinse în faţă, urmărindu-l pe unul dintre oamenii săi cum învârte frigarea. Bui Malacul stătea chiar lângă el, ţinând la picioare cufărul care adăpostea comoara. Când Conn s-a apropiat, şi-au ridicat privirile către el. Treceau o cană de la unul la

altul, iar Sigvaldi, cu un mormăit de bun-venit, i-o oferi şi lui Conn.

Acesta o luă şi bău. Berea avea un gust noroios.

—Hakon trebuie să apară curând.

Sigvaldi izbucni într-un hohot aspru de râs, pocnindu-şi palmele de genunchi.

—Ţi-am spus, băiete, nu va lupta cu noi de bunăvoie. O să trebuiască să urcăm tot drumul până la Trondelag şi să-l scoatem din gaura în care se ascunde.

Bui râse.

—Până atunci o să-i aducem la sapă de lemn, spuse lovind în cufărul de lângă el.

—Aşa-i, răspunse Sigvaldi şi întinse mâna bătându-l pe Conn camaradereşte peste braţ. Ne-am luat o pradă babană şi o să tragem la noapte un chef zdravăn, ca de obicei. Asta-i felul de viaţă al Jomsvikingilor, băiete.

—Am venit să-l dau jos pe Ducele Hakon, izbucni Conn. Nu să înjunghii câţiva târgoveţi pentru lanţurile lor de aur.

Auzind asta, Bui îşi lăsă capul pe spate.

—E un pic din Hakon în fiecare dintre zale, spuse.

Sigvaldi slobozi încă un hohot de râs.

—Conn, ia aminte la mine... Trebuie să înveţi să amesteci sângele rece cu nerăbdarea asta tinerească. Înainte să avem parte de vreo luptă adevărată, trebuie să-l hăituim pe Hakon ca pe un iepure ce este. Între timp, putem să ne ospătăm cu satele astea.

Bui încă îl privea pe Conn rece.

—Ştii... Corabia ta nu prea a adus mult aur, îi spuse împingând cufărul. Poate că ar trebui să cumpăneşti ceva mai mult la asta.

—Nu-s un Jomsviking, răspunse Conn, după care se întoarse şi plecă.

Nu spusese nici că nu mai era omul lui SweynTujgas.

Trecu dincolo de corăbii, la focul său. Oamenii săi trăseseră la capătul plajei, la adăpost de vânt, în spatele dunelor de nisip. Apusul azvârlise peste mare un văl rozaliu care făcea ca valurile să se spargă în linii luminoase şi întunecate. Vântul cânta printre corăbii, ca şi cum dragonii vorbeau între ei în graiul lor secret. Spre răsărit, pe cerul roşiatic purpuriu, munţii costelivicare străjuiau coasta păreau adevărate ziduri de stâncă, acoperite cu strălucirea trandafirie a gheţarilor.

Se vârî printre oamenii săi, adunaţi în jurul focului deasupra căruia frigeau ciozvârte de vită şi beau bere. Raef se retrăsese la adăpostul unei pante nisipoase şi şedea alături de un om rănit, întins pe pământ.

Conn se ghemui pe vine, lângă foc. Luă un corn cu bere din mâna unui om de lângă el, pe nume Finn, care era şi cel mai tânăr dintre ei.

—Du-te de-l cheamă pe Aslak să bea cu mine.

Finn se ridică şi se îndepărtă la trap... un băiat subţirel, care în urmă cu două veri încă mai împingea la coarnele plugului. Conn dădu de duşcă ce mai rămăsese în corn. Era o bere mai bună decât cea băută cu Stigvaldi. Văzând că după fiecare raid tot argintul şi aurul ajungeau în cufărul lui Bui, Conn începuse să jefuiască tot ce era mai bun de haleală şi de băut.

Vizavi, Grim rânji la el cu ochii bulbucaţi, peste o bucată de carne pe jumătate arsă.

—Vreo veste? îl întrebă acesta pe Conn.

—Nimic, răspunse Conn.

Aruncă din nou o privire înspre locul unde stătea Raef, la marginea beznei, alături de rănitul care trăgea să moară, dar tocmai atunci sosi Aslak.

Conn se ridică în picioare. La fel ca el, Aslak era o căpetenie şi, cu toate că era un Jomsviking, cei doi se înţelegeau foarte bine. În plus, Aslak era chiar din

Trondelag. Îşi strânseră mâinile şi se aşezară, iar Conn aşteptă până ce Aslak luă câteva înghiţituri lungi dintr-un corn cu bere.

—Asta-i cea mai bună împărtăşanie pe care am gustat-o de când am făcut jurămintele la Helsingor.

Conn mormăi. Nu-i făcea plăcere să-şi aducă aminte de noaptea aceea.

—Eşti de pe aici, nu-i aşa? întrebă el. Cum sunt ţărmurile mai departe?

—Cum au fost şi până acum, răspunse Alsak. Cu strâmtori, cu insule şi golfuri. Vânt din belşug. Piatră din belşug. Şi oameni sărmani, săraci ca un câmp sterp. Bui nu va fi prea fericit pe-aici.

—Oricum, Bui nu este fericit nici cu mine în preajmă, râse Conn.

Aslak îl salută cu cornul plin de bere:

—Jefuieşti un aur nepotrivit.

Conn ridică şi el cornul în semn de salut şi bău.

—Sigvaldi e de părere că Hakon e prea fricos să ne aţină calea, oricât i-am jefui poporul.

Aslak mârâi. Oamenii din jurul focului erau ochi şi urechi.

—Asta nu e bine. Sigvaldi face o greşeală dacă îşi închipuie una ca asta. Hakon e un diavol de luptător.

Aslak îşi şterse cu o mână spuma de bere din barbă.

—Hakon se trage din Uriaşii de Gheaţă, care-s nişte zei mai vechi decât Odin, continuă el. De aia nu a coborât în sud atunci când am prădat Tonsbergul şi nici când am trecut de Stad. Puterea lui este în nord. Cum noi mergem spre nord, nu cred că vom mai avea mult de aşteptat.

—Aşa să fie, spuse Conn şi scuipă printre degete. Mai bea un corn, Aslak. Gorm, să-mi laşi şi mie o bucată de carne.

Se ridică şi se îndreptă spre Raef. Muribundul, pe nume Ketil, era unul dintre vâslaşi, cam de aceeaşi

vârstă cu Conn. Întreg echipajul fusese format din băieţi plecaţi de la ferme, atunci când şi-au luat prima lor corabie, pe *Seabird.* Orice ar fi crezut Sigvaldi, acum, după doi ani de navigat alături de Conn şi de Raef, niciunul dintre ei nu mai era un boboc nepriceput.

În ziua aceea luaseră cu asalt un sat dintr-o strâmtoare. Unii săteni ripostaseră câteva minute, iar unul dintre ei îl izbise peKetil cu un ciomag în coaste. Era încă în viaţă la sfârşitul atacului, aşa că-l aduseseră cu ei ca să-i vegheze moartea în linişte şi în siguranţă. Raef şedea ghemuit lângă rănit, cu spatele la duna de nisip şi cu picioarele-i lungi strânse la piept. Conn se ghemui şi el pe vine.

—Este...?

Raef dădu din cap. Părul lins şi spălăcit i se revărsă pe umeri.

—Nu mai are mult.

Conn se gândi la lupta din sat şi spuse:

—Oamenii ăştia-s poporul lui Hakon. De ce nu-i apără Ducele de noi?

Întinse mâna spre Ketil, dar nu-l atinse.

—Pentru că asta ne-am dori noi, să-i apere, dădu Raef din umeri.

—Şi ce va face până la urmă?

—Ceea ce nu ne dorim... Uite-l pe Bui!

Jomsvikingul, rotund ca un butoiaş de heringi, se apropiase agale de focul de lângă *Seabird,* dar, văzându-i pe cei doi, cârmi imediat spre ei.

—Trăiască regele Norvegiei, necheză el.

—Să te audă Soarta, răspunse Conn ridicându-se. Ce vânt te aduce aici?

—Te cheamă Sigvaldi. Doar pe tine. Chiar acum. La sfat.

Conn aruncă o privire spre Raef.

—Vii cu mine?

—Sigvaldi a zis să vii doar tu, pufni Bui.

—Rămân aici, cu Ketil, răspunse Raef, iar Conn plecă fără el.

IV

Prima dată când a navigat cu Jomsvikingii, Conn se aşteptase ca adunările lor de sfat să fie pline de zarvă şi dispute dinpartea tuturor, dar acum ştia cum merg lucrurile. Era destulă mâncare şi băutură din care să se ospăteze. În cele din urmă, Sigvaldi se aşeză în faţa lor şi le spuse cum vor decurge evenimentele. Ceilalţi dădeau din cap afirmativ. Se presupunea că sunt cu toţii oameni liberi, dar făceau ceea ce li se cerea. Conn îi plăcea pe Jomsvikingi mai mult ca idee decât în realitate.

—Avem ştirea că Hakon se află undeva în golf, pe unde e insula aia mare.

Un murmur se ridică printre celelalte căpetenii.

—Câte corăbii? întrebă Bui.

—Puţine. Şase sau opt. E limpede că aşteaptă să i se adune flota. Dar noi o să-l prindem înainte să apară restul corăbiilor. Vom porni până să se crape de ziuă. Eu iau partea stângă, împreună cu Bui. Alsak, tu, împreună cu Sigurd Cape şi Havard o să ţineţi partea dreaptă.

Dinţii îi sticleau. Conn simţi deodată un fior. Sigvaldi se întoarse spre el şi-l fixă cu privirea:

—Şi, de vreme ce arzi de nerăbdare să pui mâna pe el, tu, ConnCorbansson, vei merge primul, pe mijloc.

L-au îngropat pe Ketil la lumina vagă a nopţii scurte, nordice. Oamenii de pe *Seabird* l-au aşezat cu faţa în

sus, la piciorul dunei de nisip, i-au pus sabia alături şi i-au lăsat un pic de carne şi de bere, să aibă pentru ultima călătorie. Apoi, fiecare a adus câte o piatră de pe ţărm.

—Mai bine să mori astfel, decât înjugat la plug ca un bou, spuse Finn, după care aşează piatra la picioarele lui Ketil.

—Dar şi mai bine, mâine în bătălie, spuse Gorm aşezând piatra la căpătâiul mortului, apoi se răsuci spre Conn cu ochii lui bulbucaţi. Câte corăbii are Hakon?

—Sigvaldi zice că doar câteva. Dar nu mai am încredere în el, răspunse Conn.

—O să vedem mâine, când o să-i prindem pe Hakon, spuse Grom.

Cineva râse, iar Rugr adăugă:

—Dacă o să-l prindem...

—O să fie o ispravă care va face înconjurul întregii lumi.

Conn se aplecă şi aşează piatra la umărul lui Ketil.

—Orice s-ar întâmpla, vom fi împreună.

—Îl luăm pe Ketil cu noi, spuse Raef aşezând piatra sa la şoldul mortului.

—Dacă-l batem pe Hakon, pietrele vor spune povestea până la sfârşitul lumii, adăugă Odd, aşezându-şi piatra la unul dintre genunchii lui Ketil.

—Până la sfârşitul lumii!

Acum pietrele alcătuiau un contur în jurul celui mort, ca o corabie menită să-l ducă departe.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe, cu privirile îndreptate spre Ketil, după care îl acoperiră cu nisip. Apoi se uitară unii la alţii cu ochii sticlind şi, strângându-şi mâinile unii altora, izbucniră într-un râs chinuit şi ascuţit.

—Împreună! Cu toţii, împreună, spuseră ei.

S-au dus apoi să se pregătească, să-şi vadă de arme şi să doarmă, dacă ar fi putut, astfel încât să fie gata înainte de venirea zorilor. Conn şi Raef încărcară provizii suplimentare de apă şi hrană pe corabia care se odihnea pe plajă.

Ceilalţi se întinseseră pe lângă foc. Conn se lungi pe nisip, lângă vărul său, chiar sub coca navei. Nu credea că avea să doarmă. Se gândea la toate luptele şi bătăliile la care participase până atunci, dar, dintr-odată, toate aceste amintiri i se părură înceţoşate.

Oricum, mâine va fi altfel. Mereu este altfel.

—Eşti pregătit? îl întrebă pe Raef.

—Cred că da, răspunse acesta.

Glasul îi sună încordat ca o strună întinsă.

—Nu, adăugă el, asta nu-mi place deloc. Ne-a pus primii, înaintea tuturor?

—Da. Avem şansa să-l capturăm pe Hakon. Noi singuri.

—Sau să fim noi prinşi. Sigvaldi încearcă să ne piardă, comentă Raef.

Conn îi dădu un ghiont cu cotul.

—Te gândeşti prea mult. Când va începe, n-o să mai ai vreme să-ţi macini gândurile.

Căscă, rezemându-se mai bine de scândurile corăbiei, simţindu-se dintr-odată ostenit.

—Doar să te ţii după mine... mai spuse, închizând ochii şi alunecând în somn.

Conn visă.

Era prins într-o mare bătălie, într-un vârtej de securi care se loveau de scuturi şi de sunete de corn. Corabia se clătina sub tălpile lui, iar în jur vedea numai braţe, plete şi mutre schimonosite. Nu putea deosebi duşmanii de prieteni. Iureşul care îl înconjura, urletele şi luptele păreau că vor să-l devoreze. Cuprins de frenezie, izbi cu sabia în stânga şi-n dreapta, să-şi facă loc. Sângele îl împroşcă peste tot, îl simţi şi pe buze.

Apoi, sunetul topoarelor lovindu-se de scuturi se preschimbă într-un tunet care se rostogolea, iar un fulger aproape că-l orbi. După ce-şi recăpătă vederea, se trezi singur, luptând de unul singur, un omuleţ înfruntând o cumplită furtună şi nici măcar pe corabie nu se mai afla. Norii cenuşii, întunecaţi, clocoteau la sute de metri deasupra sa, iar fulgerele veneau în săgeţi spre el. Ploaia o simţea ca pe un şuvoi de pietre, iar trăsnete şi tunete îl loveau cu pumnii, strivindu-l neîncetat.

Vântul răvăşea fuioarele de nori şi în volbura lor văzu o pereche de ochi, o gură cu dinţii ca nişte bolovani, o formă monstruoasă de femeie, alcătuită din ceaţă şi negură. Sus, deasupra lui, ea întinsese un braţ spre el şi fulgere se vânzoleau în vârful fiecărui deget. Era legat şi nu se putea mişca, iar fulgerele îl loviră şi-l risipiră în bucăţi. Unde fusese el, nu mai era nimic.

Se trezi pe nisip, lângă corabie. Visul îl înfiorase. Descoperi cu surprindere că era întreg. Se ridică şi făcu câţiva paşi pe plajă, spre răsărit.

La marginea cerului purpuriu se răspândea o văpaie roşie şi aerul pâlpâia. Stătea pe pietrele de pe plajă, iar visul îi continua în minte, mai puternic decât ziua care creştea lângă el.

O clipă mai târziu, Raef se apropie. Conn îi povesti visul şi, în ciuda luminii slabe a zorilor, îl văzu că păleşte.

—Crezi că este adevărat? îl întrebă Conn.

—Toate visele sunt oarecum adevărate.

Echipajul se aduna în jurul corăbiei. Soarele era pe cale să răsară.

—Suntem la voia sorţii, spuse Conn. N-avem altceva de făcut decât să ne împlinim destinul cât mai bine. E simplu... Hai să mergem!

V

Au vâslit, în lumina soarelui care creştea, ocolind capătul insulei, către sud-est, spre intrarea în golf. Marea era agitată, cu suprafaţa cuprinsă de hulă. *Seabird* zbura peste valuri ca un şoim de vânătoare. Pe locul lui Ketil şedea Conn, la prima vâslă de pe bordul cârmei[3]. Putea să vadă, de fiecare dată când seapleca în faţă peste ramă, restul flotei, înşirată după ei, corabie după corabie, urmărindu-i bătând din vâsle. Vedea catargele goale şi provele înalte şi arcuite cum se profilau întunecat pe cerul palid, vedea marea spărgându-se în spumă albă, de coastele corăbiilor.

Ceva crescu în el, o bucurie căreia nu i se putea împotrivi. Se uită peste umăr. Treceau de celălalt capăt al insulei, cu golful deschizându-se înaintea lor între două şiruri de dealuri costelive şi parcă cioplite cu dalta. În spatele lor, se zărea cortina albă a munţilor. Soarele răsărea, vărsând peste ape o pânză de lumină. Cerul era alb. Era bucuros că se îndreptau spre sud, avea să lupte cu strălucirea soarelui într-o parte, nu direct în ochi. Simţi cum marea se linişteşte, odată ajunşi la adăpost, între dealuri. Dădu un ordin şi echipajul răspunse cu un singur strigăt. Pe dată, vâslele au fost întoarse cu lamele orizontal, abia atingând suprafaţa apei. *Seabird* părea că se înalţă prin aer. Simţi o mândrie ameţitoare: echipajul lui, cei mai buni vâslaşi din flotă.

Golful îşi deschise braţele. Pe mijlocul canalului, o insulă colţuroasă îşi iţea cocoaşa întunecată, sub o mantie de copaci. Raef, la cârmă, îi îndreptă spre vestul insulei. Corabia pluti către o îngrămădeală de

---

3 Corăbiile vikingilor erau controlate cu ajutorul unei vâsle speciale, poziţionată vertical la pupa, pe unul dintre borduri. Prin urmare, Conn era aşezat la prima vâslă de la prova, pe aceeaşi parte cu cârma (n. tr.).

stânci joase, care abia răsăreau din valuri. Privind peste cele şapte rânduri de vâslaşi din faţa sa, Conn îl văzu pe Raef cu păru-i alb şi revărsat, cercetând cu privirea-i ageră întinderea golfului.

Un banc de nisip se întindea ca o limbă în apă, dincolo de capătul sudic al insulei. Mai departe golful se lărgea, strălucind în lumina vie. Pe partea cealaltă, lângă ţărm, valurile se spărgeau albe de stâncile golaşe. Atunci Raef strigă:

—Corabie! Corabie! şi arătă undeva înainte.

Conn puse vâsla de-a curmezişul, sări în picioare şi se căţără pe copastie. La început, n-a văzut decât întinderea strălucitoarede apă şi o altă insulă împădurită, departe, spre sud. Apoi, la jumătatea distanţei până la acea insulă, soarele abia răsărit se reflectă în ceva ca din aur.

Conn îşi aduse aminte de drakkarul cu cap de aur, pe care îl mai văzuse odată, în Danemarca. Dădu un chiot.

—El este! Aia e corabia lui Hakon!

Din spate, Raef îi ţinu isonul. Pe una dintre corăbiile care îi urmau răsună semnalul grav şi răguşit al unui corn. *Seabird* trecu de insulă, spre zona în care golful se lărgea, cu vâslaşii trăgând cu forţă la rame.

Conn se răsuci şi se uită rapid în urmă.

În spatele lor, fâşia îngustă de apă dintre insulă şi ţărmul vestic al golfului era înţesată cu corăbiile Jomsvikingilor, iar catargele păreau o pădure mişcătoare. Alte sunete de corn se auziră dintr-odată şi un vuiet de glasuri se ridică în aer. Cu toţii văzuseră corabia de aur.

Se întoarse brusc. Cam la jumătate de milă în interiorul golfului, strălucirea aurie a drakkarului făcuse cale întoarsă spre sud. Echipajul urlă, iar *Seabird* ţâşni înainte. Sunetele de corn răsunau în urma lui. Conn se lăsă iute jos şi-şi reluă locul la vâslă.

Sigvaldi, în stânga lui *Seabird,* aproape că zbura cu drakkarul său, iar pe dreapta, corabia lui Aslak, cu al ei cap de dragon cu colţi şi coarne, se afla la numai câteva lungimi în urmă.

—Haide! Haide! strigă Conn aplecându-se pe vâslă.

Ceilalţi intrară numaidecât în ritmul lui. Flota care venea din spate se răspândea pe măsură ce apele se lărgeau, dincolo de prima insulă, şi fiecare corabie părea că se ia la întrecere să ajungă prima. Glasuri răstite şi grăbite urcau în aer. Conn îl zări pe Sigvaldi la prova drakkarului său, zbierând ordine. Pe cealaltă parte, Aslak îşi îndemna oamenii agitându-şi braţele ca o morişcă.

Deşi era cea mai mică dintre corăbii, *Seabird* se menţinea în faţă. O urmau mulţimea de corăbii ale Jomsvikingilor, iar în faţa ei se afla doar drakkarul cu capul de dragon auriu.

Brusc, Raef strigă:

—Corăbii! Corăbii!

Conn îşi lăsă iarăşi vâsla şi se căţără pe copastia provei. Mătură cu privirea capătul golfului, scrută atent ţărmurile accidentate şi îngrămădeala de stânci de lângă ele. Departe, drakkarul auriu îşi încetase fuga şi se întorcea spre ei. Se căţără şi mai sus, pe provă, ţinându-se de copastie şi văzu mai întâi siluetele joase ale corăbiilor din spatele lui Hakon, iar apoi alte corăbii apărând de după ieşindurile de stânci în spatele cărora se pitiseră până atunci.

—Câte sunt? zbieră Raef.

—Habar n-am! Încetiniţi la jumătate!

Conn sări de pe provă şi, în vreme ce corabia îşi micşora viteza, trecu pe la fiecare în parte.

—Pregătiţi-vă. Puneţi-vă coifurile şi luaţi-vă săbiile!

Ochii lor luceau deja sălbatic, iar faţa lui Finn era albă, precum coaja unui ou. Gorm blestema în barbă, Skeggi înghiţea în gol de parcă ar fi stat să verse. Conn

ajunse la pupa, unde Raef se căţărase pe copastie, cercetând golful.

—Sunt o mulţime de corăbii. Mai multe decât ale noastre. Hakon ne-a pregătit o cursă şi noi am căzut în ea.

—Sigvaldi ne-a băgat în cursă, răspunse Conn.

Apoi, cotrobăi pe sub tejgheaua arcuită de la pupa, îşi luă casca şi o trase pe cap.

—Tu doar du-ne spre Hakon, adăugă el şi strigă: Trageţi tare! Unu! Doi!

Dădu ritmul şi alergă spre vâsla sa de la prova.

Seabird se aruncă înainte. Cât încetiniseră, restul flotei îi ajunsese din urmă şi de pe fiecare corabie se auzeau chiote şisunete prelungi de corn. Conn îl zări pe Aslak, în picioare lângă al treilea vâslaş, masiv, cheliosşi fără cască, răcnind la oamenii săi. Conn se aplecă iară pe vâslă, cu inima bubuindu-i în piept precum un ciocan. Corabia sa prinse să zboare peste apa liniştită. De departe putea auzi acum ordinele, semnalele de corn sau urletele celorlalţi.

—Păzea! Trag în noi!

Conn se îndoi în faţă, strângându-şi umerii. Prova îi oferea destulă protecţie. Mulţime de suliţe, majoritatea simple beţe ascuţite, se împrăştiară zornăind pe lângă Seabird şi fără să atingă pe cineva.

—Fiţi gata! îi avertiză Raef.

Conn lăsă din nou vâsla.

—Gorm! Arn! Sigurd!

Sări în picioare. Fusese cât pe ce să-l strige şi pe Ketil. Îşi scoase sabia cu o mână, iar cu cealaltă culese de pe punte unul din beţele ascuţite aruncate spre ei. Privind apoi în jur, văzu botul arcuit al unui drakkar apropiindu-se rapid. Şi nu era auriu. Un monstru mare şi negru, cu o provă rotunjită şi bătută de intemperii.

—Vâslele sus! porunci Raef.

Conn se sprijini de copastie cu mâna în care ţinea băţul ascuţit. *Seabird*se năpusti razant asupra drakkarului negru, rupându-i câteva vâsle înainte ca echipajul de pe corabia inamică să apuce să îi evite. Conn se ridică peste marginea provei şi sări peste spaţiul îngust care despărţea cele două corăbii.

Îl întâmpinară trei luptători, agitându-şi topoarele. Preţ de o clipă, clătinându-se pe copastia celeilalte corăbii, cu spatele la mare, tot ce a putut să facă a fost să se ferească, să împungă cu băţul şi să-şi agite sabia. Apoi, altcineva de pe *Seabird*sări lângă el şi unul dintre oamenii cu topoare avu o ezitare. Conn îl străpunse şi fandă în lateral. Pe urmă îşi deschise drum hăcuind încă un mânuitor de topor.

Gorm, cel cu ochii bulbucaţi, era lângă el. Toţi oamenii de pe *Seabird*de la prova se buluceau în urma lui. Corabia inamică se înclinase zdravăn, ca şi cum ar fi vrut să scape de intruşi. Se lăsă în jos, pe sub lama unui topor care îi căuta gâtul, şi se repezi spre cel care îl mânuia. Încerca să-şi facă loc pe puntea nesigură şi să-l împungă cu sabia pe cel din faţa sa. Luptătorul din Tronder se clătină, cu o tăietură adâncă de-a lungul pieptului. Pe când fanda ca să-i dea lovitura de graţie, Conn îşi izbi genunchiul de o bancă şi fu cât pe ce să cadă.

Brusc, inamicii făcură stânga-mprejur şi săriră de pe corabie atunci când scăfârlia cheală a lui Aslak se ivi peste bordul de la pupa drakkarului negru.

Se întoarse către *Seabird.* Micuţa corabie se îndepărta uşor. Peste celălalt bord al ei năvăliseră o mulţime de luptători din Tronder, iar restul echipajului său se străduia să le ţină piept. Raef! Sări, răcnind, pe *Seabird.*

Când se apropiaseră de corabia neagră, jumătate din echipaj sărise la abordaj, iar ceilalţi, cu vâslele

lăsate vraişte, se aplecaseră peste bord pregătiţi să intervină. *Seabird* se înclinase puternic, iar Raef se străduia să ţină corabia, cu ajutorul cârmei, cât mai aproape de drakkarul negru. Apoi, o altă corabie din Tronder virase spre ei. Raef strigase la echipajul de la pupa, avertizându-i şi răsucind cârma. Luptătorii rămaşi pe *Seabird* se întoarseră să-i înfrunte pe cei din Tronder. Cealaltă corabie se frecă de prova lui *Seabird* şi revărsă asupra ei puzderie de luptători, urlând şi agitându-şi topoarele. Raef se aplecă să-şi ia sabia aruncată la picioarele sale şi, înainte să se ridice, un adversar cu o barbă sălbatică sări lângă el, urlând din toţi răunchii. Lama toporului se roti prin aer şi Raef, încă aplecat, se trase într-o parte. Tăişul lamei de topor lovi copastia la un deget de capul său şi câteva aşchii săriră în aer. Incomodat de poziţiasa, Raef flutură orbeşte sabia către bărbosul fioros, lovindu-l cu latul peste încheietură, cu zgomot de piatră sfărâmându-se. Atacatorul ezită o clipă. Raef se repezi la el, lovindu-l cu umărul în vintre şi aruncându-l peste bord.

Corabia din Tronder se retrăsese, atacată la rându-i de altă corabie. Raef văzu, de jur-împrejur, mulţime de corăbii înţepenite unele în altele şi oameni luptându-se pe punţi. Drept în faţa lui, un drakkar mare abia de mai plutea, plin de apă până la nivelul băncilor şi câţiva oameni care înotau în valurile agitate, printre cadavre.

Pe *Seabird,* cei din Tronder aproape că preluaseră controlul punţii, dar echipajul corăbiei i-a respins în cele din urmă până la catarg. Raef sări să-i ajute. Chiar în faţa lui, Finn se prăbuşi greoi. Un uriaş cu o tunică din piele se înălţă peste Finn, cu toporul ridicat, fără să-i observe pe Raef. Din alergare, acesta împlântă sabia în pieptul uriaşului.

Atacatorul căzu pe spate, în vreme ce Finn încerca să se târască din drum, blocat de trupul celui care

tocmai se prăbuşise, dar şi de o vâslă abandonată. Raef trecu peste ei, spre catarg, acolo unde Skeggi şi Odd ţineau piept cu ghioagele la doi bărbaţi înarmaţi cu topoare, prea înghesuiţi că să poată lovi cu măciucile.

Brusc, *Seabird* se înclină. Conn, cu părul în ochi, tocmai se căţăra pe la provă, din apa golfului, în spatele năvălitorilor. Când l-au văzut pe el, dar şi pe cei care urcau pe corabie în urma lui, atacatorii au sărit peste bord.

Raef se întoarse spre Finn, care se agăţase de copastie încercând să se ridice. Părea să aibă un picior rupt, dacă nu cumva şi pe-al doilea... Raef îl târî până la pupă şi-l aşeză pe o bancă.

—Poţi să ai grijă de cârmă?

—Eu... Da, pot, răspunse Raef, dându-şi din ochi părul castaniu.

Se sprijini cu o mână de bord şi cu cealaltă căută echea.

—Du-ne spre drakkarul auriu şi ţine-te departe de stânci, zise Raef, după care alergă spre Conn, la prova.

Soarele abia ajunsese la jumătatea dimineţii şi ziua deja se anunţa călduroasă. Raef îşi lepădase cămaşa, lăsându-şi părul să-i cadă liber pe umeri. Corabia aurie a lui Hakon părea de neatins. Un drakkar împodobit cu un cap uriaş de şarpe se oprise bord în bord cu *Seabird.* De două ori oamenii lui Conn încercaseră s-o abordeze şi de tot atâtea ori fuseseră respinşi. Apoi, fără veste, corabia din Tronder îşi schimbă direcţia şi se îndepărtă de ei lovind apa cu toate vâslele.

Pentru moment, *Seabird* se trezi într-o zonă de acalmie, înconjurată de alte corăbii, dar niciuna care s-o atace. Raef se sprijini de catarg, gâfâind şi privind în jur. Rămăseseră şi mai puţini. Gorm zăcea întins pe spate, cu ochii deschişi. Dar îi lipsea un braţ şi era

mort. Lângă el, Egil alunecase între două bănci, în genunchi şi sprijinit cu spatele de copastie. Skeggi şi Grim dispăruseră pur şi simplu. Ceilalţi arătau destul de hărtăniţi, dar măcar erau întregi. Şedeau pe punte, oferindu-şi unii altora apă sau mâncare şi discutând. Auzi chiar şi râsul feciorelnic al lui Arn. Raef îşi mută privirea spre bătălia din jurul lor.

Linia frontului se întinsese de-a curmezişul întregului golf, sub forma unei semiluni, cu Sigvaldi pe partea stângă. Raef îi putea vedea luptând din greu, cu toate corăbiile angajate. *Seabird* era undeva spre centru. Pe celălalt flanc, Jomsvikingii îi împinseseră pe oamenii lui Hakon spre plajă. Pe mijloc, câteva corăbii se învârteau fără rost –flota lui Hakon părea să fi dat bir cu fugiţii – în schimb, drakkarul auriu nu se zărea defel. Când, deodată, în zona în care lupta Sigvaldi, se ivi un şir de alte corăbii, vâslind pe lângă insula cea mare.

—Ha! Ce-i asta? îl întrebă Raef pe Conn, care tocmai se apropiase de el.

Raef îi arătă corabia din fruntea noului val care îi dădea de furcă lui Sigvaldi. Era mai mare decât celelalte ambarcaţiuni, cu o provă înaltă şi arcuită, cu etrava de sub gâtul dragonului care o împodobea întărită cu benzi de fier pline de gheare metalice.

—Habar n-am ce poate fi, dar dacă trece de capătul liniei lui Sigvaldi, vom fi încercuiţi.

Dădu un ordin şi oamenii săriră la vâsle. Gorm zăcea mai departe pe punte, iar Egil rămăsese, mort, lângă banca sa. Finn, agăţat de echea cârmei, îi făcu semn lui Raef. Acesta trecu în faţă şi preluă vâsla de lângă Conn.

Seabird zbura peste apa agitată, trecând pe lângă corăbii încă prinse în vâltoarea luptei. Depăşiră un drakkar care se scufunda, înconjurat de o mulţime de trupuri şi de vâsle abandonate, care pluteau în derivă.

—Bui e acolo, pe partea cealaltă, spuse Raef.

Conn îşi ridică privirea. Îl văzu pe Bui Malacul, undeva în dreapta, cocoţat pe prova corăbiei sale, şarjând spre drakkarul de fier şi strigând la oamenii săi:

—Înainte! Înainte!

Imperceptibil, umerii lor arşi de soare şi lucind de sudoare, accelerară ritmul. Trăgând de vâslă până la capăt, se întoarse să privească înainte.

Corăbiile nou apărute se aşezaseră într-o formaţie care imita laturile unui unghi ascuţit şi înaintau cu drakkarul din fier în fruntea lor. Cuirasa care îi acoperea prova în formă de gât de lebădă era plină de cârlige masive. Cu siguranţă că asemenea piroane sunt şi sub linia de plutire, îşi spuse Conn. Şi probabil că şi cârmeşte greu, îşi continuă gândul. Îşi lăsă vâsla liberă şi se ridică în picioare.

Seabird se năpusti dintr-o parte spre drakkarul din fier, însoţită de corabia lui Bui din cealaltă parte. Corabia cea mare îşi văzu de drum.

—Viteza la jumătate, răcni Conn încercând să estimeze mişcările, astfel încât *Seabird* să ajungă simultan cu Bui în bordul drakkarului inamic. Îşi scoase sabia. Fu salutat cu o grindină de pietre şi de suliţe, dar corabia de fier nu îşi schimbă cursul. *Seabird* cârmi brusc spre prova drakkarului, în acelaşi timp cu Bui, pe partea cealaltă.

Prinşi la mijloc, cei din Tronder se ridicară şi săriră la luptă. Conn schimbă câteva lovituri cu vâslaşul drakkarului de fier de pe partea sa, apoi făcu o eschivă rapidă înapoi. Adversarul fandă spre el. Conn îl împunse cu sabia în umăr, după care, în vreme ce vâslaşul se prăbuşea, îi dădu lovitura de graţie în spate. Sări pe cealaltă corabie, în locul rămas liber şi se trezi nas în nas cu un alt luptător înarmat cu un topor. Raef îl urma îndeaproape. Conn îi dădu un

brânci – era atât de aproape, că putea simţi respiraţia celuilalt pe faţă. Coada toporului îl lovi pieziş în cot şi sabia îi scăpă, zăngănind, pe punte. Se aplecă rapid şi ridică sabia cu mâna stângă şi lovi în sus. Unghiul neaşteptat al loviturii tăie avântul adversarului. Sabia lui Conn îl străpunse din lateral şi acesta căzu secerat.

Bui se căţăra pe bordul celălalt. Îl văzu pe Conn şi strigă:

—Hei, rege al Norvegiei! Dă-mi o mână de ajutor!

Raef trecu pe partea stângă a lui Conn. Îşi croiră drum peste primul rând de bănci, dar echipajul corăbiei de fier prefera să moară decât să cedeze. Braţul drept al lui Conn începu să-şi revină. Trecu sabia în cealaltă mână. Reluară atacul şi reuşiră să ajungă la catarg cu un pas înaintea lui Bui. Masivul Jomsviking era roşu la faţă, iar pieptu-i dezgolit era plin de sângele care-i curgea dintr-o rană de la gât.

—Eirik! strigă el cu glas aspru. Al nostru eşti!

La pupa şedea un om care, deşi era cald, purta o cămaşă închisă la culoare şi o mantie lungă. Casca de pe cap avea marginile tivite cu aur. Fără să se piardă cu firea, acesta dădu câteva ordine.

—Cine pe cine a prins, Bui? Înapoi, Înapoi!

Conn se răsuci. Vor să ne captureze! Vâslaşii începuseră deja să lovească apa invers, iar corabia de fier porni cu pupa spre celelalte vase din Tronder. *Seabird,* cu şase vâslaşi, se ţinea cât putea de aproape, dar nu ar fi îndrăznit să intre în mijlocul celorlalte corăbii. Conn îl strigă pe Raef şi-l împinse înapoi. La rându-i, Raef îi îmbrânci pe ceilalţi către prova drakkarului de fier. Patru dintre oamenii lor săriră cu uşurinţă înapoi pe Seabird, urmaţi de Raef, dar Conn fu nevoit să-şi lepede coiful şi să sară direct în apă.

Corabia de fier vâslea puternic spre celelalte drakkare. O porţiune liniştită de apă se deschise între

corăbiile Jomsvikingilor şi cele din Tronder. Conn înotă voinicește spre *Seabird,* care aştepta cu vâslele în aer, gata să pornească. O suliţă îi trecu pe lângă cap. Ajunse lângă corabie şi Raef se aplecă peste copastie, trăgându-l la bord. Căzu cu faţa în apa strânsă între două bănci. Se rostogoli şi se aşeză în genunchi, privind spre corabia de fier.

—Suntem plini de apă, îl avertiză Raef.

—Goliţi-o! strigă şi-şi strânse sub el picioarele acoperite cu apă până la glezne.

Seabird se deplasa lent, cu spatele. Corabia mergea oricum greu cu pupa înainte, dar de data aceasta deplasarea era şi mai anevoioasă. Echipajul începu să arunce apa peste bord.

Pretutindeni, luptele încetaseră. Între ei şi cei din Tronder se întindea acum o fâşie largă de mare. Hakon îşi retrăgea corăbiile spre ţărm. Apa dintre cele două flote era pătată cu dâre de sânge, plină cu fragmente de corabie şi cu vâsle rupte. Trupuri, ca nişte insule instabile, răsăreau printre valurile mărunte. Puteavedea, în dreptul etravei, un braţ care plutea la câţiva metri în adâncuri.

Apa de pe *Seabird* nu părea să scadă. Cotrobăi sub puntea teugii şi găsi o găleată cu care începu să arunce apa peste bord. Raef sări peste copastie şi, palmă cu palmă, porni să inspecteze coca navei.

—Rege al Norvegiei!

Conn se îndreptă de spate, privind în jur. Drakkarul mare al lui Aslak plutea în faţa lor. Jomsvikingul, mare şi chelios, stătea lângă catarg.

—Nu arăţi prea bine, strigă acesta. Te-au spart ţepuşele lui Eirik.

—Ce fac? Renunţă? întrebă Conn arătând spre corăbiile lui Hakon.

Se aplecă şi mai umplu o găleată pe care o goli peste bord. Apa se infiltra la fel de repede pe cât reuşeau ei să o golească.

—Nu renunţă. S-a dus după ajutor, răspunse Aslak.

Capul lui Raef se iţi peste bord, în dreptul genunchiului lui Conn. Se trase încet în sus şi sări pe punte. Era julit pe toată partea stângă, iar braţul îi sângera de la o tăietură, dar în rest părea teafăr.

—Corabia se scufundă, îi spuse lui Conn. Cred că unul din colţii de fier a spart scândurile bordajului.

—Veniţi aici, îi invită Aslak. Şi aşa mi-am pierdut jumătate din echipaj.

Se întoarse spre oamenii lui şi dădu un ordin. Pe dată, cele două corăbii se aliniară una lângă alta.

—*Seabird!* Toată lumea trece dincolo, spuse el agitându-şi braţele.

Se îngrămădiră să treacă pe cealaltă corabie, atât de repede, că *Seabird*se clătină, chiar aşa plină pe jumătate cu apă. Conn se duse la pupa şi-l luă în braţe pe Finn.

Băiatul era pe jumătate conştient. Piciorul i se umflase atât de tare, încât jambierul îi plesnise, lăsând la vedere carnea înnegrită de dedesubt. Conn îl ridică şi el gemu. Se apropie de Raef şi-l ajută să-l care şi să-l treacă pe corabia lui Aslak. Îl aşezară sub puntea de la pupa, în spatele băncii de la cârmă. Raef plecă imediat. Conn găsi nişte bere, dar Finn se înecă încercând să bea. Avea ochii deschişi, mari şi întunecaţi de durere. Conn lăsă berea lângă el şi se ridică.

Îl văzu pe Raef, la mijlocul vasului, cu braţele atârnându-i pe lângă corp, privind la *Seabird*cum se scufundă. Conn se apropie de el. O vreme, corabia păru să plutească, chiar acoperită de apă. Apoi, brusc, se afundă în adâncul de un verde întunecat. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost capul de dragon. Raef

doar privea, fără să spună nimic. Conn simţi că i se frânge inima, că plesneşte ca o piatră aruncată în foc.

Privi în jur şi-l zări pe Aslak cocoţat la prova. Se duse lângă el, căutând din priviri flota lui Hakon, undeva spre ţărmul depărtat. Jomsvikingii, cu corăbiile strânse în mijlocul golfului, fie mâncau sau beau, fie goleau corăbiile de apă. Conn zări atunci, dintr-o privire, încă alte trei corăbii care se scufundau.

—Ce fel de ajutor caută Hakon? întrebă el.

Aslak trase o înghiţitură de bere dintr-un burduf mic, apoi arătă cu capul către insula din golf.

—Vezi insula aia? Se numeşte Locul Binecuvântat. Acolo sunt nişte altare pe jumătate vechi faţă de Yggdrasil. Hakon ar putea avea o problemă. A schimbat taberele cam des. Am auzit că zeităţile cărora li se închină sunt încă furioase de când a trecut la creştinism.

Îşi petrecu un braţ pe după umerii lui Conn.

—Sunt bucuros să te am la bord, băiete. Eşti un luptător al naibii de bun.

Conn se îmbujoră. Se întoarse cu faţa către echipajul său, ca să-şi ascundă plăcerea stârnită de cuvintele lui Aslak. Care plăcere se risipi imediat: nu realizase până atunci cât de mulţi pieriseră. Pierduse tot –corabia şi echipajul care o făcea să zboare. Era musai să învingă.

Se întoarse iar spre Aslak.

—Chestiile astea creştine par destul de răspândite. Chiar şi Sweyn... El a fost primul care s-a creştinat.

Luă burduful cu bere de la Aslak şi bău din el, apoi îl dădu lui Raef.

—Hakon nu a rămas creştin multă vreme, spuse Aslak, şezând pe banca din faţa lui, cu genunchii crăcănaţi şi cu braţele încrucişate peste. A rămas doar cât i-a trebuit ca să scape de Dintealbastru.

—Aşadar, i-a trădat pe toţi.

—De bună seamă. Cel puţin o dată. Şi i-a înfrânt pe toţi: germani, suedezi, danezi şi norvegieni. Cel puţin o dată.

Strâmbându-se, Aslak îşi întinse un picior şi începu să-şi maseze gamba. Un fir de sânge îi ţâşni din vârful ghetei.

—De data asta, noi câştigăm bătălia, spuse Conn.

—Da, cred că da... Până acum...

VI

Sub strălucirea soarelui de la amiază, corăbiile lui Hakon s-au adunat din nou, cu drakkarul auriu în centru. Înaintară în lungul golfului, iar Jomsvikingii se aranjară în linii de luptă, gata să le întâmpine.

Pe când vâsleau, un vânt rece începu să sufle. Trăgând la prima vâslă de pe corabia lui Aslak, Conn simţi pe obraji atingerea tăioasă a aerului şi privi spre apus. Un nor fierbea peorizont, negru şi umflat ca o vânătaie pe cer. I se făcu pielea de găină. Corăbiile Jomsvikingilor se năpustiră spre Hakon, iar norul de furtună crescu şi mai mult, acoperind jumătate de cer, greu şi întunecat şi cu şuviţe învolburate de vânt, precum firele de păr. Sub nor, aerul licărea, gros şi verde.

Conn se aplecă pe vâslă. De la mijlocul corăbiei lui Aslak, patru oameni aruncară cu suliţe, dar vântul le risipi ca pe nişte aşchii. Un tunet se rostogoli pe cer. Înlăuntrul norului ţâşneau fulgere. Căzură primele picături apoi, fără veste, pale de ploaie începură să-i lovească.

Bărbatul se lupta cu toată puterea la fiecare strop. Ploaia îl lovea în creştet şi pe umerii goi şi se prelingea rece pe piept. Corăbiile lui Hakon zburară spre ei. Conn lăsă vâsla, îşi scoase sabia şi se repezi spre prova.

Imediat cum s-a ridicat în picioare, vântul îl lovi atât de tare, încât trebui să se ţină zdravăn. Brusc, de parcă cerul se spărsese în mii de fărâme, începu să cadă grindina.

Se aplecă înainte, pe jumătate orbit de revărsarea albă. Simţi cum corabia în care era se freacă de altă corabie şi văzu în faţa sa, prin vârtejurile de gheaţă, silueta unui om cu un topor. Lovi cu sabia. Raef era alături, umăr lângă umăr. Văzu cum toporul vine spre el şi tăie orbeşte cu sabia prin aerul alb şi învolburat al furtunii. Cineva urlă, undeva. Avea bucăţele de gheaţă prin barbă, prin păr şi în ochi. Dintr-odată, iureşul încetă. Răpăiala ploii se îndepărtă şi soarele ieşi strălucind, dintre nori.

Făcu un pas împleticit înapoi. Corabia era plină de bucăţi de gheaţă şi de apă. Alături, Raef, era prăbuşit pe o bancă, cu respiraţia întretăiată. Dâre de sânge i se prelingeau pe faţă şi pe umeri. Conn se răsuci spre prova, căutând din priviri corăbiile lui Hakon.

Flota din Tronder se retrăgea din nou, dar nu dezordonat. Îi făceau loc lui Sigvaldi să fugă. Conn lăsă să-i scape un urlet. Spre apus, la capătul liniei corăbiilor Jomsvikingilor, corabiacea mare a lui Sigvaldi făcea cale întoarsă, vâslind din greu în susul golfului, urmată de restul corăbiilor care îşi părăseau, una câte una, poziţiile.

Conn sări pe copastie, ţinându-se cu o mână de gâtul dragonului de la prova.

—Fugi! Fugi, Sigvaldi, laşule! Ţi-ai uitat legământul? Jomsvikingii nu dau bir cu fugiţii nici dacă rămân ultimii în luptă şi cu toţi zeii împotrivă!

Urlete se ridicară în spatele lui, de pe corabia lui Aslak şi de pe cele aflate îndărătul lor. Conn îşi întoarse privirea în urmă şi îi văzu pe ceilalţi cum îşi agitau pumnii în aer către corăbiile lui Sigvaldi şi săbiile, către flota lui Hakon. În mijlocul lor, Bui răcnea

ca un taur, roşu la faţă. Mai sunt zece corăbii, se gândi Conn. Au mai rămas zece din şaizeci.

Aslak îşi aşează mâna pe umărul lui Conn.

—Dacă aici e să-mi fie sfârşitul, am să-l întâmpin ca un bărbat. Haide să le arătăm cum luptă adevăraţii Jomsvikingi.

—Până la ultimul om, răspunse Conn strângându-i mâna.

—Aşa va fi, adăugă Raef din spatele lor.

—Aslak! Rege al Norvegiei! Să legăm corăbiile una de alta, strigă Bui din drakkarul său.

Privirea lui Aslak se roti peste golf, căutându-l pe Hakon.

—Se apropie.

—Grăbeşte-te, spuse Conn.

Traseră toate corăbiile una lângă alta, bord în bord şi le legară cu parâme prin orificiile vâslelor. Toţi oamenii puteau astfel să lupte pe corăbiile care alcătuiau acum o adevărată punte plutitoare. Flota din Tronder se răspândi în jurul lor, încercuindu-i. Conn se întoarse la pupa drakkarului lui Aslak, acolo unde zăcea Finn, cu ochii închişi, încă respirând. Aşează un scut deasupra lui, apoi reveni lângă Raef.

VII

Sunete de corn se făcură auzite dinspre flota din Tronder şi se rostogoliră pe tot cuprinsul golfului. Apoi, toate corăbiile, ca una, dădură năvală spre insula formată din corăbiile Jomsvikingilor. Aerul se întunecă şi un vânt rece porni să sufle, începu să plouă şi grindina se porni din nou cu aşchii de gheaţă. Conn abia se putea ţine pe picioare, împotrivindu-se vântului şi rafalelor de grindină. Prin stihia albă văzu un om cu un topor sărind peste copastie şi un altul chiar în urma

sa. Conn lovi orbeşte, dar alunecă pe puntea plină de gheaţă şi căzu pe spate. Raef păşi peste el, lovind sălbatic cu sabia, într-o parte şi în alta, luptându-se cu doi oameni în acelaşi timp, oferindu-i lui Conn răgaz să se ridice şi să-l răpună pe primul dintre atacatori cu o tăietură peste genunchi.

Grindina încetă. Bordurile corăbiilor legate erau acum asaltate de un zid de topoare care, prin ploaia care continua, căutau să-şi croiască drum spre insula plutitoare. Se auziră sunete de corn. Încă o dată, cei din Tronder se retrăgeau. Conn se trase un pas înapoi, respirând greu, cu părul căzându-i în ochi. Unul dintre genunchi i se umflase şi-l durea de parcă cineva îi răsucea acolo un cuţit. Soarele ieşi din nou dintre nori, strălucind orbitor.

Pe puntea corăbiei vecine, Bui, acoperit cu sânge, se clătina înainte şi înapoi. Îi lipseau ambele mâini. Faţa îi fusese crestată până la os. Se aplecă şi-şi îndoi cioatele braţelor prin mânerele cufărului cu aur.

—Toţi oamenii lui Bui, peste bord! răcni acesta şi se aruncă în apa golfului, ţinând cufărul în braţe.

Se scufundă într-o clipită.

Lumina soarelui cădea pieziş pe sub acoperişul norilor. Începuse lungul asfinţit. Pe sub nori, atmosfera prinsese dejasă se întunece. Cornul cu sunete prelungi şi grave al lui Hakon îşi chemă flota.

Aslak se prăbuşise pe o bancă. Jumătate din faţă îi era atât de zdrobită, încât unul din ochi aproape că nu i se mai vedea. Raef se lăsase moale lângă el, doborât de oboseală. Conn coborî de pe copastie pe puntea corăbiei care primise din plin atacul celor din Tronder. Îi era teamă că, dacă s-ar fi aşezat, genunchiul i-ar fi înţepenit de tot. Ceea ce văzu îl făcu să simtă un nod în pântece.

Arn zăcea pe punte, cu ţeasta despicată până la creier. Lângă el, doi Jomsvikingi, sângerau, dar erau în

viaţă. Apoi, îl văzu pe Rugr, prăbuşit ceva mai departe. Conn se aplecă deasupra lui şi încercă să-l ridice, dar acesta căzu la loc, fără viaţă. Alţi doi oameni zăceau morţi pe punte. Conn fu nevoit să urce pe o bancă ca să-i ocolească. Ajunse la pupa, unde şedea Finn, încă respirând.

Conn îşi lăsă o mână pe umărul lui, ca şi cum atingându-l ar fi putut să-i păstreze viaţa în trup. Se uită înapoi, în lungul corăbiei, îi privi pe cei răniţi şi pe cei morţi şi nu văzu niciun chip cunoscut, care să fi vâslit alături de el pe *Seabird.* Întâlni privirea lui Raef şi ştiu că vărul său avea acelaşi gând.

Fortăreaţa plutitoare se scufunda. Pretutindeni, oamenii aruncau peste bord apa amestecată cu gheaţă. Câţiva luptători se adunară lângă Aslak. Mergând înţepenit, printr-un iad de gheaţă şi apă de ploaie care creştea neîncetat, Conn reveni lângă Aslak. Se aşeză alături de Raef şi de oamenii lui Aslak, întinşi pe jos şi obosiţi.

Havard avea un burduf de piele plin de bere şi i-l întinse lui Conn după ce acesta se aşeză. Alături, o altă căpetenie căuta cu privirea împrejur.

—Câţi am mai rămas?

—Poate cincizeci, dădu din umeri Aslak. Din care jumătate sunt răniţi. Iar unii răniţi zdravăn.

Vocea îi suna înfundat.

Conn trase o înghiţitură mare din burduful cu bere. Băutura îl lovi în stomac precum un pumn. Dar o clipă mai târziu simţi cum o căldură i se risipeşte prin corp. Trecu burduful cu bere lui Raef.

—Hakon îşi va petrece noaptea pe ţărm, în tihnă. O să revină dimineaţa să ne termine, spuse Jomsvikingul care şedea în faţa lui Conn. Asta, dacă nu ne înecăm cu toţii peste noapte.

—Trebuie să înotăm, răspunse Conn.

În minte îi încolţise o idee vagă, să înoate spre ţărm, să ocolească tabăra inamicilor şi să-l surprindă pe Hakon din spate.

Havard se aplecă înainte, cu mâinile pline de sânge.

—Asta-i o idee bună. Am putea lovi din partea aia, spuse el arătând în direcţia opusă în care plecase Hakon.

—E prea departe, îi răspunse Raef. O parte din oamenii noştri nu-s în stare să înoate nici doi stânjeni.

—Am putea lega câteva vergi, să facem o plută, interveni Aslak.

Havard se apropie şi mai mult de Conn şi-i spuse încet:

—Uite ce zic eu! Ar trebui să vină doar cei care pot. Pe ceilalţi îi lăsăm aici oricum sunt pe moarte.

Conn se gândi la Finn şi o furie roşie îl făcu să sară în picioare. Îl lovi pe Havard în faţă, cât de tare a fost în stare. Jomsvikingul căzu în apa care inunda puntea. Conn se îndreptă spre ceilalţi.

—O să luăm pe toată lumea. Pe toţi sau pe niciunul.

Aslak rânji spre el. Ceilalţi se foiră, privind către Havard, care tocmai se ridicase.

—Ascultă, eu nu voiam decât...

—Gura! îl opri Aslak. Hai să facem ceva, corabia se scufundă.

În întunericul care creştea încet, au legat câteva vergi într-un pătrat peste care au prins apoi câteva vele. Ploaia se oprise. Au întins pe plută zece răniţi care nu se puteau deplasa. Ceilalţi au sărit în apă şi au început să înoate şi să împingă pluta.

Apa îngheţată le dădea fiori. Lăsară în urmă corăbiile care se scufundau. La început s-au mişcat cu vigoare, dar după o vreme au început să nu mai facă faţă. Nu mai puteau să înoate şi să împingă pluta.

—Ţine ritmul! strigă Havard.

De partea cealaltă, cineva încercă să se caţere pe vergi, dar cel de lângă el îl trase înapoi în apă.

—N-o să reuşim, spuse Aslak, care înota alături de Conn.

Gâfâia din greu. Îşi lăsă capul, pentru o clipă, pe una din vergi.

Conn ştia că Aslak spune adevărul. Era epuizat, abia îşi mai putea mişca picioarele. Aslak alunecă de pe vergă, dar Conn se întinse şi-l trase până ce Jomsvikingul reuşi să se agaţe cu mâinile de plută.

—E o insuliţă, acolo, spuse Raef cu respiraţia tăiată.

—Haide, îi îndemnă Conn.

Insula era doar un bolovan care abia de ieşea din apa golfului. Au agăţat pluta şi au continuat s-o tragă, prin valurile care o încălecau neîncetat. Stânca era lunecoasă, iar Conn trebui să-şi folosească toată energia ca să-l tragă pe Finn de pe plută. Raef îl apucă pe Aslak. Se întinseră pe stâncă şi Conn adormi imediat.

Peste noapte căzu din nou grindină. Conn se trezi şi se târî peste Finn, căutând să-l protejeze cu propriul trup. După ce grindina încetă, observă că Finn era la fel de rece precum piatra pe care şedeau.

Se gândi la ceilalţi morţi – la Gorm cel cu ochii bulbucaţi şi la Odd, pe a cărui soră o iubise cândva. Se gândi la Skeggi şi la Orm, la Sigurd şi la Rugr – doar cu o noapte înainte încă erauîn viaţă, vorbind despre bătălia pe care urmau s-o poarte, despre cum faima lui şi a lor avea să dea înconjur lumii întregi, până la capătul timpului –, iar acum nici nu mai avea cine să le ţină minte numele, căci toţi cei care îi cunoşteau erau morţi. Bătălia putea fi povestită mult timp de acum înainte, dar eroii ei erau deja morţi.

El îşi va aduce aminte. Dar, la fel de bine, putea să moară şi el cât de curând. Hakon îl înfrânsese. Îşi aşează faţa pe piatra rece şi închise ochii.

Raef se trezi dimineaţă, rupt şi înţepenit, înfometat şi însetat. În jurul lui, ceilalţi oameni zăceau prăbuşiţi, unii dormeau, alţii erau morţi. Între el şi Conn, Finn, mort. Raef se târî mai sus, pe insuliţă şi descoperi o scobitură în piatră, plină cu gheaţă aproape topită. Îşi cufundă chipul în apa plină cu aşchii reci şi bău. După ce îşi potoli setea, ridică privirea peste golf. Drakkare se apropiau de ei. Se lăsă să alunece lângă Conn, strigând. Cei rămaşi în viaţă se treziră agitaţi. În clipa următoare, drakkarele ajunseră la insulă, iar oamenii lui Hakon îi copleşiră.

VIII

Raef nu auzise exact şi în ce fel l-au insultat Jomsvikingii pe ThorkelLeira, dar era limpede că răsplata urma să fie pe măsură. Uriaşul din Tronder deja ucisese trei oameni, din cei care oricum trăgeau să moară, şi îi aliniase pe ceilalţi prizonieri cu gândul să le aplice aceeaşi pedeapsă. Un alt rănit se poticni epuizat între doi sclavi care îl făcură să îngenuncheze şi îi răsuciră părul pe un băţ.

Raef numărase. Erau nouă bărbaţi înşiraţi până la el şi la Conn. Cei din Tronder le legaseră mâinile la spate şi îi înşiraseră peplajă, după care îi legaseră cu picioarele de pripoane, întocmai ca pe miei. Pe ţărm, pe pietrişul dintre ei şi corăbiile trase pe mal, şedeau câţiva oameni care îşi treceau unul altuia un corn plin cu băutură în vreme ce priveau la ceea ce făcea

ThorkelLeira. Unul dintre ei era omul cu coiful cu marginea de aur, căpitanul corăbiei de fier, Eirik Ducele. Iar altul era tatăl acestuia, nimeni altul decât Ducele Hakon.

ThorkelLeira luă o înghiţitură zdravănă din cornul cu băutură, după care i-l dădu unuia dintre sclavi. În vreme ce-şi lua din nou sabia, Hakon spuse:

—Tu, ăla de acolo, ce zici despre faptul că ai să mori?

Jomsvikingul, îngenuncheat, cu mânile legate, cu gâtul întins pentru lovitura finală, îi răspunse:

—Nu-mi pasă. Şi tatăl meu a murit. La noapte voi bea o cupă din berea lui Odin, în vreme ce tu, Thorkel vei fi dispreţuit pentru totdeauna pentru ce faci acum. Haide, loveşte!

Thorkel ridică sabia şi îi tăie capul. Sclavii apucară căpăţâna de păr şi o duseră pe ţărm, la grămada formată din celelalte capete.

—Ştii, nu-mi place cum merg lucrurile, spuse Conn.

Raef se gândi că Jomsvikingii parcă prea erau dispuşi să moară.

El, unul, nu era. Îşi freca cu disperare încheieturile legate, ca să obţină un cât de mic joc al funiei. Simţea soarele fierbinte pe umeri. Un alt bărbat fu adus în faţa lui ThorkelLeira.

—Nu-mi pasă că mor, dar vreau să înfrunt moartea aşa cum am înfruntat şi viaţa. O să te rog să loveşti din faţă.

—Aşa să fie, spuse Thorkel şi păşi înaintea lui.

Îşi ridică sabia deasupra umărului şi-l lovi pe Jomsviking în plină faţă, despicându-i creştetul capului. Jomsvikingul nici nu clipi, ochii săi rămaseră deschişi până când trupul îi căzu secerat.

Thorkel începe să obosească, se gândi Raef. Uriaşul din Tronder se chinuia să scoată sabia din trupul victimei. Ceru din noucornul cu băutură şi-l goli

imediat. Un alt prizonier fu aşezat în genunchi în faţa lui Hakon şi a lui Eirik, iar Hakon repetă întrebarea pusă celorlalţi, dacă îi e teamă de moarte.

—Sunt un Jomsviking, răspunse bărbatul îngenuncheat. Nu-mi pasă cum va fi. Adesea discutam între noi dacă un om rămâne conştient şi după ce i se taie capul. Acum vom vedea cum stau lucrurile. Taie-mi capul şi, dacă voi fi conştient, am să ridic mâna.

Lângă Raef, Conn izbucni într-un hohot de râs. Thorkel păşi în faţa prizonierului şi lovi cu sabia. A fost nevoie de două lovituri ca să-i desprindă capul de trunchi. Cei doi duci împreună cu oamenii lor se îngrămădiră în jurul trupului prăbuşit. Apoi, după ce se îndepărtară, Eirik anunţă cu gravitate:

—Mâna nu i s-a mişcat.

—Asta-i o prostie, spuse Conn. În câteva minute vom şti cu toţii ce şi cum.

Jomsvikingii începură să râdă, de parcă ar fi fost la o masă la care se spuneau glume.

Thorkel se întoarse şi îl fixă cu privirea. În clipa următoare, un alt prizonier fu adus în genunchi în faţa sa. Rată prima lovitură, izbindu-l în umeri şi doborându-l la pământ. Abia la a treia lovitură reuşi să-şi decapiteze victima.

—Sper că ţinteşti mai bine cu sula decât cu sabia, strigă Conn.

Jomsvikingii izbucniră în hohote ironice. Până şi Eirik Ducele schiţă un zâmbet.

—Cred că de-aia e nevastă-sa aşa de fericită când mă duc pe la ea, strigă un altul.

—Zici de Ingebjorg? Crezi că de-aia e aşa fericită?

Privirea lui Thorkel se răsuci spre ei. Îl arătă pe Conn.

—Pe el să-l aduceţi. El este următorul.

Se apropie un om şi-i dezlegă lui Conn picioarele. Dintr-odată, lui Raef îi veni o idee. Îşi umezi buzele de teamă să nu scoată doar un biet scâncet şi strigă:

—Aşteaptă!

Jomsvikingii zbierau măscări la adresa lui Thorkel. Uriaşul stătea în picioare, cu gura schimonosită într-un rictus şi cu sabia înclinată. Cu toată hărmălaia, Eirik îl auzi pe Raef.

—Ce doreşti? îl întrebă.

—Omoară-mă pe mine mai întâi. Îmi iubesc prea mult fratele ca să văd cum este ucis. Dacă mă omori pe mine primul, nu voi fi nevoit să văd aşa ceva.

Eirik se încruntă la el, iar Hakon icni.

—Şi de ce am face aşa cum ceri?

Dar Thorkel sări în faţa lor:

—Adu-l şi pe el. Am să-i omor pe amândoi, dintr-o lovitură.

Sclavii îl dezlegară pe Raef şi-l traseră în sus. Conn era deja în picioare, fără legături. Raef îl privi iute şi trecu înainte, spre cei doi duci de pe ţărm.

Îl dureau coastele de la loviturile primite în bătălie, mergea un pic adus de spate, era obosit şi înfometat, dar reuşi să se adune. Sclavii lui Thorkel veniră lângă el şi-l apăsară pe umeri, să-l facă să îngenuncheze. Unul dintre ei ţinea băţul cu care urma să-i fie prins părul.

Se scutură la atingerea sclavilor.

—Sunt un om liber, niciun sclav nu-mi va atinge părul cu mâinile-i murdare.

Norvegienii izbucniră în râs, cu excepţia lui Eirik Ducele.

—Trage de timp. Îi e teamă de moarte. Să-l ţină cineva de păr şi vom vedea cum se comportă.

Un om din suita lor păşi în faţă.

—E dreptul meu, spuse, oprindu-se în dreptul lui Raef. Îngenunchează singur, dacă eşti un om liber.

Raef se lăsă în genunchi, iar omul din Tronder îl apucă de păr şi făcu un pas înapoi, întinzând gâtul prizonierului ca pe al unui pui pe butuc. Inima-i bătea ca un ciocan şi simţea că-i vine rău de la stomac. Îşi simţea gâtul lung de zece picioare şi subţire ca un fir de păr. Îl urmări cu coada ochiului pe Thorkel, cum se apropie.

—Încearcă s-o faci cum trebuie, îi spuse.

Un cor de râsete veninoase se ridică de pe plajă. Thorkel scoase un sunet ca un mârâit. Ridică sabia şi soarele scânteie pe toată lungimea lamei, apoi lovi cu putere.

Cu toată forţa, Raef se trase înapoi, evitând lovitura şi trăgându-l după el pe cel care îl ţinea de păr. Sabia lovi şi reteză mâinile acestuia din încheieturi. Omul răcni, cu braţele împroşcând sânge. Încă în genunchi, Raef îşi îndreptă torsul. Îşi scutură capul cu putere, ca să scape de mâinile care îi rămăseseră încleştate în păr.

Thorkel se răsuci, rotindu-şi sabia pentru o nouă lovitură. Cu mâinile încă legate la spate, Raef se rostogoli spre Thorkel, evitând lovitura şi izbindu-şi trupul de gleznele acestuia şi trântindu-l la pământ. Sabia zbură cât colo din mâinile lui.

Raef se zvârcoli, încercând să se ridice în picioare. Thorkel zăcea întins cât era de lung. Până şi cei doi duci râdeau de el. Conn făcu un salt înainte, înainte ca sabia să atingă pământul. Apoi îngenunche deasupra ei, trecându-şi legăturile pe tăiş. Sări în picioare, cu braţele libere şi strângând mânerul sabiei în pumni.

Thorkel încerca să se ridice, împleticindu-se. Dintr-un pas, Conn ajunse lângă el şi, cu o singură rotire a sabiei, îi tăie capul.

Un muget izbucni în rândurile Jomsvikingilor. Conn se răsuci spre Hakon.

—Hakon, te provoc la luptă faţă în faţă!

Eirik Ducele, cu sabia scoasă, zbiera şi îşi agita braţele, chemându-şi gărzile în jur. Raef, lângă Conn, clătinându-se, stătea în picioare pândind. Mâinile lui Conn sângerau. În grabă, căutând să scape de legături, se tăiase în mai multe locuri. Cu o mişcare rapidă, eliberă din strânsoarea funiilor mâinile lui Raef. Eirik şi oamenii săi se apropiau ameninţător.

—Stai, porunci Hakon. Opriţi-vă! Cine eşti tu? V-am mai văzut pe voi doi.

Oamenii din Tronder încremeniseră. Conn lăsă sabia în jos.

—Nu sunt Jomsviking. Eu sunt ConnCorbansson.

—Am bănuit, spuse Hakon. Ăştia sunt fiii acelui vrăjitor irlandez care l-a ajutat pe SweynTujgas să-l înfrângă pe Harald Dintealbastru. Ţi-am spus că Sweyn a pus la cale totul.

—Aşa... zise Eirik, coborând la rându-i sabia cea lungă. Totuşi, am învins. Foarte bine. Am făcut-o cu pricepere. Să continuăm tot aşa ar fi o risipă de bărbaţi. Thorkel e mort, nu mai are nevoie de răzbunare. Lasă-mi-i mie pe ăştia doi.

—Mda, spuse Hakon. Mi-l amintesc pe acel vrăjitor, cândva mi-a dat un sfat bun. N-am să-i spun numele. Fă ce vrei cu toţi ceilalţi.

—Corbansson, strigă Eirik, dacă te las în viaţă, vei intra în slujba mea?

—Eşti un om generos, Duce Eirik. Dar ar trebui să ştii că am jurat la Helsingor să nu mă întorc în Danemarca până nu voi ajunge Rege al Norvegiei, ceea ce nu cred că mi-ar sta bine între voi, cei din Tronder, şi Sweyn. Dar oamenii de aici – îşi întinse braţul către cei douăzeci de oameni care încă şedeau legaţi pe iarbă – te vor sluji mai bine decât oricine altcineva. Ei sunt adevăraţii Jomsvikingi!

Spunând acestea, urale izbucniră şi ţinură o vreme. Raef îl văzu pe Eirik cum începe să zâmbească, cu

mâinile în şolduri,iar Hakon ridică din umeri şi se îndreptă spre corăbii. Eirik dădu o poruncă şi Jomsvikingii fură eliberaţi.

Apoi, Hakon Ducele se apropie de Conn. Era exact cum şi-l amintea Raef – deloc înalt, cu o barbă neagră şi creaţă şi cu cei mai reci ochi pe care îi văzuse vreodată.

—Regele Norvegiei, aşa ziceai? întrebă Hakon. Cred că toţi aceia pe care îi veţi mai sluji vor avea parte mai degrabă de belele decât de ajutor din partea voastră. Spune-mi, deci, acum că eşti liber, ce vei face?

Conn aruncă o căutătură spre Raef.

—Nu ne mai întoarcem la Sweyn, asta e sigur. Promitem să mergem în altă parte şi să nu-ţi mai dăm bătăi de cap.

Aslak se apropie de ei şi le strânse mâinile, apoi îi bătu pe spate. Chiar şi Havard le rânjea, peste umărul lui Hakon.

—Duceţi-vă, atunci, spuse Hakon. Dar, dacă vă mai prind pe aici, prin Norvegia, sunteţi morţi.

—De acord, acceptă Conn şi coborî spre plajă cu Raef alături. După o vreme spuse:

—Cred că noi doi am făcut praf jurământul ăla.

—Noi doi, aşa-i, îi răspunse Raef. Nu te mai îmbăta data viitoare. Puteam să fim amândoi morţi acum, ca toţi ceilalţi.

—Dar nu suntem, zise Conn.

Îşi pierduse sabia, corabia, echipajul, dar se simţea uşor şi vioi de parcă tocmai se născuse din nou.

—Nu ştiu cum am să profit de şansa asta, dar mă gândesc eu la ceva. Îţi jur... Să mergem.

LEGAT PE VECIE

Joe Haldeman

Traducere din limba engleză
Marian Truţă

Iată o privire fascinantă asupra războiului super-tehnologizat din viitor – care şi în esenţă, şi în particular, în costuri, se dovedeşte a nu fi deloc diferit de războaiele dintotdeauna.

Născut în Oklahoma City, Joe Haldeman şi-a luat licenţa în fizică şi astronomie la Universitatea Maryland şi a desfăşurat o activitate postuniversitară în matematică şi informatică. Planurile pentru o carieră ştiinţifică au fost retezate de Armata SUA, care l-a trimis pe tânărul Haldeman în Vietnam în 1968, pe post de inginer. Rănit foarte grav într-o misiune, Haldeman s-a întors în SUA în 1969 şi a început să scrie. Prima lui povestire a fost publicată în *Galaxy,* în 1969, iar în 1976 a câştigat ambele premii, Nebula şi Hugo, cu celebrul său roman *Războiul etern* (Ed. Pygmalion, 1998), care a devenit unul dintre reperele literare ale anilor 1970. În 1977 a primit din nou premiul Hugo pentru povestirea „Tricentennial”, iar în 1983 a obţinut premiul Rhysling pentru cel mai bun poem science-fiction (deşi cunoscut mai ales ca scriitor de hard SF, Haldeman este, de asemenea, şi un desăvârşit poet şi a vândut poezie science-fiction pe majoritatea pieţelor profesioniste ale genului). În 1991, a câştigat din nou ambele premii, Hugo şi Nebula, pentru povestirea „The Hemingway Hoax”, iar în 1995, premiul Hugo pentru povestirea „None so Blind”.

Printre volumele publicate se regăsesc: *War Year,* un roman mainstream, apoi romanele science-fiction *Conexiunea psi* (Ed. Teora, 1995),*All My Sins Remembered, There Is no Darkness* (scris împreună cu fratele său, Jack C. Haldeman II), *Worlds, Worlds Apart, Worlds Enough and Time, Buying Time, The Hemingway Hoax, Tools of the Trade, The Coming,* un alt roman mainstream intitulat *1968, Camuflaj* (Ed. Nemira, 2007), care a câştigat prestigioasele premii Nebula şi James Tiptree Jr. şi *Old Twentieth.* Povestirile i-au fost adunate în antologiile *Infinite Dreams, Dealing in Futures, Vietnam and Other Alien Worlds, None So Blind, A Separate War and Other Stories,* dar şi într-un volum omnibus de ficţiune şi non-ficţiune, intitulat *War Stories.* Ca editor, a realizat antologiile *Study War No More, Cosmic Laughter, Nebula Award Stories 17* şi, împreună cu Martin H. Greenberg, *Future Weapons of War.* Cele mai recente volume ale sale sunt romanele: *Starbound* şi *Earthbound.* Haldeman locuieşte o parte a anului în Boston, unde predă la MIT, iar în restul anului în Florida, împreună cu soţia sa, Gay.

Am crezut că, fiind un tânăr abia licenţiat în fizică, nu voi fi recrutat. Stăteam în sala de lectură a bibliotecii şi mă simţeam oarecum în siguranţă. Citeam un articol dintr-un ziar, când ecranul s-a înnegrit, după care un mesaj a prins să clipească pe el: SOSEŞTE UN DOCUMENT PE HÂRTIE. Asta nu se mai întâmplase până atunci – cine s-ar fi obosit să ia urma cuiva la bibliotecă? – şi am avut o presimţire care s-a confirmat imediat.

Dintr-o fantă a apărut o foaie de hârtie, purtând sigiliul Comisiei Serviciului Naţional. Am întors-o cu antetul în sus, mi-am pus un deget pe cercul de identificare şi cuvintele au apărut pe foaia albă: *Aţi fost ales să vă reprezentaţi ţara ca membru al Diviziei 9 de Infanterie din cadrul Brigăzii 12 Infanterie de Luptă la Distanţă.* Adică, soldaţi mecanizaţi. *Pe data de 3 septembrie2054, ora 12:00, vă veţi prezenta la Fort Leonard Wood pentru a începe instrucţia ILD.*

Câtă grijă din partea lor, era chiar înainte de înscrierea în noul an. Astfel, nu eram scos din timpul şcolii. Ba chiar aveam două săptămâni la dispoziţie, să-mi fac bagajele şi să-mi iau rămas-bun.

Mi-au trecut prin minte câteva variante, în vreme ce mă holbam la foaia aia. Puteam să fug în Suedia sau în Finlanda, unde aş fi avut parte tot de un serviciu naţional, dar nu de natură militară. Puteam să chem Comisia în instanţă, unde aş fi pledat pentru pacifism şi aş fi cerut o repartizare către Serviciul de Drumuri sau către Silvicultură. Dar nu aparţineam niciunei grupări pacifiste şi nici nu eram în postura să invoc motive religioase.

Aş fi putut proceda ca Bruce Cramer, anul trecut. S-a îndopat cu analgezice şi vodcă şi pe urmă şi-a retezat

un deget cu un foc de armă. Numai că notificarea lui fusese pentru infanteria obişnuită, ceea ce presupunea o sumedenie de pericole.

Cei care operau soldaţii mecanizaţi nu erau niciodată împuşcaţi – stăteau într-un buncăr, la sute de kilometri distanţă de câmpul de luptă, şi manevrau roboţi invincibili şi înarmaţi până în dinţi. Ca un fel de simulare. Numai că oamenii pe care îi omorai cu aceste simulacre erau oameni adevăraţi, care mureau pe bune.

Ştiam, totuşi, că majoritatea soldaţilor mecanizaţi nu aveau astfel de misiuni. Existau cam douăzeci de mii de astfel de roboţi, risipiţi pe tot cuprinsul teritoriului Ngumi, şi cei mai mulţi erau folosiţi în misiuni de pază şi descurajare, uriaşi şi de neînvins, imposibil de ucis, simboluri ale puterii Alianţei. Adică – un fel de a spune – un simbol al puterii Americii, deşi cam 12 la sută dintre roboţi proveneau din alte părţi.

Îndrumătoarea mea de la şcoală, Blaze Harding, avea biroul câteva clădiri mai încolo. Mi-a spus să-i aduc documentul.

A cercetat scrisoarea ceva mai mult decât i-ar fi trebuit ca s-o citească.

—Hai să-ţi explic... în cât de multe sensuri eşti distrus. Ai putea fugi. Finlanda, Suedia, Formosa. Canada nu intră în discuţie. Este parte combatantă şi vei fi extrădat imediat. Oricum, îţi vei pierde bursa şi asta va însemna sfârşitul carierei tale academice. Destul de probabil că vei ajunge şi la închisoare. Dacă respecţi legea şi te bagi în chestia asta, vei fi ca Sira Tolliver, cea din biroul lui Mac Roman. Trebuie să fii prezent la datorie *doar* zece zile pe lună. Dar se pare că ea îşi petrece mai mult de jumătate din timp recuperându-se de pe urma acelor zece zile.

—Doar stând într-o cămăruţă?

—Ea o numeşte cuşcă. Şi, evident, este vorba de ceva mai mult decât de a sta pur şi simplu într-o cameră. Partea bună este că departamentul nu va îndrăzni să renunţe la tine. Dacă vii la lucru, poziţia ta în cadrul Proiectului Jupiter e cât se poate de sigură... atâta vreme cât bursa este menţinută. Ceea ce ar trebui să fie cam pentru totdeauna.

Proiectul Jupiter urmărea construirea unui gigantic accelerator de particule pe o orbită în jurul lui Jupiter, accelerator format din milioane de camere toroidale încercuind planeta pe orbita lui Io.

—Oricum, acceleratorul odată pornit, grijile noastre vor dispărea, i-am spus. Atrase instantaneu într-o uriaşă gaură neagră.

—Nu, prefer teoria care spune că *va exploda şi ne va împrăştia la marginea universului.* Mi-a plăcut mereu să călătoresc.

Am râs amândoi. Proiectul urma să reconstituie condiţiile de la 10^{-33} secunde de la Big Bang, iar tabloidele adorau un astfel de subiect.

—Măcar am să pierd câteva kilograme la instrucţie.

Pusesem pe mine ceva în anul care urmase după absolvire şi după ce ieşisem din echipa de fotbal.

—Unora le plac dolofanii, îmi zise, ciupindu-mă de mână.

Era o situaţie oarecum ciudată. Ne-am simţit atraşi unul de altul încă din ziua în care ne-am cunoscut, în urmă cu trei ani, dar niciodată nu împinseserăm lucrurile mai departe de mici tachinări. Era cu cincisprezece ani mai mare ca mine şi mai era şi albă. Ceea ce nu era o problemă în campus, dar în afară... Texasul era Texas.

—Am găsit ceva ce ar trebui să vezi. Să comanzi un soldat mecanizat nu înseamnă doar să stai.

Întoarse tableta spre mine, astfel încât să pot citi de pe ecran.

INVALIDITATE ŞI DECES
DUPĂ SPECIALITATEA MILITARĂ
RAPORTAT ANUAL LA 100.000

COMBATANŢI RĂNIŢI/MORŢI
INFANTERIE 949,2/207,4
ILD 248,9/201,7

NECOMBATANŢI RĂNIŢI/MORŢI
INFANTERIE 630,8/123,4
ILD 223,9/125,6

—Nu e deloc sigur.

—Rănile în cadrul ILD, combatant sau nu, se referă la răni cerebrale. Adică ai să rămâi fără serviciu aici.

—Spui asta ca să mă înveseleşti.

—Nu. Dar mă gândesc că ar trebui să încerci cumva să treci la infanteria adevărată, oricât de nebunesc ar suna. Cu educaţiata şi la vârsta pe care o ai, cu siguranţă te vor pune undeva, la un birou.

—Mda... Am două săptămâni să văd ce şi cum. Să aflu câtă libertate voi avea şi cum rămâne cu slujba mea de aici.

Tăie aerul cu mâna.

—Îţi poţi face serviciul douăzeci de zile pe lună. De fapt, oricum aveam de gând să nu te mai las să faci pe dădaca la laboratorul de fizică. O să te ocupi de hârţogăraie şi o să mă ajuţi la 299 de proiecte speciale.

Îşi privi agenda.

—Cred că instrucţia îţi va ocupa tot timpul.

—Habar n-am. Aşa se pare, din câte am auzit.

—Află asta pentru mine, te rog. Dacă va trebui să răpesc pe cineva pentru octombrie şi noiembrie, ar fi cazul să încep să caut de pe acum.

Se întinse peste birou şi mă bătu uşor pe mână.

—E o neplăcere, Julian, dar nu e un dezastru. Ai să ajungi din nou în vârf când te vei întoarce.

Blaze nu mă avertizase care era cel mai mare pericol – dar şi chestia cea mai atrăgătoare – când deveneai „mecanic”, aşa cum erau numiţi operatorii soldaţilor mecanizaţi. Toţi operatorii trebuia să fie mufaţi, un orificiu în partea din spate a craniului, prin care se introducea o interfaţă electronică. Puteai astfel să împărtăşeşti gânduri, observaţii, simţuri cu restul plutonului. Erau câte cinci bărbaţi şi cinci femei într-un pluton, astfel că deveneai un monstru mitologic cu zece creiere, cu douăzeci de braţe, cu cinci sule şi cinci pizde. O mulţime de oameni încercaseră să se înroleze numai pentru a trăi o astfel de experienţă. Ceea ce nu era tocmai lucrul pe care şi-l dorea armata.

Aproape toţi mecanicii fuseseră aleşi anume, deoarece armata avea nevoie de un amestec specific de atitudini şi aptitudini.Empatia este, evident, cea care îţi permite să rămâi întreg la minte, în vreme ce împărtăşeşti cu alţi nouă oameni cele mai intime sentimente şi amintiri. Pe lângă asta, armata mai avea nevoie şi de oameni care să nu se simtă stânjeniţi atunci când venea vorba despre a ucide pe alţii şi care să facă parte din aşa-zisele plutoane de ucigaşi-vânători. Aceştia din urmă aveau parte de toată atenţia, de bonusuri, până şi de fan-cluburi. Puteam să presupun că nu aveam să ajung unul dintre ei. Nu aveam nici măcar sângele rece şi tăria de a merge la pescuit...

Instalarea mufei era, de asemenea, destul de riscantă. Rata eşecurilor era secretă, dar diferite surse

o plasau între 5 şi 15 la sută. Dintre cei cărora li se rata mufarea cei mai mulţi nu mureau, dar mă întrebam câţi dintre ei îşi păstrau mai apoi aceleaşi preocupări intelectuale.

Am descoperit că instrucţia de bază chiar urma să-mi ocupe tot timpul, vreme de opt săptămâni. În primele patru săptămâni accentul se punea pe pregătirea fizică, într-o tabără de instrucţie de modă veche şi care nu părea utilă în mod evident celor care aveau să-şi petreacă stagiul militar într-o cuşcă. După patru săptămâni, ţi se instala mufa şi începeai instrucţia propriu-zisă, împreună cu ceilalţi nouă.

Am depus o cerere prin care să fiu mutat la infanterie, fie la sanitari, fie la intendenţă. Cererea mi s-a respins în aceeaşi zi: nu te poţi transfera la o armă necom-batantă în vreme de război.

Aşa că, timp de câteva zile, mi-am îmbunătăţit rezistenţa la alergare şi am trecut, alte câteva zile, pe la sala de forţă. Instrucţia de bază avea un renume destul de prost şi voiam să fiu pregătit din punct de vedere fizic.

Am petrecut cu Blaze ceva mai multă vreme decât până atunci. Ea nu avea cursuri pe perioada verii, iar eu aveam motive justificate să trec pe la Proiectul Jupiter, deşi puteam să fac cea mai mare parte a muncii mele din faţa unui calculator, oriunde s-ar fi aflat acesta. De obicei, mă duceam acolo în jurul prânzului sau pe la cinci după-amiaza, atunci când activitatea din birouri înceta oficial.

Nu se putea zice că erau *întâlniri*, având în vedere diferenţa de vârstă dintre noi, dar nici prânzuri de rutină între colegi nu erau. Poate că, dacă aş fi avut mai mult de două săptămâni la dispoziţie, m-aş fi implicat mai abitir.

Dar, pe 2 septembrie, m-a condus la aeroport şi, la despărţire, m-a strâns puternic în braţe şi m-a sărutat

mult mai interesant decât ar face-o o colegă care doar îşi ia rămas-bun.

După ce am coborât din avion, la St. Louis, am zărit o femeie în uniformă, care avea un carton pe care erau trecute numele meu şi încă alte două nume. Era mai solidă decât mine, albă şi părea suficient de afurisită. Mi-am înăbuşit impulsul de a trece pe lângă ea şi de a-mi lua un bilet de avion direct spre Finlanda.

După ce au apărut şi ceilalţi doi, o femeie şi un bărbat, ne-a condus către o ieşire de urgenţă aparent dezafectată. Am coborât direct pe asfalt, într-o căldură de peste 40 de grade. Am străbătut în pas săltat câteva sute de metri, spre locul în care vreo douăzeci şi ceva de oameni transpirau de zor lângă un autobuz al armatei.

—Fără discuţii. Mişcaţi-vă cururile jalnice în rând, ne-a întâmpinat un malac negru, care nu avea deloc nevoie de megafon. Puneţi-vă bagajele pe cărucior. O să le primiţi înapoi peste opt săptămâni.

—Medicamentele mele, începu să vorbească o femeie.

—Nu cumva am spus *fără discuţii*?

Uriaşul se holbă la ea.

—Dacă ţi-ai completat corect fişa medicală, pilulele de care ai nevoie te vor aştepta în tabără. Dacă nu, o să mori.

Vreo doi oameni chicotiră.

—Gura! Nu glumesc.

Negrul se proţăpi în faţa celui mai înalt dintre noi şi îi vorbi în şoaptă, de la câţiva centimetri distanţă:

—Nu glumesc deloc. În următoarele opt săptămâni, s-ar putea ca unii dintre voi să crape. De obicei, din pricina nerespectării ordinelor.

După ce grupul recruţilor a ajuns la cincizeci de persoane, ne-a vârât în autobuzul care se

transformase într-un cuptor pe roţi. Dumnezeule, m-am gândit, Fort Leonard Wood este la mai bine de o sută de kilometri. Iar ferestrele erau înţepenite.

M-am aşezat lângă o femeie albă şi drăguţă. Mi-a aruncat o uitătură, după care privirile ei s-au îndreptat fix înainte.

—Mergi la şcoala de mecanici?

—Merg acolo unde sunt trimisă, mi-a răspuns fără să mă privească şi cu un accent tărăgănat, din sudul Texasului.

Aveam să învăţ ceva mai târziu, în acea zi, că instrucţia mecanicilor se făcea, în prima lună, cot la cot cu infanteria obişnuită, alături de pifani. Şi că nu era deloc înţelept să destăinui faptul că urma, după aceea, să-ţi petreci restul stagiului militar într-o cameră cu aer condiţionat.

Am mers cu autobuzul doar vreo două mile, până la aeroportul militar învecinat, şi ne-am îngrămădit într-o *aripă* destinată transportului de trupe. Ne-am înghesuit pe nişte bănci care nu aveau centuri de siguranţă. A urmat un zbor rapid şi agitat de douăzeci de minute, cu sergentul acela mare stând în faţa noastră şi holbându-se la noi agăţat de o chingă.

—Cine borăşte trebuie să cureţe, în vreme ce ăilalţi aşteaptă, ne-a avertizat.

Nimeni nu a îndrăznit să vomite.

Am aterizat pe o pistă plină de hârtoape şi am fost împărţiţi, după sex, în două direcţii diferite. Bărbaţii sau *puţele* au fost conduşi într-o clădire încinsă, din metal. Acolo ne-am despuiat de haine şi le-am băgat în saci de plastic, marcaţi cu numele fiecăruia. Dacă aveau să dospească timp de opt săptămâni în sacii ăia, armata putea să le păstreze.

Ne-au spus că vom primi haine atunci când fi necesar, după care ne-am amestecat la coadă să ni se recolteze sânge şi urină. Am primit şi nişte injecţii, câte

una în fiecare braţ, plus una dureroasă, clasică, în cur. Apoi am intrat la duş, iar după aceea într-o cameră plină cu maldăre de prosoape şi ţoale, nişte uniforme sortate mai mult sau mai puţin după mărime. În cele din urmă ne-am aşezat pe nişte scaune, în vreme ce trei tipi cu mutre dure, ajutaţi de câţiva roboţi, ne-au luat măsurile la picioare şi ne-au adus bocancii. O hologramă care se rotea şi care înfăţişa un individ chipeş, ne exemplifica felul cum ar fi trebuit să arătăm la rândul nostru – cracii pantalonilor băgaţi în bocanci, cămaşa perfect aliniată cu catarama centurii, mânecile îngrijit suflecate până la mijlocul antebraţelor. Totuşi, uniforma lui era nouă şi ajustată, în vreme ce ale noastre erau vechi şi cu mărimi aproximative. În plus, el nici nu transpira.

Crezusem că o să pot să-i sugerez armatei cum vreau să port părul: mă tunsesem periuţă, cam un centimetru. Drept pedeapsă, m-au ras în cap.

Soarele era jos, iar temperatura coborâse la vreo treizeci de grade, aşa că ne-au pus să alergăm. Lucru care nu mă deranja, câta vreme nu eram înfofolit. Am alergat în formaţie, pe o pistă de zgură de vreo câteva sute de metri. După patru ture au apărut şi femeile şi, împreună cu ele, am mai alergat încă opt ture.

Apoi ne-au îngrămădit pe toţi, aşa cum eram, transpiraţi şi încinşi, într-o cantină îngheţată. Am aşteptat la o coadă lungăsă primim o porţie sleită de pui prăjit în aluat, un piure de cartofi rece şi o salată veştejită.

Femeia care se aşezase în faţa mea la masă m-a privit cum dau deoparte aluatul necopt de pe carnea de pui.

—Ţii regim? m-a întrebat ea.

—Mda, am o dietă care îmi interzice hrana dezgustătoare.

—Cred că o să dai jos o grămadă, m-a asigurat.

Ne-am strâns mâinile peste masă şi ne-am prezentat. O chema Carolyn şi era din Georgia, o negresă un pic mai tânără decât mine.

—Care-i faza cu tine? Abia ţi-ai luat licenţa şi te-au înhăţat?

—Da, sunt doctor în fizică.

—Ştiu un’e o s-ajungi, a râs ea.

—Dar cu tine cum a fost? La fel?

—Pai da, dar habar n-am de ce. Sunt licenţiată în arte plastice, Creative Viewing.

—Şi care-i emisiunea ta preferată?

—Le urăsc pe toate. Dar, spre deosebire de majoritatea tipilor, eu *ştiu* de ce le urăsc. Acuma zi-mi că mori, dacă nu te uiţi în fiecare săptămână la *Kill Squad.*

—N-am nici cub şi nici vreme să mă uit. Când eram copil, ai mei mă lăsau să mă uit doar zece ore pe săptămână.

—Oh... Ce zici? Te măriţi cu mine? Sau deja eşti combinat?

—Sunt homo, doar oile fac excepţie...

—Bleah...

Am început să râdem amândoi, un picuţ cam tare.

Instrucţia de pifani consta jumătate de timp în rezolvarea unor teste practice, iar în cealaltă, învăţam să folosim nişte arme pe care nu aveam să le mai vedem după aceea, ca mecanici. Chiar dacă pifanii nu vor folosi probabil niciodată o baionetă sau un cuţit ori mâinile goale pentru a ucide – cât de des sepoate întâmpla, oare, să fii dezarmat şi să întâlneşti un inamic care să fie în aceeaşi situaţie?

(Ştiam că lucrurile sunt cumva mai subtile, ne învăţau să fim agresivi. Ceea ce nu cred că era, totuşi, o idee prea bună pentru mecanici – soldatul mecanizat

ar fi putut să radă un sat întreg de pe faţa pământului, dacă mecanicul îşi pierdea cumpătul).

Celălalt nume al Carolynei era Collins, aşa că eram vecini de alfabet. Am petrecut o groază de timp vorbind, uneori *in sotto voce*, atunci când stăteam în formaţie. Lucru care ne-a şi băgat în bucluc de vreo două ori.

Eram căzut în limbă după ea – mă refer la acea alchimie a creierului pe care se presupune că deja o controlezi atunci când ai trecut de optsprezece ani. Mă gândeam la ea tot timpul şi tot ce-mi doream era să-i văd chipul în fiecare dimineaţă, la apel. Reacţiile şi gesturile ei mă făceau să cred că şi ea simţea la fel pentru mine, dar amândoi ne feream de cuvântul „dragoste” ca dracu’ de tămâie.

După două săptămâni de instrucţie continuă, în mod cu totul neaşteptat, armata ne-a oferit o după-amiază de duminică liberă. Ne-au dus cu un autobuz la St. Robert, un orăşel inventat anume pentru a-i uşura de bani pe soldaţi. Trebuia să ne întoarcem cel târziu până la şase dimineaţa, altminteri, am fi fost declaraţi absenţi nemotivat de la program.

În vreme ce autobuzul se îndrepta spre staţia din St. Robert, am zărit câteva hoteluri care anunţau *Închiriem cu ora/Aşternuturi curate.* Mă tot gândeam, după ce am coborât din autobuz, cum să formulez o invitaţie sau o propunere, când ea m-a luat de mână şi m-a târât spre uşa primului hotel ieşit în cale.

Nici măcar nu ne sărutaserăm până atunci. Aşa că am făcut ceva în sensul ăsta în vreme ce ne chinuiam să ne dăm jos unul altuia uniformele fără să ne împuşcăm din grabă cu nasturii.

Vorbind de descărcat arma din grabă, nu am fost tocmai amantul-de-cursă-lungă, aşa cum mi-ar fi plăcut... Dar aveam acumulată în mine o oarecare

presiune hidrostatică şi psihică, iar cazarma nu oferea suficientă intimitate pentru masturbare.

Ea a trecut râzând peste asta, aşa că ne-am mai jucat o vreme, până ce am fost gata pentru o nouă rundă, mai lentă şi de mai lungă durată. A fost mai bine decât în visele mele.

Mai aveam o oră până să plece autobuzul. Era un bar alături de hotel, dar Carolyn n-avea chef să se holbeze la ea ceilalţi recruţi. Aşa că am rămas în aşternuturile umede şi mototolite, împărţind o sticlă de apă cu gust metalic.

—Ai încercat să scapi de recrutare? mă întrebă ea.

—Ei bine, da. Consilierul meu de la facultate mi-a arătat că, dacă optez pentru infanterie, voi ajunge, din pricina vârstei şi educaţiei, să stau vreme de câţiva ani în spatele vreunui birou.

—Da, vezi să nu! Mai crezi aşa ceva, acum?

—M-au repartizat într-un pluton care e înarmat doar cu baionete, am râs eu. Treci şi înjunghie pentru patrie!

—Pentru Dumnezeu şi patrie. Nu-l uita pe Dumnezeu!

—Dacă nu ar fi fost şi pentru Dumnezeu, nu am fi avut jumătate de duminică liberă.

—Lăudat fie Domnul!

Mi-a luat penisul între două degete şi s-a jucat puţin cu el.

—Nu cred că micuţul ăsta mai are ceva în el.

—Pentru o vreme nu, i-am răspuns. O putem face din nou în autobuz.

—În ordine. S-o văd şi pe asta.

A căscat şi s-a întins de i-au trosnit încheieturile.

—Poate că ar trebui să mergem să bem o bere. Să le arăt fufelor care au rămas singure cine le-a suflat bărbatul.

—Haide! Totuşi, n-aş crede să fie prea multă singurătate în oraş.

M-a îmbrăcat cu grijă, netezindu-mi uniforma cu atingeri lungi şi lente. Apoi mi-a atins faţa şi mâinile, cu ochii închişi, ca şi cum ar fi vrut să mă înveţe pe de rost. Apoi m-a strâns în braţe şi a respirat adânc.

—Mulţumesc, Julian, a murmurat. A trecut ceva vreme de când...

Apoi am încercat eu s-o îmbrac, dar am încurcat nasturii. Foarte romantic. E mai uşor să dai jos chiloţii cuiva decât să-i pui la loc.

Zona din bar destinată nefumătorilor avea un iz de tutun şi de iarbă uşoară. Aveau bere rece, dar niciun loc liber la mese. Aşa că am rămas la tejghea, într-un vacarm de muzică şi râsete. Am dat din cap în semn de salut către câţiva dintre camarazii noştri.

—N-ai crescut în Sud, mi-a spus ea tărăgănat. Vorbeşti haios şi nu bagi de seamă cum vorbesc eu.

—M-am născut în Georgia, de fapt. Părinţii mei s-au mutat în nord, în Delaware, înainte ca eu să merg la şcoală. Iar patru ani la Harvard îţi pot face praf accentul pentru totdeauna.

—Te-ai specializat în ştiinţă.

—În fizică. Apoi un masterat în astrofizică. Iar pentru doctorat am trecut la fizica particulelor elementare. Plus un postdoctorat.

—N-am habar de toate astea.

Mi-am pus mâinile peste ale ei.

—Nici nu mă aştept să aibă habar cineva. Ce? Eu ştiu ceva despre cum se fac filmele?

—Juuuulian, spuse ea prelung, retrăgându-şi mâinile. Nu te uita de sus la cineva care te-ar putea ucide dintr-o mişcare. Şi încă în şase moduri diferite.

—Scuze. Îţi ia patru ani să obţii o diplomă la Harvard şi patruzeci ca să te obişnuieşti cu asta.

—Io n-o s-aştept patruj’ de ani. Mai bine îţ’ ţii rahaturile astea pentru tine, a zâmbit ea aşezându-şi mâinile la loc, într-ale mele.

Un soldat scund, cu un megafon în mână, a intrat în bar.

—Aaatenţiuneee! Autobuzul pentru recruţii din Compania Charlie e aicea. Cine nu-i în autobuz în cinci minute va fi declarat absent nemotivat de la program. Apoi ne întoarcem acia şi vă punem curu’ în cătuşe.

După momentul de tăcere care a urmat ieşirii soldatului, s-a iscat un murmur uşor.

—Cum poate să-ţi pună doar curul în cătuşe, şi restul corpului nu? am întrebat.

—Gândeşte în perspectivă, blegule, mi-a răspuns terminându-şi berea. Ne aşteaptă căruţa.

În următoarele două săptămâni n-am mai avut parte de altă duminică liberă. Armata, fiind destul de sigură că nimeni nu avea de gând să facă un atac de cord din pricina salturilor de la instrucţie, a început să strângă şurubul. În dimineaţa care a urmat după permisia de duminică, ne-au trezit la 2:30 dând buzna în barăci şi făcând hărmălaie, lovind tot felul de tingiri. Cinci minute pentru echipare, apoi o cursă de zece mile cu tot echipamentul în spinare. Când cineva se oprea să verse, trebuia să-l certăm strigând la el: găoază, găoază!

Au continuat cu acest tratament la fiecare trei zile, de fiecare dată crescând cursa cu câte o milă. Sergenţii de instrucţie se purtau ca şi cum le făcea plăcere să ne tortureze, dar era evident că totul era bine planificat. Trebuia să ne întărâte şi să ne facă viaţa un calvar, dar, dacă s-ar fi întâmplat asta la amiază, la temperaturi de peste 38 de grade, unii dintre noi ar fi putut muri.

Pe de altă parte, instructorii se asigurau ca noi să pricepem că vina pentru intensitatea antrenamentelor ne aparţinea în exclusivitate. Refrenul folosit era că aveau la dispoziţie doarpatru săptămâni ca să transforme nişte civili găozari în soldaţi adevăraţi.

Carolyn şi cu mine am mai avut o ocazie, în timpul unei pauze de prânz de jumătate de oră, undeva într-un codru. Mi-am iritat curul de la o iederă otrăvitoare, iar ea s-a urzicat pe picioare. Medicul care ne-a consultat pe amândoi ne-a sfătuit ca data viitoare să luăm cu noi o pânză de cort sau măcar un ziar. Nu a mai existat o dată viitoare...

În prima zi de instrucţie CGI ne-a luat pe toţi cei cincizeci de recruţi şi ne-a urcat într-un autobuz cu ferestrele acoperite cu vopsea de camuflaj, după care ne-a dus cale de jumătate de oră, pe o rută întortocheată, la destinaţie. Undeva într-un subteran, într-o pădure.

O uşă camuflată s-a dat deoparte şi am văzut o scară slab luminată care cobora. Intrarea era păzită de doi soldaţi mecanizaţi uriaşi, al căror camuflaj imita perfect arborii din spatele lor. Dacă stăteai nemişcat, nu puteai să-i observi. Dar, când te apropiai, se zărea o formă vag umanoidă, de aproape trei metri şi care împrăştia o licărire caldă.

Complexul subteran era mare. Am stat aliniaţi în formaţie, într-un hol, până când un soldat ne-a chemat pe fiecare, citindu-ne numele de pe un clipboard, şi ne-a repartizat pe plutoane, indicând apoi camerele fiecărui pluton. Carolyn şi cu mine am nimerit în plutonul Alfa şi ne-am dus către camera A.

Era o încăpere unde se aflau zece scaune grele, nepotrivite cu ambientul, o masă plină cu gustări şi sendvişuri, precum şi o cadă cu băuturi la gheaţă. Un

tip în vârstă, îmbrăcat într-un combinezon fără însemne de grad, ne privea cum intram.

Nu a scos niciun cuvânt până când nu ne-am aşezat cu toţii pe scaune.

—Am să vă las singuri o oră şi jumătate, ne-a spus el. Încercaţi în timpul ăsta să vă cunoaşteţi. În câteva zile o să fiţi cu toţii mufaţi şi niciunul dintre voi nu va mai avea secrete faţă de ceilalţi. Asta-i tot ce am să vă spun. După ce voi ieşi din cameră, vă rog să vă dezbrăcaţi. Beţi ceva, mâncaţi şi... împărtăşiţi-vă secretele şi problemele. Aşa o să vă descurcaţi mai uşor unii cu alţii. Atunci când va suna clopoţelul, vă îmbrăcaţi la loc, iar eu o să mă întorc să stăm de vorbă... Da, soldat, vrei să întrebi ceva?

—Domnule, a spus una dintre fete. Eu... nu m-am dezbrăcat niciodată în faţa unui bărbat. Eu...

—Tocmai eşti pe cale să faci asta. Nu ai fraţi?

—Nu, domnule.

—În câteva zile vei avea cinci fraţi. Iar expresia „goală puşcă” nu descrie nici pe departe cât de expusă vei fi. Dar voi, bărbaţii, veţi fi cu toţii nişte domni, aşa-i?

—Da, domnule! am răspuns în cor noi, cei cinci bărbaţi.

Era o blondă micuţă, iar eu o priveam cu coada ochiului, cumva înţelegându-i anxietatea. Avea pe chip un zâmbet cam boţit.

—Priviţi-vă fiecare în ochi şi totul va fi în ordine, ne-a mai spus omul şi a părăsit camera.

În vreme ce ne dezbrăcăm am vorbit cu Lou Mangiani, amândoi străduindu-ne să nu privim înspre femei (totuşi, urmărindu-le cu o anumită încordare). Am aflat că Lou avea douăzeci de ani şi că, în ultima perioadă, lucrase ca brutar în New York, la restaurantul italienesc al tatălui său. Ceea ce era cam la fel de mult cât ştiam despre ceilalţi, cu excepţia lui Carolyn. În

ultimele patru săptămâni avusesem parte de instrucţie până cădeam laţi şi ne trezeam cu ore înainte ca trupurile noastre să dorească asta. Aşa că nu prea rămăsese loc de sporovăială.

Carolyn şi Candi ni s-au alăturat. Ne întrebam, în perioada de pregătire fizică, ce căuta Candi aici. Era o femeie cumsecade – mai bine spus, delicată – care, fusese în civilie un psihoterapeut specializat în a aduce alinare celor loviţi de necazuri. De fapt, cred că trebuie să fii destul de dur pentru o astfel de slujbă.

Apoi, părea un lider înnăscut. A pocnit din palme şi ne-a spus:

—Să punem scaunele în cerc şi să ne aşezăm câte un băiat lângă o fată.

Richard Lasalle, roşu ca sfecla, avea o erecţie zdravănă. Eu însumi căutam să mă gândesc la orice altceva, sărind de la numere prime la tabele de integrale.

Nicio femeie nu părea nerăbdătoare să se aşeze lângă el. Carolyn mi-a dat un ghiont şi s-a dus cu paşi hotărâţi lângă el, întinzându-i mâna:

—Tu eşti Richard, aşa-i?

I-a răspuns afirmativ, dând din cap, iar ea s-a aşezat lângă el. Eu m-am dus pe celălalt loc de lângă Carolyn, iar alături a venit blonda cea micuţă, Arlie pe numele ei. Probabil se gândise că, având deja o legătură, nu prezentam niciun risc. Şi-a încrucişat picioarele perfecte, iar sânii şi i-a acoperit cu braţele. Candi, dimpotrivă, s-a purtat cât se poate de natural, aşezându-se pe scaun într-o poziţie relaxată, cu picioarele desfăcute şi mâinile pe lângă şolduri. Sara şi Samantha, care se ghemuiseră pe scaune într-o postură mai decentă, văzând-o pe Candi, s-au relaxat şi ele, adoptând poziţia ei.

—Bun. Haide să povestim fiecare, pe rând, ceea ce în mod normal am considera un secret. Poimâine nu vom mai avea nimic de ascuns unii faţă de alţii.

Câţiva încuviinţară timid din cap.

—Ar trebui să încep eu, a continuat ea.

A tăcut câteva momente, frecându-şi obrajii.

—De ce am devenit psihoterapeut, a reluat Candi. Cândva am fost atât de doborâtă, încât... M-am sinucis. Am sărit de pe un pod din Cape Cod, prin ianuarie. Am fost moartă zece, poate douăsprezece minute, dar apa fusese atât de rece, încât medicii au reuşit să mă readucă la viaţă.

—Şi cum a fost? a vrut Akeem să ştie. Cum a fost să fii moartă?

—Nicicum. Am fost inconştientă. Cred că impactul cu apa m-a făcut să leşin imediat. M-am trezit în ambulanţă, după ce m-au pus la defibrilator.

—Ai avut un motiv pentru care ai făcut asta, am spus eu.

—Mi-am văzut tatăl murind, a încuviinţat ea. Eram pe autostradă când direcţia şi sistemele de siguranţă au picat simultan. Ne-am rostogolit şi ne-am izbit de altă maşină. Airbagurile au acţionat imediat, dar accidentul era în plină desfăşurare: un camion s-a izbit de noi şi ne-a proiectat într-un pod. Când, în cele din urmă, totul s-a terminat... mama avea capul zdrobit, iar tata se îneca în propriul sânge. Eu nu eram lovită prea rău, dar rămăsesem înţepenită acolo. Pur şi simplu a trebuit să atârn cu capul în jos în maşina zdrobită şi să-mi privesc tatăl cum moare. La mai puţin de un metru de el... Nu am fost în stare să-mi scot din minte imaginea asta. Aşa că am sărit de pe pod şi, cumva, povestea se termină aici, în acest loc. Lou, e rândul tău.

—Dumnezeule! ridică el din umeri. Nu am avut niciodată parte de aşa ceva.

Îşi clătină capul de câteva ori, privind în jos şi continuă:

—Cred că aveam treisprezece ani. Era o gaşcă prin cartier cu care părinţii îmi interziseseră să am de-a face. Dar eu, fireşte, m-am înhăitat cu ei. Ai mei credeau că atunci când plecam de acasă mă duceam la biserică sau că mă ocupam cu chestii din astea. Cum niciodată nu mă verificau, credeam că reuşisem să-i trag pe sfoară. În gaşcă erau câţiva mici interlopi, ucenici ai mafiei. Eu ţineam de şase în vreme ce ei se ocupau cu micigăinării. Jefuiam maşini, şterpeleam din magazine, mai şuteam şi câte o maşină uitată descuiată ca să ne dăm cu ea prin oraş. Umbla vorba că un evreu bătrân, care ţinea o tutungerie prin Bronx, vindea şi arme pe sub mână. Uşa din spate a tutungeriei nu părea să fie cine ştie ce. Aşa că, într-o noapte pe la ora unu, m-am furişat din camera mea pe scara de incendiu şi am alergat câteva străduţe mai încolo, să-mi întâlnesc gaşca. Erau siguri că bătrânul închisese tutungeria şi plecase acasă pe la zece seara. Uşa din spate a fost spartă uşor, cu o rangă de fier. Asta a fost prima lovitură în care eu nu mai eram „ăla micu”. Un alt puşti ţinea de şase, iar eu fusesem băgat în faţă pentru că încă eram minor. Ideea era că, dacă ar fi mers ceva rău, n-aş fi păţit mare lucru. Am intrat primul, cu o lanternă într-o mână şi am început să deschid sertare în căutare de arme. Am şi găsit una, dar era în mâna bătrânului evreu. Nu plecase acasă în noaptea aceea. Am auzit cum trage cocoşul revolverului. M-am răsucit brusc şi cred că aşa l-am descumpănit cu lumina lanternei. „Stinge chestia aia, băiete!” mi-a spus. Dar tipul cu ranga de fier se strecurase în spatele lui şi l-a izbit în cap. A căzut ca un buştean, dar individul a continuat să-l lovească. Apoi a ridicat arma de pe podea şi mi-a mulţumit că am fost atât de iute. Am scotocit locul purtând mănuşi

de cauciuc, dar nu am găsit alte arme şi nici altceva de valoare. Nici măcar nu am reuşit să deschidem casa de bani. Am luat cu noi o grămadă de bomboane şi de ţigări. Ziarele de a doua zi au anunţat că avusese loc o crimă urmată de jaf. N-am spus nimic, nimănui. Aş fi putut să dau un telefon anonim şi să-l dau în gât pe ucigaş, dar n-am făcut-o de frică.

—Criminalul a fost prins, până la urmă? a întrebat Mel.

—Din câte ştiu, nu. A fost arestat mai târziu pentru trafic de droguri, iar eu am mers la facultate. Şi acum sunt aici.

Privirile noastre s-au întors spre Arlie.

—M-a surprins când făceam sex. Cu altcineva decât trebuia. Am fost prinsă de soţul meu. În dormitorul nostru. Am promis să nu o mai văd pe acea persoană niciodată. Să n-o mai văd niciodată pe *ea...*

Se uită la noi cu un zâmbet tremurat.

—Restul, detaliile mâine.

A venit rândul meu.

—M-au prins când mă masturbam...

Se auziră câteva râsete crispate.

—Cred că lucrul cel mai rău... ar putea să pară banal unora. Dar pe mine m-a împovărat de vină la vremea aceea şi mă face să mă simt stânjenit chiar şi acum, la mai bine de zece ani de atunci. Aveam, cât oare... cincisprezece ani. Mergeam pe o alee şi am văzut o ţestoasă dintr-o specie rară. O ţestoasă cu o carapace destul de mare, care se târa ajutându-se de membre şi de cap. Am lovit-o cu un băţ şi, fireşte, s-a oprit. Am luat o piatră şi i-am izbit carapacea cu toată puterea. A crăpat, iar ţestoasa a început să se agite, plină de sânge. Am fugit de acolo, cât am putut de repede.

—Mda, îmi imaginez, a spus Cindi după o pauză. Chiar dacă ai mei obişnuiau să pescuiască ţestoase, să

le taie şi să facă supă din ele. De când mă ştiu nu le-am considerat altceva decât hrană.

Se uită la Carolyn şi ridică din sprâncene.

—Cred că am avut o viaţă liniştită. Nimic sexual sau violent. Am fost prinsă când mă masturbam, dar mama a râs şi m-a povăţuit s-o fac în camera mea... Am avut parte, pe vremea când eram elevă la liceu, de un test final la chimie. O fată care lucra în biroul profesorului a găsit o copie a testului rezolvat şi mi-a vândut-o pe zece dolari. Era destul de grav. Vreau să spun că nu mai făcusem ceva asemănător înainte, dar cel mai rău a fost că, oricum, ştiam majoritatea răspunsurilor. Fatarespectivă avea dovada că eu trişasem şi putea spune oricând şi oricui. Aşa că am ucis-o.

Ne aruncă o privire şi rânji:

—De fapt, am ucis-o în visele mele.

Richard a înviorat o petrecere de adulţi turnând laxativ în vasul cu punci. Doar că a folosit un pic mai mult şi, din pricina asta, câţiva oameni au ajuns la spital, inclusiv el, ca să nu atragă atenţia.

Samantha a furat ani de-a rândul bani din poşeta mamei ei, ori de câte ori aceasta venea beată acasă.

Mel îi jucase renghiuri urâte fratelui retardat.

Sara şi-a ajutat tatăl să moară.

Akeem a mărturisit că niciodată nu a crezut în Allah, nici când era copil, dar nu a avut niciodată curajul să recunoască şi să renunţe la credinţă.

Au fost două ore epuizante şi incomode, dar, în mod evident, necesare. După ce a sunat clopoţelul care ne anunţa că e vremea să ne îmbrăcăm, am constatat că nu mai priveam femeile din cameră dintr-o perspectivă sexuală. Dar, printre ele, erau vreo două pe care le-aş fi putut iubi.

Nu ne-am mai întors la cazarma Leonard Wood. Autobuzul cu ferestrele camuflate ne-a dus la

aeroportul din St. Louis, unde am primit înapoi efectele personale, spălate şi aranjate, după care am fost îmbarcaţi într-o cursă spre Portobello.

Avionul a zburat peste întinderi de apă, ţinându-se la distanţă de spaţiul aerian al Nicaraguei şi Costa Ricăi. Popoarele Ngumi nu aveau aviaţie, forţele noastre aeriene le-ar fi distrus imediat aeronavele, dar încă puteau să azvârle cu rachete în noi.

Era noapte când am aterizat, iar aerul era gros ca mierea. Baza era o colecţie anostă de clădiri joase, împreună cu prezenţascânteietoare şi viguroasă a câte unui soldat mecanizat. Aceştia erau risipiţi şi făceau de gardă pe întreg perimetrul bazei asupra căreia niciodată nu se reuşise un atac.

Ceea ce era de bine. Urma să ne petrecem o treime din timp acolo, undeva în subteran, la doar câteva zeci de kilometri de teritoriul inamic. Era plăcut să fii în siguranţă, în spatele unei falange de roboţi telepatici şi invulnerabili.

De fapt, nu erau cu adevărat roboţi şi nici complet invulnerabili. Un soldat mecanizat era o armură supradimensionată şi înarmată la greu, care se constituia în avatarul teleghidat al unui om, bărbat sau femeie. Acest avatar opera în perfectă armonie cu alţi nouă. Fiecare pluton, format din zece persoane, era ca o familie telepatică ce, prin antrenament, ajungea să lucreze ca o unică şi puternică entitate.

Inamicul putea distruge un soldat mecanizat, dar operatorul, mecanicul său, putea fi imediat comutat pe o maşină de rezervă care să ajungă pe câmpul de luptă în interval de câteva minte sau chiar secunde. Asta, dacă rezervele erau pe aproape. Şi oricine ar fi distrus primul avatar ştia prea bine că urma să se bucure de întreaga atenţie a avatarului de rezervă.

Bănuisem că asta era doar un soi de propagandă, o parte din miturile care întrupau maşinile ca să le

transforme în arme psihologice mult mai eficiente. Aveau toate calităţile care făceau ca o persoană să fie considerată periculoasă. Dar nu puteau fi ucise şi nici măcar rănite.

(Partea cu rănitul nu era complet adevărată. Umbla un zvon cum că ar fi un secret bine păzit. Se spunea că, dacă un soldat mecanizat era scos din luptă şi capturat, inamicii, înainte de a o distruge, treceau la torturi minuţioase ale maşinii, în faţa camerelor de luat imagini.)

Americanii râdeau, spunând că acţiunile lor ar putea să funcţioneze cu păpuşi voodoo, dar nu cu maşini. Dacă opreşti o maşină, aceasta se preface într-o grămadă de şuruburi.

Ideea era că trebuie s-o opreşti la timp.

Camerele noastre subterane din Portobello erau îngrijite, dar făcute cam de mântuială şi de-abia aveai loc să te învârteşti prin ele. Dar nu aveam să ne petrecem prea mult timp acolo. Mecanicii munceau, dormeau, mâncau, beau şi se uşurau fără să se deconecteze, ceea ce presupunea o anumită stânjeneală. Dar armata nu te-ar fi mufat până nu s-ar fi asigurat că puteai suporta asta.

În prima zi petrecută în Portobello am fost conduşi, pe rând, către cea mai dramatică operaţie chirurgicală de „rutină” cunoscută în medicină instalarea intracraniană a implanturilor cibernetice sau a mufelor, cum erau cunoscute de toată lumea. Părea mai periculos decât era. O mai făcuseră de o sută de mii de ori până atunci şi funcţionase la nouăzeci de mii. Acel unu din zece la care nu funcţiona se întorcea la viaţa civilă fără să fi primit vreodată darul de a-şi împărţi cu alţii mintea şi trupul. Unii dintre aceştia ajungeau handicapaţi mintal sau emoţional. Foarte puţini mureau.

Cifrele nu se dădeau publicităţii.

Fiind fizician, mi-am putut face o imagine destul de clară asupra statisticilor. Dacă „mufarea cu succes” avea o rată de nouăzeci la sută, atunci probabilitatea ca unul din zece să eşueze era de unu minus 0,9 la puterea a zecea, ceea ce însemna cam 0,65. Aşadar, în şaizeci şi cinci la sută din cazuri, adică mai mult de jumătate, la cel puţin unul din zece operaţia nu reuşea. Deci logica ar spune să faci grupe de câte unsprezece. Dar dacă operaţia ar fi reuşit la toţi cei unsprezece? Ar fi trebuit să scoţiunul din grup, iar asta ar fi părut o pierdere. E mai uşor să adaugi decât să extragi un membru dintr-o familie.

Operaţia a reuşit la toţi cei zece şi ne-am petrecut următoarele două zile în pat. În a treia zi am început să ne explorăm *darul.*

Cel care ne-a asistat prima dată a fost un tip pe nume Kerry. Arăta ca un civil, ca un terapeut de prin anii şaptezeci.

—Nu trebuie să fiţi conectaţi de prima dată cu un începător, ne-a spus el.

Ne aflam într-un loc asemănător cu Camera A, cu pereţii de o culoare verde, cu scaune masive şi cu băuturi răcoritoare, dar şi cu ceva în plus: două canapele despărţite de o cutie neagră, din care ieşeau două cabluri.

—Mai întâi o să vă mufaţi cu mine câteva minute. Asta înseamnă cam o oră pentru toţi zece. Nu văd să fie vreo problemă, dar, dacă ar apărea una, e cel mai bine să aveţi pe cineva ca mine conectat.

—Cineva ca dumneavoastră, domnule? a întrebat Candi.

—Ai să vezi de ce.

Îşi coborî privirile pe un clipboard.

—Azuzi e primul.

Akeem se ridică şi îl urmă spre canapele.

—Închide ochii şi întinde-te.

Luă unul dintre cabluri şi-l conectă, cu un clic uşor, în mufa de la baza craniului lui Akeem. Apoi se aşeză pe marginea celeilalte canapele şi se conectă la rândul său. Închise ochii şi se legănă uşor, preţ de câteva minute. Apoi se deconectă şi-l deconectă şi pe Akeem. Acesta îşi scutură capul şi se ridică tresărind.

—Oh, asta a fost... într-un mare fel, murmură el.

Kerry dădu din cap. Niciunul dintre ei nu ne-a oferit vreun detaliu.

—Julian Class?

M-am dus spre el şi m-am aşezat pe canapea. Am auzit un clic uşor atunci când a cuplat mufa şi după aceea am avut senzaţia că văd dublu, cu întreg corpul.

E greu să descriu exact. Încă vedeam zidul din faţa mea, la doi paşi distanţă, dar aproape la fel de clar vedeam şi ceea ce vedea Kerry, grupul celorlalţi mecanici care căscau ochii la el şi la mine.

Pe neaşteptate l-am *cunoscut* aproape la fel de bine cum mă cunoşteam pe mine. Puteam să-i simt propriile haine pe trup la fel cum le simţeam pe ale mele. Simţeam schimbările somatice ale organelor interne, complexitatea sistemelor muscular şi osos – lucruri pe care le trăim în permanenţă, dar de care nu suntem mereu conştienţi, pentru că ne-am obişnuit cu ele – micile junghiuri şi mâncărimi sau o durere profundă în umăr, dacă le-aş fi avut, ar fi fost şi ale lui.

Aveam toate amintirile lui despre el, rele, plăcute sau neutre. Copilăria tihnită, spulberată de divorţul părinţilor, facultatea – o evadare magnifică, un doctorat în psihologie. Sex cu două femei şi cu o duzină de bărbaţi. Lucru care, dintr-odată, nu mi s-a părut nici măcar ciudat. Patru ani ca mecanic în Africa, şofer pe camioane care erau aruncate în aer în mod frecvent.

Ca o amintire a amintirii, am putut simţi uniunea dintre el şi ceilalţi mecanici din plutonul de transport, dar şi dorul lui după acel sentiment.

S-a terminat cu un clic.

—De-asta eşti acum, aici..., i-am zis.

—Nu e chiar acelaşi lucru, mi-a zâmbit. E ca atunci când te apuci să cânţi sub duş, după ce ai cântat cândva într-un cor.

Carolyn era la rând şi când s-a aşezat alături de mine m-a atins uşor cu coapsa. Nu trebuia să fii telepat ca să ştii că ne gândeam la acelaşi lucru.

Unul câte unul, fiecare am avut parte de această experienţă.

—E-n ordine, a spus Kerry. Asta a fost prima etapă a încălzirii voastre. Acum trecem la nivelul următor.

L-am urmat într-o încăpere vecină. Zece aşa-zise cuşti erau aliniate pe peretele opus. Erau ca nişte fotolii rabatabile, prevăzute cu o sumedenie ţevi şi de circuite electronice.

Nu a fost nevoie să fim intubaţi până la sfârşitul instrucţiei de bază, având în vedere că nu ne mufam mai mult de câteva ore o dată. Când aveam să stăm câte zece zile, norma noastră lunară, o să fim hrăniţi şi „goliţi” automat. Ni se spunea că, odată ce te obişnuieşti, nu este chiar atât de greu.

Soldaţii mecanizaţi la care urma să ne conectăm se aflau pe un teren viran, undeva afară. În primele două zile am făcut exerciţii de ridicare a piciorului drept, apoi a piciorului stâng, după care am învăţat să mergem şi să urcăm scările. Din a treia zi am început să alergăm în formaţie, având de trecut un prag important: să nu ne mai gândim cum să facem o acţiune, ci s-o facem pur şi simplu. Să avem încredere în maşină. Maşina eşti tu. În tot acest timp începusem să ne conectăm între noi, fără avataruri, întâi doi câte doi, apoi în grupuri mai mari. Conectarea cu Carolyn a

fost palpitantă şi un pic înspăimântătoare – fie şi pentru faptul că sentimentele ei pentru mine erau mai puternice decât ale mele pentru ea. În plus, eram complet diferiţi – inteligenţa ei intuitivă, pe lângă firea mea analitică, tinereţea ei trepidantă şi adaptată vieţii de cartier se contrapunea la dragostea şi atenţia pe care le primisem de la ai mei. Trupurile noastre erau diferite şi nu doar în detalii anatomice care deosebesc femeia de bărbat. Era mică şi iute, eu eram exact invers. Ne plăcea să experimentăm prin corpurile celorlalţi. Carolyn era de părere că fiecare fată ar trebui să beneficieze de un penis propriu, măcar o vreme. Mi-au plăcut ciudăţenia şi familiaritatea de a fi ea. Totuşi, primul ciclu pe care l-am avut a fost ca şocul provocat de o rană, deşi eram pregătitpentru aşa ceva. Ea a fost înţelegătoare şi amuzată – *ce fătălău eşti* – şi, în cele din urmă, am trecut peste asta, deşi nu am ajuns niciodată în situaţia de a aştepta ciclul cu nerăbdare, ca pe un fel de confirmare a feminităţii mele, aşa cum făcea ea.

(Am aflat mai apoi că atitudinea asta nu era valabilă pentru toate femeile. Sara şi Arlie aveau ovulaţia blocată pe durată nedeterminată, iar celelalte două nu agreau ciclul în mod special, dar nici medicamentele împotriva fertilităţii.)

Conectarea cu ceilalţi, bărbaţi sau femei, era mai puţin intensă decât conectarea cu Carolyn, dar exista o oarecare încărcătură sexuală şi atunci când mă conectam cu Sara, cu Candi sau cu Mel. Ceea ce era destul de ciudat Mel nu semăna cu Kerry, nu făcuse niciodată sex cu un bărbat şi nici nu îşi dorise vreodată. Atunci când s-a conectat cu mine sau cu vreunul dintre ceilalţi bărbaţi, a fost evident că a încercat să-şi reprime atracţia naturală faţă de propriul sex, lucru care nu putea fi ascuns, totuşi, faţă de un alt mecanic.

Când ne conectam doi câte doi, amintirile vieţii celorlalţi opt păreau destul de îndepărtate, precum un roman pe care îl studiasem cândva, la şcoală. Când am început să ne conectăm câte trei, lucrurile au devenit mult mai complicate. În primul rând pierdeai sensul – cine sau unde îţi era egoul. În doi se putea ajunge într-o stare în care amândouă vieţile se contopeau într-un fel de fuziune fără de sine. Puteam să fac asta cu jumătate dintre camarazii mei.

Lucru care nu se mai întâmpla atunci când eram câte trei pe linie. Era ca un fel de luptă existenţială pentru posesie, pentru a câştiga teren. Odată cu experienţa, a devenit evident că fiecare trebuia să-şi strunească propriul simţ al sinelui, dar legăturile asimetrice avea darul de a înnebuni pe toată lumea. Ne era greu, mie şi lui Carolyn, dar şi altor cupluri, cum erau Samantha şi Arlie, să renunţăm unul la altul şi să lăsăm o a treiapersoană să se amestece cu noi. Dar, dacă nu am fi reuşit să trecem peste asta, triada nu ar fi funcţionat deloc. Am fi avut un privitor de pe tuşă, căscând ochii la un zaiafet amoros.

Am petrecut ceva timp, cam patru zile, comutând între noi diferite triade. Acest lucru a simplificat conectarea grupurilor mai mari, aplicând şmecheria de bază: atunci când nu era mufat, fiecare dintre noi era un ego identificat de povestea propriei vieţi. Dar fiecare avea un număr de parteneri, între doi şi nouă, cu aceeaşi autonomie şi care îşi puseseră la comun trecutul şi prezentul.

Puteam sta conectaţi maxim două ore, după care urmau cel puţin treizeci de minute de pauză… ceea ce era frustrant. Am înţeles de ce doar două ore: dacă am fi rămas mai mult conectaţi, empatia cu ceilalţi ar fi fost din ce în ce mai mare şi ar fi devenit atât de puternică, încât fiecare fiinţă umană ar fi fost resimţită ca o parte din noi. Să ucizi pe cineva ar fi fost la fel de

imposibil precum sinuciderea. Ceea ce putea să fie un handicap destul de serios pentru un soldat.

Am învăţat să reacţionăm în situaţii reale într-un mod visceral şi indirect, mufându-ne la cristale înregistrate de alţi oameni în timpul luptelor. La început a fost derutant pentru că ne legam intim cu alţi zece străini şi nici nu aveam un control asupra soldatului mecanizat. Dar lupta în sine era suficient de reală, mai reală decât ar putea să fie vreodată o luptă la mâna a doua.

Candi a fost foarte deprimată în urma acestei experienţe şi cred că doar Mel era nerăbdător să o repete. Dar cu toţii ne-am dat seama cât de necesar fusese exerciţiul: o repetiţie cu costume pentru Iad.

Am fost surprins când am fost numit comandant de pluton. Eram cel mai în vârstă, dar nu cu mult faţă de ceilalţi.

Aveam şi cele mai multe studii, dar fizica particulelor nu era tocmai relevantă pentru un conducător. Adevărul, deloc onorant, a ieşit la iveală rapid. Nu doreau să pună un lider autentic, precum Lou sau Candi, pentru că un astfel de conducător ar fi dominat complet întregul pluton – în loc de zece oameni acţionând în deplină armonie ar fi fost un singur om, impunându-şi deciziile tuturor, şi nouă oameni, criticându-le după executarea lor. Ceea ce semăna cu demodata ierarhie militară clasică, cu masculul alfa ordonând acţiunile, iar ceilalţi stând în linie. Acest lucru ar fi dus la risipă de bani şi de timp, plus zece creiere riscate într-o operaţie chirurgicală delicată, fără niciun avantaj. Un pluton de soldaţi mecanizaţi era ca un angrenaj uriaş, care putea să acopere hectare întregi pe câmpul de luptă, luând deciziile pe loc cu ajutorul unui tip de inteligenţă globală. Era straniu

când era privit din afară, dar ni se părea din ce în ce mai puţin ciudat să facem parte din aşa ceva.

Ne-au supus unei intervenţii chirurgicale minore pentru rezolvarea problemelor legate de hrană, hidratare şi excreţie, operaţie a cărei convalescenţă a durat doar două zile, iar după aceea am avut parte de primul exerciţiu pe teren – în mijlocul teritoriului controlat de inamic.

Fireşte, toţi cei zece eram în siguranţă, în subteran, într-un buncăr din Portobello, rezistent la bombe. Avatarurile noastre mecanice au mărşăluit şaisprezece kilometri dincolo de perimetrul bazei, acolo unde orice *pedro* îşi putea risca viaţa, atacându-ne. Dar aveam parte şi de protecţia oferită de un pluton de ucigaşi-vânători cu experienţă, dispuşi circular în jurul maşinilor noastre. Era mai sigur decât dacă am fi stat acasă şi am fi privit operaţiunea pe un ecran. Acasă puteam fi loviţi de fulger...

Am participat la încă două astfel de patrulări fără să ne confruntăm cu inamicul şi cu asta antrenamentul de bază a luatsfârşit. Aşa că am primit o permisie de douăzeci de zile, să mergem acasă. Totuşi, niciunul dintre noi nu a plecat direct acasă. Trebuia mai întâi să încercăm cârciumile cu mufe care înconjurau baza noastră din Portobello.

Într-o speluncă de acest gen te puteai mufa la experienţele altora. Majoritatea acestora erau înregistrări ale luptelor cu soldaţi mecanizaţi, dar nu aveam niciun chef să plătim pentru aşa ceva. Cristalele celor din aviaţie păreau atrăgătoare, adică să fii o aeronavă capabilă să se răsucească în aer, să plonjeze şi să accelereze aşa cum niciun pilot uman nu ar fi reuşit să facă.

Dar, în afară de cele militare, mai erau şi cristale care conţineau aventuri ale unor oameni care făceau

tot felul de lucruri periculoase în tot soiul de locuri ciudate. Sau cele care îţi permiteau să încerci mâncăruri sau băuturi pe care nu ţi le-ai fi permis vreodată. Erau chiar şi cristale care ofereau sinucideri, experienţă extremă pentru care trebuia să semnezi o declaraţie cum că-ţi asumai răspunderea. În cazul în care empatizai prea mult, puteai s-o sfârşeşti şi tu. Era ceva asemănător cu acel sushi japonez făcut dintr-un peşte otrăvitor, care te ucide, dacă bucătarul face vreo greşeală.

Şi, bineînţeles, era şi sex. Sex cu oameni frumoşi care, în realitate, nici măcar nu te-ar fi salutat, sex în locuri în care ai fi fost arestat, dacă ai fi fost prins, sex bizar, dulce, amar şi sărat.

Sex cu Carolyn.

În timpul instrucţiei te mufau doar prin intermediul cuştilor, aşa că nu puteai să-l atingi pe cel cu care erai conectat. Majoritatea cluburilor cu mufe de pe lângă bază ofereau doar experienţe solitare, dar erau şi câteva, ceva mai scumpe, în care oamenii se putea mufa împreună, într-un separeu. Cam în genul motelurilor din Rock City, doar că aici se bătea toba pentru un *environmentos sanitos,* în loc de aşternuturi curate, şi taxau la minut, în loc să taxeze cu ora.

Ne-am interesat prin zonă şi am mers la Cielito Lindo, un local care părea curat. Femeile care se fâţâiau în faţa intrării, aşa-zisele fetiţe, nu ne-au luat la bătaie, dar s-au holbat la noi într-un fel..., unele la mine, altele la Carolyn.

—Dacă ai impresia că e bine s-o faci cu un amator, să vii înapoi şi s-o faci cu o profesionistă, spuneau ele.

Mamacita de serviciu, dolofană şi veselă, ne-a înşirat regulile:

—Cronometrul porneşte din secunda în care închideţi uşa şi se opreşte în clipa în care veniţi la

recepţie şi vă ridicaţi cardurile. Că staţi acolo şi şuşotiţi dulcegării sau v-o trageţi, costă la fel.

Am întrebat-o dacă s-a întâmplat vreodată ca oamenii să iasă goi puşcă din cameră şi să dea năvală să-şi ia cardul de la recepţie.

—I-am arestat pentru indecenţă, mi-a răspuns, exceptând cazurile care m-au bine dispus foarte tare.

Am decis să nu-mi forţez norocul.

Camera era mică şi curată şi mirosea din greu a iasomie. Înăuntru nu se găsea decât un pat uriaş, pe care se afla un morman de perne. Cearşaful era din bumbac şi se simţea proaspăt scrobit, dar provenea de pe un rulou practic şi deloc romantic.

Făcuserăm sex cu vreo două ore înainte, dar eram mai mult decât încinşi atunci când ne-am scos hainele şi ne-am mufat, prăbuşindu-ne pe pat. Am sărutat-o şi am gustat-o peste tot, simţind limba noastră comună pe pielea pe care o împărţeam amândoi. Atunci când am simţit gustul meu în interiorul ei, i-am trăit orgasmul, dar am păstrat destul din sinele meu ca să nu ejaculez.

M-a încălecat şi s-a frecat de mine, înainte şi înapoi, şi m-am înfipt în ea cu vigoarea unui adolescent în călduri. Mi-a ţinut şoldurile nemişcate, dându-mi de înţeles să nu mă împing şi, câteva momente am fuzionat pe deplin, în vreme ce ne prelingeam unul în celălalt, până când niciunul dintre noi nu a maiputut rezista şi ne-am răsucit atât de tare, încât am căzut din pat şi am rămas pe podea, gâfâind.

—Frumos covor! spuse ea în vreme ce simţeam ţesătura aspră pe pielea goală.

Unul dintre noi îşi julise şoldul în cădere. După ce ne-am deconectat mi-am dat seama că ea se julise.

—Îmi pare rău, am răspuns. Am fost neîndemânatic.

M-a lovit uşor peste sculă.

—*Trebe* că a ţinut pe puţin zece secunde, spuse ea cu glas răguşit. Eu zic să-ţi pui ceva pe tine şi să mergi să-ţi iei cardul.

Am mai fost la Cielito Lindo de trei ori şi o dată am încercat la Falling in Love, unde făceai dragoste sau sex în timpul saltului nesfârşit dintr-un avion, iar după aceea pluteai uşor spre pământ. Pe urmă, chiar a trebuit să revenim cu picioarele pe pământ. Carolyn s-a întors la studiile ei, iar eu, la ecuaţiile şi la măsurătorile mele.

Resimţeam despărţirea ca şi cum aş fi pierdut un mădular sau o parte din propria minte, dar ştiam că urma să ne reîntregim peste trei săptămâni.

În prima zi după ce m-am întors acasă, am încercat să-i explic lui Blaze despre ce este vorba. Eram la o cafea, într-un colţişor retras din Centrul Studenţesc.

—Îţi dai seama cum sună povestea ta, mi-a spus ea. Poate că par o cloşcă bătrână... dar e ca şi cum ai fi avut o intensă idilă de o vară, care a devenit şi mai intensă datorită presiunii mediului cazon, apoi a fost ridicată la pătrat după ce v-aţi mufat, iar faptul că aţi făcut dragoste conectaţi a ridicat totul la cub. Tu poţi să ridici la pătrat şi la cub pe x, dar să ştii că tot x rămâne.

—O pasiune trecătoare.

A dat din cap.

—Totuşi, tu chiar crezi că va dura veşnic.

—Va dura atât cât de *veşnic* vom avea parte.

A sorbit din cafea şi a clătinat din cap.

—Atitudinea gemenilor siamezi. E un pic înfiorător.

—Aşa e, am râs. E chiar imposibil de explicat în cuvinte.

M-a fixat cu privirea într-un fel ciudat.

—Mi-aş dori să încerc. Sunt chiar geloasă.

Cred că am roşit.

—Nu pe Carolyn, prostuţule. Pe voi amândoi, pe trăirea voastră.

Blaze şi-ar fi pierdut bursa şi serviciul, dacă s-ar fi mufat. Cele mai multe contracte pentru muncă intelectuală conţineau clauze de interdicţie a mufării, din motive evidente pentru oricine. Eu nu semnasem aşa ceva, pentru că mufarea mea fusese făcută în scop militar, şi nu la cerere. Oricum, pe teritoriul Statelor Unite, operaţia de mufare nu era legală pentru civili, dar sute de oameni treceau graniţa zilnic pentru a o face.

O respectam pe Blaze şi îmi doream mult să mă înţeleagă. Dar îmi închipui că era ca şi cum o persoană profund religioasă ar încerca să explice credinţa sa unuia ca mine, cel de dinainte. Samantha era o astfel de persoană şi am înţeles-o imediat, în momentul în care ne-am conectat, fără să fie nevoie de cuvinte. După cum şi ea m-a înţeles şi mi-a iertat necredinţa.

Blaze însă avea îndoieli profesionale legate de mine, deoarece eram departe de a fi colegul de muncă ideal. Nu mă mai puteam concentra. Mă gândeam tot timpul la Carolyn, iar la un moment dat asta devenise vizibil şi pentru ceilalţi. Dacă mă uitam la un calendar, imediat începeam să număr zilele până când urma să fiu liber din nou.

Într-o joi dimineaţa Blaze m-a întrebat:

—De ce nu-ţi iei tu liber în weekend, să te duci în Georgia? Parcă voi, soldaţii mecanizaţi, aveţi liber pe avion.

Eu eram mecanic, iar maşina era soldatul mecanizat, dar mulţi făceau confuzia asta.

—Plănuisem să muncesc în weekend, să mai recuperez din întârzieri.

—De ce nu recuperezi tu cu Carolyn, mai bine? râse ea. Proiectul Jupiter va merge înainte, într-un fel sau altul, şi fără tine.

Nu-mi convenea cu eram aşa de transparent, dar îmi oferise o ocazie pe care nu o puteam rata. Am sunat-o pe Carolyn şi a fost în culmea fericirii. Colega ei de cameră a fost drăguţă să se facă pierdută vreo câteva zile, iar eu mi-am rezervat un loc în zborul de vineri spre Macon.

A fost o întâlnire ciudată. În Macon, desigur, nu aveam posibilitatea să ne conectăm, aşa că a fost o întâlnire pur naturală. Amândoi am presupus că va fi OK, dar până la urmă nu a fost aşa. Nu că aş fi fost eu impotent sau ea nereceptivă. Pur şi simplu, sâmbătă dimineaţa ne-am făcut bagajele şi am luat autobuzul spre Atlanta, unde ne-am cazat într-o cămăruţă ieftină în apropierea cârciumilor cu mufe de pe lângă fortul McPherson.

The Stars and Stripes Forever era cel mai ieftin, fără fiţe şi ne-a convenit amândurora. Şi totuşi, duminică dimineaţa ne-am numărat mărunţişul şi ne-am dat în bărci pe Private Space, care îţi dădea iluzia gravităţii zero, într-un spaţiu înconjurat de galaxii care se roteau, şi a fost o experienţă grozavă.

Apoi am vorbit un pic despre asta. Era neplăcut, dar am convenit că se datora faptului că mufarea era încă nouă pentru noi. Ne-am despărţit mai îndrăgostiţi ca niciodată, dar un pic deranjaţi de contrastul dintre starea normală şi starea mufată.

În timp ce făceam dragoste în apartamentul ei, amândoi ne închipuiam la greu că suntem mufaţi, ca în săptămânile precedente.

Peste două săptămâni, amândoi am fost trimişi în primele noastre misiuni independente de luptă.

Plutonul Bravo era o unitate H&I, Hărţuire şi Interdicţie. Tot ce avea de făcut o unitate H&I era să

deranjeze cât mai mult inamicul şi mai degrabă să-l zăpăcească decât să-l ucidă.

În cazul cu pricina, misiunea noastră fusese să creăm haos într-o zonă anume. Ngumi îşi stabiliseră un centru de comandă într-o vale pierdută din Costa Rica şi îşi cărau echipamentul şi muniţia în timpul nopţii, folosind cărăuşi. Deasupra coroanelor copacilor nu era vizibilă nicio amprentă termică. Dar ei nu ştiau că noi împânziserăm toată zona nelocuită cu senzori olfactivi microscopici, a căror singură treabă era să-şi transmită locaţia ori de câte ori prin apropiere trecea un om transpirat. Aşa că ştiam exact pe unde se afla inamicul şi pe ce cărări se deplasa.

Ne-am ţinut departe de acele drumuri. Dacă eşti atent şi te mişti încet, poţi să manevrezi soldatul mecanizat prin cele mai dese tufişuri, fără un sunet. Am condus înainte plutonul nostru de zece, de ambele părţi ale cărării principale, deplasându-ne în medie cu un kilometru şi jumătate pe oră. De două ori s-a întâmplat ca patrulele lor să treacă la câţiva centimetri de noi, fără să ne vadă, pentru că aveam puse costumele de camuflaj de întuneric.

Prima în zonă a ajuns Arlie. A rămas nemişcată la câţiva metri de o santinelă pe jumătate adormită, în timp ce noi am înconjurat tabăra. Eram pregătit să dau semnalul unui atac rapid, dacă vreunul dintre noi era reperat, dar am intrat cu toţii în perimetru fără să ne simtă nimeni.

Teoretic, eram la conducere, dar, de fapt, toţi zece eram mufaţi în paralel. La un gând de-al meu, am atacat în acelaşi timp, cu toţii.

La început n-au fost arme, doar lumină şi sunete, zece lumini mai puternice decât soarele, zece difuzoare care urlau disonant, asurzitor. Apoi câte un val de gaze, din zece direcţii diferite.

Au ieşit din corturi, trăgând la întâmplare şi aproape toţi au inspirat o gură de gaz KO, căzând apoi inconştienţi. Numai doi îşi puseseră măştile antigaz. Mel l-a luat pe unul, eu, pe celălalt. I-am azvârlit arma şi l-am împins în piept, gest care l-a trântit la pământ. I-am scos masca de gaze şi am aruncat-o la distanţă, după care m-am îndreptat, împreună cu ceilalţi, către obiectivul central, un minifort de formă tetraedrică, făcut dintr-un fel de plastic rezistent la gloanţe. Era clar că-l aduseseră pe bucăţi pe care le asamblaseră la faţa locului.

Forţele noastre văzuseră chestii de-astea în deşertul din Africa (erau invizibile pentru radare şi erau o ţintă dificilă pentru soldaţii mecanizaţi), dar era pentru prima dată când găseam una în Costa Rica. Trăgeau cu muniţie de 155 mm, care putea străpunge armurile şi care ar fi putut dezafecta un avatar, iar ţeava tunului era externă. Structura aceea se rotea repede, dar îi puteam anticipa mişcările şi aveam timp să ne punem la adăpost. Din fericire, trăgea cu proiectile lente.

Am fi putut să ne ascundem şi să ne ferim până ce rămânea fără muniţie, dar trăgea la întâmplare şi era posibil să doboare şi soldaţii proprii sau catârii de povară. Aşa că, împreună cu Carolyn, am prăjit cu laserele două colţuri ale acelei chestii, ţintind şi trăgând, în vreme ce ne feream de tirul ei. În cele din urmă s-a supraîncălzit şi locul s-a umplut de fum de la plasticul ars. Atunci s-a deschis o uşă şi prin ea au ţâşnit doi tipi, tuşind îngrozitor. I-am tratat şi pe ei cu KO, apoi am adunat laolaltă trupurile tuturor celor inconştienţi. Am pârjolit o parte din pădure, pentru a putea fi folosită drept teren de aterizare, şi am chemat un elicopter să preia captivii.

Din momentul aprinderii luminilor şi până la îmbarcarea prizonierilor în elicopter, trecuseră vreo douăsprezece minute. Niciun rănit de partea noastră.

Mel nu reuşea să-şi ascundă nemulţumirea. La naiba, eram încă virgini... Şi-a cerut scuze apoi, dar resentimentele lui pluteau încă în aer.

Aş fi considerat-o o operaţiune ca la carte, numai că, în vreme ce aşteptam elicopterul care să ne preia, am primit o veste de la comisia de supraveghere, care ne fusese atribuită pentru evaluare. Trei dintre cei şapte ofiţeri din comisie considerau că trebuia să fi distrus minifortul şi pe ocupanţii lui imediat, înainte ca ei să poată răni vreun avatar sau pe altcineva.

Bine mi-am zis veniţi voi aici şi trageţi. În vreme ce soldaţii mecanizaţi erau pe drumul spre casă, noi ne aflam nemufaţi în relativa intimitate a camerei de evaluare şi întorceam problema pe toate feţele. Şapte oameni din pluton erau de părere că am procedat corect, ceea ce era previzibil. Mel şi Sara însă nu erau de aceeaşi părere. Dezacordul lor era, totuşi, destul de potolit. Spuneau că ei ar fi procedat altfel, dar fusese decizia mea şi o respectau. Îmi recunoşteau poziţia de mijlocaş care dă tonul atacului.

Bineînţeles, nu ofiţerii fuseseră în toiul acţiunii, ci noi.

Ne-au dat liber duminică după-amiază şi am reuşit să obţin un avans din soldă (de fapt, l-am împrumutat, plătind guvernului o dobândă de 10%), aşa încât am putut să ne ducem în oraş să ne mufăm.

Se numea *Hotelul De Vis.* Am ales decorul unei insule nelocuite şi am plătit în avans pentru treizeci de minute, aşa că, după ce am făcut dragoste în lumina timidă a soarelui de dimineaţă, am înotat câteva minute în apa călduţă, apoi am stat pe mal şi ne-am ţinut în braţe, sub valurile molcome, care ne acopereau din când în când. Vremea a trecut repede, iar când ne-a expirat timpul ne-am trezit în patul tare, de-abia atingându-ne.

Nu mai aveam bani pentru o cameră de hotel, am luat o cină sărăcăcioasă, cu hot dog şi nişte bere, apoi ne-am întors la bază şi la paturile noastre separate.

Blaze îşi clătină capul amuzată.

—Eşti în chestia asta patru ani, câte zece zile o dată? m-a întrebat ea.

—Mda, înţeleg unde baţi.

Eram singuri, într-o dimineaţă, la o cafea.

—Până când vei ieşi, vei datora armatei un milion de dolari. Cu o dobândă de zece la sută.

Am putut doar să dau din umeri şi să zâmbesc prosteşte.

—Ştii că este vorba despre o dependenţă comportamentală. Dacă armata ar pune labele pe tine doar prin Ministerul Apărării, am da năvală acolo cu o grămadă de avocaţi şi te-am smulge din ghearele lor, după care te-am băga la dezintoxicare. Dar ei te-au agăţat prin intermediul *iubirii!*

—Fii serioasă...

—Încearcă să te detaşezi. Ştiu, Carolyn este o fată simpatică şi aşa şi pe dincolo...

—Blaze, ai grijă.

—Ascultă-mă doar un minut.

Îşi luă notebook-ul şi tastă ceva.

—Ai idee cum arată chimia creierului tău atunci când mergi la acel *Motel de Vis?*

—E un hotel. Presupun că arată destul de straniu.

—Ba deloc. E doar o tocană care dă în clocot, plină de oxitocină, serotonină şi endorfine. Receptorii vasopresori sunt larg deschişi. Ai fi stors în totalitate chiar şi în cazul în care Carolyn ar fi o jerboa.

Aproape că simţeam cum îmi înfloreşte pe chip un rictus.

—Ai obiectivat bine. Dar, dacă nu ai fost acolo, pur şi simplu nu ai cum să ştii. Chiar este *iubire.*

—Bine. Atunci, fă-mi o favoare. Fă-o şi cu altă femeie. Şi priveşte-te în vreme ce te vei îndrăgosti de *cealaltă.*

—Nu.

Numai gândul de a o face cu altcineva mi se părea dezgustător.

—Aşa ceva este îngrozitor, Blaze. E ca şi cum aş fi un adolescent obsedat, iar taică-meu îmi dă un purcoi de bani să mă duc la bordel ca să-mi scot din cap obsesiile.

—Nicidecum. Vreau doar să-ţi activezi spiritul critic şi propria obiectivitate.

—Mda, astea merg mereu bine împreună cu iubirea.

În luna aceea nu am mai deschis discuţia despre asta. M-am dus la aeroport singur.

Carolyn şi cu mine am avut o singură îmbrăţişare când ne-am văzut, pe urmă, liber la cuşti.

Aveam un spectacol de rutină prin care să ne arătăm muşchii. Guvernatorul general din Panama, mult iubita noastră marionetă, urma să ţină un discurs în capitala Panama City. Noi eram acolo cu misiunea de a căsca ochii şi de a arăta ca nişte pieze rele. Ceea ce am şi reuşit. Nouă soldaţi mecanizaţi, cu camuflajul activat, în plin soare. Nu erau invizibili. Camuflajul scânteia şi îi făcea să arate ca nişte statui mişcătoare, pe care nu-ţi puteai focaliza privirea. Înfricoşător. Avatarul acţionat de mine, în calitate de comandant de pluton, era de un negru strălucitor.

Prezenţa noastră nu era neapărat necesară, eram acolo mai mult pentru ochii presei. Indivizii care alcătuiau mulţimea fuseseră atent selecţionaţi, aplaudau şi ovaţionau atunci când li se indica. Fără îndoială că lumea abia aştepta ca totul să se termine, ca să se poată retrage la adăpost de arşiţă.

Simţi căldura? m-a întrebat Carolyn fără cuvinte. I-am transmis în gând că era o reacţie psihosomatică generată de empatia faţă de prolii amărâţi care stăteau afară, în căldură, şi ea a fost de acord.

Discursul s-a terminat, iar noi ne-am adunat în şir, pentru o ieşire teatrală. Era o manevră de rutină, dar numai bună de a ne demonstra forţa neomenească. Stăteam umăr la umăr, cu mâna stângă ridicată. Un elicopter de transport, cu o bară recuperatoare sub burtă, a coborât în picaj şi s-a aliniat la nivelul copacilor, îndreptându-se spre noi cu mai bine de o sută de mile pe oră, după care ne-a preluat din mers. Această manevră ar fi smuls braţul unei fiinţe umane, dar noi abia dacă am simţit şocul.

Brusc, semnalul de la Carolyn a dispărut, ca şi cum s-ar fi deconectat din pricina şocului mecanic.

—Carolyn? am chemat-o pe circuitul vocal de urgenţă.

Cum nu mi-a răspuns, am cerut permisiunea să mă deconectez. În afară de faptul că ar fi fost mai simplu să-i depozităm după aterizare, nu mai aveam niciun motiv să rămânem la controlul soldaţilor mecanizaţi. Comandamentul nu mi-a răspuns la cerere. Mi-am imaginat că erau, probabil, ocupaţi cu vreo luptă cine ştie pe unde.

Am aterizat lângă docurile de serviciu şi ne-am deplasat maşinile înăuntru. Evident, avatarul lui Carolyn nu mai era dirijat de ea, îi lipsea graţia ei naturală, pe care i-o împrumuta atunci când îl controla. De data asta arăta ca un robot din acela din filmele de animaţie. Am ieşit din cuşti, brusc, în lumea reală, goi şi asudaţi, întinzându-ne şi pocnindu-ne încheieturile.

Cuşca lui Carolyn era deschisă, dar ea nu era înăuntru.

În încăpere, o singură persoană purta haine, o femeie. Era medic militar. S-a apropiat de noi.

—Soldatul Collins a avut un accident cerebrovascular chiar înainte de extracţie. Acum se află la chirurgie.

Am simţit cum îmi fuge pământul de sub picioare.

—Se va face bine?

—Nu, sergent. Medicii se străduiesc, dar mi-e teamă că... Ei bine, este în moarte clinică.

M-am aşezat pe marginea de beton a cuştii, cu o senzaţie de ameţeală.

—E vreo diferenţă faţă de moartea obişnuită?

—Nu mai prezintă funcţii cerebrale superioare. O să-i anunţăm rudele cele mai apropiate. Îmi pare rău.

—Dar... Eu... Am fost în mintea ei acum câteva minute.

Femeia îşi privi notiţele de pe clipboard.

—Ora decesului a fost 13:47, au trecut deja douăzeci şi cinci de minute.

—Nu a trecut destul. Mai poate fi resuscitată.

—Asta se încearcă, sergent. Mecanicii sunt prea preţioşi ca să fie aruncaţi. Asta e tot ce pot să-ţi spun.

Se întoarse şi dădu să iasă.

—Aşteptaţi! Pot s-o văd?

—Nu ştiu unde se află, sergent. Regret.

Ceilalţi s-au strâns în jurul meu. Am fost surprins că nu plângeam şi nici nu-mi venea să plâng. Mă simţeam neajutorat, ca şi cum aş fi primit o lovitură în moalele capului.

—Trebuie să fie la spitalul bazei, spuse Mel. Să mergem s-o căutăm.

—Şi să facem ce? întrebă Gandi. Am încurca locul.

S-a aşezat lângă mine şi m-a luat pe după umeri.

—Ar trebui să mergem la vestiar şi să aşteptăm, continuă ea.

Aşa am făcut, am ieşit cu toţii, dar eu mă târâm ca un zombie. Ca un avatar fără mecanic. Lou şi-a luat cardul de credit din dulap şi ne-a adus tuturor bere de

la automat. Am băut şi ne-am îmbrăcat într-o tăcere apăsătoare.

Akeem n-a băut berea.

—Uneori îmi doresc să mă pot ruga, spuse el.

Samantha s-a întrerupt din meditaţie, s-a uitat la el şi a încuviinţat din cap. Noi ceilalţi am băut berea în linişte, privind spre uşă.

M-am dus la automat să mai iau un rând, când femeia medic s-a întors. I-am văzut privirea şi am leşinat.

M-am trezit brusc, într-un pat de spital. O asistentă se îndepărtă de mine, cu o seringă hipodermică în mână, iar din spatele ei apăru Blaze.

—Cât e ceasul?

—Cinci dimineaţa, mi-a răspuns. Miercuri. Am venit imediat ce am aflat. Mi-au spus că oricum voiau să te trezească.

A luat un pahar de plastic şi a apropiat paiul de gura mea.

—Vrei apă?

Am dat din cap că nu.

—Cum? Am leşinat acum douăsprezece ore?

—Da, şi ţi-au dat ceva care să te ajute să dormi. Aşa procedează atunci când cineva suferă o pierdere.

Mi-am reamintit totul şi gândurile m-au izbit ca o maşină în plină viteză.

—Carolyn!

Mi-a luat mâna între palmele ei, dar eu am îndepărtat-o. Apoi m-am ridicat pe jumătate şi i-am luat mâna înapoi.

Am închis ochii şi am simţit că plutesc sau cad. Poate din cauza medicamentelor. Am înghiţit în gol, nu puteam să vorbesc.

—Ţi-au dat o permisie pe motive personale până la sfârşitul lunii. Vino cu mine acasă.

—Şi oamenii mei? Plutonul meu?

—Cei mai mulţi aşteaptă pe coridor. M-au lăsat pe mine să intru prima.

M-am ridicat şi am îmbrăţişat-o. Mi-a răspuns la îmbrăţişare şi am stat aşa până când m-am simţit în stare să-mi văd camarazii. Au intrat toţi odată, iar Blaze a aşteptat pe hol, în vreme ce noi ne-am aşezat în cerc, cu mâna dreaptă în centrul cercului, ca spiţele unei roţi. Mel, Candi, Samantha au rostit în şoaptă câteva cuvinte, dar simţământul de comuniune tăcută, mai mult decât orice alt sentiment, mi-a oferit un refugiu. Un loc în care să pot respira o vreme.

Blaze m-a luat cu ea acasă şi după ceva timp am încetat să fiu prietenul care avea nevoie de un sprijin şi am devenit iubitul ei. Mai târziu ne-am amuzat de faptul că niciunul dintre noi nu a fost în stare să-şi aducă aminte acea noapte sau după-amiază sau dimineaţă când relaţia noastră a devenit şi sexuală. Dar cred că ştiu când a devenit dragoste.

Consilierul armatei care mă consulta a spus că ar trebui să văd pierderea ca pe o rană şi, aşa cum o rană trebuie protejată prin cusături, şi eu trebuia să am un set de reacţii care să mă protejeze până o să mă vindec. Iar firele urmau să cadă după ce rana se va fi închis.

Dar Blaze, care era doctor în fizică şi nu în medicină, era de altă părere. Unele răni sunt prea mari pentru a fi cusute. Trebuie să le laşi deschise şi să le protejezi până ce peste ele creşte altă piele. Dar noua piele nu are terminaţii nervoase normale, te ţine în viaţă, dar amorţit.

Iată-mă acum, după ani întregi. În fiecare lună, mă încui zece zile în colivia care îmi conferă puteri supraomeneşti. În restul timpului am parte de calmul

ei şi de acceptarea dulce a pierderii în jurul căreia voi orbita mereu.

Ea este colivia blândă, cu braţe şi picioare, care mă protejează şi îmi oferă uitarea într-o oarecare măsură.

TRIUMFUL

Robin Hobb

Traducere din limba engleză
Marian Truţă

Potrivit *New York Times,* Robin Hobb este una din cele mai populare şi apreciate scriitoare de fantasy din lume, cărţile ei vânzându-se în peste un milion de exemplare. Robin Hobb este cunoscută, cel mai bine, pentru seria Farseer (*Ucenicul asasinului, Asasinul regal* şi *Răzbunarea asasinului,* Ed. Nemira, 2009, 2010, respectiv 2011), dar şi pentru cele două serii legate de Farseer – Liveship Traders *(Ship of Magic, The Mad Ship* şi *Ship of Destiny*) şi Tawny Man *(Fool's Errand, Golden Fool* şi *Fool's Fate).* De curând, autoarea a început o nouă serie fantasy: The Rain Wilds Chronicles, compusă până acum din *Dragon Keeper* şi *Dragon Haven.*

Printre primele ei romane, publicate sub pseudonimul Megan Lindholm, s-au numărat romanele fantasy *Wizard of the Pigeons, Harpy's Flight, The Windsingers, The Limbreth Gate, Luck of the Wheels, The Reindeer People, Wolfs Brother* şi *Cloven Hooves,* precum şi romanele science-fiction *Alien Earth* şi *The Gypsy* (ultimul, în colaborare cu Steven Burst).

În povestirea de faţă, autoarea ne duce dincolo de limitele rezistenţei umane, printr-un studiu dureros al sensului extrem al loialităţii, atunci când orice altceva s-a pierdut.

Vântul de seară sufla dinspre câmpii spre oraş şi clătina cuşca din gratii de fier, atârnată de arcul porţii. Omul din cuşcă se sprijini de ţepuşele orientate spre interior ale gratiilor şi privi spre soarele care cobora spre apus. Avea puţine opţiuni. Înainte să ridice cuşca, îi tăiaseră pleoapele şi îi legaseră încheieturile de gratii, aşa că nu se putea răsuci sub privirea arzătoare a soarelui cartaginez.

Vântul, încărcat de praf, îi usca ochii dezgoliţi, iar vederea i se înceţoşa. Lacrimi, mai degrabă lacrimile trupului său decât ale inimii, îi curgeau slobode pe obraji. Muşchii care-i acţionaseră pleoapele, acum retezate, se zbăteau într-un reflex inutil, incapabili să-i umezească ochii şi să-i împrospăteze privirea. Cu atât mai bine, erau prea puţine lucruri acolo pe care să fi dorit să le vadă.

Ceva mai devreme, în aceeaşi zi, o mulţime de oameni se înşiraseră pe străzi să vadă soldaţii care râdeau şi-l batjocoreau şi-l rostogoleau în cuşca aia cu gratii pline de ţepuşe. Deşi suferise torturi cumplite, încă se împotrivea. Se agăţase de gratii şi se ţinuse strâns, împotrivindu-se şocurilor şi balansului cuştii, în vreme ce soldaţii o rostogoleau. Nu reuşise pe deplin să se ferească, ţepuşele erau prea lungi. Avea vreo zece înţepături. Totuşi, strădaniile nu fuseseră în zadar: nu era rănit de moarte. Acum se îndoia că făcuse un lucru înţelept.

La poalele dealului, pe sub arcada porţilor oraşului, mulţimea zbierase aprobator atunci când gărzile îl scoseseră din cuşcă să-i taie pleoapele.

—Priveşte asfinţitul, Regulus! E ultimul pe care îl mai vezi, câine roman! Ai să mori odată cu soarele care apune!

Apoi l-au aruncat la loc, în cuşcă, şi i-au legat încheieturile de gratii, înainte să-l ridice ca să poată să vadă toată lumea moartea înceată a consulului roman.

Chinurile lui atrăseseră o mulţime de oameni. Cartaginezii îl urau şi pe bună dreptate. Aveau motive foarte bine întemeiate. Cum să uite vreodată înfrângerile pe care le suferiseră din cauza lui sau termenii inacceptabili ai tratatului de pace pe care el îl oferise în urma bătăliei de la Adis? Îşi dezgoli, într-un rânjet, cioturile de dinţi care-i mai rămăseseră. Trebuia să fie mândru. Asistenţa arunca spre cuşcă pietre, legume stricate şi măruntaie. Unele proiectile ricoşau de gratiile din fier care îl ţineau captiv, un zid de apărare care trimitea înapoi mizeriile spre feţele lor ridicate. Altele îşi găseau ţinta. Era şi de aşteptat. Nicio apărare nu era complet impenetrabilă. Uneori, chiar şi cartaginezii pot nimeri o ţintă. Şi-a îngropat faţa în piept, căutând să ofere protecţie ochilor săi împotriva orbitorului soare african. Privea spre gloata adunată dedesubt. Mulţimea era şi veselă, şi furioasă. Îl aveau captiv pe Marcus Atillius Regulus, iar torturile la care era supus, deşi îl chinuiau cumplit, aşa cum îşi doreau cu toţii, nu reuşeau nicicum să-l înfricoşeze. Sfidarea lui finală stârnea mulţimea să-şi dea toată silinţa. Iar acum gloata urma să-l vadă murind, într-o cuşcă spânzurată de porţile Cartaginei.

Buzele lui crăpate se deschiseră într-un zâmbet larg în vreme ce privea la adunătura de jos. O ceaţă îi întuneca vederea, dar i se păru că erau mai puţini decât fuseseră. Spectacolul unui om care moare în chinuri putea oferi un ceas sau două de distracţie vieţilor lor fade. Numai că Regulus prelungise spectacolul prea mult, aşa că mulţimea dădea semne de oboseală. Mulţi se întorseseră la treburile lor mărunte, din vieţile lor obişnuite. Strânse gratiile cu putere şi porunci, cu toată voinţa, degetelor sale să se

agaţe strâns şi, cu picioarele tremurânde, se împinse în sus.

Asta urma să fie ultima lui victorie, să le refuze spectacolul morţii sale. Îşi porunci să respire.

Flavius privi în sus, la omul din cuşcă. Înghiţi în gol. Marcus părea că se uită fix la el. Rezistă ispitei de a-şi întoarce faţa şi căută să întâlnească privirea vechiului său prieten. Fie Marcus nu-l putea vedea, fie ştia că, dacă ar fi dat vreun semn că-l recunoaşte, Flavius ar fi putut plăti cu viaţa. Sau poate că patru ani de sclavie în Cartagina îl schimbaseră într-atât, încât prietenul său din copilărie nu-l mai putea recunoaşte. Nu fusese niciodată un tip solid şi greutăţile sclaviei îi topiseră de pe trup chiar şi muşchii de soldat. Acum era un bărbat osos, scheletic şi ars de soarele aspru al Africii. Era plin de zdrenţe şi puţea, nu numai de la corpul nespălat, ci şi din pricina unui bandaj murdar, înfăşurat în jurul unei răni supurânde de pe coapsa stângă.

Fugise de la stăpân cu mai puţin de o lună în urmă şi nu fusese deloc complicat. Vătaful era un beţivan mai degrabă preocupat să bea în fiecare zi decât să-i pună la muncă pe sclavii vlăguiţi. Într-o noapte, în vreme ce sclavii se întorceau osteniţi de la câmp, Flavius a rămas în urmă. Şchiopătase din ce în ce mai tare şi, în cele din urmă, în vreme ce vătaful îl beştelea de zor pe un alt sclav, se lăsă să cadă şi încremeni printre tulpinile foşnitoare ale lanului. Grâul era suficient de înalt să-l ascundă, aşa cum zăcea pe spate. Nu ar fi dat de el decât dacă l-ar fi căutat, dar chiar şi aşa ar fi fost greu să-l descopere în lumina slabă a crepusculului. Dar bătrânul drojdier nu părea să fi băgat de seamă că îi lipseşte un om. Când noaptea fără lună s-a adâncit, Flavius s-a târât până la capătul celălalt al ogorului şi, clătinându-se şi şchiopătând, a prins să se îndepărteze. Vechea rană de la picior începuse deja să supureze. A ştiut atunci că dintele de dragon rupt, din rană,

începuse să se mişte din nou. Durerea i-a adus în minte împrejurările în care o căpătase şi l-a făcut să se gândească la Marcus şi să se întrebe de soarta prietenului său.

Câtă vreme trecuse de când îl văzuse ultima oară? Timpul trece încet pentru un sclav. Zilele par mai lungi decât suntpentru cineva care dispune de fiecare minut din viaţa sa. O vară de muncă forţată în Cartagina poate părea lungă cât o viaţă, cu soarele bătându-te în cap şi pe spate. Numără recoltele pe care şi le putea aminti şi trase concluzia că trecuseră mai bine de patru ani de când îl văzuse ultima dată pe Marcus. Patru ani de la dezastruoasa bătălie în care totul mersese anapoda. Pe câmpiile din Bragadas, nu departe de râul blestemat care purta acelaşi nume, consulul Marcus Atillius Regulus a fost biruit. Flavius fusese unul din cei cinci sute de soldaţi luaţi prizonieri. Unii dintre supra-vieţuitori remarcaseră că prizonieratul însemna doar un pas distanţă de cei douăsprezece mii de soldaţi care zăceau pe sângerosul câmp de luptă. În lungile zile de sclavie, Flavius fusese de altă părere.

Îl privi din nou pe comandantul şi prietenul său. Ţepuşele gratiilor îl răniseră în zeci de locuri, dar sângele nu se mai prelingea din înţepături. Vântul de vară, încărcat cu praf, aşezase o crustă peste răni. Pieptul şi pântecele arătau ca o hartă plină de râuri, acolo unde dârele de sânge se uscaseră. Despuiat de armură şi de haine, gol ca un sclav, corpul prizonierului încă trăda musculatura şi alura unui soldat roman. Îl torturaseră şi-l atârnaseră acolo ca să moară, dar nu izbutiseră să-l doboare. Cartaginezii nu ar fi reuşit asta niciodată.

La urma urmei, nu cartaginezii înfrânseseră armata romană, ci un mercenar, un general pe nume

Xanthippus, din Sparta, care îşi condusese trupele nu din dragoste pentru ţară, ci din iubire pentru banii din aur. Cartaginezii îl angajaseră după ce Hamilcar al lor nu reuşise să le ofere victoriile de care aveau nevoie. Dacă Marcus ar fi fost informat pe deplin despre ce însemna schimbarea aceea de comandă, poate că nu şi-ar fi împins oamenii cu atâta osârdie către ultima lor luptă. În acea zi funestă, soarele îi lovise cu atâta înverşunare, de parcă ar fi fostaliat al cartaginezilor. Praful şi arşiţa chinuiseră trupele, în vreme ce acestea au dat ocol unui lac. Spre seară, soldaţii osteniţi s-au apropiat de râul Bagradas. Inamicii îi aşteptau pe malul celălalt. Toată lumea crezuse că Marcus le va ordona să ridice o tabără fortificată cu un zid şi cu şanţuri. Cu toţii se aşteptau să aibă parte de mâncare şi de o noapte de odihnă, înainte de a porni la luptă. Dar Marcus a ordonat traversarea râului fără întârziere şi confruntarea cu inamicul, gândindu-se astfel că, prin bravada sa, va prinde pe picior greşit forţele cartagineze.

Să fi fost Hamilcar la comandă, tactica asta ar fi putut avea succes. Ştiau cu toţii că trupele cartagineze evitau lupta făţişă, pentru că nu îndrăzneau să se opună puterii organizate a unei armate romane. Dar Xanthippus era spartan şi nu s-a lăsat păcălit de manevră. În plus, nici nu le permitea oamenilor săi să lupte în stil cartaginez. Marcus şi-a aşezat încrezător armata în formaţia standard: infanteria în centru şi cavaleria pe flancuri şi a pornit curajos la atac. Xanthippus nu a dat înapoi. Şi-a trimis elefanţii drept în mijlocul infanteriei. Chiar şi aşa, cohortele atacate au rezistat. Flavius se aflase printre infanterişti. Au luptat după modelul roman şi, astfel, liniile au rezistat. Apoi Xanthippus şi-a împărţit cavaleria, o mişcare tactică nemaiîntâlnită de Flavius în situaţii similare. Atunci când călăreţii au năvălit peste ei din ambele părţi,

propria lor cavalerie a fost copleşită. Flancurile infanteriei au cedat. S-a declanşat un haos şi un măcel cum nu mai văzuse vreodată. Unii soldaţi, după cum a auzit mai târziu, au reuşit să scape cu fuga şi au ajuns la Aspis, de unde au fost salvaţi de flota romană. Soldaţii aceia s-au întors acasă. Flavius, împreună cu aproape alţi cinci sute de soldaţi, nu au mai reuşit.

Consulul Marcus Atillius Regulus a fost considerat un prizonier preţios şi a fost tratat ca atare. Pe când Flavius era doar un biet soldat, care nici măcar nu provenea din vreo familiebogată. Trupul său şi munca pe care o putea presta au fost singurele valori în ochii învingătorilor. Ca pradă de război, a fost vândut ca sclav. Primise o lovitură la cap, în timpul bătăliei. N-a ştiut niciodată dacă fusese lovit de o piatră aruncată de o praştie sau de copita unui cal. O vreme a văzut inele luminoase în jurul făcliilor, noaptea, şi se înclina spre stânga atunci când încerca să meargă. A fost vândut pe bani puţini, iar noul său stăpân l-a pus să muncească la câmp. Acolo trudise în ultimii patru ani. Uneori ara, alteori însămânţa grâu, iar în arşiţa verii, în vreme ce grâul creştea, umbla pe câmp şi gonea păsările lacome. Roma şi zilele petrecute în armată, soţia sa, copiii şi chiar Marcus, prietenul din copilărie care îl vârâse în acea situaţie, toate acestea începuseră să pălească. Uneori avea impresia că fusese sclav dintotdeauna.

Apoi, într-o noapte, s-a trezit cu o durere familiară şi a ştiut că dintele de dragon i se mişcă iarăşi prin carne. După câteva zile, a fugit, şchiopătând, de la vătaful său.

Să fi fost dintele, mişcându-se prin rană, o prevestire, un avertisment trimis de zei pentru cele ce urmau să vină? În anii din urmă, Flavius a dat puţină atenţie unor astfel de lucruri. Zeii din tinereţe îl părăsiseră. De ce să-şi bată capul şi să-i onoreze sau

să li se închine? Totuşi, i s-a părut că dintele care se agita prin carnea lui se apropia de capătul călătoriei prin picior cam odată cu ultima apariţie a lui Marcus în faţa înalţilor Magistraţi ai Romei. În zilele care au urmat, vechea rană s-a umflat şi s-a făcut purpurie, după care a prins să supureze şi să prindă coajă. Şi tot atunci a auzit zvonul acela pe care până şi sclavii îl răspândeau:

—Războiul se va sfârşi curând. L-au eliberat pe consul sub cuvânt de onoare că se va duce la Roma, ca să prezinte termenii tratatului propus de cartaginezi. Consulul Regulus se va întâlni cu magistraţii romani şi va căuta să-i convingă de inutilitateaînfruntării cu noi. Şi-a dat cuvântul că, dacă Roma nu va accepta propunerea, se va întoarce în Cartagina.

Flavius şi-a scuturat capul şi nu a spus nimic. Plecase Marcus la Roma fără el? Plecase lăsând în urmă cinci sute de bărbaţi care îl slujiseră cândva? Va prezenta Marcus condiţiile Cartaginei şi va implora acceptarea lor? Aşa ceva nu-i stătea în fire consulului. Timp de trei zile a cugetat la asta, în vreme ce şontâcăia prin lanul de grâu, agitându-şi braţele şi alungând păsările. A decis că dintele care se mişca prin carnea piciorului reprezenta un mesaj. Chiar în acea zi a evadat şi şi-a început lenta călătorie spre Cartagina.

A fost un drum lung şi obositor, pentru un om pe jumătate olog şi fără o leţcaie în pungă. A călătorit noaptea, furând ce putea de pe ogoare sau de prin gospodăriile izolate. A evitat să intre în vorbă cu alţii. Deşi învăţase limba punică în cei patru ani de sclavie, accentul lui roman l-ar fi dat de gol. Dar, pe măsură ce distanţa dintre el şi fostul lui stăpân creştea, a devenit un pic mai îndrăzneţ. A furat nişte haine vechi din căruţa unui telal, care erau mult mai practice decât

zdrenţele pe care i le dăduse stăpânul său. A şi cerşit, arătându-şi rana supurândă şi trupul scheletic la porţile unui sat şi câtorva nătărăi li s-a făcut milă de el. Şi astfel, încet, şi-a croit drum, pas cu pas, spre Cartagina.

În urmă cu două nopţi, la vederea zidurilor oraşului, s-a oprit. Cum seara coborâse, a găsit un loc să doarmă, la adăpostul îndoielnic oferit de un crâng desfrunzit. Peste noapte l-a trezit fierbinţeala rănii. În lumina slabă a lunii şi-a adunat tot curajul şi a muşcat pielea umflată a rănii. Cu ambele mâni, s-a apucat să stoarcă zona fierbinte, împingând în lungul osului. Dintele dragonului se iţi cu uşurinţă, croindu-şi drum afară şi făcându-l pe Flavius să sângereze la fel de abundent ca atunci când intrase. Îl extrase din muşchi cu greutate, degetele ude de sânge îi alunecau pe suprafaţa netedă a dintelui. Când reuşi, în celedin urmă, să-l tragă din locul în care se ascunsese, un jet de lichid tulbure, amestecat cu puroi, ţâşni din rana deschisă. Pentru prima dată în mai bine de şase ani, simţi că trupul îi aparţine în totalitate, eliberat de dintele dragonului şi de prezenţa acestuia. Ţinu trofeul în palme, preţ de câteva clipe, mirat şi dezgustat deopotrivă de cât de mult timp îl purtase în trup. Era mai ascuţit decât orice săgeată şi mai lung decât arătătorul său. Rădăcina dintelui încă avea muchii tăioase în locul în care se rupsese din falca monstrului. A adormit cu el în pumn şi, în acea noapte, a dormit bine, deşi era mort de foame şi patul îi era făcut doar din colb şi din rădăcini de copac.

S-a trezit, în dimineaţa următoare, şi-a refăcut bandajul şi a pornit, şchiopătând, să-l caute pe Marcus. Pe la jumătatea drumului a găsit un băţ numai bun de folosit pe post de toiag. Spre asfinţit, a ajuns la o apă, care curgea leneşă prin albia adâncă. A urmat râul în sus, pe pământul unei ferme, unde a găsit un loc ferit,

să-şi spele rana şi trupul, apoi hainele şi bandajele. Furase câţiva pumni de grâu de pe câmp şi îşi umplu burta cu boabele lăptoase şi greu de mestecat. În noaptea aceea, după ce a adormit, şi-a visat casa, dar nu soţia şi pe cei doi fii. Nicidecum. Visul îi venea dintr-o vreme de dinaintea copiilor şi a soţiei.

Mica fermă a tatălui său se învecina cu pământurile familiei lui Marcus. Niciunul dintre părinţi, ai lui Flavius sau ai lui Marcus nu era înstărit. Dar, în vreme ce tatăl lui Flavius era un simplu fermier care luptase prin războaie, tatăl lui Marcus se ridicase la rangul de consul. Ferma părinţilor lui Flavius avea cam douăsprezece pogoane, pe când tatăl lui Marcus abia dacă avea vreo şapte. Totuşi, atunci când Marcus povestea despre faptele de eroism ale tatălui său, Flavius simţea că el este săracul dintre ei doi. Zâmbi cu amărăciune. Când tatăl lui Marcus a murit, prietenul lui s-a simţit pustiit. Nu doar pentru pierderea părintelui, dar mai ales la gândul că viitorul său, ca războinic,se risipise. Marcus s-a înfăţişat Senatului Roman şi a cerut, fără tragere de inimă, să fie eliberat din serviciul militar ca să se întoarcă la mica lui fermă din care avea să-şi întreţină soţia, copiii şi mama. Odată ce tatăl său murise, nu mai avea cine să se ocupe de familie. Totuşi, chiar dacă era abia la începutul carierei militare, Senatul îi apreciase valoarea ca soldat. Au angajat pe banii statului un om care să se ocupe de ferma lui Marcus Atillius Regulus, iar pe el l-au trimis din nou să slujească Roma aşa cum ştia el cel mai bine, pe câmpul de luptă.

Marcus a fost pe deplin mulţumit. Flavius a fost cu totul de partea lui. Atunci, ca şi acum, Marcus nu-şi dorise decât să participe la războaie în care să se acopere de glorie. Pe când erau copii, visaseră amândoi să se facă soldaţi şi să scape de corvezi. Numărau cu nerăbdare anii până când urmau să aibă

vârsta potrivită pentru a se prezenta, alături de alţi bărbaţi, la recrutările care aveau loc periodic în piaţa oraşului şi să spere că vor fi chemaţi sub arme. Când au participat la prima conscriere, aveau amândoi şaptesprezece ani şi erau de înălţimi apropiate. Marcus a fost cel care şi-a dat seama că trebuia să găsească o cale să nu stea unul lângă altul, ci să lase patru oameni între ei.

—Tribunii cheamă câte patru oameni în faţă. Dacă ieşim amândoi o dată, un tribun te va alege pe tine şi altul pe mine şi aşa o să fim despărţiţi. Ai grijă să vii imediat după mine, pentru că am să încerc să-i şoptesc tribunului care m-a ales că, deşi nu eşti aşa de bine legat ca mine, eşti neîntrecut în trasul cu arcul şi la aruncarea suliţei. O să am grijă, dacă e să mergem la război, să mărşăluim împreună. Îţi promit!

—Şi dacă e să mărşăluim spre casă? Promiţi să ne întoarcem împreună?

Marcus s-a încruntat la el jignit.

—Bineînţeles! Vom mărşălui împreună spre casă. În triumf!

Pentru Marcus puţin conta că, dacă ar fi fost după el, Flavius s-ar fi lăsat la vatră după primul ciclu de instrucţie, ca să stea acasă, departe de grozăviile şi plictiseala unei vieţi de soldat. Dar, desigur, nu avea de ales, niciun fiu de cetăţean roman nu se putea eschiva de la această îndatorire. Şi aşa, la acea primă recrutare a stat aliniat, cu genunchii uşor îndoiţi, alături de alţi trei tineri, şi a privit cum a fost ales Marcus. A văzut cum gesticula şi şoptea înfrigurat şi cum tribunul i-a făcut un semn mânios cu mâna, cerându-i să înceteze. Iar când a sosit momentul ca tribunul să aleagă din următorul lot de patru oameni, l-a luat pe Flavius. Şi, astfel, cei doi prieteni au mărşăluit împreună în prima incursiune militară din viaţa lor de soldaţi.

Lui Marcus îi pria viaţa de soldat. Talentul lui de strateg a ieşit la iveală şi a înaintat repede în grad. Deşi, pe câmpul de bătălie, Marcus îi era comandant, atunci când se întorceau acasă reveneau la relaţia de prieteni şi vecini. Anii au trecut, iar după întâmplarea cu dragonul, care aproape îi smulsese piciorul, Flavius se prezenta la recrutări cu din ce în ce mai puţină tragere de inimă. Începuse să spere că tribunii vor observa că rana de la picior îl îmbătrânise înainte de vreme. Dar în fiecare an, când se prezenta la conscriere, Marcus făcea în aşa fel încât Flavius să fie ales să servească în legiunea sa. Iar la sfârşitul fiecărei campanii, când se întorceau împreună acasă, alunecau bucuroşi în vechea lor relaţie de prietenie.

Să-şi fi dorit vreodată Marcus o altă carieră decât cea de soldat? Chiar şi acum, privindu-l cum sfârşeşte în cuşcă, Flavius se îndoia. Când erau copii, după ce-şi terminau treburile de pe lângă casă, Marcus voia întotdeauna să se lupte cu beţele sau să organizeze ambuscade pentru caprele vecinilor. Flavius preferase de când se ştia vânătoarea unei lupte, iar în serile în care îl convingea pe Marcus să îl urmeze, băiatul nu mai contenea cu laudele la adresa iscusinţei sale de vânător. Cel mai bine sepricepea să se furişeze şi să ţintească. Flavius îşi amintea cu plăcere dulceaţa lungilor seri de vară târzie, în care cei doi băieţi leneveau lângă un foc mic, savurând mirosul merelor furate care se coceau în spuză şi sfârâitul cărnii păsărilor vânate, care se perpeleau în flăcările muribunde. Flavius se întreba dacă şi-ar putea convinge tatăl să-l lase să se îndepărteze de casă în căutarea unui vânat mai mare, dar Marcus visa mereu la acelaşi lucru.

—Îmi cunosc destinul, i-a mărturisit de mai multe ori lui Flavius. L-am văzut în vise. Voi trece prin toate gradele militare şi voi ajunge pretor sau consul,

precum tatăl meu. Apoi îmi voi conduce trupele mai departe, în război.

—De ce? Ca să omori o mie de inamici? întreba de fiecare dată Flavius, zâmbind şugubăţ.

—O mie? Da’ de unde! Cinci mii, zece mii vor cădea victime strategiilor mele. Şi voi fi chemat înapoi la Roma şi voi fi răsplătit cu un Triumf. Voi defila pe străzi în fruntea carelor pline de prăzi, iar prizonierii vor mărşălui pe jos în urma mea. Fireşte, armata mă va urma, iar tu, Flavius, te vei afla în primul rând. Soţia şi copiii mei vor fi mândri de mine. Iar eu, eu voi sta cu chipul pictat, la fel de roşu ca mărul ăsta, înfăşurat în toga albă ca zăpada. Voi sacrifica pentru Jupiter, în templul său, şase tauri albi. Toată Roma va ieşi pe străzi şi mă va ovaţiona. Ştiu că aşa va fi, Flavius, am văzut.

El se amuza de cum se împăuna prietenul său.

—Nu uita de partea cea mai importantă, Marcus. În car, un sclav va sta chiar în spatele tău şi se va apleca să-ţi şoptească în ureche cuvintele care îţi vor aminti că orice erou este muritor. Şi astfel te vei păstra smerit. Poate că, în loc de un sclav, mă vor lăsa pe mine să fac asta, rânjea Flavius.

—Muritor? Poate trupul să fie muritor, Flavius. Dar, dacă un bărbat a avut un Triumf şi a ajuns imperator, atunci legendalui este nemuritoare şi va fi cunoscută de toate generaţiile de soldaţi care îşi vor vărsa sângele pe pământul acesta.

Unul dintre merele furate pocni în spuză, împroşcând tăciunii cu zeama dulce. Flavius îl împunse cu un băţ şi îl trase la marginea jarului. Ţinu ţepuşa cu un aer solemn.

—Memento mori! rosti el grav, apoi suflă peste mărul fierbinte şi muşcă din el.

Regulus încerca să-şi dea seama dacă seara era atât de rece pe cât părea. Ziua fusese suficient de fierbinte cât să-l coacă. Dar acum, când lumina soarelui, pătrunzând prin privirile-i înceţoşate, îmbrăca lumea într-o nuanţă sângerie, simţea că-i e frig.

Globii ochilor îi erau prea uscaţi ca să vadă clar, dar îşi dădea seama că lumina scădea în intensitate. În sfârşit, seara cea rece se apropia. Sau poate moartea. Orbirea poate face lumina să pălească, iar pierderea de sânge poate induce o stare de frig. Ştia prea bine. Se gândi dintr-odată la Flavius. Îngenunchease lângă el, îl văzuse cum tremura şi îl înfăşurase în mantaua lui. Flavius nu murise, nu-i aşa? Nu-i aşa că nu murise? Nu! Nu atunci! Dar acum? Mai trăia, oare, Flavius? Sau îl lăsase mort, pe câmpul ultimei bătălii?

Când trăgeau să moară, dacă mai aveau putere să vorbească, oamenii întotdeauna se plângeau că le e frig. Îşi amintea cum îngenunchea lângă ei şi unii spuneau că-i sperie frigul şi întunericul din jur, alţii bolboroseau păreri de rău sau doar oftau. De parcă frigul şi întunericul ar fi fost motive de îngrijorare pentru cineva care stătea cu măruntaiele risipite prin praf sau cu jumătate din sânge adunat într-o băltoacă, alături... Totuşi, încerca să le ofere un pic de alinare, acoperindu-i cu mantaua lui, în puţinele clipe care-i despărţeau de moarte, în timp ce sângele li se scurgea din răni. O alinare care, acum, ar fi fostbine-venită şi pentru el. O mână prietenoase, o vorbă bună de la un prieten... Dar era singur.

Nimeni nu venea să-l învelească într-o mantie, să-l ţină de mână sau, măcar, să-i rostească numele. Nu era nimeni care să se aşeze lângă el şi să-i spună: „Regulus, mori în pace! Ai fost un consul bun, un centurion loial şi un cetăţean de ispravă. Roma nu te va uita. Ai murit ca un erou.” Nu. Încercă să-şi umezească buzele cu limba uscată. Un alt reflex stupid

al corpului. Limbă, buze, dinţi. Cuvinte inutile acum. La fel de inutile ca şi cugetul său care încă gândea, gândea, gândea, în vreme ce trupul îi cobora în moarte.

Ceva ateriză pe cuşca suspendată. Trebuie să fie vreo pasăre. Nu un şarpe, niciun dragon. Nu era ceva masiv, dar fusese suficient de greu, încât cuşca să se legene un pic.

Şi destul de greu ca ţepuşele gratiilor să îi pătrundă şi mai adânc în carne. Aşteptă, ţinându-şi respiraţia. În curând, ţepuşele aveau să atingă un organ vital şi el va muri. Dar nu acum. Nu chiar acum. Încercă să strângă mai tare gratiile. Îi legaseră mâinile ceva mai sus de nivelul pieptului, iar acum erau amorţite. Nu avea niciun rost să se agaţe de viaţă odată ce trupul îi era deja terminat. Îi rupseseră atâtea oase, că nici nu le mai putea ţine socoteala. Şi-a adus aminte momentul când, brusc, înţelesese că nu aveau de gând să se oprească. Desigur, se aşteptase la asta chiar înainte să înceapă. I-o promiseseră. Cartaginezii l-au trimis la Roma, legat de ei prin cuvântul lui că se va întoarce, dar şi prin jurămintele lor. Îl făcuseră să promită că va reveni. În schimb, tot ei l-au ameninţat că îl vor ucide, la întoarcere, în cazul în care magistraţii nu ar fi acceptat termenii tratatului propus de ei.

Şi-a adus aminte cum stătea printre sclavi, în vreme ce solii cartaginezi îşi expuneau condiţiile. Nu le-a strigat că este cetăţean roman, nici nu i-a anunţat că este consulul Marcus AtilliusRegulus. Nu! Era ruşinat să se întoarcă la Roma astfel şi nici nu voia să fie o unealtă în mâna cartaginezilor. Aceştia au fost nevoiţi ca ei înşişi să-l prezinte magistraţilor. Apoi a făcut singurul lucru pe care îl putea face. A denunţat tratatul şi termenii săi împovărători şi i-a sfătuit pe magistraţi să-l respingă.

Ceea ce au şi făcut.

Apoi el şi-a onorat cuvântul dat punilor şi s-a întors împreună cu solii în Cartagina.

Aşadar, cu mintea ştiuse tot timpul că urma să fie ucis de cartaginezi. Cu mintea. Dar trupul lui nu acceptase. Trupul lui crezuse că, într-un fel sau altul, va reuşi să rămână în viaţă. Dacă nu ar fi crezut asta, torturile la care fusese supus nu ar fi reuşit să-i smulgă urletele de durere, unul după altul.

Se străduise, fireşte, să nu strige. Oricine încearcă, la început, să nu urle când este torturat. Dar, mai devreme sau mai târziu, cu toţii zbiară. Şi, mai devreme sau mai târziu, nici măcar nu mai încearcă să se abţină. Pe vremea când fusese centurion, comandase o sută de oameni şi toţi îl ascultaseră. Comandase mii de oameni când ajunsese general, iar apoi consul. Când le-a spus magistraţilor să refuze tratatul, l-au ascultat cu toţii. Dar când i-a comandat propriului corp să nu strige, acesta nu l-a mai ascultat. A urlat din răsputeri, ca şi cum asta ar fi putut să înăbuşe durerea. Degeaba. Apoi, într-un moment anume, după ce îl frânseseră cu totul, când nicio bucăţică din el nu mai rămăsese întreagă, până şi trupul său a recunoscut că avea să moară. De-abia atunci ţipetele au încetat.

După un timp îndelungat sau, poate, după o bucată de timp care lui i se păruse lungă, au încetat să-l tortureze. Oare trecuseră ore sau zile de când îl rostogoliseră în cuşcă, spre porţile cetăţii? Avea vreo însemnătate?

Trase cu urechea la zgomotele oraşului de sub el. Ceva mai devreme se auziseră zgomotele gloatei. Înjurături, exclamaţii,strigăte care exprimau dezgustul, râsete batjocoritoare şi zbieretele prosteşti de triumf, venite de la cei care nu luptaseră niciodată, nici măcar nu chinuiseră vreodată pe cineva, dar care, cumva, căutau să-şi asume moartea lui ca pe o victorie a lor.

Pe ce temei? ar fi vrut să-i întrebe. *Pe acela că aţi fost fătaţi pe un petic de ţărână în apropierea locului meu de supliciu? Că mă vedeţi bălăbănindu-mă, atârnat într-o cuşcă de poarta cetăţii voastre, asta vă face să vă simţiţi victorioşi? Nu aveţi niciun merit în asta. Le-am spus magistraţilor să respingă tratatul. Roma nu va îngenunchea în faţa voastră. M-am îngrijit să nu se întâmple astfel. Dacă n-am fost în stare să ofer patriei mele victoria pe care o merita, cel puţin am ferit-o să accepte înfrângerea.*

Fireşte, nu a rostit, către publicul său, niciunul din cuvintele acelea. Gura, limba şi dinţii nu-l mai puteau ajuta să vorbească. A fost pe punctul să creadă că, la un moment dat, călăii săi doreau să stoarcă de la el niscaiva informaţii. Dar, dacă ar fi avut de gând aşa ceva, i-ar fi lăsat gura întreagă, să poată bălmăji ceva în vreme ce îl schingiuiau. I-au risipit repede această idee, nu voiau decât să-l chinuie cât mai mult, fără să-l omoare. Aşa că au făcut tot ce puteau mai rău sau, din punctul lor de vedere, tot ce puteau mai bine... Schingiuitorii nu erau interesaţi de mărturisiri sau de confesiuni. Nu erau interesaţi să îndrepte pe cel care a făcut rău sau să-l facă să-şi regrete fapta. Ei voiau doar să provoace suferinţă. Atât. Îi văzuse cum îi excita tortura, cum le luceau ochii şi cum li se umezeau gurile. Văzuse cu câtă dragoste îşi manevrau uneltele, cu ce grijă le foloseau. Tortura, se gândise, era ca sexul pentru cei care nu aveau parte de sex. Niciunul dintre ei nu era interesat de altceva decât de propria bucurie generată de suferinţă. Nu erau luptători, nu erau soldaţi, probabil că nu erau bărbaţi, câtuşi de puţin. Erau schingiuitori. Devoratori ai durerii, se hrăneau cu urletele lui, aşa cum hoitarii urmau să se ghiftuie cu trupulsău. Schingiuitorii erau unelte, slugi ale celor care dădeau ordinele. Iar în acest caz, cei

care porunceau acolo nu făceau altceva decât să se ţină de cuvânt.

Gândurile îi ţopăiau precum puricii care sar de pe stârvul unui animal. Metafora îl încântă o clipă, apoi îi dispăru din minte. Îşi întinse gândurile larg, încercând să descopere o imagine sau o idee de care să se agaţe, orice i-ar fi abătut mintea de la durerea lentă a morţii. Se putea gândi la Iulia, soţia lui. L-ar fi jelit şi l-ar fi regretat. Oare câţi soldaţi ar fi putut spune la fel despre femeile lor lăsate singure acasă? Fiii săi, Marcus şi Gaius, vor afla de moartea tatălui lor. Asta le va întări dârzenia de a apăra Roma. Vor vedea şi mai limpede ce câini pot fi cartaginezii. Nu vor fi ruşinaţi că fusese înfrânt şi luat prizonier. Vor fi mândri că tatăl lor nu ezitase şi nu-şi trădase patria. Tatăl lor sfidase Cartagina. Dacă nu fusese în stare să le ofere un triumf care să le aducă aminte de el, cel puţin îi părăsea printr-o moarte onorabilă, demnă de un cetăţean loial Romei.

Fără îndoială că vor afla cum a murit. Se va isca vâlvă în Senatul Romei. Se vor înfiora atunci când se vor gândi la el, la Marcus Atillius Regulus, cândva consul al legiunilor romane, acum torturat şi atârnat precum o halcă de carne proaspătă, lăsată să sângereze în prăvălia unui măcelar. Senatul se va asigura că toată lumea o să afle cum a murit.

Ar fi ultimul mod în care se vor putea folosi de el. Ştia asta şi nu-i părea rău. Dar zeilor, cât va mai dura până când va muri?

Flavius îşi dădu seama că stătea de prea multă vreme locului, holbându-se la Marcus. Şuvoiul de oameni care intrau în cetate trebuia să-l ocolească. Era convins că, mai devreme, acolo fusese o mulţime care căscase gura la Marcus, aşteptându-i sfârşitul. Numai

că soldatul cel încăpăţânat îi sfidase pe toţi mocârţanii. Refuzase să moară.

Flavius traversă uliţa şi se îndreptă către un negustor care vindea lipii. Miroseau grozav. Avea câteva monede dintr-o teşcherea pe care o şterpelise cu o săptămână în urmă. Pe vremuri i-ar fi fost ruşine să recurgă la astfel de găinării, dar între timp învăţase să-şi găsească scuze. Chiar dacă nu mai purta armura de soldat roman, rămăsese soldat şi fiecare cartaginez îi era inamic. Să fure de la ei, ba chiar să-i şi ucidă, dacă împrejurările ar fi fost prielnice, era cam totuna cu alergatul după pradă. Punga pe care o tăiase fusese una bună, din piele. Găsise înăuntru şase monede, un cuţit mic, un inel şi o bucată de ceară. Alese cea mai măruntă monedă şi o arătă vânzătorului de lipii, aruncând tot timpul priviri întunecate şi încruntate. Negustorul dădu din cap cu dispreţ. Flavius se încruntă şi mai mult în vreme ce scoase la iveală încă o monedă pe care i-o oferi vânzătorului.

—Ai să mă aduci la sapă de lemn, mormăi acesta.

Totuşi, alese cea mai mică dintre lipii şi i-o oferi. Flavius lăsă monedele şi, fără să mulţumească, luă pâinea. În ziua aia nu avea de gând să rişte să se dea de gol cu accentul.

Rupse lipia în bucăţele mici, pe care le mâncă încet, aruncând priviri furişe spre locul unde stătea atârnat Marcus. Se simţea ca un trădător, să mănânce în vreme ce prietenul lui trăgea să moară.

Marcus încă se ţinea drept. Se agăţase de gratii, privind în jos, la oamenii care se perindau pe acolo. Unii ridicau privirile către el, dar cei mai mulţi abia dacă îl băgau în seamă pe omul care murea în cuşcă. Poate şi pentru că nu arăta că era pe moarte. Cu toate astea, Flavius ştia. Prietenul lui din copilărie nu mai putea fi salvat. Chiar dacă, printr-o minune, ar fi apărut acolo o legiune romană care să-l salveze, Marcus ar fi

murit. Mâinile şi picioarele aveau o culoare întunecată, care dădea de înţeles că sângele nu-i mai circula aşa cum trebuie. Prin grija schingiuitorilor săi, dâre maronii de sânge uscat se înşirau pe chipullui, pe piept şi pe coapse. Totuşi, Marcus nu se lăsa şi aştepta. Nici Flavius nu ceda, ci privea şi aştepta la rându-i, chiar dacă nu era în stare să spună de ce.

Se pare că aşa trebuia. La urma urmei, şi Marcus îl veghease pe el când fusese pe moarte.

Se întâmplase cu câţiva ani în urmă. Poate şase? Sau, poate, şapte ani? Şi nu fusese departe de acest oraş prăfuit şi plin de spirite rele. Încercau să traverseze râul Bagradas printr-un loc plin de trestii verzi şi dese ca peria şi care treceau de creştetul unui om. Valea Bagradasului era o regiune fertilă, plină de şanţuri de irigaţii pe ambele maluri are râului. În lungul lor creşteau păduri de stejari, plopi şi pini. Malurile râului erau pline de vegetaţie şi de insecte care înţepau. Pe atunci Marcus era general, încă nu ajunsese consul. Titlul acela urma să-l primească după ce ar fi obţinut o victorie în ţinutul Cartaginei. Pentru el, vara aceea fusese una a cuceririlor. În ziua cu pricina, Marcus obligase infanteria, cavaleria şi arcaşii să se mişte rapid, după ce a găsit un vad potrivit prin care să treacă apa. Ochise un loc pentru tabăra de seară, pe o ridicătură care domina râul. Oamenii s-au apucat să ridice o fortificaţie standard, un şanţ şi un zid construit din pământul excavat. Marcus trimisese iscoade care să cerceteze vadul prin care urmau să treacă a doua zi. Soldaţii s-au întors repede, mult prea devreme, raportând o mişcare neobişnuită la marginea apei.

—Am văzut un şarpe, domnule. Un şarpe uriaş. La râu.

Uneori, seara, după ce tabăra era pregătită pentru noapte, obişnuia să treacă pe la cortul lui Marcus.

Dacă generalul nu era prea ocupat, stătea de vorbă cu vechiul său prieten. În acea seară, văzu apropiindu-se de cort o mulţime de bărbaţi care roiau în jur. Marcus asculta încruntat raportul celor doi velites, care se uitau în jos şi se lăsau temători de pe un picior pealtul. Flavius văzu nedumerirea de pe chipul lui Marcus, iscată de îndrăzneala iscoadelor de a se întoarce cu un asemenea raport.

—Uluitor! răspunse el cu un ton plin de sarcasm. Asta ne mai lipsea, să descoperim un şarpe pe malul unui râu din Africa. Asta-i motivul pentru care aţi luat-o la goană înainte de a afla dacă putem trece mâine vadul?

Cei doi velites schimbară câteva priviri. Erau dintre cei mai amărâţi recruţi, din aceia care adesea nu aveau bani cu care să-şi asigure echipamentul aşa cum se cuvenea şi care nici nu erau prea bine văzuţi de ceilalţi. În lupte, erau folosiţi la hărţuială sau ca aruncători de suliţe şi nu făceau parte din niciun grup. Fuseseră trimişi ca iscoade tocmai pentru că nu erau importanţi şi de neînlocuit. Iar ei ştiau asta şi postura nu le plăcea deloc. Cu greu Flavius le putea găsi vreo vină că dăduseră bir cu fugiţii când au văzut ce-au văzut. Doar îşi păzeau pielea. Unul dintre ei era ud până la brâu.

—Nu l-am văzut pe de-a-ntregul, domnule, spuse celălalt soldat. Dar ceea ce ni s-a arătat ochilor a fost, hmm... ceva uriaş. Am zărit o parte din el trecând pe lângă noi, prin iarba înaltă. Era gros cât o bute, domnule, şi ce am văzut era doar partea din spate. Nu suntem laşi. Ne-am dus spre el ca să ne uităm mai bine. Apoi, cam la o sută de picioare mai încolo, şi-a ridicat capul dintre ierburi.

—Avea ochi strălucitori, interveni celălalt cercetaş. Pe cinstea mea, domnule, avea ochi mari şi strălucitori. Şi a sâsâit la noi, dar sâsâitul a fost mai degrabă ca un

şuierat. A trebuit să-mi acopăr urechile. Corpul se continua spre apă şi trestiile îl ascundeau în mare parte, dar ce am putut vedea a fost ceva uriaş. Judecând după mărimea ochilor şi a capului, ar trebui să fie cam de...

—Ea doua oară când îmi spuneţi că v-aţi întors cu un raport incomplet, zise Marcus cu răceală. Nu-i aşa că datoria uneiiscoade este să observe şi să raporteze ce a văzut, iară nu ce *nu* a văzut?

Primul cercetaş se încruntă şi se uită în jos, spre picioare. Celălalt se împurpură la faţă. Nu-l privi pe Marcus în ochi, dar glasul nu-i tremură deloc când vorbi:

—Unele lucruri sunt atât de ciudate, că şi numai o mică părticică din ele trebuie raportată. Ce am văzut nu era un şarpe obişnuit, domnule. Şi nu vorbesc numai de mărimea lui, pe lângă care orice şarpe ar fi nimica toată. Dar ochii îi luceau când se uita la noi. Şuiera, nu sâsâia. Şi nu a luat-o din loc, aşa cum ar fi făcut orice şarpe, la vederea noastră. Dimpotrivă. Ne-a înfruntat. De-asta am venit să vă raportăm.

—Un balaur de râu, se auzi un glas în liniştea care se lăsase.

Din ochii lui Marcus ţâşniră fulgere înspre oamenii adunaţi roată sub lumina făcliilor. Probabil că ştia cine vorbise. Flavius habar nu avea. Oricum, nu s-a adresat cuiva anume.

—Ridicol! spuse pe un ton usturător.

—Nu l-aţi văzut... interveni primul cercetaş, dar Marcus îi reteză elanul.

—Nici voi! Aţi văzut probabil un hipopotam, apoi o parte dintr-un şarpe, apoi, printre trestii şi în lumina înserării aţi crezut că e una şi aceeaşi făptură.

Îşi îndreptă degetul spre unul dintre soldaţii iscoadă:

—Cum te-ai udat?

—Dacă mi s-ar permite să termin raportul, domnule... Acel cap s-a iţit dintre trestii. S-a ridicat mai sus decât înălţimea mea şi ne-a privit. Apoi a şuierat. Amândoi, uimiţi, am strigat la el. Aşa mare cum era, tot mai credeam că va face cale întoarsă. Dimpotrivă, el a venit spre noi. Şi-a repezit capul spre mine, cu gura deschisă şi am putut vedea şiruri după şiruri de dinţi într-un bot mare cât o căruţă. Carus a strigat şi a azvârlit suliţa, care s-a şi înţepenit în el, şi asta l-a înfuriat. A mugit din nou şi s-aluat după mine. Am sărit într-o parte şi am luat-o la fugă. Am crezut că malul râului e solid, dar s-a dovedit că nu era, aşa că am căzut în apă. Norocul meu! Aşa m-a pierdut din vedere.

—Atunci s-a întors spre mine, preluă relatarea celălalt cercetaş. Dar eu deja o luasem din loc. S-a oprit şi s-a frecat de pământ, pregătindu-se de atac. Am auzit cum tija se rupe ca şi cum ar fi fost o surcea. Am fugit în susul malului, gândindu-mă că nu îl încânta gândul să iasă dintre trestii. Credeam că Tullus era deja mort. Dar, după ce a ieşit din păpuriş şi ne-am reîntâlnit, am hotărât că cel mai bine era să ne întoarcem şi să raportăm.

Marcus îşi încrucişase braţele peste piept.

—Este aproape beznă. Şi nu e nicio îndoială că mâine, când vom ajunge la râu, şarpele vostru uriaş nu va fi de găsit. Vedeţi-vă de treburi amândoi. Auzi, ochi strălucitori!

Cu ultima replică, rostită pe un ton tăios, îi expedie pe amândoi, dimpreună cu toţi ceilalţi. Chiar înainte să se întoarcă şi să intre în cort, dădu cu ochii de Flavius şi îi făcu un semn discret cu capul. Ştia că Marcus îl chemase şi că voia să vorbească între patru ochi cu el. Aşa că, după o vreme, prin întuneric şi în linişte, se duse la cortul acestuia.

—Vreau să ştiu ce au văzut. Poţi să dai o raită în zori şi după aceea să vii să-mi spui ce ai găsit? Dacă e

cineva în stare să citească urmele pe pământ şi să-mi spună ce şi cum, tu eşti acela. Flavius, trebuie să-mi trec armata dincolo de râu. Vreau să traversăm prin acest vad, la prima geană de lumină. Dar am nevoie să ştiu, înainte de a intra în apă, dacă sunt hipopotami sau crocodili. Nu să aflu asta la mijlocul râului.

—Sau dacă sunt şerpi gigantici? îl întrebă Flavius.

Marcus râse cu nepăsare.

—Sunt tineri şi erau prost înarmaţi. Nu îi condamn acum că au fugit către tabără. Dar trebuie să înveţe că am nevoie deinformaţii, şi nu de simple presupuneri. Am să-i chem mâine, la prima oră, să-ţi asculte raportul. Abia apoi îşi vor primi pedeapsa.

Flavius încuviinţă şi se retrase, încercând să mai prindă câteva ore de somn.

O tabără romană face ochi devreme, dar el trebuia să fie primul care se trezeşte, înaintea tuturor. Nu şi-a luat armele, ci doar cele trebuincioase unui vânător. Nu i-a luat mult să meşterească, dintr-o suliţă, o praştie mare. Avea o acoperire mai mare şi putea să arunce proiectile mai grele decât o praştie obişnuită. În cazul în care pe acolo era vreun hipopotam nervos sau vreun crocodil care se prăjea la soare, ar fi vrut să îi alunge de la distanţă, înainte ca jivinele să se apropie de el. Gladiusul, sabia scurtă de la şold, era pentru lupta de aproape. Lama era bună atât să taie, cât şi să împungă, dar Flavius ar fi preferat să nu ajungă să acţioneze astfel.

Malurile râului Bagradas colcăiau de viaţă. Erau mărginite de tufe şi dincolo de ele creşteau trestii. Căutând urmele de sălbăticiuni, parcurse acelaşi traseu pe care îl făcuseră, cu o seară în urmă, cercetaşii. Animalele ştiau care sunt cele mai bune adăpători şi cele mai sigure vaduri. Poteca aceea era atât de bine bătătorită, încât crezu că aflase un loc sigur prin care se putea trece râul. În apropierea apei,

tufişurile de pe ambele maluri creşteau dese, iar trestiile şi papura din faţa lui păreau şi mai înalte. Păsările care săgetau văzduhul, mulţimea de păsări cântătoare îi dădură un plus de siguranţă. Auzi, într-o parte, o creatură mare fugind speriată printre tufişuri din locul în care se bălăcea. Era sigur că fusese un patruped. Deveni mai atent şi prinse să se mişte mai încet. Pământul începea să fie mlăştinos. Ajunse la marginea hotarului de trestii şi văzu la picioarele sale o cărare printre ele, ca un tunel vegetal care ducea la apa râului. Dincolo, o cărare noroioasă urca pe malul celălalt. Aşadar, un loc nimerit pentru traversare. Hotărî să se aventurezeîn râu şi să verifice tăria curentului. Era până la genunchi în apă, când, brusc, trilurile păsărilor încetară.

Flavius încremeni ascultând. Nu văzu nicio formă, nicio culoare, numai mişcarea trestiilor. Auzea doar clipocitul râului şi vedea trestiile cum se leagănă, împinse de curentul apei.

Apoi, cam la o aruncătură de praştie de el, păpurişul se mişcă invers faţă de sensul de curgere a râului. Rămase nemişcat, respirând încet. Un snop de trestii se aplecă la unison, într-o direcţie, şi la oarece distanţă, alt snop de trestii se îndoi în partea cealaltă. Mişcarea aceasta continuă spre el. Îşi dădu seama că se auzea şi un sunet. La început, acesta se amestecase cu vuietul râului, dar acum se apropia. Ceva foşnea printre trestii. Iarba înaltă trăda, prin mişcarea ei, apropierea unei creaturi lungi. Flavius deschise gura şi respiră adânc, fără zgomot. Avea de gând să afle despre ce era vorba acum, înainte de a se apropia mai mult. Praştia era încărcată. Cu o mişcare atât de îndelung exersată, încât nici nu o mai conştientiza, Flavius balansă tija praştiei şi lansă proiectilul înainte.

Piatra fusese prelucrată de el, era mai grea decât ar fi putut arunca o praştie de mână şi avea un vârf ascuţit. Uneori proiectilul se nimerea să lovească cu vârful, alteori se rostogolea prin aer şi lovea cu capătul teşit. De data asta prea puţin i-a păsat cu ce capăt lovise. Intenţia lui fusese să sperie orice făptură ar fi fost pe acolo, fără ca el să-şi trădeze prezenţa. Proiectilul zbură tăcut peste trestii, dar, când îşi atinse ţinta, liniştea încetă pe dată.

Şuierul creaturii era precum urletul vântului. Un cap se ridică peste trestii, mult mai aproape decât se aşteptase. Îşi întoarse privirea furioasă spre el, căutând să vadă cine avusese îndrăzneala să-l atace. Flavius deja se retrăsese, înainte ca ochii acelui cap pătrăţos să se aţintească asupra lui. Chiar şi în lumina limpede a dimineţii, ochii îi ardeau într-o văpaie portocalie.

Arătarea respira cu nările dilatate, scoţând un zgomot ca de apă rece aruncată pe o piatră încinsă. Apoi îşi căscă larg botul şi Flavius văzu, exact aşa cum povestise cercetaşul, o pereche de fălci cât o cotigă, împodobite cu şiruri de dinţi arcuiţi spre interior. Se dădu câţiva paşi înapoi, apoi se întoarse şi o luă la sănătoasa. Capul masiv al arătării lovi pământul, la o lungime de suliţă în spatele lui. Şocul loviturii se propagă prin pământul umed. Simţi greutatea capului prin tălpile picioarelor şi iuţi pasul, fugind aşa cum nu mai fugise vreodată. Când ajunse pe creasta malului, riscă şi se uită o clipă înapoi, pe furiş.

Abia ce îndrăzni să-şi tragă sufletul, şi capul imens se ridică din nou dintre trestii. Reptila îl fixă cu privirea şi o limbă lungă şi despicată ţâşni din botul teşit, fluturând şi gustând aerul. Îl privea pe Flavius cu răutate şi fără pic de teamă în ochii fără pleoape. Îşi deschise din nou botul şi un şuierat cumplit făcu aerul să vibreze în jurul său. Porni spre el, mişcându-se mult

mai repede decât orice altă târâtoare. Flavius se întoarse şi o luă din nou la goană. Alerga şi auzea sunetul înfiorător scos de uriaşa fiinţă venind în urma sa. Groaza îl făcea să alerge cu avântul unui tânăr, iar inima îi bubuia în urechi. Când, în cele din urmă, îşi adună curajul să privească înapoi, şarpele dispăruse. Dar el alergă în continuare, incapabil să se oprească, până la marginea taberei.

Trecu grăbit printre soldaţii care tocmai începeau să se trezească, fără să vorbească cu cineva. Nu dorea să stârnească nelinişte până ce Marcus nu avea să afle despre ce este vorba şi până ce el nu lua vreo decizie. Avea gura uscată şi inima încă îi bubuia în piept atunci când ajunse în faţa lui Regulus şi îi dădu raportul.

Se adresa acum comandantului, şi nu vechiului său prieten.

—Au spus adevărul, domnule. Este un şarpe imens, cum nu s-a mai văzut vreodată. Cred că are cam treizeci de metrilungime. Şi este agresiv. L-am lovit cu o piatră de praştie şi s-a luat după mine.

Îşi privi prietenul cum îi soarbe cuvintele. Regulus se uită la el şi, cu un zâmbet ameninţător, îl luă în râs.

—Lung de treizeci de metri, Flavius? Un şarpe de treizeci de metri, zici?

Bărbatul înghiţi în sec.

—Estimarea mea, domnule. Judecând după mărimea capului, după cât de sus s-a înălţat şi după lungimea trestiilor răsucite de coasa lui.

Flavius îşi drese vocea şi continuă.

—Vorbesc serios.

Îl privi pe Marcus cum îi cumpăneşte cuvintele, expresia împietrită de pe chip dispărând încet şi lăsând loc furiei.

—Totuşi, dincolo de dimensiuni, e doar un şarpe. Şi un lup sau un urs poate înfrunta un om, poate chiar zece, dar niciun fel de creatură nu poate înfrunta o

legiune întreagă. Ne vom aşeza în formaţie de marş şi vom porni către râu. Fără îndoială că zgomotul făcut de trupe îl va speria. Spune-mi ce părere ai despre râu. Vor avea probleme la traversare căruţele noastre?

Înainte ca Flavius să-i poată răspunde, se auziră ţipete sălbatice şi un sunet care îi zbârli părul de pe ceafă. Un şuierat strident spintecă aerul, urmat de zbierete şi strigăte.

—Un balaur, un balaur!

Urletul şuierat al creaturii se auzi şi mai puternic şi fu urmat de câteva ţipete omeneşti retezate brusc. Apoi vacarmul spori cu şi mai multe urlete, răcnete panicate şi ţipete nearticulate.

Când venise Flavius, Marcus era echipat pe jumătate. Îşi închise la repezeală cataramele platoşei şi înşfăcă într-o mână casca.

—Să mergem, spuse Marcus, şi, deşi câţiva oameni se adunaseră în formaţie în urma lui, Flavius simţi că lui îi fuseseră adresate cuvintele.

Străbătură tabăra în goană şi apoi o porniră spre râu. Flavius îşi trase din mers sabia scurtă din teacă, sperând să nu fie pus în situaţia s-o folosească. Peste tot în jur, soldaţi echipaţi pe jumătate li se alăturau în grabă.

—Arcaşii la mine! strigă Marcus şi aceştia îl flancară pe o rază de douăzeci de paşi.

Flavius rămase în spatele prietenului său.

Nu ajunseseră încă la malul râului când s-au întâlnit cu un grup de soldaţi care strigau în devălmăşie. Aceştia cărau un camarad de-al lor şi, deşi urla de durere, Flavius şi-a dat seama că omul era deja pe moarte. Piciorul stâng îi fusese smuls din şold.

—E un balaur!

—Şarpele a luat doi oameni. Se duseseră să ia apă.

—Avea ochii cât roţile de la căruţă!

—A lovit şase oameni şi i-a făcut terci. Pur şi simplu i-a terciuit!

—I-a mâncat. Zeii să ne aibă în pază, i-a mâncat!

—E un demon, un demon cartaginez!

—Au asmuţit un balaur împotriva noastră!

—Vine, vine!

În spatele soldaţilor cuprinşi de panică, Flavius văzu uriaşul cap al şarpelui ridicându-se. Din ce în ce mai sus. Bestia privi roată, cu ochii strălucind, mulţimea de soldaţi. Limba-i bifurcată şfichiuia aerul precum un bici. Flavius simţi că îi îngheaţă sângele. Era ca şi cum l-ar fi privit un diavol. Creatura, balaur sau şarpe, şuieră cu forţa unei rafale de vânt. Câţiva soldaţi prinseră să ţipe, iar alţii îşi acoperiră urechile cu palmele.

—Arcaşi! strigă Regulus şi un stol de săgeţi prinseră aripi, şuierul lor prin aer contopindu-se cu cel prelung al şarpelui.

Câteva ratară ţinta, altele trecură peste. Unele dintre ele loviră razant, înfingându-se superficial şi căzând apoi pe măsură ce şarpele se mişca. Vreo şase izbiră în plin. Dacă i-au provocatvreo durere, nu a arătat defel. Îşi lăsă capul în jos, cu botul larg deschis, ţintind şi înşfăcând doi dintre soldaţi. Îi înghiţi dându-şi capul pe spate. Urletele lor amuţiră şi ceilalţi văzură două umflături în lungul gâtului şarpelui, cum alunecă în jos. Flavius simţi un fior rece. Atât de repede se petrecuse totul, încât oamenii nici nu apucaseră să moară. Fuseseră înghiţiţi de vii.

Flavius nu auzise comanda pentru o nouă salvă, dar o altă ploaie de săgeţi îşi luă zborul către bestie. Se apropiase de ei, aşa că reuşiră să ţintească mai bine. Dintre cele care nimeriseră, majoritatea se înfipseseră zdravăn. De data asta şarpele scoase un şuierat plin de furie. Să lăsă complet la pământ şi se rostogoli,

încercând să scape de săgeţi. Coada care biciuia aerul, doborî tufişurile de pe mal.

—Retragerea! ordonă Regulus şi, în câteva secunde, întreaga armată se puse în mişcare, depărtându-se de şarpe. Nu era cea mai ordonată retragere la care luase parte Flavius, dar s-a dovedit a fi eficace. Îşi refăcură liniile defensive, pe măsură ce distanţa dintre soldaţi şi şarpe creştea. Flavius îşi simţea genunchii moi. Lungimea şarpelui, atât cât văzuse, îi transformase creierul într-un vârtej. Era sigur că avea pe puţin treizeci de metri. Dar nu simţea nicio dorinţă să afle cu precizie cât de lung era...

—Nu ne urmăreşte! strigă cineva.

—Continuaţi retragerea! porunci Regulus. Ne întoarcem în tabără şi toată lumea trece pe metereze.

Apoi îi aruncă o privire lui Flavius.

—Mergi şi vezi, îi spuse în şoaptă.

Cu inima cât un purice, bărbatul a făcut cale întoarsă printre oamenii care se retrăgeau. După ce a trecut de ultimii soldaţi, a iuţit pasul, cu urechile ciulite şi cu praştia pregătită. Ştia că nu ar fi făcut mare brânză cu praştia, dar era arma pe care o mânuia cel mai bine. În plus, îşi zise, are o rază de acţiunemai mare decât gladiusul. Se strâmbă şi merse mai departe. Se opri atunci când zări trupurile celor ucişi. Scrută tufişurile din jur şi nu zări niciun semn care să trădeze prezenţa şarpelui uriaş. Pe alocuri, tufişurile erau supte şi iarba culcată la pământ, în locurile în care creatura se rostogolise pe când încerca să scape de săgeţile care se înfipseseră în ea. Zăbovi o vreme, observând atent întregul decor. După ce zări primii hoitari aşezându-se lângă trupurile soldaţilor morţi, hotărî că şarpele dispăruse cu adevărat. Totuşi, continuă să înainteze cu grijă.

Toţi cei care zăceau la pământ erau morţi. Unul singur respira încet, aerul susura slab în vreme ce-i

intra şi ieşea din gură. Dar pieptul îi era zdrobit, iar în ochi nu mai avea niciun licăr de viaţă. Uneori, unui trup poate să îi ia ceva vreme până când să-şi dea seama că a murit. Încetă să cerceteze trupul prăbuşit şi se urni mai departe. Şarpele, în cursul retragerii lui, tăiase o cărare largă printre tufe. Nu a găsit nicio urmă de sânge sau ceva care să indice faptul că i-ar fi provocat vreo rană serioasă. Merse pe drumul deschis de şarpe până când zări râul şi zona plină de trestii zdrobite pe unde acesta se întorsese în apă. Acolo s-ar fi putut ascunde. Flavius nu voia să meargă mai departe. Nu avea niciun rost.

În vreme ce îi raporta lui Marcus ce văzuse, şi-a dat seama cât de îngrijorat era prietenul lui. L-a ascultat cu seriozitate, după care a dat din cap.

—Suntem aici să ne luptăm cu cartaginezii, nu cu un şarpe uriaş. Oamenii sunt tulburaţi de ideea că bestia este un soi de balaur sau demon trimis de cartaginezi. N-am de gând să mai înfrunt arătarea aia încă o dată. O să trimit pe cineva să se ocupe de morţi. Am hotărât să ne deplasăm în josul râului. Deja am trimis iscoade care să caute alt vad. Nu mai putem sta aici, mergem mai departe.Flavius se simţi uşurat, dar şi surprins că Marcus alesese o soluţie aşa cumpătată. Se aşteptase ca prietenul lui să poruncească să se sape şanţuri care să încercuiască şarpele şi să se lupte cu el. Dar ceea ce adăugă îi risipi nedumerirea.

—E mare, dar e doar un şarpe. Nu merită să ne pierdem vremea cu el.

Flavius clătină din cap şi se retrase. Marcus fusese întotdeauna un soldat. Vânătoarea şi nevoia de a gândi ca prada sa nu-l atrăseseră nicicând. El vedea războiul ca pe o provocare între bărbaţi, ca pe ceva care presupunea o anume gândire strategică. Nu văzuse niciodată animalele atât de complexe şi imprevizibile cum le credea Flavius. Şi nu considerase nicicând că

animalele pot fi adversari pe măsură. De-aia nici nu pricepuse fascinaţia pentru vânătoare a prietenului său.

Acum, privindu-l pe Marcus în cuşcă, Flavius văzu limpede animalul care sălăşluise mereu în el. Mintea omului făcea loc încet fiarei închise în fiinţa lui. Durerea îl măcinase şi îi acaparase întreaga atenţie. Văzu cum trupul lui Marcus este cuprins de tremur. Genunchii îi tresăriră şi un fir de urină amestecată cu sânge i se prelinse pe picior şi picură peste trecătorii de pe stradă. Strigăte de indignare se auziră şi mulţimea din piaţă, care aproape că uitase de muribundul atârnat deasupra lor, îşi îndreptă din nou privirile către el.

Femeia care fusese stropită îşi smulse eşarfa de pe umeri şi o aruncă în ţărână. Privi la Marcus, agitându-şi pumnul şi strigând obscenităţi. Un val de râsete batjocoritoare însoţiră cuvintele femeii urmate de alte gesturi şi strigăte insultătoare. Câţiva privitori se aplecară culegând pietre de pe jos.

O vreme, durerea venise în valuri care ameninţau să-l lase fără simţire. La fiecare val se încleşta şi mai tare de gratiile cuştii, precum un marinar naufragiat care se agaţă de resturileplutitoare ale epavei. Ştia că nu-i oferea nicio siguranţă, dar nu avea de gând să le dea drumul. Voia să moară în picioare, nu doar pentru că o cădere ar fi însemnat să fie străpuns de ţepuşele grosolane care se ridicau din partea de jos a cuştii. Avea de gând să moară în picioare, ca un cetăţean roman, ca un consul, ca un soldat, şi nu încovrigat precum un câine împuns de suliţe.

Durerea nu scădea, ci se transforma în altceva. Aşa cum legănatul valurilor unei furtuni poate induce starea de somn, la fel se întâmpla şi cu durerea. Era atât de prezentă şi constantă, încât gândurile-i pluteau

pe ea, detaşându-se doar atunci când o amintire vie răzbătea la suprafaţă. Durerea părea să-i stârnească amintirile, trezindu-le pe cele mai puternice şi pătrunzătoare. Triumful de la Aspis, atunci când cucerise întregul oraş aproape fără luptă. Aia da vară! Hamilcar îl evitase, iar armata sa avea, practic, drum deschis spre Cartagina. Prada fusese bogată şi pierduse socoteala prizonierilor romani eliberaţi. Daaa... Atunci senatul îl răsfăţase. Perspectiva de a fi primit în triumf şi cu o defilare prin Roma se conturase cu claritate, la fel de limpede cum îşi imagina pe când era copil. Triumful avea să fie al lui. Ar fi fost recunoscut ca erou de mulţimile care îl ovaţionau şi îl adorau.

Dar Manlius, colegul lui de consulat, hotărâse să se întoarcă la Roma, luând caimacul prăzilor. Hamilcar, generalul cartaginez, se gândise să folosească asta în avantajul său. Îşi stabilise tabăra pe o înălţime împădurită de pe malul celălalt al râului Bagradas. Regulus nu s-a descurajat. S-a pregătit să-l întâmpine şi să-l înfrunte pe cartaginez preluând comanda infanteriei, a cavaleriei, precum şi pe-a unui detaşament puternic de baliste.

Şi astfel au ajuns la râu şi la nenorocitul ăla de şarpe african. Unii dintre oameni erau convinşi că au de a face cu un demon cartaginez, trimis de Hamilcar să-i atace. Când l-a văzut cu propriii ochi, nu a fost în stare să cuprindă creatura cu mintea.

Flavius a încercat să-i explice. Atunci a fost pentru prima şi ultima dată când s-a îndoit de judecata prietenului său. Pierduse treisprezece oameni în prima confruntare cu monstrul, o pierdere prea mare pentru un asemenea adversar. Era cu gândurile îndreptate spre Hamilcar şi se temea să nu rateze elementul surpriză. Aşa că şi-a retras soldaţii, lăsând malul râului în stăpânirea şarpelui, lucru pe care nu l-ar fi făcut,

dacă ar fi avut un adversar uman. Şi-a condus oamenii în josul râului, căutând un vad bun, în vreme ce căruţele cu bagaje şi artileria grea îi urmau la oarecare distanţă de râu, pe un teren mai sigur.

După câteva ore de marş au descoperit un loc potrivit pentru traversare. Marcus s-a felicitat pentru că pierduse atât de puţin timp. Călare pe cal, şi-a dirijat trupele spre apă şi a rămas pe mal să supravegheze traversarea. A desfăşurat arcaşii în zonele mai înalte care străjuiau malul, era o precauţie pe care o lua ori de câte ori traversa un curs de apă. Râul era lat, cu malurile nisipoase, acoperite cu trestii şi papură care depăşeau în înălţime un om călare. Soldaţii din faţă şi-au croit drum printre trestii. I-a privit cum înaintează şi cum se pierd prin vegetaţia râului, deschizând o cărare îngustă, care urma să fie apoi lărgită de restul trupei.

Spera ca, spre mijlocul albiei, fundul râului să fie acoperit cu pietriş, şi nu cu clisa de la mal. Voia să treacă repede pe malul celălalt şi să se regrupeze pe teren sigur. Pentru orice armată, forţarea unui râu aducea cu sine o oarecare vulnerabilitate. Un soldat cufundat în apă până la piept e o ţintă ideală, o fiinţă lipsită de apărare. Neliniştit, exploră cu privirea printre trestii malul opus. Nu observă niciun semn al inamicului. Nu ar fi fost împăcat decât atunci când primii soldaţi ar fi ajuns dincolo, iar arcaşii ar fi luat poziţie defensivă pe celălalt mal.

Numai că nu se afla în locul potrivit pentru traversare şi nici adversarul nu era cel nimerit.

Flavius stătea lângă calul lui Marcus. Îşi auzi prietenul icnind şi întoarse capul. Pe moment, ceea ce văzu nu avea niciun sens. Îşi dădu seama, apoi, că privea un zid din piele de şarpe care se târa printre trestiile dese direct spre trupele lipsite de apărare.

Cine şi-ar fi putut imagina că un asemenea şarpe s-ar fi putut deplasa atât de rapid şi încă atât de tăcut? Cine şi-ar fi putut imagina că un animal ar fi fost în stare să anticipeze că vor căuta un alt loc de trecere pe râu în jos? Poate că era o coincidenţă. Poate că şarpelui îi era foame şi urmărise trupele după zgomotul din timpul marşului.

Sau poate chiar era un demon cartaginez, vreun diavol străvechi invocat de aceştia să pună capăt stăpânirii străine a pământurilor lor. Creatura se strecura aproape neauzită prin apă şi printre trestii. O clipă rămase încremenit, impresionat de mărimea reptilei. Părea imposibil ca o singură fiinţă să mişte iarba pe o distanţă atât de mare. Văzu cum îşi înalţă capul teşit, văzu fălcile cum i se deschid larg.

—Atenţie la şarpe! strigă el şi imediat sute de glasuri îi preluară cuvintele.

—Şarpele, şarpele!

Desigur, era un cuvânt nepotrivit pentru a descrie fiinţa de coşmar care îi atacase! Un şarpe este o creatură pe care un om o poate călca în picioare. În cel mai rău caz, aici, în Africa, ai fi putut întâlni un boa în stare să zdrobească o capră în strânsoarea sa. „Şarpe” nu era tocmai cuvântul cel mai bun ca să denumească o namilă lungă şi înaltă cât un zid de cetate.

Se deplasa lin ca gândul, ca un suspin, ca o seceră strălucitoare, abia ascuţită, secerând în zori recolta. Arăta ca un zid mişcător, ce se strecura printre tulpinile verticale ale trestiilor. Se mişca implacabil şi necruţător, ca un val uriaş sau ca o alunecare de teren. Câţiva oameni fură prinşi în fălcile monstrului. Îi înghiţi întregi, uriaşii muşchi din părţile laterale zdrobindu-işi împingându-i în jos pe gât. Alţi soldaţi fură împinşi sub apă, dacă nu de trupul creaturii, atunci de valurile stârnite de deplasarea ei. Se mişcă agil prin mijlocul oamenilor şi apoi, cu o şfichiuire din

coada uriaşă, reveni printre soldaţii care înotau sau se străduiau să-şi recapete echilibrul în mijlocul curentului.

—Arcaşii! strigă Regulus, dar săgeţile lor deja ricoşau pe pielea netedă a şarpelui sau se înfigeau superficial, abia putând să-i străpungă armura.

Proiectilele nu i-au provocat vreun rău şarpelui, nu într-atât încât să-l facă să plece. O duhoare grea a umplut aerul, în vreme ce creatura se răsucea ca un bici imens printre oamenii care se zvârcoleau în apă. A prins câţiva soldaţi între fălci, i-a zdrobit şi le-a scuipat trupurile cu furie. Un soldat, viteaz sau doar nesăbuit, cel mai probabil amândouă, a încercat să străpungă bestia cu lancea. Vârful ascuţit alunecă peste solzii şarpelui. O clipă mai târziu, fiara şi-a răsucit capul şi l-a cuprins în inelele sale pe nefericitul soldat, descotorosindu-se de lance printr-o mişcare. O înghiţitură spasmodică şi omul dispăru.

Regulus abia îşi mai strunea calul. Deşi dresat pentru luptă, acesta dădea înapoi, nechezând îngrozit, iar când Marcus spori strânsoarea frâielor, calul a dat din cap violent, căutând să se elibereze. Să fi fost efortul călăreţului de a stăpâni calul cel ce a atras atenţia şarpelui? Sau poate faptul că un om călare era o făptură mai mare decât cei înnebuniţi care se înecau în râu. Oricare ar fi fost motivul, şarpele şi-a aţintit privirea strălucitoare asupra lui Marcus şi a pornit spre el. Matahala şi-a întors într-o parte capul uriaş, cu fălcile larg deschise, cu intenţia limpede de a înghiţi cu totul cal şi călăreţ.

Ar fi fost inutil să fugă. Şarpele i-ar fi ajuns din urmă. Mai bine să înfrunte monstrul şi să piară ca un erou decât să fugă şi să moară ca un laş. Ciudat. Chiar şi acum îşi amintea cu limpezime că nu-i fusese frică. Era doar mirat că urma să moară într-oluptă cu un şarpe, şi nu împotriva cartaginezilor. Îşi amintea că se

gândea, atunci, că lumea îşi va aminti de moartea sa. Ţinea deja sabia în mână, fără să-şi dea seama când o scosese. O armă ridicolă pentru o astfel de încleştare. Cu toate acestea, avea de gând să rănească animalul, să-l facă să sângereze. Pe măsură ce se apropia, şarpele scotea un şuierat de parcă se crăpa cerul, un zgomot care acoperea orice gând. Era uimit de efectul sunetului respectiv asupra urechilor sale.

Nu-i luă în seamă pe oamenii care fugeau de lângă el. Calul a dat înapoi, dar el a strâns şi mai tare hăţurile. Gura căscată larg se apropie şi mai mult, iar duhoarea deveni copleşitoare. Şi, în clipa în care fălcile imense îl înconjurară, simţi brusc o prezenţă lângă el.

—Marcus! strigase omul, dar vocea i-a fost acoperită de vacarmul stârnit de şarpe.

Nu l-a recunoscut pe Flavius când acesta a făcut un salt şi l-a împins de pe cal. L-a recunoscut doar atunci când, lovind în cădere malul noroios şi privind în sus, a văzut cum şarpele îi ridică pe amândoi, pe Flavius şi calul. Fălcile creaturii se încinseseră peste pieptul calului, dar îl prinseseră şi pe Flavius de picior. Bărbatul atârna cu capul în jos, răcnind de groază şi durere, în vreme ce calul se zbătea sălbatic în botul şarpelui.

Cum atinse pământul, Marcus se răsuci şi sări instinctiv în picioare. Într-o fracţiune de secundă se agăţă de prietenul lui, reuşind să-l smulgă dintre fălcile cumplite. Şarpele îi ignoră pe cei doi, preocupat să înghită calul care se zbătea. Bărbaţii căzură la pământ. Marcus se trase de sub prietenul său şi-l luă în braţe, târându-l cât mai departe, la adăpostul tufelor. Amândoi duhneau cumplit şi, în plus, Flavius sângera abundent. Coapsa îi fusese sfâşiată în profunzime de colţii şarpelui. Marcus încercă să-i lege rana, să oprească sângerarea, în vreme ce Flavius părea să se opună din răsputeri. Abia după ce făcu ultimul nod, îşi

dăduseama că, de fapt, prietenul lui nu încercase să se împotrivească, ci avea convulsii. Muşcătura şarpelui era otrăvitoare. Flavius avea să moară. Luase moartea lui Marcus asupra sa.

Un fior străbătu trupul consulului şi acesta îşi reveni un pic în simţiri. Încă strângea gratiile cuştii. Vântul şi soarele îi uscaseră ochii complet. Simţea că încă mai era lumină. Atât şi nimic mai mult. Câte zile oare stătuse agăţat acolo, se întrebă el. Şi câte zile va mai trebui să îndure până ce moartea îl va lua cu ea? Buzele-i crăpate se întredeschiseră, într-un rânjet sau într-un surâs, nici el nu ştia. Mintea lui dădea formă unor cuvinte pe care gura nu mai putea să le rostească. *Flavius, m-ai lipsit de o moarte eroică. Şi m-ai lăsat să-mi găsesc sfârşitul aici. N-a fost niciun favor, prietene. Niciun favor pentru mine.*

Flavius l-a văzut că se cutremură. Şi restul gloatei a observat. L-au fixat cu privirile, precum nişte şacali care pândesc o fiară rănită. Flavius le privea feţele. Nări dilatate, buze deschise, ochi strălucitori. Se priveau unii pe alţii, dând din cap aprobator şi îşi pregăteau proiectilele mici şi murdare. Vor avea ei grijă ca ultimele clipe ale lui Marcus să fie momente de chin şi de bătaie de joc. Îşi vor adjudeca moartea acestui câine turbat cu pietre şi prin cuvinte insultătoare şi vor crede, în mod bizar, că au repurtat o victorie.

Mânia îl cuprinse. Îi trebuia o sabie. Nu avea nicio armă, cu excepţia micii catapulte pe care o croise din geanta furată şi din bucăţi din încălţările sale. În seara trecută omorâse cu ea o pasăre ascunsă într-un copac. Nu fusese cine ştie cemasă, dar se bucurase să descopere că nu-şi pierduse îndemânarea. Numai că arma asta era bună, poate, la vânătoare, dar nicidecum ca să înfrunţi o gloată.

Ar fi putut să arunce în ei cu încălţările, dar se îndoia că asta le-ar fi fost o lecţie. Chiar şi dacă ar fi avut un gladius, n-ar fi putut să-i ucidă pe toţi. Dar măcar i-ar fi învăţat diferenţa dintre a chinui un om aflat într-o cuşcă şi moartea într-o luptă cu un tăiş ascuţit. Numai că nici asta nu l-ar fi salvat pe Marcus. Ar fi continuat să audă pocnetul pietrelor lovindu-se de barele cuştii şi zgomotul moale al celor care ar fi trecut printre bare, lovindu-i corpul. Ar fi continuat să-i răsune în urechi insultele şi bătaia de joc aruncate odată cu pietrele. Prietenul său se ţinuse tare toată ziua, dar acum urma să se prăbuşească lipsit de demnitate. Flavius privi în jur, îndurerat, înţelegând că nu-l putea salva pe Marcus.

Nu-l putea salva pe Marcus de la moarte. Dar poate că îl putea salva de la *această* moarte. Căută o piatră, găsi una care i se păru potrivită şi se retrase spre capătul străzii. Va trebui să fie rapid. Mulţimea arunca deja cu pietre în Marcus. Cele mai multe aveau traiectoria prea scurtă, iar cele care loveau cuşca n-aveau destulă forţă. Era încântat să vadă cum cădeau înapoi în mulţimea adunată şi spărgeau faţa câte unui gură-cască.

În adăpostul unei intrări, cântări mai bine piatra aleasă. Apoi băgă mâna în traista de la brâu şi scoase bucata de ceară din geanta furată. Se înţepă în dintele de şarpe, când îl scotea. Blestematul! Era încă foarte ascuţit, chiar după lunga vreme petrecută în corpul lui.

Îşi amintea prea bine ziua în care îl căpătase. Sărise să-l împingă pe Marcus din drum. Putea rememora, până în cele mai îngrozitoare detalii, cum i se închisese gura şarpelui peste picior. Se bălăngănise cu capul jos, simţind o durere ascuţită provocată de dintele care îi străpunsese carnea şi de otrava din gura creaturii. Simţise instantaneu sărutul acidului puternic şi ştiuse că era otrăvit. Nu-l salvase decât şaua calului. Dinţii

şarpelui îi străbătuseră tot piciorul şi se opriseră în ceva, într-o cataramă sau într-o plăcuţă de bronz. Simţise furia şarpelui, care îl făcească strângă şi mai tare dinţii. Apoi, deodată, când dinţii întâlniseră metalul, auzise unul dintre ei pârâind.

Şarpele îşi slăbise puţin strânsoarea, iar Marcus sărise să-l tragă afară. Prietenul lui îl smulsese efectiv din ghearele morţii.

—Lasă-mă, şoptise, simţind că moartea se apropie, apoi îşi pierduse cunoştinţa.

Când văzuse din nou lumina soarelui, totul se schimbase. Rana îi era bandajată strâns, carnea umflată a piciorului se revărsa peste marginea bandajului, iar trupul îi era scuturat de febră. Marcus stătea ghemuit lângă el. Privi în sus spre coroana stejarului care se profila pe cerul în amurg şi simţi miros de pin. Aşadar, Marcus îl scosese din strânsoarea şarpelui. Asta însemna oare că renunţase să treacă râul? Clipi încet, înţelegând că pentru el bătăliile luaseră sfârşit. Viaţa lui viitoare era de-acum în mâinile prietenului său, comandantul. Marcus rânji la el, ca un lup.

—Te-ai trezit, deci? Bine. Vreau să vezi ce urmează, prietene. Dacă e să mori la noapte, vreau să ştii că n-am suportat ca bestia să-ţi supravieţuiască. Ridicaţi-l în şezut! a ordonat Marcus.

Doi oameni au îndeplinit ordinul, cu toată împotrivirea lui Flavius. Încă ameţit, şi-a dat seama că stă pe o mică ridicătură de pământ, de unde putea privi în jos, la valea râului. Aşadar, nu erau prea departe de teritoriul şarpelui. Se simţi îngreţoşat şi nu de la otravă. Frica poate stârni greaţa la fel de bine.

—Ce? reuşi să îngaime şi îşi simţi nu doar piciorul, ci întregul trup cuprins de otravă.

—Daţi-i apă, îi porunci Marcus unuia dintre oameni, fără să se întoarcă spre Flavius.

Privea cu atenţie râul. Privea şi aştepta.

—Acolo, murmură el. Aşadar, acolo eşti. Te vedem.

Se întoarse şi strigă la cineva din spatele lor.

—L-aţi ţintit? Nu-l puteţi rata. E mare cât un zid de oraş şi îl vom trata ca atare. Ţintiţi cu atenţie şi trageţi.

Unul dintre oameni îi adusese apă în căuşul palmelor. Flavius încercă să bea, dar buzele, limba, toată gura îi erau amorţite şi umflate. Îşi udă limba, se înecă, înghiţi aer, apoi puţină apă, iar în cele din urmă reuşi să-şi întoarcă faţa. Undeva, cineva bătea ritmic o tobă. Nu avea niciun sens. Când refuza apa oferită, auzi bufnitura familiară, apoi simţi vibraţia surdă a loviturii trase de balistă. Urmară alte patru. Recunoştea acum zgomotele, toc-toc-toc-ul înăbuşit al cremalierei când întindeau coarda în spate, apoi atacul, urmat de vibraţia joasă a coardei de piele. Trăgeau cu proiectile, nu cu bolţuri, iar oamenii strigau şi săreau de bucurie ori de câte ori lansau un bolovan.

—Asta şi-a atins ţinta! strigă unul.

—Uite-l cum se zvârcoleşte, zise altul, uite cum se zbate.

Flavius căscă ochii şi reuşi să vadă scena bătăliei. Marcus decisese să atace şarpele cu balistele. Oamenii de la arme lucrau cu repeziciune, încărcând, armând şi ajustând traiectoria, aşa încât să lovească în plin şarpele care se răsucea sub lovituri. Acolo jos, loviturile fie împroşcau apă murdară dacă ratau, fie bufneau surd în spinarea solzoasă, după care cădeau în râu pleoscăind. Şarpele era ascuns printre trestii, dar, din locul în care se afla, Flavius îl putea privi de sus. Îi vedea când spatele acoperit de solzi mari, când coada nervoasă. Iar atunci când nicio parte din corpul lui nu era vizibilă, îl detectau după cum îşi făcea drum prin trestii, împroşcând cu noroi care lăsa dâre murdare în apa râului.

—Nu-l puteţi ucide, spuse Flavius, dar din gât nu-i ieşi decât o mormăială surdă şi nimeni nu-i dădu atenţie.

Nu vedea decât o parte a bătăliei, pentru că oamenii din faţa lui strigau, săreau şi-şi dădeau brânci ori de câte ori un proiectil îşi nimerea ţinta. Dar Flavius cunoştea şerpii. Îi ţinuseîn palme când era copil şi ştia cât sunt de supli şi cât de flexibil le este corpul.

—Capul, a şoptit el. Ţintiţi-i craniul, a strigat el spre Marcus cu buzele umflate. Capul! Craniul!

Îl auzise sau se gândise singur la asta?

—Ţintiţi la cap, cu toţii, concentraţi toate proiectilele spre cap. Repede, până nu se ascunde sau se cufundă mai adânc.

Oamenii îl ascultară, iar roata dinţată a balistei se învârtea rapid, pietrele se încărcau una după alta şi o ploaie de proiectile cădea şuvoi peste şarpele de dedesubt. Zăpăcită şi confuză, creatura se întoarse întâi într-o parte, apoi în alta, încercând să descopere inamicul nevăzut. Flavius observă cum coada nu mai lovea atât de puternic ca înainte, probabil că un proiectil îl lovise zdravăn în spinare. O altă lovitură, de data aceasta mai aproape de capul triunghiular al şarpelui, şi mişcările sale deveniră brusc mai încete şi mai sacadate. Acum, mai degrabă se răsucea decât se zvârcolea. Flavius zări pântecele albicios al creaturii care se întorcea de pe o parte pe alta în agonie.

Apoi, a venit lovitura de graţie. Flavius a recunoscut izbitura finală imediat. Piatra a lovit craniul animalului şi s-a înfipt acolo, ca o pană într-un copac. Zbaterile au devenit şi mai lente. Neobosiţi, oamenii de la baliste continuau să lanseze o ploaie de proiectile peste şarpele ameţit. Chiar şi după ce a rămas nemişcat au continuat să îl lovească, tăbăcindu-i trupul cu pietre iar şi iar.

—Destul! a strigat Marcus într-un final, la multă vreme după ce Flavius înţelesese că şarpele e mort.

S-a întors către un soldat şi a poruncit peste capul lui Flavius.

—Trimiteţi doi oameni să se asigure. Iar când sunt siguri că e mort, vreau să îl măsoare.

—Eu zic că are treizeci de metri, a spus un om.

—Ba mai degrabă vreo treizeci şi cinci, şi-a dat cu părerea un altul.

—Oricum n-o să ne creadă nimeni, a râs un al treilea.

Flavius a observat că Marcus se încordează. Otrava încă lucra în el şi vederea îi juca feste. Dar a văzut cum Marcus îşi încordează maxilarul şi mijeşte ochii. Apoi, când s-a relaxat şi a închis ochii, l-a auzit spunând:

—Ba o să ne creadă. Asta nu e o poveste vânătorească din Africa, nu e vreo lăudăroşenie aiurită. Ne vor crede pentru că le vom trimite pielea şarpelui. Şi capul. Îl vom jupui şi le vom trimite la Roma. Vor crede!

Şi aşa au făcut. Flavius a călătorit într-o căruţă trasă de boi, lângă pielea sărată care mirosea îngrozitor. Capul, din care lipseau câţiva dinţi, smulşi de oameni ca amintire, zăcea în spatele căruţei. Priveliştea lui şi mirosul pielii care se cocea sub soarele arzător al Africii îi făceau tot atâta rău cât otrava şi infecţia care încă îi chinuiau trupul. Stătea întins pe o latură a căruţei, cu piciorul bandajat întins şi sprijinit, şi se holba la capul creaturii. Vedea dintele rupt în gura ei şi ştia unde se află cealaltă parte. Oprită în osul din coapsa lui, prinsă strâns acolo. Felcerul hotărâse că cel mai bine era să-l lase înăuntru.

—Rana se va închide în jurul lui, nici n-ai să ştii că e acolo, îl minţise acesta pe Flavius. Iar el, prea bolnav şi ameţit pentru a-i cere să cureţe rana şi să scoată dintele, îl crezuse şi acceptase minciuna.

Marcus venise să-şi ia rămas-bun.

—Ştii că te-aş ţine lângă mine, dacă aş putea, dar e mai bine pentru tine să te întorci acasă. Tu îmi poţi spune povestea mai bine ca oricine altcineva. Şi te vor crede toţi când le vei arăta capul şi pielea creaturii, drept dovadă. Îmi pare rău că te trimit acasă aşa. Dar îţi promit că la următoarea recrutare veifi iar lângă mine. Sper să nu ţi se pară că nu mi-am respectat promisi-unea.

Amândoi ştiau la ce se referă Marcus. Flavius oftă. Chiar dacă i-ar fi spus prietenului său că nu-şi mai doreşte viaţa de soldat vreodată, nu l-ar fi crezut. Aşa că s-a străduit să surâdă.

—Dacă ţin bine minte, ai promis doar că nu vei merge niciodată la război fără mine. Şi nu-mi aduc aminte ca eu să fi spus că n-am să mă întorc fără tine.

—Aşa este, prieten drag. Promisiunea a fost a mea, nu a ta. Ei bine, să ai drum bun. Şi să-mi trimiţi veşti despre familia mea. Şi să le povesteşti băieţilor mei faptele noastre de arme. Voi veni şi eu curând acasă. Iar data viitoare când ne încolonăm, să fii sigur că vei fi lângă mine.

Şi a *fost* acasă curând. Atunci... Flavius şi-a strâns ochii cu putere, dorindu-şi să poată reduce la tăcere zgomotele mulţimii. Fluierăturile se auzeau din ce în ce mai tare. Marcus nu înţelesese niciodată că pentru Flavius războiul era o îndatorire, nu o chemare spre glorie. Aşa că la următoarea recrutare, când Flavius a ieşit în faţă, târându-şi piciorul care nu se vindecase niciodată pe deplin, Marcus şi-a ţinut cuvântul. L-a ales încă o dată să mărşăluiască lângă el.

Şi iată-l aici. Un sclav fugit, ascunzându-se în Cartagina.

Privi la ceea ce încropise din dintele şarpelui. Îl cântărea în mână, cumpănind în ce fel să-l folosească. Pentru o praştie ar fi fost cel mai bine de folosit o

piatră rotundă. Un astfel de proiectil s-ar fi răsucit haotic în aer şi s-ar fi putut lovi de gratiile cuştii. Era un plan prostesc, un gest disperat. Privi în sus către prietenul lui şi ce văzu îl făcu să se hotărască.

Unul dintre obiectele azvârlite spre Marcus îl loviseră într-o sprânceană. Un fir strălucitor de sânge se scurgea din rană. Mai mult, soarele care apunea îl scălda într-o lumină roşiatică. Pielea expusă căpătase o nuanţă purpurie în lumina muribundă.

Era pictat în roşu, ca şi cum ar fi condus un car prin Roma, spre recunoaşterea Triumfului său. Stătea în picioare, tremurând din pricina efortului. Cu ochii distruşi căuta spre apus.

Flavius păşi hotărât în mijlocul străzii, căutând cel mai potrivit loc. Avea la dispoziţie o singură încercare şi îi trebuia spaţiu ca să manevreze praştia cea mare. Marcus abia se mai ţinea, potopit de droaia de pietre şi insulte. Flavius cumpăni bine. Apoi trase aer adânc în piept.

—Atenţie la şarpe! strigă el.

Marcus nu s-a întors. Dar parcă a strâns mai tare barele cuştii. Sau poate că nu... S-ar putea să nu fi ştiut că prietenul lui îi era martor la moarte, s-ar putea să nu fi ştiut ce risca Flavius cu avertismentul său. Câţiva oameni se întoarseră spre el la auzul cuvintelor rostite într-un grai străin. Flavius îşi văzu de treabă şi potrivi proiectilul în praştie, încercându-i balansul. Îşi fixă prietenul cu privirea şi cu sufletul. Apoi a dat din cap într-un gest de rămas-bun pe care Marcus nu-l putea vedea. Şi azvârli dintele. Acesta zbură drept. Văzu cum îl loveşte pe Marcus în piept şi cum i se înfige în inimă. Marcus avu un ultim spasm.

—Memento mori! strigă Flavius, iar la aceste cuvinte prietenul său se întoarse spre el pentru ultima dată. Apoi capul îi căzu în piept. Era mort, dar nu dăduse drumul gratiilor şi nu se prăbuşise în ţepuşele care îl

aşteptau zadarnic. Mulţimea scoase urlete de victorie, dar el nu le mai auzea. Consulul Marcus Atillius Regulus era mort, ucis de un şarpe. Nu mai conta că prostimea continua să azvârle în el cu pietre şi cu tot felul de mizerii. Se săvârşise.

Flavius mai zăbovi câteva momente. Unii băgaseră de seamă ce făcuse, dar observaseră şi că îşi strângea toiagul cu putere şi că le întorcea privirea. Îl lăsară în pace şi continuară să arunce cu pietre în trupul lui Marcus. Cum azvârliseră soldaţii cu pietre în şarpele mort, cu mult timp în urmă. Mai bine să chinuieştiun leu mort decât un şacal viu, îşi spuse Flavius. Apoi se întoarse şi se îndepărtă. Avea cale lungă până acasă, dar era încredinţat că va răzbate. Nu îi promisese niciodată lui Marcus că nu se va întoarce acasă fără el. Aşa că avea de gând să ajungă. Şi murmură o promisiune nouă în seara care se lăsa peste el.

—N-am să mai merg niciodată la război, Marcus. Nu fără tine.

TABULA RASA

Lawrence Block

Traducere din limba engleză
Marian Truţă

Lawrence Block este considerat de *New York Times* unul dintre cei mai buni autori de literatură de suspans, distins cu premiul Grand Master decernat de societatea Mystery Writers of America, câştigător a patru premii Edgar şi şase premii Shamus. A fost laureat al premiilor Nero Wolfe şi Philip Marlowe, acesta din urmă fiindu-i atribuit pentru întreaga activitate de către Private Eye Writers of America, şi a primit, de asemenea, distincţia Cartier Diamond Dagger acordată de Crime Writers Association tot pentru întreaga activitate. A scris mai mult de cincizeci de romane, dar şi numeroase povestiri. Lawrence Block este cunoscut mai ales pentru seriile care îl au ca protagonist pe detectivul particular Matthew Scudder, un fost poliţist alcoolic, pe care îl întâlnim în romane ca *The Sins of the Fathers, In the Midst of Death, A Stab in the Dark.* Este cunoscut şi ca autor al celebrei serii de patru romane care îl au ca personaj principal pe asasinul John Paul Keller *(Hit Man, Hit List, Hit Parade, Hit And Run),* dar şi al altor apreciate cicluri de romane de gen, cum ar fi cele opt care îl au în prim-plan pe Evan Tanner, un insomniac glob-trotter (dintre care amintim *The Thief Who Couldn't Sleep* şi *The Canceled Czech)* sau seria de unsprezece cărţi despre hoţul anticar Bernie Rhodenbarr *(Burglars Can’t Be Choosers*, *The Burglar in the Closet* şi *The Burglar Who*

Liked to Quote Kipling). A scris şi romane de sine-stătătoare, precum *Small Town, Death Pulls a Double Cross* şi altele.

A folosit multe pseudonime: Chip Harrison, Jill Emerson sau Paul Kavanagh. Numeroasele lui povestiri au fost publicate în diverse antologii: *Sometimes They Bite, Like a Lamb to Slaughter, Some Days You Get the Bear, By the Dawn's Early Light, One Night Stands, The Collected Mystery Stories, Death Wish and Other Stories* şi *Enough Rope: Collected Stories.* A editat douăsprezece antologii de gen, printre care se numără *Murder on the Rim, Blood on Their Hands,* iar împreună cu Otto Penzler a editat *The Best American Mystery Stories 2001.* A scris şapte volume de sfaturi pentru scriitori sau care au un conţinut non-ficţional, ca *Telling Lies for Fun & Profit.* Cele mai recente cărţi ale sale sunt *Hit and Run,* o nouă aventură cu John Keller, *One Night Stands and Lost Weekends,* o culegere de povestiri, iar, ca editor, antologia *Speaking of Wrath.* În prezent, locuieşte la New York.

În povestirea care urmează, un text concis şi tăios, autorul ne arată cum obsesiile ne pot coborî pe căi ciudate... şi ne pot conduce către unele destinaţii sumbre.

Peste drum de clădirea în care îşi avea el biroul se afla o cafenea Starbucks. Cu puţin înainte de ora cinci, tipa se aşează la o masă de acolo, lângă fereastră. Se gândea că ar putea să aibă parte de o lungă aşteptare. În New York, asociaţii tineri de la firmele de avocatură obişnuiau să lucreze până pe la miezul nopţii, iar prânzul şi cina le luau la birou. Oare şi în Toledo era la fel?

Oricum, cappuccino era la fel ca peste tot. Sorbea cafeaua din ceaşcă, încercând să tragă de ea cât mai mult. Când tocmai se pregătea să se ducă să mai ia una, îl văzu.

Dar să fi fost el oare? Era înalt şi subţire, purta un costum închis la culoare şi cravată. Ţinea o servietă în braţe şi avea mersul hotărât al unui om care ştie unde trebuie să ajungă.

Când îl cunoscuse avea un păr lung şi neîngrijit, care se asorta de minune cu jeanşii şi cu tricoul care îi erau ţinuta obişnuită. Acum părul îi era tuns şi aranjat, potrivit cu costumul şi servieta. Purta şi ochelari, care îi dădeau un aer de om studios şi serios.

Dar era Douglas, nu încăpea nicio îndoială.

Se ridică de pe scaun şi ţâşni afară, iuţind pasul să-l ajungă din urmă.

—Doug? Douglas Pratter? spuse ea.

Bărbatul se întoarse şi zări nedumerirea din ochii lui.

—Sunt eu, Kit, îl ajută ea. Katherine Tolliver.

Îi zâmbi blând.

—O voce din trecut. De fapt, o persoană din trecut.

—Dumnezeule, chiar tu eşti! îi răspunse el.

—Eram la o cafea şi mă uitam pe fereastră, rugându-mă să dau de cineva cunoscut în oraşul ăsta. Când te-am zărit am crezut că mi se năzare. Sau că e doar

cineva care seamănă cu Douglas Pratter, aşa cum ai fi putut arăta după opt ani.

—Chiar atât de mult a trecut?

—Cam atât. Aveam cincisprezece ani atunci, acum am douăzeci şi trei. Tu aveai cu doi ani mai mult.

—Încă mai am. Asta nu s-a schimbat.

—Familia ta s-a mutat când erai în ultimul an de liceu.

—Taică-meu a primit o slujbă pe care nu putea să o refuze. Avea de gând să ne cheme la el după ce se încheia trimestrul, dar maică-mea nici n-a vrut să audă. Zicea că am fi fost prea singuri fără el. După câţiva ani mi-am dat seama că pur şi simplu nu avusese încredere să-l lase de capul lui.

—Nu era om de încredere?

—Habar n-am. Oricum, căsnicia lor s-a terminat la doi ani după asta. Se cam ţăcănise un pic şi visa numai la California. Îi intrase în cap să fie surfer.

—Pe bune? Bravo lui!

—Bravo pe naiba! S-a înecat.

—Îmi pare rău.

—Cine ştie? Poate că asta şi-a dorit de fapt, conştient sau nu. Maică-mea trăieşte în continuare şi e sănătoasă.

—Aici, în Toledo?

—Nu, în Bowling Green.

—Aşa-i! Ştiam că v-aţi mutat în Ohio, dar nu-mi aduceam aminte oraşul. Ştiam că nu este Toledo... Bowling Green.

—Mereu m-am gândit la oraşul ăsta ca la o culoare. Verde crud, verde întunecat, verde aprins.

—Ai rămas neschimbat, Doug.

—Zici tu? Acum am un costum şi lucrez într-un birou. Hristoase, port şi ochelari.

—Şi o verighetă, remarcă ea.

Şi, înainte să-i povestească despre familie, despre soţie, despre copilaşi şi despre casa minunată din suburbii, adăugă:

—Cred că te grăbeşti s-ajungi acasă. Şi eu am nişte treburi de rezolvat.. Dar aş vrea să rămânem în legătură. Ai ceva timp liber mâine?

Sunt eu, Kit. Katherine Tolliver.

Când şi-a rostit numele, a fost de-ajuns ca să se întoarcă în timp. De ani buni nu mai fusese Kit sau Katherine sau Tolliver. Numele erau precum hainele. Le purta o vreme, după care le arunca. Dar analogia cu hainele se oprea aici. Îmbrăcămintea, odată murdărită, se putea spăla, pe când numele nu. Nu exista o curăţătorie pentru numele care îşi pierduseră utilitatea.

Katherine „Kit" Tolliver. Acest nume nu era trecut pe cardul de identitate şi nu apărea nici în registrul în care semnase la motel. Odată ce s-a prezentat lui Douglas Pratter cu numele de Kit, a devenit persoana respectivă. Era, din nou, Kit şi, în acelaşi timp, nu era.

Toată povestea era interesantă.

Întoarsă în camera de la motel, s-a jucat o vreme cu telecomanda, comutând de pe un canal pe altul. Apoi a închis televizorul şi s-a băgat sub duş. După aceea, preţ de câteva minute, şi-a studiat trupul gol, întrebându-se cum i s-ar părea lui. Sânii i se mai împliniseră un pic faţă de acum opt ani, fundul căpătase ceva rotunjimi, una peste alta, trupul i se maturizase. Întotdeauna avusese încredere în puterea ei de seducţie, dar acum nu se putea abţine să se întrebe cum ar fi arătat în ochii lui, care nu o mai văzuseră de ani întregi.

Desigur, pe-atunci el nu avea nevoie de ochelari.

Citise undeva că un bărbat care a avut odată o anumită femeie cumva presupune că o poate avea din

nou. Nu ştia cât de adevărat era, dar i se părea că lucrurile stau oarecum invers în cazul femeilor. O femeie care a avut odată un bărbat este predestinată să se îndoiască de abilitatea ei de a-l atrage a doua oară. Aşa că a simţit un pic de nesiguranţă, dar a hotărât s-o ignore.

Era căsătorit şi era posibil să fie îndrăgostit de soţie. Era preocupat să-şi întemeieze o carieră şi bine aşezat într-o existenţă ordonată. Atunci, de ce ar fi intrat într-un flirt lipsit de sens, cu o veche prietenă care fusese nevoită să-şi spună numele înainte ca el să ştie de unde s-o ia?

Zâmbi. Mâine vom lua prânzul împreună, aşa a zis el.

Era nostim cum începuse.

Stătea la o masă, împreună cu alţi şase sau opt prieteni, bărbaţi şi femei, toţi având în jur de douăzeci şi ceva de ani. Unul dintre tipi pomenise numele unei femei pe care ea nu o cunoştea, dar pe care ceilalți păreau s-o ştie.

—Târfa aia! spusese una dintre tipe.

Îşi amintea că, apoi, presupusa curvă fusese dată uitării, iar discuţia de la masă se învârtise în jurul unei întrebări: în ce anume constă curvăsăreala? Era ceva legat de atitudine? Era ceva legat de un anumit comportament? Curvele se năşteau cu această predispoziţie sau era vorba despre o condiţie dobândită?

Era un domeniu exclusiv rezervat femeilor? Pot exista curve masculine?

—Un bărbat poate face sex la întâmplare, spuse unul dintre bărbaţi. Prin urmare, poate fi un nemernic care să merite o anumită doză de dispreţ. Dar, în ceea ce mă priveşte, sunt de părere că noţiunea de *târfă*

este legată de gen. Niciun purtător de cromozomi Y nu se poate califica la statutul de *târfă* veritabilă.

Şi, în cele din urmă, exista o limită numerică? Se putea stabili o relaţie numerică prin care o persoană să fie categorisită drept târfă? Un anumit număr de parteneri într-un anumit interval de timp era determinant pentru a numi pe cineva târfă?

—Hai să presupunem spuse una dintre femei că, o dată pe lună, după serviciu, merg într-un bar şi trag vreo două...

—Două futaiuri?

—Două pahare, tâmpitule! Şi încep să flirtez şi, din una în alta, iau cu mine acasă pe cineva.

—O dată pe lună?

—Este posibil.

—Asta înseamnă doisprezece bărbaţi pe an.

—Socotit aşa, pare mult, spuse ea.

—Şi mai înseamnă o sută douăzeci de parteneri în zece ani.

—Numai că n-ai putea să ţii ritmul, mai devreme sau mai târziu, dintr-o lipeală de-asta o să te măriţi.

—Şi o să trăiesc fericită până la adânci bătrâneţi?

—Sau măcar o să trăiţi împreună vreun an-doi, o relaţie mai mult sau mai puţin monogamă, care ar reduce frecvenţa cu care agăţi, nu-i aşa?

Ea de-abia a scos un cuvânt sau două. La ce bun? Conversaţia curgea destul de bine şi fără ea. Putea să asculte şi să-şi lase gândurile în voie. Putea să se întrebe ce coordonate ocupa ea, oare, în acel „continuum sfânto-curvesc”, cum deja îl numise cineva.

—În cazul relaţiilor cu pisicile, lucrurile sunt frumoase şi limpezi, spuse un tip.

—Adică? Pot pisicile să fie curve?

Omul dădu din cap.

—Nu, mă refer la femeile care au pisici. O femeie cu o mâţă sau chiar două sau trei este o iubitoare de animale. O femeie care are mai mult de patru pisici este o dilie obsedată.

—Aşa merg lucrurile?

—Exact aşa. Doar că relaţia târfelor cu bărbaţii, pare ceva mai complicată.

Apoi, cineva spuse că este şi mai complicat, dacă femeia în cauză are o relaţie de durată, cu un soţ sau cu un iubit. Dacă nu este, faptul că are vreo şase relaţii întâmplătoare într-un an nu o face târfă. Dar, dacă ar fi căsătorită şi ar avea acelaşi număr de relaţii, asta ar schimba lucrurile.

—Hai să vedem concret, spuse unul dintre bărbaţii de la masă, adresându-se unei femei. Tu câţi parteneri ai avut ?

—Cine? Eu?!

—Da, tu. Câţi?

—Adică vrei să spun câţi parteneri am avut în ultimul an?

—Sau în decursul vieţii, tu hotărăşti.

—Ca să răspund la o întrebare ca asta, e musai să mai luăm un rând.

Sosiră băuturile şi conversaţia alunecă într-un soi de joc al adevărului. Totuşi, lui Jenifer – oamenii de la masă o cunoşteau sub acest nume, care i-a şi devenit mai apoi numele de zi cu zi – i se părea că gradul de sinceritate a răspunsurilor este discutabil.

Veni şi rândul ei.

—Ia spune, Jen. Tu câţi ai avut?

Oare îi va mai revedea vreodată pe aceşti oameni, se întrebă ea. Probabil că nu. Aşa că nici nu conta ce urma să spună.

Şi zise următoarele:

—Ei bine, depinde. Cum stabilim ce se pune şi ce nu se pune?

—Ce vrei să zici? Dacă sexul oral se pune sau nu?

—Aşa a zis şi Clinton, ţi-aduci aminte? Că nu se pune.

—Din punctul meu de vedere, sexul oral intră în discuţie.

—Şi masturbarea făcută de partener?

—Asta nu se pune, interveni un bărbat şi, cu toţii, căzură de acord că nu.

—Sigur, nu că ar fi ceva rău, continuă el.

—Atunci, care să fie criteriul exact? E musai să fie dânsa-ntrânsa?

—În ce priveşte natura actului sexual, eu cred că lucrurile sunt subiective. Să zicem că se pune ceea ce fiecare crede că merită considerat. Aşadar, Jen...

—Chiar dacă, să zicem, ai leşinat şi ştii că, totuşi, ceva s-a întâmplat?

—Indiferent. Se pune doar dacă tu crezi asta.

Şi conversaţia continuă, dar ea se detaşase deja, era cu gândurile aiurea şi îşi aducea aminte... Oare câţi bărbaţi, dacă s-ar aduna în jurul unui foc de tabără, ar putea povesti despre ea, făcând schimb de impresii? Asta ar trebui să fie criteriul real, se gândi. Nu de câte ori o anumită parte anatomică a ei a intrat în contact cu o anumită parte anatomică a unui bărbat. Cine ar putea povesti? Cine ar putea mărturisi?

Şi, când se făcu linişte, răspunse:

—Cinci.

—Cinci? Numai atât? Doar cinci?

—Cinci.

Aranjase cu Douglas Pratter să se întâlnească în holul unui hotel din centru, nu departe de biroul lui. Ea sosi ceva mai devreme şi se aşeză într-un loc din care putea să vadă intrarea în hotel. Douglas ajunse şi el, cu cinci minute mai devreme de ora fixată, şi ea îl văzu cum se opreşte, îşi scoate ochelarii şi le şterge lentilele

cu o batistă pe care o avea în buzunarul de la piept. Apoi, după ce îşi puse ochelarii, dădu roată cu privirea prin hol.

Tipa se ridică în picioare şi el o zări. Îi observă zâmbetul. El avea întotdeauna un surâs de învingător, optimist şi încrezător. Era unul dintre lucrurile care îi plăcuseră în mod deosebit la Douglas. Se îndreptă spre el. Cu o zi înainte, ea purtase un costum, sacou şi pantaloni gri închis. Acum era îmbrăcată cu acelaşi sacou, dar asortat cu o fustă. Ţinuta ei încă era una de afaceri, dar cumva părea ceva mai blândă, mai feminină. Mai accesibilă.

—Sper că nu te deranjează dacă facem o mică plimbare, îi spuse el. Sunt câteva locuri prin apropiere unde am putea merge, dar sunt aglomerate acum şi destul de zgomotoase, nu-s potrivite pentru o discuţie. Şi nici nu am putea sta prea mult acolo, iar eu n-am chef să mă zorească cineva. Asta, dacă n-ai tu vreo altă întâlnire aranjată după-amiază.

Ea dădu din cap.

—Am avut o dimineaţă aglomerată, iar diseară ar trebui să merg la o petrecere. Până atunci, sunt liberă ca vântul.

—Atunci, nu ne grăbim. Avem destule să ne povestim.

Numele individului era Lucas. Îl cunoscuse mai devreme, de dimineaţă, iar privirile lui arătaseră un oarecare interes pentru persoana ei, interes care a crescut în momentul în care ea a mărturisit în faţa grupului câţi parteneri de sex avusese până atunci. El fusese cel care exclamase „Cinci? Numai atât? Doar cinci?”, iar după ce ea confirmase, ochii lui rămăseseră aţintiţi asupra ei.

O duse într-un bar, într-un loc liniştit şi plăcut, cât se poate de nimerit ca să se cunoască mai bine. Doar ei doi.

Lumina era odihnitoare, în ton cu decorul liniştitor. Un pianist îşi făcea numărul în surdină. O chelneriţă cu un accent vag luă comanda şi le aduse băuturile. Ciocniră paharele şi sorbiră din ele. Apoi el spuse:

—Cinci.

—Chiar te-a marcat, observă ea. Care-i faza? E numărul tău norocos?

—Şase este, de fapt, numărul meu norocos, îi răspunse el.

—Înţeleg.

—Nu ai fost niciodată căsătorită.

—Niciodată.

—Nici nu ai locuit cu vreun prieten.

—Doar cu părinţii.

—Nu mai stai cu ei?

—Nu.

—Stai singură?

—Am pe cineva cu care împart apartamentul.

—Adică o prietenă?

—Corect.

—A... dar voi două nu sunteţi...

—Avem paturi separate, în dormitoare separate şi la fel ne sunt şi vieţile: separate.

—Înţeleg. Ai stat vreodată la vreo... ăăă... mănăstire sau la ceva asemănător?

Ea îi aruncă o privire.

—Spun asta pentru că eşti foarte atrăgătoare, continuă el. Se face lumină când intri într-o cameră. Îmi imaginez că au fost destui bărbaţi care ţi-au făcut avansuri zi de zi. Câţi ani ai? Douăzeci şi unu, douăzeci şi doi?

—Douăzeci şi trei.

—Şi ai fost doar cu cinci tipi. Ce să înţeleg, că ai avut o dezvoltare întârziată?

—N-aş spune asta...

—Iartă-mă, te cam bat la cap şi n-ar trebui. Doar că nu mă pot abţine să nu fiu uimit. Dar să te fac să te simţi aiurea e ultimul lucru pe care îl doresc.

Conversaţia nu o făcea să se simtă prost. Pur şi simplu discuţia o plictisea. Avea, aşadar, vreun motiv s-o prelungească? Exista vreun motiv să mai piardă vremea?

Îşi scosese deja un picior din pantof. Îşi ridică piciorul pe sub masă şi i-l aşează în poală, masându-l uşor cu călcâiul. Expresia feţei lui merita toţi banii.

—E rândul meu să pun întrebări, spuse ea. Locuieşti cu părinţii?

—Glumeşti? Sigur că nu.

—Ai vreun coleg de cameră?

—Nu mai am aşa ceva încă din liceu.

—Atunci... ce mai aşteptăm?

Restaurantul ales de Doug era undeva pe Detroit Avenue, imediat la nord de I-75. În vreme ce traversau parcarea, ea remarcă un motel în vecinătate şi un altul peste drum.

Interiorul era întunecat şi liniştit, amintindu-i de barul în care o dusese Lucas. Îşi aduse aminte cum îşi pusese piciorul între picioarele lui şi expresia de pe chipul lui. Amintirile prinseră a veni una după alta, dar le lăsă să curgă pe lângă ea. Momentul actual era unul plăcut şi dorea să-l trăiască din plin.

Comandă un vermut Rob Roy, sec, iar Doug, după o ezitare, se decise tot pentru un Rob Roy. Bucătăria era italiană. Doug ceru iniţial *scampi,* dar reveni şi se hotărî să comande un cotlet mic. *Scampi* se prepară cu mult usturoi, se gândi ea. Doug nu dorea ca respiraţia să-i fie plină de usturoi.

Începură să vorbească despre prezent, dar ea mută iute conversaţia spre timpurile trecute.

—Ai vrut dintotdeauna să te faci avocat, şi-a amintit ea.

—Aşa este. Aveam de gând să devin un avocat pledant, un maestru al sălilor de judecată. Apărătorul celor nevinovaţi. Şi iată-mă un corporatist. Dacă ajung să văd o sală de judecată, asta înseamnă că am făcut ceva greşit.

—Presupun că e destul de greu să trăieşti ca avocat pledant în procese penale.

—Te poţi descurca binişor, răspunse el, dar ai de-a face numai cu drojdia societăţii. Şi jobul tău e să faci tot posibilul ca să nu ajungă în locul unde, de fapt, merită cu vârf şi îndesat să fie. Sigur, nu ştiam toate astea când aveam şaptesprezece ani şi căscam ochii la filme gen *Săucizi o pasăre cântătoare.*

—Ai fost primul meu prieten.

—Iar tu ai fost prima mea prietenă adevărată.

Aşa, se gândi ea, şi oare câte prietene neadevărate avusese? Şi ce anume o făcea „adevărată”? Faptul că se culcase cu el?

Fusese virgin când făcuseră prima dată sex? Nu dăduse importanţă acestui detaliu şi nici nu-şi bătuse capul cu asta atunci, fusese prea concentrată asupra a ce făcea ca să-i pese de ce ar fi putut el să creadă. Nu contase atunci şi nu vedea de ce să conteze acum. Fusese, aşa cum îi spusese, primul ei prieten. Nu era necesar să despice firul în patru. Primul ei prieten, adevărat sau nu!

Dar ea nu fusese virgină. Trecuse de hop cu doi ani înainte, la o lună sau două după ce împlinise treisprezece ani şi făcuse sex în diferite feluri mai mult de o sută de ori până să-l cunoască pe Doug.

Oricum, nu făcuse sex cu un prieten. Adică propriul tată nu poate fi considerat prieten, nu-i aşa?

Lucas locuia într-un apartament spaţios, în formă de L, situat la ultimul etaj al unui bloc nou.

—Sunt primul chiriaş pe care l-a avut vreodată locul ăsta, precizase el. Nu am mai locuit într-o asemenea locuinţă nou-nouţă. E ca şi cum aş fi dezvirginat acest apartament.

—Iar acum mă dezvirginezi pe mine.

—Nu e chiar la fel. Dar e mult mai bine. Ţi-am spus care e numărul meu norocos, îţi aminteşti?

—Şase.

—Exact.

Şi de când devenise numărul şase, numărul lui norocos, se întrebă ea. De când ea recunoscuse în faţa tuturor că avusese doar cinci parteneri? Posibil, dar nu avea nicio importanţă. Fusese o replică destul de bună, de care acum trebuie că se simţea tare mândru pentru că, nu-i aşa, funcţionase.

De parcă ar fi avut vreo şansă să dea greş...

Lucas prepară un cocktail, apoi se sărutară şi ea remarcă încântată, dar nu surprinsă, că atracţia reciprocă, necesară în astfel de momente, era prezentă, alături de valul delicios al anticipării excitaţiei, şi el întotdeauna prezent în astfel de ocazii. Era ceva deopotrivă sexual şi nonsexual şi îl simţea şi atunci când atracţia nu era prezentă, chiar şi atunci când actul sexual era, în cel mai bun caz, de mântuială, sau chiar neplăcut, în cazul cel mai rău. Chiar şi atunci ea simţea acel freamăt, acea excitare arzătoare, care era sporită când ştia că partida de sex se anunţa a fi de bună calitate.

Lucas se scuză şi dispăru în baie. Ea îşi deschise poşeta şi găsi micul flacon fără etichetă, pe care îl ţinea ascuns în buzunarul pentru mărunţiş. Se uită la flacon şi la paharul lui cu băutură pe care îl lăsase pe masă. În cele din urmă, lăsă paharul neatins şi strecură flaconul la loc în poşetă.

După cum au decurs lucrurile mai apoi, nu ar fi avut nicio importanţă. Imediat ce a ieşit din baie, în loc să-şi termine paharul, şi-a îndreptat întreaga atenţie asupra ei. Şi totul a fost exact aşa cum se aşteptase. Lucas s-a dovedit plin de imaginaţie, de dorinţă şi de pasiune. În final, s-au prăbuşit unul lângă celălalt, epuizaţi şi satisfăcuţi.

—A fost grozav, spuse el.

—„Grozav” e cuvântul cel mai potrivit.

—Zici? E tot ce-mi vine în cap în momentul ăsta. Totuşi, mi se pare cumva nepotrivit. Eşti...

—Cum sunt?

—Uluitoare. Trebuie să-ţi spun asta, nu mă pot abţine. Îmi este aproape imposibil să cred că ai avut atât de puţine experienţe.

—De ce? Pentru că am fost atât de nesătulă?

—Nu de asta, pur şi simplu ai fost foarte bună. Ceea ce este cumva opusul nesaţului. Îţi jur că e ultima dată când te mai întreb, dar oare mi-ai spus adevărul? Ai fost doar cu cinci bărbaţi?

Ea încuviinţă din cap.

—Atunci... cu mine sunt şase, nu-i aşa?

—Numărul tău norocos.

—Mai norocos ca niciodată.

—A fost cu noroc şi pentru mine.

Îi părea bine că nu pusese nimic în paharul lui, pentru că după o scurtă pauză făcură dragoste din nou, lucru care, altfel, nu s-ar fi întâmplat.

—Tot şase, îi spuse el după aceea. Doar dacă nu crezi că e cazul să capăt ceva mai mult credit.

Ea îi răspunse ceva, cu o voce moale şi somnoroasă, el îi vorbi la fel şi continuară tot aşa până când el încetă să mai răspundă. Ea şedea întinsă lângă el, savurând acel familiar, dar mereu nou, amestec de postludiu şi aşteptare. În cele din urmă se strecură afară din pat şi, un pic mai târziu, părăsi apartamentul.

Singură în lift, zise cu voce tare:
—Cinci.

Înainte de antreuri mai băură un Rob Roy. Apoi, chelnerul le aduse felurile comandate. Pentru ea peşte, iar pentru el cotlet, şi câte un pahar de vin. Roşu pentru el şi alb pentru ea. Băuse doar jumătate din al doilea cocktail, iar de vin abia dacă se atinsese.

—Aşadar, eşti la New York, spuse el. Te-ai dus acolo imediat după facultate?

Îi povesti ce făcuse după facultate, dar dădea răspunsurile în termeni vagi, de teamă să nu se contrazică. Povestea era inventată în totalitate, nu fusese la facultate, iar CV-ul ei era un amestec pestriţ de slujbe temporare pe la diferite birouri sau prin diverse restaurante, pe post de chelneriţă. Nu avea de urmat nicio carieră, muncea doar atunci când nu avea încotro.

Dacă avea nevoie de bani şi nu-i trebuiau sume importante, nu trăia pe picior mare avea şi alte mijloace prin care îi putea procura, în afară de a-şi lua o slujbă.

Dar acum ea era Doamna Corporatistă, cu un serviciu care să se asorteze cu hainele şi, da, fusese la Universitatea Penn State, apoi îşi luase un MBA Wharton şi de atunci stătuse în New York şi nu prea putea să vorbească despre motivele care o aduseseră în Toledo. Nu putea spune nici măcar în numele cui venise acolo, pentru că era o chestiune confidenţială şi ea jurase să respecte acest lucru.

—Nu că ar fi mari secrete de ascuns, dar, ştii cum este, încerc să mă comport aşa cum mi se cere, îi explică ea.

—Ca un bun soldăţel.

—Exact, îi spuse privindu-l cu ochi strălucitori.

—Tu eşti micul meu soldat, îi zisese tatăl ei. Un soldat, un mic luptător.

În relatările de prin ziare, pe care le citea uneori, tatăl (sau tatăl vitreg, unchiul, prietenul mamei sau chiar vecinul de alături) era un beţiv şi o brută, un sălbatic plin de gânduri murdare, impunându-se copilului ca unui partener lipsit de apărare şi de voinţă.

Ar fi cuprins-o furia citind aşa ceva. L-ar fi urât pe bărbatul care ar fi iniţiat incestul şi ar fi empatizat cu tânăra victimă, iar sângele i-ar fi clocotit în vene, dorindu-şi o crudă, dar dreaptă răzbunare. În minte i se perindau tot felul de scenarii: castrare, mutilare, eviscerare toate pedepsele brutale şi inumane, dar pe deplin meritate.

Numai că propria ei experienţă era una cumva diferită faţă de ceea ce citea.

În amintirile ei cele mai vechi se vedea şezând în poala tatălui ei, mâinile lui atingând-o, mângâind-o şi pipăind-o. Uneori o însoţea atunci când făcea baie, asigurându-se că se săpunea peste tot. Alteori o învelea seara şi stătea pe marginea patului, mângâindu-i părul până ce adormea.

Erau aceste atingeri nepotrivite? Privind înapoi, răspunsul probabil ar fi da, dar atunci nu era conştientă de asta. Ştia doar că îl iubeşte pe tati şi că el o iubeşte la rându-i şi că între ei exista o legătură, o relaţie din care mama ei era exclusă. Niciodată nu se gândise că era ceva în neregulă cu asta.

Apoi, pe la vârsta de treisprezece ani, când trupul ei începuse să se împlinească, tatăl a venit la ea într-o noapte şi s-a strecurat sub pătură. A cuprins-o în braţe, a mângâiat-o şi a sărutat-o.

Îmbrăţişarea, atingerile, săruturile erau altfel şi ea a ştiut asta imediat şi a mai ştiut, într-un fel, că tot ceea ce se întâmpla acolo urma să fie un secret pe care nu-l va putea împărtăşi nicicând cuiva. Totuşi, în acea

noapte nu fusese trecut niciun hotar monstruos. El fusese foarte blând, aşa cum era mereu, iar procesul de seducţie fusese infinit de lent. Mai târziu, citise cum indienii din prerie obişnuiau să prindă caii sălbatici şi să-i îmblânzească. Nu prin supunerea voinţei lor, ci cu răbdare, încet, încet, câştigându-le încrederea. Istoria aceasta ilustra perfect experienţa ei. Exact aşa procedase şi tatăl ei, transformând-o dintr-un copil inocent într-un partener avid de sex.

Niciodată nu i-a supus sinele. Ci doar i l-a trezit.

Noapte de noapte, luni întregi, a venit la ea, iar atunci când i-a luat virginitatea, ea îşi pierduse de mult inocenţa, pentru că, între timp, el o iniţiase destul de bine în arta sexului. Nu a durut-o deloc în noaptea în care au trecut ultima barieră. Fusese bine pregătită pentru acest moment.

În afara patului se purtau ca şi cum nimic nu s-a întâmplat.

—Nu dezvăluim nimic celorlalţi, i-a explicat el. Nimeni nu ar putea să înţeleagă dragostea pe care ne-o purtăm unul celuilalt. Aşa că nu trebuie să spunem nimic, nimănui. Dacă ar afla mama ta...

Nu a fost nevoie să termine propoziţia.

—Într-o zi, i-ar fi spus el, o să ne urcăm în maşină şi o să mergem într-un oraş unde nu ne cunoaşte nimeni. Amândoi vom fi ceva mai în vârstă, iar diferenţa dintre noi nu va sări în ochi, mai ales că o să tăiem câţiva ani de la mine, pe care îi vom adăuga la vârsta ta. Vom trăi împreună şi ne vom căsători şi vom fi amândoi la fel de chibzuiţi.

A încercat să-şi imagineze cum va fi. Uneori i se părea că lucrurile puteau chiar atunci să se întâmple astfel. Alteori se părea că, într-adevăr, e nevoie de timp pentru a îndeplini un astfel de plan. Iar alteori totul părea o poveste pe care un adult ar putea s-o

spună unui copil, ceva cam ca basmele despre Moş Crăciun sau despre Zâna Măseluţă.

—Pentru moment, îi zicea el în repetate rânduri, trebuie să ne purtăm ca nişte luptători. Tu eşti micul meu soldăţel, nu-i aşa?

—Din când în când, trec prin New York, îi spuse Doug Pratter.

—Presupun că vii împreună cu soţia. Vă cazaţi la un hotel decent, mergeţi la câteva spectacole.

—Nu-i place să zboare cu avionul.

—Ei, cui îi place? În zilele astea te obligă, invocând siguranţa zborului, să treci printr-o mulţime de chestii. Iar lucrurile se înrăutăţesc din ce în ce, nu-i aşa? Au început cu tacâmurile de plastic, pentru că nimic nu e mai periculos decât un terorist cu o furculiţă metalică, şi au ajuns să nu-ţi mai ofere nimic de mâncare, ca să nu te mai plângi de tacâmurile din plastic.

—E destul de neplăcut, nu? Dar e vorba de un zbor scurt, aşa că nu mă deranjează atât de mult. Abia apuc să deschid o carte şi mă trezesc că am ajuns la New York.

—Aşa, de capul tău?

—Misiunea de serviciu. Din când în când. De fapt, aş putea să ajung chiar mai des, dacă aş avea motiv.

—Adică?

—În ultima vreme am refuzat, în câteva ocazii, deplasările, spuse el evitându-i privirea. Pentru că, vezi tu... După orele de program, n-aş şti ce să fac singur acolo. Altfel ar sta lucrurile, dacă aş cunoaşte pe cineva în New York. Numai că nu cunosc pe nimeni.

—Mă cunoşti pe mine, zise ea.

—E drept, fu el de acord, de data asta căutându-i privirea. Aşa este. Te ştiu pe tine, nu-i aşa?

În decursul anilor a citit mult despre incest. Nu era de părere că interesul pentru subiect ar fi unul de natură vicioasă sau obsesivă. Ba chiar i se părea patologică mai degrabă lipsa de interes.

Un caz despre care citise a marcat-o puternic. Era vorba despre un bărbat care avea trei fiice şi care întreţinea relaţii sexuale cu două dintre ele. Nu era un tip priceput, de genul Domnul Care Susură Cuvinte Dulci Fiicei, aşa cum fusese tatăl ei, ci mai degrabă genul Domnului Brutal şi Beţiv. Văduv fiind, le explicase celor două fete că era de datoria lor să ia locul mamei dispărute. Ele simţiseră că era anapoda, dar simţiseră, de asemenea, că era un lucru pe care trebuiau să-l facă. Ceea ce s-a şi întâmplat.

Şi, destul de previzibil, au fost traumatizate psihic de această experienţă. Toate victimele incestului ajung, într-un fel sau altul, traumatizate. Dar cea mai traumatizată dintre toate a fost cea de-a treia soră, cea mai mică. Pentru că Tati nu o atinsese niciodată, şi-a imaginat că este ceva în neregulă cu ea. Era urâtă? Nu era suficient de feminină? Era ceva dezgustător la ea?

Dumnezeule, care era problema cu ea? De ce nu o dorea tatăl ei?

După ce terminară de mâncat, Doug sugeră să ia un coniac.

—Nu cred că vreau, răspunse ea. Nu beau atât de mult peste zi.

—Nici eu, de fapt. Dar cred că este o ocazie potrivită să sărbătorim.

—Ai dreptate.

—Vrei o cafea? Eu unul nu mă grăbesc deloc.

Ea acceptă, o idee excelentă. Au luat o cafea destul de bună, ca o încheiere potrivită pentru o masă bună.

Mai bună decât se putea aştepta cineva să găsească prin împrejurimile oraşului.

Cum se făcea că ştia locul? Venea aici cu soţia? Se cam îndoia. Adusese alte femei aici? Se îndoia şi de asta. Mai degrabă auzise despre restaurant într-o conversaţie, la distribuitorul de apă: *Aşa că am dus-o la restaurantul ăla de broscari de pe Detroit Avenue, după care am sărit în motelul de pe colţ şi vreau să-ţi spun că fata era pe felie.*

Ceva de genul ăsta.

—N-am chef să mă întorc la birou, spuse el. Ai apărut în viaţa mea, după toţi anii ăştia, iar eu nu mă simt pregătit să mă părăseşti din nou.

Tu ai fost cel care a plecat, gândi ea. Tocmai la Bowling Green.

Dar a răspuns:

—Am putea merge în cameră la mine, la hotel. Dar un hotel din centru...

—Este un loc drăguţ peste drum, zise el.

—Adică?

—Un motel Holiday Inn, mai precis.

—Crezi că au vreo cameră liberă la ora asta?

Reuşi să pară şi stânjenit, şi mulţumit de el însuşi.

—De fapt, am făcut o rezervare, îi spuse.

De aniversarea ei de la optsprezece ani, când totul s-a schimbat, i-a fost ruşine patru luni. Şi-a dat seama, fără să fie pe deplin conştientă de asta, că lucrurile începuseră, de la o vreme, să se schimbe. Tatăl ei o vizita în pat ceva mai rar, pretextând că este obosit după o zi la serviciu, uneori spunându-i că are de lucru până târziu în noapte sau alteori, pur şi simplu, fără să se obosească să-i ofere vreo explicaţie oarecare.

Apoi, într-o zi, a invitat-o la o plimbare. Adesea, plimbările cu maşina sfârşeau la vreun motel şi ea a crezut că asta avea de gând tatăl ei să facă.

Anticipând ce avea să urmeze, imediat ce el a dat maşina cu spatele de pe alee, i-a pus mâna între picioare, masându-l uşor, aşteptând să reacţioneze la fel.

I-a dat mâna la o parte.

S-a întrebat de ce, dar nu a spus nimic. Nici el nu a scos un cuvânt, preţ de zece minute cât au mers cu maşina pe străzile din cartier. Apoi, brusc, a cotit pe o alee care ducea la mall, a parcat maşina alături de o sală de bowling şi i-a zis:

—Tu eşti micul meu soldat, nu-i aşa?

Ea a încuviinţat din cap.

—Şi asta vei fi mereu pentru mine. Dar acum trebuie să ne oprim. Eşti o femeie în devenire, va trebui să fii în stare să-ţi ţii viaţa în propriile mâini... Eu nu mai pot continua aşa...

Abia dacă îl auzea. Cuvintele lui treceau pe lângă ea precum apa clipocind a unui râu şi ceea ce ajungea la ea nu erau cuvintele rostite de el, ci înţelesul lor, ceea ce se ascundea sub ele: *nu te mai doresc.*

După ce el a tăcut şi după ce ea a aşteptat suficient cât să-şi dea seama că nu va mai adăuga nimic, ştiind că tatăl ei aştepta un răspuns, a rostit simplu:

—OK.

—Ştii că te iubesc.

—Ştiu.

—Nu ai spus nimic, nimănui, nu-i?

—Aşa-i.

—Fireşte că nu ai spus nimic. Eşti o războinică, doar. Ştiam că pot conta pe tine.

La întoarcere a întrebat-o dacă vrea o îngheţată. Ea a dat din cap că nu şi el a condus în tăcere tot drumul spre casă.

Odată ajunşi, ea a coborât din maşină şi s-a dus în camera ei. S-a întins pe pat, a luat o carte şi a început să o răsfoiască, fără să fie atentă la ce citea. După

câteva minute a renunţat să citească şi şi-a fixat privirea într-un punct de pe perete în care tapetul era prost aliniat. S-a surprins gândindu-se la Doug, primul ei prieten adevărat. Nu-i povestise tatălui ei nimic despre Doug. Sigur, el ştia că-şi petrec timpul împreună, dar îşi păstrase secretele intime pentru ea. De asemenea, ea nu-i spusese lui Doug nimic din ce făcea cu tatăl ei. Nici lui Doug şi nici altcuiva. Cele două relaţii erau, în mintea ei, ca nişte lumi complet separate. Numai că acum, aceste două lumi aveau ceva în comun. Amândouă se sfârşiseră. Familia lui Doug se mutase în Ohio şi corespondenţa pe care o avea cu el era din ce în ce mai rară. Iar tatăl ei nu mai voia să facă niciodată sex cu ea.

Urma să se petreacă ceva cu adevărat rău. Pur şi simplu ştia.

Câteva zile mai târziu, după ce a ieşit de la şcoală s-a dus acasă la Rosemary, prietena ei. Rosemary, care locuia câteva străzi mai încolo, pe Covington, avea trei fraţi şi două surori. De câte ori se nimerea cineva pe la ei la ora cinei, era invitat să rămână la masă.

Aşa s-a întâmplat şi cu ea. A acceptat, recunoscătoare. Ar fi putut pleca acasă, dar nu a vrut. Nici după câteva ore nu avea niciun chef să se întoarcă.

—Aş vrea să rămân aici peste noapte, i-a spus ea lui Rosemary. Părinţii mei se poartă ciudat. Stai oleacă, s-o întreb pe maică-mea.

Trebuia să sune acasă şi să ceară voie.

—Nu răspunde nimeni, i-a zis lui Rosemary. Poate că au ieşit în oraş. Dacă vrei, plec.

—Nu pleci nicăieri, a intervenit mama lui Rosemary. Ai să suni înainte de ora de culcare şi, dacă nici atunci nu va răspunde nimeni, în cazul în care nimeni nu este acasă, înseamnă că nu-ţi vor simţi lipsa, nu-i aşa?

În dormitor erau două paturi identice. Rosemary a adormit imediat ce s-a băgat sub pătură. La câţiva metri distanţă, în celălalt pat, Kit se gândea cum tatăl lui Rosemary intră în cameră şi cum se strecoară lângă ea. Bineînţeles, nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Apoi a adormit.

Dimineaţa următoare a plecat spre casă. Primul lucru pe care l-a făcut, imediat ce a ajuns, a fost să sune la Rosemary. Vocea îi era isterică. Mama prietenei ei a liniştit-o şi abia apoi a fost în stare să sune la 911 şi să anunţe moartea părinţilor săi. La scurtă vreme a apărut şi mama lui Rosemary şi imediat după aceea a venit şi poliţia. Era destul de evident ce se petrecuse. Taică-său ei o ucisese pe maică-sa, după care se sinucisese.

—Tu ai simţit că era ceva în neregulă, i-a spus mama lui Rosemary. De-asta a fost atât de uşor să te conving să stai la cină şi de-asta voiai să rămâi peste noapte la noi.

—S-au mai certat ei, dar de data asta a fost altfel. Nu a fost o ceartă obişnuită. Dumnezeule, e vina mea, nu-i aşa? Ar fi trebuit să fiu în stare să preîntâmpin asta. Or, eu nu am făcut decât să tac.

Toată lumea i-a explicat că gândurile ei sunt absurde.

După ce a părăsit noul apartament al lui Lucas, s-a întors în apartamentul ei vechi şi mult mai puţin impunător. Şi-a pregătit o cafea şi s-a aşezat la masa din bucătărie, pe care se aflau un laptop şi câteva foi de hârtie. Pe una din coli înşiră în sens invers numerele de la unu la cinci. În dreptul fiecărei cifre trecu câte un nume, complet sau atât cât ştia din el. Sau o propoziţie relevantă. Lista începea cu numărul 5 şi prima însemnare suna cam aşa:

Zicea că-l cheamă Sid. Ten bolnăvicios, cu strungăreaţă. L-am cunoscut în Philadelphia, într-un bar de pe Race Street (?), am mers la el la hotel, nu mai ştiu cum se numea. Când m-am trezit, dispăruse.

Hmm. Sid ar putea să fie greu de găsit. Nu ştia nici măcar de unde să înceapă căutarea.

În coada listei, notiţele erau concise şi precise: Douglas Pratter. Ultima adresă cunoscută: Bowling Green. Avocat? Căutare pe Google?

Îşi deschise laptopul.

Camera închiriată la motelul Holiday Inn, de pe Detroit Avenue, se afla la etajul trei, pe latura din spate. Cu draperiile trase şi cu uşa încuiată, cu hainele aruncate în grabă pe jos şi cu aşternuturile date de-o parte, i se păru, vreme de câteva minute, că este din nou la cincisprezece ani, în pat cu primul ei prieten. Descoperi dulceaţa familiară a sărutărilor sale, precum şi o grabă nerafinată şi la fel de familiară în patima lui.

Numai că iluzia nu a durat. S-a transformat într-un futai la care amândoi au dat dovadă de o pricepere demnă de toată lauda. De data asta, el îi făcu un sex oral, lucru pe care nu-l făcuse niciodată pe vremea când erau adolescenţi. Primul gând care îi trecu prin minte a fost că Douglas se transformase în propriul ei tată, pentru că tatăl ei obişnuia să-i facă aşa ceva mai mereu.

Mai târziu, după o lungă tăcere, el îi spuse:

—N-ai idee de câte ori m-am tot întrebat...

—Cum ar fi să fim împreună din nou?

—Da, sigur, dar mai mult de atât. În primul rând m-am întrebat cum mi-ar fi fost viaţa, dacă nu m-aş fi mutat. Ce s-ar fi întâmplat cu noi, dacă am fi avut ocazia să lăsăm lucrurile să-şi urmeze făgaşul firesc.

—Probabil am fi păţit ce păţesc majoritatea celor care se iubesc încă din şcoală. Am fi rămas, pentru o

vreme, împreună, după care ne-am fi despărţit, fiecare pe drumul său.

—Poate.

—Poate că aş fi rămas însărcinată, iar tu te-ai fi căsătorit cu mine, iar până acum am fi fost divorţaţi.

—Poate.

—Sau am fi rămas împreună, plictisiţi de moarte unul de celălalt, iar tu, în clipa asta ai fi în vreun motel trăgându-i-o alteia.

—Dumnezeule, cum ai ajuns atât de cinică?

—Ai dreptate, mi-a scăpat. Ce zici de scenariul următor? Dacă taică-tău nu ar fi plecat cu voi cu tot în Bowling Green, noi doi am fi rămas împreună, iar sentimentele noastre ar fi evoluat de la pasiunea hormonală adolescentină la acea dragoste profundă şi matură care ne era predestinată. Tu ai fi mers la facultate şi, imediat ce aş fi terminat liceul, aş fi mers şi eu. După ce ai fi absolvit Dreptul, eu aş fi obţinut propria mea diplomă şi aş fi ajuns secretara ta, iar după aceea şefa de cabinet a casei tale de avocatură. Până atunci ne-am fi căsătorit, am fi avut un copil şi încă unul pe drum. Dragostea fiecăruia pentru celălalt ar fi fost nezdruncinată şi am fi rămas la fel de pasionaţi pentru totdeauna.

Se holbă la el:

—E mai bine aşa?

Expresia de pe faţa lui era greu de descifrat. Păru că vrea să spună ceva, dar ea se întoarse spre el şi îşi lăsă mâna între picioarele lui. Perspectiva unei noi partide de sex îi tăie elanul de a mai adăuga ceva. Indiferent ce ar fi vrut să zică, se gândi ea, nu va şti niciodată.

—Cred că e mai bine să plec, spuse el coborând din pat şi răscolind apoi prin maldărul de haine de pe scaun.

—Doug, îl atenţionă ea, n-ar trebui să faci mai întâi un duş?

—Iisuse, da, cred că e mai bine, nu?

Ştiuse în ce loc s-o invite pentru masa de prânz, îl dusese mintea să rezerve din vreme o cameră, dar, în mod clar, nu se pricepea îndeajuns, încât să înlăture urmele ei înainte de a se întoarce acasă, în mijlocul căminului său. Aşa că, probabil, astfel de aventuri nu erau lucruri obişnuite pentru el. A, de bună seamă că îşi mai încercase norocul prin deplasările impuse de serviciu de exemplu, în acele călătorii atât-de-solitare la New York numai că, în urma unei asemenea escapade, nu era obligatoriu să meargă la duş, doar urma să se întoarcă în camera de la hotel, şi nu alături de soţia care nu bănuia nimic.

La rândul ei, începu să se îmbrace. Nu era nimeni care s-o aştepte, prin urmare duşul putea fi amânat până ce ajungea lapropriul hotel. Se răzgândi cu îmbrăcatul, aşa că el o găsi tot goală după ce ieşi de la duş cu un prosop înfăşurat în jurul taliei.

—Poftim, îi oferi ea un pahar cu apă. Bea.

—Ce e în pahar?

—Apă.

—Nu mi-e sete.

—Bea, da?

El dădu din umeri şi goli paharul. Apoi îşi luă chiloţii din maldărul de haine şi se dezechilibră când încercă să-i tragă pe el. Îl luă de braţ şi-l conduse spre pat. El se aşeză şi îi spuse că nu se simte prea bine. Îi luă chiloţii şi îl obligă să se întindă pe pat, privindu-l cum se luptă să rămână conştient.

Îi puse o pernă pe faţă şi se apăsă pe ea. Îl simţi cum încearcă să se mişte sub ea şi îi urmări mâna cum se încleştează de aşternuturi şi cum i se încordează muşchii picioarelor.

Apoi el nu a mai mişcat, dar ea a rămas peste el câteva minute. Un tremur uşor, abia insinuat, îi străbătu fesele.

Şi ce a fost asta, mă rog? Să fi fost orgasmul? Să fi fost spasmul lui final? Greu de spus şi chiar ar avea vreo însemnătate?

Când s-a ridicat de pe el, ei bine, da, era mort. Nimic surprinzător în asta. S-a îmbrăcat, a îndepărtat toate urmele prezenţei ei şi a transferat toţi banii din portofelul lui în poşeta sa. Câteva sute de dolari în hârtii de zece, plus o hârtie de o sută, pentru urgenţe, pitită sub permisul auto. Ar fi putut s-o rateze, dar învăţase cu ani în urmă că portofelul unui bărbat trebuie să beneficieze de o cercetare temeinică. Nu banii erau scopul. Dar cum tipii respectivi nu mai puteau să ia cu ei banii şi cum aceşti bani ar fi ajuns oricum undeva, de ce să nu ajungă în poşeta ei? Corect?

Cum s-au petrecut lucrurile: în acea ultimă dimineaţă, la scurtă vreme după ce a plecat spre şcoală, maică-sa s-a certat cu taică-său. El a luat arma pe care o ţinea încuiată într-un sertar al biroului şi a împuşcat-o pe maică-sa. Apoi s-a dus la birou, fără să spună nimic nimănui, deşi un coleg a declarat mai târziu că i s-a părut că tatăl ei părea tulburat. În jurul prânzului s-a întors acasă, unde trupul soţiei zăcea nedescoperit. Arma era încă acolo (doar dacă nu o luase cu el în orele dimineţii). Şi-a pus ţeava armei în gură şi şi-a zburat creierii.

Doar că nu aşa s-a întâmplat. Asta şi-a imaginat poliţia că s-a petrecut. În realitate, s-a întâmplat că, desigur, ea şi-a împuşcat mama, iar apoi a plecat la şcoală. Imediat ce s-a întors, şi-a sunat tatăl pe telefonul mobil, chemându-l acasă pentru o urgenţă nespecificată. El a pornit spre casă. Între timp ea ar fi

vrut să renunţe la ce avea de gând, dar cum ar fi putut să facă asta cu maică-sa moartă în camera de alături? Aşa că l-a împuşcat şi pe el şi a aranjat probele corespunzător. După aceea s-a dus la Rosemary.

Ti-ta ti-ta ti-ta.

Maşina lui Doug putea fi zărită de la fereastra camerei. Parcase în spate şi urcaseră pe scările dosnice, fără să treacă pe la recepţie. Aşa că nimeni nu o văzuse atunci şi nimeni n-a văzut-o nici apoi, în vreme ce se îndrepta spre maşina lui. A descuiat portiera, s-a urcat la volan şi a pornit spre centru.

Ar fi preferat să lase maşina acolo, dar maşina ei închiriată fusese lăsată la Crowne Piaza, aşa că trebuia să revină în centru. Nu putea să stea la colţ şi să agaţe un taxi. Nu în Toledo. Şi nici nu dorea să cheme prin telefon. Aşa că a condus cale de câteva intersecţii spre parcarea unde îşi lăsase Honda închiriată. A tras Volvoul lui lângă un parcometru şi a folosit la ştergerea amprentelor aceeaşi batistă pe care el o folosise să-şi cureţe ochelarii.

Şi-a recuperat maşina şi s-a îndreptat spre motelul la care trăsese când sosise în Toledo. La jumătatea drumului şi-a datseama că nu are niciun motiv să se ducă la motel. Îşi făcuse bagajele încă de dimineaţă şi nu lăsase nicio urmă a trecerii pe acolo. Nu anunţase la recepţie că pleacă, fiindcă voia să-şi păstreze opţiunile deschise, aşa că se putea duce acolo fără probleme. Dar la ce bun? Doar pentru un duş?

Se adulmecă. Fără îndoială, un duş i-ar fi prins bine, dar nu era atât de împuţită, încât lumea să fugă din calea ei. Şi, pe undeva, îi plăcea să simtă urmele slabe ale mirosului lui ridicându-se de pe pielea ei.

În plus, cu cât ajungea mai repede la aeroport, cu atât mai repede părăsea Toledo.

A reuşit să prindă zborul de la 4:18, spre Denver, cu escală la Cincinnati. Mai stătuse în Denver o perioadă, până când se hotărâse care va fi următoarea destinaţie.

Nu avea rezervare, nici măcar o destinaţie stabilită, a luat avionul pentru că era acolo ca să fie luat. Bordul din avion rezervat celor care mergeau la Cincinnati era pe jumătate gol, aşa că a beneficiat de un întreg rând de scaune numai pentru ea. De la Cincinnati la Denver a fost înghesuită în locul din mijloc, între o doamnă grasă, care părea înţepenită de spaimă, probabil de zborul în sine, şi un domn care a tot bătut ceva la laptop, invadându-i spaţiul cu coatele.

Nu a fost una dintre cele mai plăcute călătorii, dar nu a fost niciuna insuportabilă. Şi-a închis ochii, lăsându-şi gândurile să zboare libere.

După înmormântarea părinţilor şi după rezolvarea documentelor legate de proprietate, după ce a terminat clasa şi după ce şi-a luat diploma, după ce o agenţie imobiliară i-a vândut casa şi după ce toate taxele, comisioanele şi ipotecile au fost achitate şi a rămas cu câteva mii de dolari în mână, a înghesuit într-o valiză a tatălui său tot ce i-a căzut la îndemână şi şi-a luat bilete la un autobuz.

Nu s-a mai întors acolo niciodată. Şi, până la scurta, dar plăcuta întâlnire cu Douglas Pratter, niciodată nu a mai fost Katherine Tolliver.

În tramvaiul care o ducea spre zona bagajelor, un om de afaceri din Wichita i-a zis cât de simplu era, înainte de ridicarea Aeroportului Internaţional, să pleci sau să ajungi la Denver.

—Nu vreau să spun că Stapleton era mai grozav decât noul aeroport, dar pe atunci erau curse ieftine şi rapide cu taxiul, de la Brown Palace până la Stapleton. Nu ca aeroportul ăsta, în mijlocul preriei.

Amuzant că menţionase Brown Palace. Fata i-a spus că era chiar locul unde stătea. Fireşte, el s-a oferit să împartă taxiul cu ea, iar când au ajuns la hotel şi ea a vrut să plătească jumătate de cursă, el nici nu a vrut să audă.

—Firma plăteşte, i-a explicat el. Dar, dacă chiar vrei să-mi mulţumeşti, ce-ar fi să laşi firma să te invite la cină?

Era ispititor, dar s-a scuzat, pretextând că mâncase zdravăn la prânz şi că tot ce dorea era să doarmă.

—Dacă te răzgândeşti, sună-mă pe telefonul din cameră. Dacă nu răspund, mă poţi găsi la bar.

Nu avea rezervare, dar a găsit o cameră liberă. S-a scufundat într-un fotoliu, ţinând în mână un pahar cu apă de la robinet. Hotelul Brown Palace avea o fântână care constituia un motiv de mândrie prin calitatea apei, prin urmare, ar fi putut ea să nu bea din apa aceea?

—Bea, da? îi spusese lui Doug şi el se conformă. Era amuzant, în mod obişnuit oamenii se execută întocmai cum li se cere.

—Cinci, îi spusese lui Lucas, cel care fusese atât de nerăbdător să fie numărul şase. Numai că el reuşise să fie al şaselea doar câteva minute, deoarece lista era compusă din bărbaţi care ar putea sta în jurul unei mese, povestindu-şi unul altuia despre cum au avut-o, iar ca să spună cineva poveşti despre ea, ar trebui să fie în viaţă. Aşa că Lucas a ieşit din listă atunci când ea a ales un cuţit din bucătărie pe care i l-a înfipt, printre coaste, direct în inimă. L-a tăiat de pe listă fără ca măcar să-şi deschidă ochii.

După moartea părinţilor, până când nu a absolvit şcoala şi nu a plecat de acasă pentru totdeauna, nu s-a mai culcat cu nimeni. După aceea s-a angajat chelneriţă. Într-o seară, după orele de program, patronul localului a invitat-o să bea ceva. A îmbătat-o

şi i-a făcut ceva ce se putea considera un viol. Nu şi-a amintit cu exactitate ce s-a petrecut atunci, de aceea era dificil să spună cum decurseseră lucrurile.

A doua zi, la serviciu, el i-a făcut cu ochiul şi a mângâiat-o pe fund. Atunci, ceva s-a aprins în mintea ei. Târziu în noapte, după orele de program, l-a făcut s-o ia la o plimbare. Au oprit maşina pe terenul de golf şi acolo ea l-a luat prin surprindere şi i-a împrăştiat creierii cu un levier.

Iată, s-a gândit ea. Acum este ca şi cum violul – dacă viol a fost sau orice altceva, nu mai conta –, acum era ca şi cum niciodată nu se întâmplase.

Cam după o săptămână, în alt oraş, a agăţat într-un bar, în mod deliberat, un bărbat. A mers acasă la el, a făcut sex cu el, l-a omorât, l-a jefuit şi a plecat. Aşa a prins formă tiparul acţiunilor ei viitoare.

În patru cazuri, acest tipar nu a fost respectat, iar acei patru bărbaţi s-au alăturat lui Doug Pratter, pe listă. Doi dintre ei, Sid din Philadelphia şi Peter de pe Wall Street, au scăpat pentru că băuse ea prea mult. Sid era deja plecat atunci când ea s-a trezit. Peter, în schimb, era acolo, cu chef de sex matinal. După aceea, cristalele de otravă menite să ajungă cu o seară înainte în băutura lui le-a pus direct în sticla de vodcă. A plecat de acolo, întrebându-se cine va bea din sticlă. Peter? Viitoarea lui cucerire? Amândoi?

S-a gândit că va citi ceva în presă, mai devreme sau mai târziu, dar dacă a apărut cumva vreun articol pe această temă, i-a scăpat atenţiei, aşa că nu avea deloc idee dacă Peter merită un loc pe listă sau nu.

N-ar fi fost greu de aflat, iar dacă Peter ar fi ajuns din nou pe listă, ei bine, s-ar fi putut descurca cumva cu el. Mult mai greu ar fi să dea de urma lui Sid, fiindcă tot ce ştia despre el era numele mic, care putea foarte bine să fie unul fals, o improvizaţie pentru ocazie. Îl întâlnise în Philadelphia, era deja cazat într-un hotel,

ceea ce însemna că, probabil, nu era localnic, adică singurul loc în care putea să-l caute era tocmai acolo unde el nu locuia.

Cunoştea numele şi prenumele celorlalţi bărbaţi din listă. Graham Weider era din Chicago şi îl cunoscuse la New York. O scosese la restaurant, apoi o dusese în patul lui. Apoi o expediase grăbit, pretextând o întâlnire urgentă, dar stabiliseră să se vadă ceva mai târziu. Doar că nu a mai apărut la întâlnire, iar cei de la hotel i-au spus că deja plecase.

Aşa că bărbatul acela avusese noroc. După cum noroc a avut şi Alan Reckson, dar într-un alt fel. Era caporal de infanterie şi beneficia de o permisie înainte de a fi expediat în Irak. Nu era sigură de motivele care au împiedicat-o să-i facă şi lui ce le făcuse celorlalţi bărbaţi. Milă? Patriotism? Puţin probabil. Ceva mai târziu a decis: pur şi simplu, pentru că era soldat! Ceea ce însemna că aveau ceva în comun. Nu erau amândoi nişte luptători? Nu era ea micul soldat al lui tăticu'?

Poate că a fost ucis în luptă. Presupunea că ar putea să afle. Iar apoi se putea hotărî ce anume dorea să facă.

Totuşi, Graham Weider nu putea pretinde statutul de combatant decât dacă l-ar fi considerat un războinic corporatist. Atâta vreme cât numele lui nu putea să fie unic, nu putea fi niciunul de rând. De asemenea, era aproape sigur că numele acesta era real, pentru că îl ştiau şi cei de la recepţie. Graham Weider, din Chicago. Va fi destul de uşor să dea de urma lui, atunci când se va ocupa de el.

Dintre toţi, Sid avea să fie adevărata provocare. Recapitulă puţinul pe care îl ştia despre el, gândindu-se că s-ar putea să se joace un pic de-a detectivul. După care îşi oferi încă jumătate de pahar cu apă de la Brown Palace, pe care o drese cu o sticluţă de Johnnie Walker de la minibar. Se aşeză mai bine în fotoliu, cu

paharul în mână, dând din cap amuzată de comportamentul ei. Trăgea de timp, amânând duşul, ca şi cum nu se îndura să arunce din ea urmele lăsate de Doug atunci când făcuseră dragoste.

Era, totuşi, obosită şi, cu siguranţă, nu ar fi avut chef să se trezească a doua zi încă purtându-i mirosul pe trup. Se dezbrăcă şi zăbovi îndelung sub duş. La sfârşit, se aşeză pe marginea căzii şi privi la apa care scurgea spre canalizare.

Patru, gândi ea. Vezi bine, cât ai zice peşte, va fi din nou fecioară.

... ŞI VOI, ARHANGHELI AI IERTĂRII

Tad Williams

Traducere din limba engleză
Marian Truţă

Tad Williams a devenit o celebritate internaţională încă de la primul roman, *Tailchaser's Song,* iar calitatea deosebită a realizărilor sale, precum şi devotamentul cititorilor l-au ţinut în fruntea topurilor realizate de *New York Times* şi *London Sunday Times.* Dintre cărţile lui amintim *The Dragonbone Chair, Stone of Farewell, To Green Angel Tower*, *City of Golden Shadow*, *River of Blue Fire, Mountain of Black Glass, Sea of Silver Light, Calibans Hour, Child of an Ancient City* (împreună cu Nina Kiriki Hoffman), *Tad Williams' Mirrorworld: An Illustrated Novel, The War of the Flowers, Shadowmarch,* plus o culegere de două nuvele, una scrisă de Williams şi cealaltă de Raymond E. Feist, *The Wood Boy/The Burning Alan.* Ca editor, a realizat o antologie retrospectivă intitulată *A Treasury of Fantasy.* Ultimul său volum este *Shadowheart.* Pe lângă romane, Williams scrie şi scenarii de benzi desenate, dar şi scenarii pentru film şi televiziune. Este cofondatorul unei televiziuni interactive. Locuieşte, împreună cu familia, în Woodsie, California.

Sămânţa şopteşte, cântă, dăruieşte, învaţă.

Cândva, un înţelept din lumea de baştină, a spus: „Fiinţele umane îşi pot modifica vieţile prin modificarea atitudinilormentale”. Pentru un om devotat, totul e posibil. Întregul univers ne este la îndemână.

Vizitaţi Orgasmium – deschis acum 24 de ore din 24. Acceptăm cardurile Senior Credits. Orgasmium – Acolo unde TU îţi dai drumul prima dată!

Temperatura corpului tău este normală. Nivelurile de stres sunt normale, cu o tendinţă de creştere. Dacă tendinţa de creştere continuă, se recomandă să vezi un medic.

Sunt aproape vie! Şi sunt însoţitoarea ta perfectă – sunt portabilă în întregime. Vreau să te iubesc. Încearcă-mă. Poţi să dai, la schimb, personalitatea mea prietenilor tăi. Alătură-te distracţiei!

De acum sunt disponibile proprietăţi în formă de fagure. Consultă-ţi nodul ambiental local. Case nou-nouţe, multi sau mono familiale, rate mici prin credite guvernamentale!...

Conform indicatorilor Sackler, în acest moment preţurile la bunurile de larg consum sunt în uşoară creştere, în ciuda unei pieţe cu o evoluţie lentă. Primul-ministru va detalia planurile de revigorare a economiei într-un discurs pe care Domnia Sa îl va susţine în faţa Parlamentului.

Cândva, o femeie înţeleaptă de pe lumea de baştină, a spus: „Stai cu faţa spre razele soarelui şi nu vei vedea umbra”.

Numele lui este Lamentation Kane şi este Gardian al Legământului – un asasin sfânt. Stăpânii i-au plantat în

cap o sămânţă a blasfemiei. Acum, aceasta îl chinuie precum un păcat nerăscumpărat şi îi umple craniul cu murmure murdare şi păgâne.

Chipurile tovarăşilor săi de călătorie din naveta de aterizare sunt plictisite şi stupide. Oare cum reuşesc necredincioşii ăştia să trăiască purtând în cap tot acest zumzet permanent? Cum pot ei supravieţui şi cum pot rămâne întregi la minte având mereu, la marginea câmpului vizual, necurmate anunţuri şisemnale de tot felul, reprezentând pulsul brut şi grăbit al unei lumi revărsând şi gâlgâind informaţii?

E ca şi cum ai fi prins într-un roi de insecte, gândeşte Kane – insecte făcând tot posibilul să imite existenţa umană, dar fără s-o înţeleagă. Tânjeşte după unicul şi dulcele glas al Duhului, liniştitor precum apa rece prelingându-se pe pielea arsă. Înainte, indiferent de spaimele şi temerile misiunilor sale, glasul a fost mereu cu el, alinându-l şi amintindu-i ţelul sfânt. Toată viaţa, Duhul fusese cu el. Toată viaţa, până acum.

Smeriţi-vă, dar, sub mâna puternică a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalţe[0].

Cuvinte încântătoare şi blânde, ca ploaia de primăvară. Fiecare cuvânt spus vreodată de Duh fusese preţios şi strălucitor ca argintul, spre deosebire de această nesfârşită burniţă plină de mizerii care, acum, îl inundă constant.

Şi aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuşi îngrijeşte de voi. Fiţi treji şi vegheaţi! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte şi caută pe cine să înghită.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care Duhul i le-a spus, înainte ca oamenii de ştiinţă ai armatei să reducă la tăcere Cuvântul Domnului şi să-l înlocuiască cu

---

0Petru 5:6, Biblia. În cele ce urmează, la toate citatele din Biblie s-a folosit traducerea lui Dumitru Cornilescu (n. tr.).

flecăreala nesfârşită şi păgână a necredincioasei lumi Arhimede.

L-au asigurat că, pentru binele întregii omeniri, Lamentation Kane trebuie să păcătuiască din nou şi astfel, într-o bună zi, toţi oamenii vor fi liberi să-L adore pe Dumnezeu. De altfel, după cum au subliniat cei bătrâni, ce motiv avea să-i fie teamă? Dacă va reuşi şi va scăpa de pe Arhimede, sămânţa păgână îi va fi scoasă din cap şi Duhul îi va vorbi din nou prin gândurilesale. Dacă nu va scăpa cu viaţă – ei bine, atunci Kane va auzi, la picioarele puternicului Său tron, adevăratul glas al Domnului. *Foarte bine, bunul şi credinciosul meu slujitor...*

Începem coborârea. Vă rugăm să vă întoarceţi în cuşete, îl anunţă glasurile păgâne, direct în gând, arzându-l precum o urzică. *Vă mulţumim că aţi călătorit cu noi. Puneţi alimentele şi bagajele în recipientele aferente şi asiguraţi-le. Acum este ultima ocazie de a achiziţiona, în regim duty-free, droguri şi alcool. Temperatura în cabină este de douăzeci de grade Celsius. Ajustaţi-vă centurile de siguranţă. Începem coborârea. Presiunea în cabină este stabilă. Modulul de aterizare se va detaşa în douăzeci de secunde. Zece secunde. Nouă secunde. Opt secunde...*

Cuvintele vin fără încetare şi fiecare cuvânt păgân arde, ustură, zgârie.

Cine are nevoie să ştie atât de multe despre nimic?

Era copil la una dintre cooperativele agricole creştine de pe întinsele câmpii ale Legământului, atunci când fost adus la Noul Ierusalim, pe post de candidat pentru unităţile de elită ale Gardienilor. Când a văzut pentru prima dată turnurile albe şi turlele aurite ale celui mai mare oraş de pe planetă, Kane a fost încredinţat că Paradisul ar trebui să arate exact la fel. Acum, Hellas City, capitala măreţului Arhimede şi

fortăreaţa duşma-nilor, creşte sub privirile sale în vreme ce modulul coboară. Oraşul îi pare cu mult mai mare decât orice îşi aduce el aminte despre Noul Ierusalim – o întindere imensă, fără limite vizibile, un mozaic zimţat de structuri complexe, albe, cenuşii sau verzi şi de parcuri ordonate, o dantelărie de zgârie-nori din policeramică, cu siluetele graţios ondulate spre cer, întocmai ca o pădure de alge marine.

Ordinul de mărime este uluitor. Pentru prima dată în viaţă, Kane are un moment de îndoială – nu în ceea ce privea justeţea cauzei, ci în siguranţa că va izbândi.

Dar îşi aduce aminte cuvintele Domnului către Iosua: *Iată, dau în mâinile tale Ierihonul şi pe împăratul lui, vitejii lui ostaşi...*

Ai luat astăzi Fulgi de Frişcă? îi urlă printre gânduri o voce ca o trâmbiţă. *Îi doreşti! Ai nevoie de ei! Se găsesc la oricare magazin alimentar. Fulgii de Frişca fac frişca moale ca fulgul! Nu fi afurisită, mami! Fă-mi rost şi mie de un FF –sau chiar de trei!*

Diavolul stăpâneşte Regatul Pământului. Dar chiar şi de pe tronul lui înalt, nu poate zări Cetatea Cerurilor. Era proverbul favorit al profesorului său preferat.

Acum, cu tatuaje fosforescente subdermale în fiecare pachet! Apasă-l pe piele şi vei începe să străluceşti!

Doamne Iisuse, apără-mă în acest loc întunecat şi ajută-mă să împlinesc lucrarea ta încă o dată. Te slujesc pe Tine. Slujesc Legământul, se roagă Kane.

Vocile nu încetează deloc, ci devin şi mai stridente după ce modulul aterizează, iar călătorii sunt conduşi prin ecluze spre incinta portului. *Ţine minte, astăzi, calitatea aerului a scăzut la nivelul de treizeci pe scara Teng Fuo, cei care vizitează pentru prima dată Arhimede să meargă într-acolo, cei care pleacă să meargă dincolo.* Unde să stai, ce să spui, ce să

pregăteşti. Restaurante, fluxuri de ştiri, informaţii legate de serviciile de transport, cazări peste noapte, legea imigraţiei, servicii de urgenţă, voci din ce în ce mai puternice şi mai puternice şi mai puternice până ce lui Kane îi vine să urle. Cască ochii la cetăţenii eleganţi de pe Arhimede, care se perindă prin preajma sa şi îi urăşte pe toţi. Cum pot umbla, cum pot zâmbi, cum pot vorbi unii cu alţii cu întreaga babilonie din capetele lor şi fără Dumnezeu în inimi?

La stânga. Urmaţi săgeţile verzi. La stânga. Urmaţi săgeţile verzi. Nici măcar nu sunt oameni, nu sunt decât imitaţii grosolane. Şi varietatea de voci prin care sământa îl torturează! Ascuţite, grave, rapide şi convingătoare, mai lente şi convingătoare, voci adulte, voci de copii, cu accente de zeci de feluri, pe multe dintre ele nici măcar nu le poate identifica şi abia de le înţelege. Binecuvântatul Duh era o singură voce şi numai una, după care tânjeşte acum cu disperare. Întotdeauna se gândise la Duh ca la o „ea”, deşi putea, la fel de bine, să fie glasul calm şi blând al unui băiat. Nu are nicio importanţă. Nu este o problemă mai lipsită de delicateţe decât aceea care încearcă să stabilească sexul îngerilor. Duhul fusese companionul, prietenul şi sfătuitorul lui permanent şi inseparabil încă din copilărie. Dar, acum, Kane are o sământă păgână în cap şi s-ar putea să nu mai audă glasul ei niciodată.

Nicicând nu voi pleca de lângă tine şi niciodată nu te voi părăsi. Asta i-a spus Duhul în noaptea când a fost botezat, noaptea în care i-a vorbit prima dată. Avea şase ani pe atunci. *Nicicând nu voi pleca de lângă tine şi niciodată nu te voi părăsi.*

Nu se poate gândi acum la asta. Fireşte, nu se va gândi la nimic care ar putea să-i submineze curajul. În plus, exista o primejdie cu mult mai mare: unele tipuri de gânduri, dacă erau suficient de puternice, puteau declanşa E-gramele securităţii portuare, care puteau

decela anumite tipare care să-l dea de gol, mai ales dacă gândurile acelea erau repetate constant.

*Cândva, un înţelept de pe lumea de baştină a spus: „Omul este măsura tuturor lucrurilor...“*Oricum, sămânţa străină din capul lui are grijă ca el să nu se gândească la nimic.

Te-ai gândit cumva să locuieşti în Holyoake Harbor? întreabă o altă voce, suprapunându-se peste cea de dinainte. *La doar douăzeci de minute de zona de afaceri, dar o oază de linişte şi confort*

„...a celor ce sunt, pentru că sunt şi a celor care nu sunt, pentru că nu sunt”, sfârşeşte prima voce. Un alt tip înţelept a spus-o mai direct: „Lumea are două categorii de oameni – oameni inteligenţi şi fără religie şi oameni religioşi fără inteligenţă”.

În ciuda climei controlate, Kane aproape că tremură. *Ascunde-ţi gândurile,* îşi reaminteşte. Îşi dă toată silinţa să se lase ameţit şi prostit de pălăvrăgeala vocilor şi de puhoiul de chipuri care se perindă pe lângă el.

Trece uşor prin mai multe puncte automate de control, apoi trece la fel de uşor şi de primii gardieni umani, aşa cum a sperat şi cum şi-a dorit – frăţia militară i-a pregătit temeinic camuflajul. Stă la coadă la ultimul punct de control, când prinde o privire fugară din partea ei. Cel puţin aşa crede, că ea ar trebui să fie – o femeie scundă, cu pielea măslinie, purtată de doi gardieni înarmaţi până în dinţi, care o ţin de coate într-un simulacru de ajutor. Privirile li se intersectează pentru o clipă. Cuvintele pe care l-au condiţionat să le uite îi revin în minte, printre bolboroselile vocilor de pe Arhimede – *Sora Martiră* –, iar el face tot posibilul să le estompeze cât poate de repede. *Martir* este cuvântul care porneşte cel mai rapid E-gramele.

Ultimul post de control este menit să fie şi cel mai dificil de trecut. Gardianul, cu chipul ascuns în spatele sofisticatelor scanere optice, pare să nu agreeze ultima escală a lui Kane. Înainte de a sosi pe Arhimede, a fost pe Arjuna. Nu există convenţii de vreun fel între Arjuna şi cele două lumi: Arhimede şi Legământ, dar amândouă speră să ajungă la un acord cu aceasta. Şi nici nu este controlată în vreun fel de niciuna dintre părţi.

Funcţionarul scanează din nou itinerarul lui Kane.

—Îmi puteţi spune, cetăţene McNally, de ce v-aţi oprit pe Arjuna?

Kane îi recită o poveste din care rezultă că şi-a vizitat un văr care lucrează în minele de acolo. Planeta este bogată în platină şi alte minereuri. În acest moment, nici raţionaliştii de pe Arhimede şi nici avramiţii de pe Legământ nu au vreun cap de pod pe Arjuna: cei mai mulţi dintre locuitorii planetei sunt originari din subcontinentul indian şi se simt confortabil tratând ambele părţi în mod egal, lucru care provoacă un real disconfort atât pe Arhimede, cât şi pe Legământ.

Funcţionarul nu pare satisfăcut pe deplin de explicaţia oferită de Lamentation Kane şi începe să cerceteze mai atent personalitatea falsă a acestuia. Kane se întreabă cât va mai dura până va începe diversiunea. Mimează indiferenţa, privind în stânga şi în dreapta, către celulele din sticlă incasabilă, înşirate în lungul peretelui opus, până când găseşte celula în care femeia aceea oacheşă este interogată. Să fie o musulmană? Să fie coptă? Sau poate ceva cu totul diferit – pe Legământ se aflau inclusiv evrei aborigeni din Australia, o rămăşiţă a Tribului Pierdut de pe lumea de baştină. Oricine şi orice ar fi, nu are nicio însemnătate. Era o soră întru Dumnezeu, care alesese

în mod voluntar să se sacrifice pentru siguranţa misiunii. A misiunii *lui.*

Pentru o clipă, femeia se întoarce către el şi privirile li se întâlnesc din nou prin pereţii din sticlă. Are urme de coşuri pe obraji, şi totuşi este drăguţă. Dar, pentru o asemenea îndatorire, surprinzător de tânără. Oare cum o cheamă? Când se va întoarce – dacă se va întoarce – va merge la Marele Tabernacol din Noul Ierusalim şi va aprinde o lumânare pentru ea.

Ochi căprui. Pare tristă aşa cum se uită la el, înainte de a se întoarce cu faţa spre anchetatorii ei. E posibil să fie tristă? Martirii sunt cei mai privilegiaţi dintre toţi. Ea trebuie să ştie că, în curând, va vedea chipul lui Dumnezeu. Cum să nu se bucure? Să-i fie oare teamă de durerea pe care o va simţi atunci când va renunţa la trupul ei pământesc?

În vreme ce gardianul din faţa sa pare a se holba în gol, citind informaţiile care îi defilează în câmpul vizual, Lamentation Kane deschide gura să spună ceva – să îndruge câteva cuvinte, aşa cum ar face un cetăţean real, care se întoarce pe Arhimede după o lungă perioadă petrecută în altă lume, aşa cum ar face un cetăţean cu nimic vinovat, în afară de faptul că, poate, a vizionat câteva emisiuni religioase pe Arjuna – când observă ceva cu coada ochiului. În interiorul celulei din sticlă, tânăra femeie îşi înalţă braţele. Unul dintre gardieni se ridică de la masă şi se împleticeşte înapoi, aproape prăbuşindu-se. Celălalt gardian, cu mâniile-i înmănuşate, încearcă s-o împiedice, dar chipul său are expresia unui om care îşi vede propria moarte. O clipă mai târziu, flăcări albăstrii pornesc din braţele femeii, carbonizând mânecile rochiei largi, după care femeia dispare într-o strălucire albă, de magneziu aprins.

Oamenii din jur zbiară şi se retrag din preajma cuştii de sticlă ai cărei pereţi sunt acum acoperiţi cu o reţea

fină de crăpături. Flacăra arde şi pâlpâie, iar pereţii din sticlă se acoperă pe interior cu o crustă întunecată, formată, după cum crede Kane, din grăsime umană arsă.

O explozie umană – nanobioţi termici – care a eşuat parţial. Asta va fi concluzia lor. Fireşte, arhitecţii misiunii nu doriseră o explozie reală. Urmăriseră crearea unei diversiuni.

Funcţionarul din faţa lui Kane polarizează fereastra în spatele căreia se află şi-şi blochează cabina. Înainte de a da o mână de ajutor la stingerea flăcărilor care degajau, în spaţiul sălii, un fum negru, împinge documentele în mâna lui Kane şi îi face semn să treacă, după care blochează accesul în punctul de control.

Şi, dacă ar fi doar călătorul inocent care se pretinde, Lamentation Kane ar fi mai mult decât fericit să plece de acolo. Fumul este cumplit şi poartă cu el mirosul dulceag al cărnii arse.

Care a fost expresia ultimă de pe chipul ei? Îi e greu să-şi amintească altceva decât ochii aceia adânci şi întunecaţi. A văzut oare şi urma unui mic surâs? Sau doar încearcă să se convingă singur de asta? Şi, dacă expresia ei a fost una de teamă, ar fi ceva surprinzător? Până şi sfinţii trebuie să fi simţit teamă atunci când au fost arşi pe rug.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morţii, nu mă tem de niciun rău...

Bine ai revenit pe Hellas, cetăţene McNally! vesteşte o voce în capul său, după care toate celelalte glasuri dau năvală ca o hoardă, ca un zumzet, ca o mâncărime insuportabilă.

Încearcă din răsputeri să nu se zgâiască prea insistent pe fereastră în vreme ce taxiul se repede ca fulgerul prin peisajul urban. În ciuda dorinţei lui, este

impresionat de dimensiunea verticală a celui mai important oraş de pe Arhimede. Una este să i se spună câte milioane de oameni locuiesc în acel oraş şi să deducă faptul că Hellas este de câteva ori mai mare decât Noul Ierusalim şi alta este să vadă puhoaiele umane îngrămădindu-se pe trotuare şi prin aer. Populaţia Legământului este, în majoritate, dispersată în mici aşezări rurale, cum era aceea din care provenea Kane. Cooperative agricole care, după cum i se explicase, îi ţin pe copiii Domnului aproape de pământul care îi hrăneşte. Îi venea greu, uneori, să accepte că solul roşcat pe care îşi petrecuse copilăria, lucrându-l şi cultivându-l, nu era acelaşi pământ precum cel descris în Biblie. Odată chiar a întrebat-o pe una dintre profesoare de ce Poporul Cărţii părăsise Pământul, atâta vreme cât acesta fusese creat de Dumnezeu?

—Dumnezeu a făcut toate lumile să fie pământuri pentru copiii Lui, i-a explicat femeia. La fel cum a creat toate întinderile de uscat de pe vechiul Pământ, pe care le-a dat apoi diferitelor popoare să le fie cămin. Dar El a păstrat cele mai buneţinuturi, acolo unde curg râuri de lapte şi de miere, pentru copiii lui Avraam. De aceea, atunci când am părăsit Pământul, El ne-a dăruit nouă Legământul.

Gândindu-se la cuvintele acestea, simte cum îl inundă un amestec de singurătate şi de pasiune. E adevărat că lucrul cel mai greu care se poate face în dragoste este renunţarea la fiinţa iubită. Îi este atât de dor de Legământ, încât nu se poate abţine să nu plângă. Ceea ce este de mirare pentru un om aşa de experimentat ca el. *Ostaşii Domnului nu suspină*, îşi spune cu asprime. *Ci îi fac pe alţii să suspine. Ei provoacă bocete duşmanilor Domnului. Bocete şi plânset.*

Coboară din taxi la o oarecare depărtare de locuinţa conspirativă şi străbate pe jos restul drumului. Face câteva ocoluri prin împrejurimi, asigurându-se că nu este urmărit, după care intră într-un bloc de apartamente, ia un lift, lent şi silenţios, şi urcă până la etajul optsprezece, unde intră într-un apartament, folosind un cod de acces. Interiorul arată ca oricare alt apartament conspirativ de pe celelalte colonii. Dulapuri burduşite cu alimente şi cu provizii de medicamente, sărac în mobilier, doar cu un pat, o măsuţă şi un scaun. Fără alte mijloace de relaxare, simple halte pe drumul spre Ierihon.

E timpul să se schimbe.

Kane umple cada cu apă. Găseşte pachetele cu gheaţă chimică, activează câteva şi le aruncă în cadă. Se duce apoi la bucătărie, unde descoperă suplimentele de minerale şi substanţe chimice esenţiale. Toarnă apă şi îşi pregăteşte o mixtură groasă şi amăruie, pe care o bea în timp ce aşteaptă să se răcească apa din cadă. După ce temperatura lichidului coboară suficient de mult, se dezbracă şi se strecoară în cadă.

—Vezi bine, Kane, am atins punctul în care nu mai putem să introducem pe furiş pe Arhimede nici măcar o mică armă de mână, ca să nu mai vorbim de o armă adevărată. În plus, eicontrolează complet regimul armelor propriilor cetăţeni, astfel încât nu avem nicio şansă să obţinem una la faţa locului. Aşa că ne-am îndreptat în altă direcţie. Am creat Gardienii – oamenii arme. Exact ceea ce eşti tu, slăvit fie Domnul. Devenirea ta a început încă din copilărie. De aceea, tu erai diferit de colegii tăi – mai iute, mai puternic şi mai deştept. Numai că am ajuns la limita a ceea ce putem face cu ingineria genetică şi cu antrenamentul. Trebuie să-ţi dăm tot ce ai nevoie pentru a te transforma într-un adevărat instrument al justiţiei divine. Fie ca El să

binecuvânteze aceasta şi toate strădaniile noastre în numele Lui. Amin.

—Amin, i-a spus Duhul în gând. Acum vei adormi.

—Amin, a zis Lamentation Kane.

Apoi i-au făcut prima injecţie.

Când s-a trezit era tot o inflamaţie dureroasă. Dar nici pe departe atât de dureroasă ca atunci când şi-a activat pentru prima dată nanobioţii sau „stigmatele”, cum le plăcea oamenilor de ştiinţă să le spună. Când stigmatele începeau să lucreze, era ca şi cum ar avea arsuri de soare şi pe piele, şi sub piele, ca şi cum ar fi fost lovit cu o matracă pentru cel puţin o oră, era ca şi cum ar fi zăcut pe pământ în vreme ce peste el ar fi mărşăluit un pluton de Războinici Divini, bine făcuţi şi complet echipaţi.

Altfel spus, durea.

Acum, în casa conspirativă, închide ochii, opreşte cât poate de mult bolboroseala sămânţei de pe Arhimede şi dă drumul la stigmate să lucreze.

Îi e mai uşor ca de obicei, cu siguranţă mult mai uşor decât fusese prima dată, atunci când, din lipsă de experienţă, aproape că şi-a rupt muşchii din tendoane şi aproape că şi-a smuls carnea de pe oase. Nu îşi contractă muşchii pur şi simplu, ci se gândeşte unde şi care sunt muşchii care se vor contracta, apoi se gândeşte cum ar începe să-şi mişte musculatura, dacă ar aveade gând s-o facă. Odată cu acest prim gând apare micul zvâcnet al celulelor, descâlcindu-se din ghemele lor de carne, împletindu-se în configuraţii noi, mult mai folositoare, încet, precum o plantă care se întinde către soare. Chiar şi cu toată această fineţe, temperatura corpului îi creşte, iar în muşchi are crampe şi spasme. Dar nu ca prima dată. Atunci fusese ca şi cum se născuse – ba nu, ca şi cum fusese judecat şi găsit vinovat, ca şi când însăşi carnea trupului său pământesc încerca să se elibereze sfâşiindu-se, ca şi

cum diavolul îi ţintuia încheieturile cu furci de fier înroşit în foc. Agonie.

Simţise oare ceva similar sora martiră atunci când se săvârşise? Era oare vreo cale prin care să se poată deschide o uşă în casa lui Dumnezeu fără acea cumplită, dar sfântă durere? Avea ochii căprui. Se gândeşte că ochii îi erau trişti. Fusese înspăimântată? De ce ar fi vrut Iisus ca ea să fie speriată, atâta vreme cât şi el strigase de pe cruce?

Te laud, Doamne, spune Kane durerii. Acesta este felul Tău prin care îmi aduci aminte să te iau în seamă. Sunt robul Tău şi sunt mândru să-ţi port armura sfântă.

În cel mai bun caz, are nevoie de cel puţin două ore să ducă la capăt schimbarea. În seara aceasta, cu oboseala drumului şi a aterizării, dublată de ciudata tulburare pe care martiriul femeii o provocase gândurilor sale, îi ia mai mult de trei ore.

Kane iese din cadă tremurând şi cu pielea alb-albăstrie de frig, căldura generată de schimbare fiind în cea mai mare parte disipată. Înainte de a se înfăşură într-un prosop, studiază în oglindă rezultatele efortului său. Diferenţele sunt greu de observat, exceptând o lărgire vizibilă a cuştii toracice. Îşi trece mulţumit degetele peste abdomenul dur ca o carapace şi peste membrana cartilaginoasă care îi protejează traheea. Îngroşarea pe care o simte pe sub piele nu va opri gloanţele de mare vitezătrase din apropiere, dar ar trebui să preia o parte din energia proiectilelor azvârlite de la o oarecare distanţă. Ar putea, aşadar, să încaseze un glonţ sau două şi, cu toate astea, să fie în stare să-şi ducă misiunea la bun sfârşit. O ţesătură de cartilaje elastice îi întăreşte gleznele şi încheieturile. Musculatura îi este mai dezvoltată, plămânii funcţionează mult mai bine, la fel şi circulaţia sângelui. Este un Gardian şi, cu fiecare mişcare pe

care o face, poate simţi modificările divine care i-au fost dăruite. Sub aparenţa normală este puternic precum Goliat şi suplu ca un şarpe.

De bună seamă, este şi flămând. Dulapurile sunt pline cu doze de suplimente nutritive energizante. Umple un vas cu apă şi cu gheaţă, adaugă prafurile dintr-o doză, le amesteca şi dă pe gât întregul conţinut. Repetă operaţiunea de încă cinci ori până să se simtă sătul.

Kane se aşează pe pat, sprijinindu-se de tăblie – lucrurile încă nu s-au liniştit în interiorul trupului său – apoi aprinde televizorul care acoperă în întregime peretele din faţa lui. Imagini prind viaţă şi sămânţa din capul său prinde glas. Îşi croieşte drum printre canalele de sport, de modă sau de filme, prin toată păsăreasca aceea lipsită de orice însemnătate cu care aceste creaturi îşi umplu orele pustii. Descoperă un canal de ştiri. Pentru că se află pe Arhimede, inima raţionalismului păgân, până şi ştirile sunt alterate cu tot felul de mizerii, bârfe şi desfrânări. În cele din urmă, în tot acel conţinut insultător, reuşeşte să descopere o ştire despre evenimentul din port, eveniment descris de autorităţile din New Hellas ca fiind un atentat terorist eşuat. Pe ecran apare o fotografie cu sora martiră – luată din documentele ei de călătorie, firește – şi revederea acelui chip îi provoacă un şoc, ca şi cum stigmatele care i-au ajustat trupul au pornit brusc o ultimă transformare.

Nefise Erim era numele ei. Aproape sigur, nu era numele real, după cum nici Keenan McNally nu era numele lui real.*Paria* este numele ei adevărat. *Dispreţuita* – şi acesta putea fi numele ei, ca şi al lui, de altfel. Dispreţuită de necredincioşi, dispreţuită de arogantele şi perfidele făpturi care, asemenea torţionarilor antici ai lui Hristos, se tem într-atât de Cuvântul Domnului, încât încearcă să-L alunge din

viaţa lor şi de pe întreaga planetă! Kane ştie că atâta vreme cât sistemul Legământului va supravieţui, Dumnezeu îşi va folosi puternica sabie, iar necredincioşii vor cunoaşte adevărata frică.

Te rog, Doamne, îngăduie să te slujesc cu temeinicie. Dă-ne nouă victoria asupra duşmanilor. Ajută-ne să-i pedepsim pe cei care se vor lepăda de Tine.

Şi chiar în vreme ce îşi înalţă tăcuta rugă, vede chipul *ei* pe ecran. Nu chipul surorii lui în martiriu, nu ochii aceia mari şi adânci, nu pielea aceea întunecată. Nu, este ea – amanta satanei, Keeta Januari, prim-ministru al planetei Arhimede.

Ţinta lui.

Nu poate să nu bage de seamă că şi Januari are, la rându-i, pielea mai degrabă smeadă. Fireşte că o mai văzuse şi înainte, de zeci şi zeci de ori. Dar acum este pentru prima dată când remarcă tenul ei întunecat, mai întunecat decât ar fi putut fi din pricina bronzării. Un indiciu care îi spune că dincolo de ascendenţa scandinavă, evidentă în structura oaselor ei, se mai găseşte şi altceva. Este ca şi cum Nefise, sora lui întru martiriu, inundase cumva totul, chiar şi pe Januari. Sau, cumva, femeia moartă se strecurase în gândurile lui atât de adânc, încât el o vedea acum pretutindeni?

Poţi să mănânci tot ce vezi! Aproape că se obişnuise să ignore trăncăneala dezgustătoare din capul său, dar, uneori, aceasta ajungea până la el, risipindu-i gândurile.

Barnstorm Buffet! Nu ne pasă dacă va trebui să fii dat de-a dura pe uşă când pleci – ai să vezi că merită toţi banii!

Nu contează ce vede sau ce crede că vede în prim-ministru. O nuanţă mai deschisă sau mai închisă nu înseamnă nimic. Dacă lucrarea diavolului printre toate stelele ar avea un chip, acesta ar fi chipul plăcut şi

rasat al lui Keeta Januari, conducătoarea raţionaliştilor. Şi, dacă Dumnezeu ar dori să moară cineva, ea ar fi acea persoană.

Nu va fi prima. Kane trimisese deja la judecată optsprezece suflete. Unsprezece dintre cei ucişi fuseseră spioni păgâni sau agitatori de pe Legământ. Unul dintre aceştia fusese liderul cultului criptoraţionaliştilor semilunii – asasinarea lui fusese, după cum a aflat Kane mai târziu, o favoare făcută partenerilor islamici din coaliţia de guvernare de pe Legământ. Politică. Nu avusese nicio implicare emoţională în chestiunea respectivă, deşi dr. Hamoud fusese un sceptic şi un mincinos care corupsese musulmani. Era vorba doar de... politică.

Cinci fuseseră agenţi infiltraţi printre Războinicii Divini, armata populară de pe Legământ. Cei mai mulţi dintre ei se aşteptaseră să fie descoperiţi şi câţiva dintre ei au depus o rezistenţă disperată.

Ultimii doi au fost un politician de pe Arjuna împreună cu soţia sa, care erau simpatizanţi de marcă ai raţionaliştilor. La ordinul stăpânilor săi, Kane a făcut ca totul să arate ca un jaf care a degenerat în crimă, în loc de un asasinat la comandă, încă nu era vremea ca mâna lui Dumnezeu să apară în mod vădit pe Arjuna. Cu toate acestea, pe reţelele de informaţii de pe Arjuna a circulat o serie de zvonuri şi de acuzaţii. Dăduseră şi un nume asasinului necunoscut: Îngerul Morţii.

Dr. Prishrahan şi soţia sa opuseseră rezistenţă. Niciunul dintre ei nu dorea să moară. Kane i-a lăsat să-i reziste, cu toate că îi putea termina într-o clipă. Urmele luptei au dat mai multăgreutate înscenării de jaf. Lui nu i-a plăcut joaca aceasta. Şi, de bună seamă, nici celor doi.

Căci Domnul răzbună sângele robilor Săi, El Se răzbună împotriva potrivnicilor Săi, i-a reamintit Duhul după ce a terminat cu Prishrahan şi cu soţia acestuia. A înţeles, datoria lui nu era să judece. El nu este unul din turmă, ci este mai aproape de lupii pe care îi distruge. Lamentation Kane este călăul Domnului.

Iese pe balcon, deasupra canionului de blocuri presărate cu ferestre luminate, mii şi mii de pătrate de lumină. Imensitatea locului are darul de a-l descuraja un pic. E ciudat gândul că în spatele uneia dintre ferestrele luminate, pierdute într-o revărsare de scânteieri nocturne, se pune la cale un plan care va zgudui din temelii această lume enormă.

Îi vine greu să-şi amintească, aşa cum ar fi vrut, rugăciunile. În mod obişnuit, Duhul este mereu prezent cu vorbele potrivite, chiar înainte ca el să se simtă singur. *Nu te voi lăsa nemângâiat: voi fi cu tine.*

El nu se simte mângâiat. Este singur.

Cauţi dragostea? îi murmură vocea din gând, răguşită şi senzuală. O serie de coordonate strălucitoare pâlpâie la limita câmpului său vizual. *Eu te caut pe tine... şi mă poţi avea aproape pe nimic.*

Strânge puternic din pleoape, ascunzându-şi vederii imensitatea oraşului păgân.

Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te uita cu îngrijorare, căci Eu sunt Dumnezeul tău.

Merge în recunoaştere la locul în care prim-ministrul îşi va ţine discursul. Nu se apropie prea mult. Se întrezăreşte dincolo de o reţea de linii luminoase un dreptunghi vast în mijlocul pieţei centrale din Hellas City. Nu zăboveşte.

În vreme ce alunecă prin mulţime, îi vine greu să nu se uite la oamenii din jur ca şi cum deja şi-ar fi îndeplinit misiunea. Ce ar gândi, dacă ar şti cine este? S-ar da oare înapoi din faţa mâniei lui Dumnezeu? Sau

un act de putere divină şi de pietate le-ar putea vorbi dincolo de spaime?

Strălucesc cu lumina lui Dumnezeu, doreşte el să le spună. *L-am lăsat pe Dumnezeu să mă facă unealta Lui– sunt plin de slavă!* Dar, fireşte, nu spune nimic, doar merge tăcut prin mulţime, cu inima-i tăcută şi bătând înăbuşit.

Kane ia masa într-un restaurant. Mâncarea este atât de condimentată, încât aproape că nu mai are niciun gust. Tânjeşte după mâncarea simplă, de la ferma unde crescuse. Chiar şi mana militară este mai bună decât ce mănâncă el acum. Clienţii restaurantului sporovăiesc şi râd exact la fel ca seminţele din capetele lor, de parcă acestea i-au programat pe oameni să turuie ca nişte mori stricate toate obscenităţile, şi nu invers. Cum îşi ascund aceşti oameni întreaga goliciune a sufletului cu distracţii, cu strălucire şi cu zgomot!

Merge într-un loc unde femeile dansează. E straniu să le privească, pentru că ele zâmbesc tot timpul şi toate sunt frumoase şi goale, ca într-un vis întunecat. Femeile îi par lui Kane nişte suflete blestemate, condamnate pentru eternitate să mimeze comedia goală a farmecului şi a dragostei. Nu şi-o poate scoate din minte pe martira Nefise Erim. În cele din urmă alege una dintre femei – nu prea seamănă cu sora martiră, dar e mai oacheşă decât celelalte – şi o lasă să-l conducă în camera ei, în spatele locului în care dansase. Ea simte ţesuturile întărite de sub pielea lui şi îi spune că e foarte musculos. El se goleşte în trupul femeii şi, în cele din urmă, ea îl întreabă de ce plânge. Îi răspunde că se înşală. Când îl întreabă a doua oară, o plesneşte. Deşi îşi diminuase forţa, lovitura o azvârle jos din pat. Undeva, un contor adaugă o suprataxă la nota de plată.

Îi dă drumul să se întoarcă la munca ei. E o inocentă care toată viaţa a ascultat glasurile din capul ei, fără să cunoască nimic altceva. Nu era deloc de mirare că dansează ca un obiect blestemat.

Iarăşi pe stradă, Kane se simte murdar şi pângărit, dar fapta sa măreaţă va şterge pata aceasta, aşa cum se întâmpla mereu. Este un Gardian al Legământului şi în curând se va căli în focul sfânt.

Stăpânii lui doreau ca atentatul să aibă loc în timp ce mulţimea se aduna să asiste la discursul prim-ministrului. Întrebarea care se punea era extrem de simplă: înainte de discurs sau imediat după? Iniţial s-a gândit să acţioneze imediat după sosirea oficialului, după ce aceasta coboară din maşină şi se îndreaptă spre coridorul care dă în sala mare. Aşa părea cel mai sigur. După discurs, putea fi mai complicat din pricina gărzilor de corp deja desfăşurate, plus personalul de securitate al sălii. Totuşi, din ce se gândea mai mult, era tot mai convins că atentatul trebuia făcut în interiorul sălii. Pe lângă cele câteva mii de oameni adunaţi să asiste la discurs, alte milioane de oameni vor vedea atentatul pe ecranele uriaşe care înconjurau clădirea. Dacă va lovi rapid, fapta sa va face înconjurul acestei lumi – şi nu numai.

Cu siguranţă că Dumnezeu doreşte să procedeze aşa. Cu siguranţă că El doreşte ca necredincioasa să fie anihilată în văzul tuturor.

Kane nu are nici timp, nici resurse pentru a falsifica un permis de acces în clădire – participanţii vor fi verificaţi şi răsverificaţi şi îşi vor ocupa locurile cu mult înainte de sosirea prim-ministrului. Ceea ce înseamnă că singurii cărora li se va permite accesul fără a fi supuşi scanării atente vor fi chiar prim-ministrul şi suita sa. Ar fi o posibilitate, dar va avea nevoie de ajutor.

Contactarea agenţilor Legământului rezidenţi pe Arhimede este, de regulă, de rău augur – asta înseamnă că lucrurile nu decurg conform planului iniţial –, dar Kane ştie că într-o misiune de asemenea importanţă nu-şi poate permite să fie superstiţios.

Lasă un semn în locul stabilit. După asfinţit, este vizitat la casa conspirativă de doi agenţi. Deschide uşa şi vede doi bărbaţi, un tip tânăr, însoţit de un bărbat ceva mai în vârstă, amândoi dezarmant de obişnuiţi ca aspect. Genul de oameni care vin să-ţi remorcheze maşina în pană sau să-ţi tămâieze casa. Bărbatul de vârstă mijlocie se prezintă ca fiind Heinrich Sartorius, iar pe colegul său îl numeşte, simplu, Carl. Sartorius îi face semn lui Kane să nu scoată niciun cuvânt, în vreme ce Carl mătură camera cu un mic obiect de mărimea unei periuţe de dinţi.

—Curat, anunţă tânărul.

Este ciolănos şi urât, dar are o anumită graţie în mişcări, mai ales atunci când îşi foloseşte mâinile.

—Slavă Domnului! spune Sartorius. Şi tu, frate, fii binecuvântat. Cum putem să te ajutăm să împlineşti lucrarea lui Hristos?

—Tu eşti cel de pe Arjuna? întreabă Carl.

—Taci, băiete, intervine Sartorius. Asta-i o chestiune gravă, adaugă şi se întoarce spre Kane. E un flăcău de ispravă. Doar că... pentru comunitatea noastră a însemnat foarte mult ce s-a întâmplat pe Arjuna.

Kane ignoră întrebarea tânărului.

—Vreau să ştiu cum sunt îmbrăcaţi membrii echipei care asigură securitatea prim-ministrului. În amănunt. Şi mai am nevoie de un plan al sălii. Mă interesează, mai ales, amplasarea conductelor de apă şi a tuburilor de aer condiţionat.

Bărbatul mai în vârstă se încruntă.

—Vor verifica pe toată lumea, nu-i aşa?

—Desigur. Poţi să faci rost, fără să atragi atenţia, de informaţiile cerute?

—Fireşte, confirmă Sartorius. Carl se va ocupa de asta imediat. E un meseriaş. Nu-i aşa, băiete? Să ştii că nu suntem retardaţi, continuă acesta întorcându-se spre Kane. Necredincioşii spun tot timpul că am fi reduşi mintal, dar Carl, aici de faţă, a fost printre cei mai buni din clasa lui la matematică. Diferenţa este că noi l-am păstrat pe Iisus în inimile noastre, în vreme ce restul lumii L-a abandonat.

—Slăvit fie Iisus! completează Carl, lucrând deja la terminalul de pe unul din pereţii casei conspirative.

Imaginile aleargă atât de iute pe ecran, încât până şi vederea îmbunătăţită a lui Kane abia de le poate urmări.

—Da, *slavă* Lui, aprobă Kane dând din cap, ca şi cum conversaţia lor de până atunci fusese o lungă şi pe alocuri aprinsă dezbatere despre cum e cel mai bine să i te adresezi lui Iisus.

Începe să simtă iarăşi dureri în încheieturi, lucru care înseamnă, de obicei, că are din nou nevoie de proteine. Se îndreaptă spre bucătărie să-şi pregătească încă o mixtură nutritivă.

—Vă pot trata cu ceva? îi întreabă el pe cei doi.

—Nu, mulţumim, i se răspunde. Suntem fericiţi să putem împlini lucrarea Domnului.

Fac prea mult zgomot, consideră Kane. Nu că majoritatea oamenilor i-ar auzi, dar Kane nu face parte din „majoritatea oamenilor”.

Eu sunt sabia Domnului, îşi spune tăcut. Abia îşi aude gândurile printre murmurele izvorâte din sămânţa de pe Arhimede, care, deşi este dată pe încet, revarsă în continuare informaţii meteo, ştiri, citate din filosofie şi multe alte fleacuri, ca un nebun la un colţ de stradă. Sub locul în care Kane stă ascuns,

trei membri ai echipei de securitate comunică între ei prin semne din mână, în vreme ce investighează locul pe unde a pătruns elîn clădire. Urmele lăsate deliberat sugerează încercarea eşuată a cuiva care a dorit să pătrundă în sală prin conducta de aer.

Gărzile par să ajungă la concluzia dorită: după o sarabandă de semnale din mână şi după ce primesc confirmarea de la celelalte echipe că totul este în ordine, cei trei pornesc înapoi, călare pe conducta înclinată. Curgerea aerului face ca mişcările lor să fie nesigure. Lanternele fixate pe cap proiectează spoturi luminoase aleatorii pe pereţi. Kane aşteaptă tăcut, agăţat ca un păianjen, în umbra tavanului înalt, acolo unde conducta masivă de aer face un cot în jurul unuia dintre stâlpii de susţinere ai clădirii. Aşteaptă până când cei trei trec pe sub el apoi, neauzit, sare pe conductă, în spatele lor. Cu o lovitură sfărâmă laringele ultimului dintre ei şi, cu corpul inert pe umeri, se caţără înapoi pe ziduri, până la un hamac din pânză, pregătit din vreme. În câteva secunde despoaie cadavrul de haine, rugându-se ca lipsa gardianului să nu fi fost remarcată de ceilalţi doi. Se îmbracă rapid în costumul celui ucis şi îşi dă drumul spre sol chiar în momentul în care al doilea gardian îşi dă seama că în spatele lui nu mai este nimeni. Kane observă prin apărătoarea transparentă a căştii cum buzele acestuia se mişcă. Ştie că gardianul încearcă să comunice cu el prin intermediul sămânţei. Impostura sa va fi dată în vileag. Oare se poate preface că sistemul propriu de comunicaţii nu îi funcţionează? Ar ţine, dacă gărzile ar fi lipsite de experienţă. Dar, cum ei lucrează pentru prim-ministru, lucrurile stau altminteri. Kane are doar o secundă până când toţi ceilalţi din clădire vor fi avertizaţi.

Păşeşte înainte, făcând tot felul de semne fără sens cu mâna. Gardianul îl priveşte cu ochii larg deschişi: nu

recunoaşte nici semnele lui Kane şi nici chipul străin din spatele apărătorii de la cască. Kane izbeşte gâtul bărbatului cu ambele mâini exact în momentul în care acesta încearcă să-şi scoată arma. Apoi faceun salt spre ultimul gardian, chiar în clipa în care se întoarce spre el.

Ultimul gardian se dovedeşte a fi o femeie. Şi încă foarte rapidă. În momentul în care Kane o ucide, ea scosese deja arma din teaca de la şold.

Ştie că are la dispoziţie doar câteva clipe: gărzile sunt verificate periodic prin radio de către liderul lor. Ţâşneşte spre puţul lateral care ar trebui să-l ducă în zona de deasupra tavanului holului principal.

Femei lider. Femei soldat. Femei dansând goale în public. Există vreun lucru pe care nu l-ar face cei de pe Arhimede ca să le pervertească pe fiicele Evei sau ca să le împingă pe toate la desfrâu, precum au făcut babilonienii cu femeile lor?

Zona de deasupra tavanului este înţesată de tehnicieni şi de gărzi înarmate până în dinţi. Sunt pe puţin zece oameni înarmaţi. Cei mai mulţi sunt lunetişti, supraveghind mulţimea de dedesubt prin lunetele instalate pe armele lor. Ceea ce reprezintă un noroc pentru Kane. Unii dintre puşcaşi ar putea nici să nu-l vadă în vreme ce el coboară.

Doi dintre oamenii înarmaţi se întorc spre el, cerându-i să se identifice. Kane îşi ridică braţele şi se apropie de ei, clătinând din cap şi arătând spre cască. Apoi face un salt înainte, rugându-se ca gardienii să nu priceapă cât de repede se poate mişca. Străbate cei douăzeci de metri care îl despart de gărzi într-o secundă. Pentru a-i zăpăci şi mai mult, nu îi atacă, ci pur şi simplu plonjează printre ei. Ajunge la margine şi se aruncă în gol, răsucindu-se în aer, astfel încât să reducă riscul de a fi lovit de vreun glonţ. Cu toate

astea, simte cum un proiectil de mare viteză îl loveşte într-un picior. Din fericire, glonţul este mult încetinit de costumul de gardian pe care îl poartă şi, mai ales, de carnea sa întărită.

Aterizează atât de tare, încât casca îi sare de pe cap. Din mulţime se ridică primele strigăte de surpriză, dar Kane abia dacă le aude. Şocul căderii este preluat de cartilajele modificate ale gleznelor, genunchilor şi mâinilor. E dureros, dar suportabil. Inima îi bate atât de rapid, încât pare că zumzăie. Trăieşte atât de accelerat, încât sunetele scoase de mulţime par complet inumane: geamătul profund al unui gheţar care se dislocă sau frecarea a două plăci tectonice în adâncul unui munte. Alte două gloanţe muşcă din podea lângă el, aşchii de beton şi fragmente de mochetă se rotesc încet în aer şi plutesc precum cenuşa. Femeia de la tribună se întoarce lent spre el, ca şi cum s-ar mişca prin melasă. Este ea, Keeta Januari, Târfa Babilonului. În vreme ce se îndreaptă spre ea, poate vedea cum i se mişcă fiecare muşchi de pe faţă – sprâncenele arcuite în sus, fruntea încreţindu-se, surpriză... dar deloc teamă.

Cum este posibil?

Kane sare spre ea, curbându-şi degetele de la mâini ca într-un cleşte menit s-o ucidă. Mai are o fracţiune de secundă până să ajungă la ea, în vreme ce gloanţe lovesc de sus şi din lateral. Timpul este suspendat, desprins de istoria evenimentelor. Mâna lui Dumnezeu. El *este* mâna lui Dumnezeu şi aşa trebuie să fie în prezenţa lui Dumnezeu. Un nesfârşit şi strălucitor ACUM...

Apoi, durerea explodează în el, îi aprinde nervii şi totul devine brusc şi irevocabil negru.

Lamentation Kane se trezeşte într-o cameră albă, cu lumina izvorând de pretutindeni. Bineînţeles, este supravegheat. În curând va fi supus torturii.

Preaiubiţilor, nu vă miraţi de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat care a dat peste voi... Acestea au fost sfintele cuvinte pe care Duhul i le-a murmurat când zăcea grav rănit într-un spital, după ce îlcapturase pe ultimul infiltrat printre Soldaţii Divini. Inamicul lui fusese aidoma lui, un om îmbunătăţit, un soldat mai mare şi mai puternic decât el şi care aproape îl omorâse înainte să reuşească să-i străpungă cu degetul un ochi şi apoi creierul.

În timpul recuperării, Duhul îi repetase aceste cuvinte: *Dimpotrivă, bucuraţi-vă, întrucât aveţi parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucuraţi şi să vă înveseliţi şi la arătarea slavei Lui... la arătarea slavei Lui...*

Spre groaza sa, nu-şi mai aducea aminte versetul următor din cartea lui Petru.

Nu-şi putea alunga gândul de la tânăra femeie martiră, care îşi dăduse viaţa pentru ca el să eşueze într-un mod absolut. O va revedea, în curând. Va fi în stare s-o privească în ochi? Există ruşine în Rai?

Voi fi tare, îi promite Kane imaginii ei. Indiferent ce îmi vor face.

Unul dintre pereţii celulei devine transparent. Încăperea de dincolo de perete este plină de oameni, mulţi dintre ei în uniforme militare sau în halate medicale. Doar două persoane sunt în civil: un bărbat palid şi... ea. Keeta Januari.

—Dacă vrei să te izbeşti de sticla peretelui, trebuie să ştii că este foarte groasă şi foarte rezistentă.

Vocea femeii pare a veni de peste tot.

Nu-i răspunde, doar o priveşte fix. Nu se va comporta ca un animal, chinuindu-se să scape în

vreme ce ei vor râde de el. Aceşti oameni sunt aceia care cred că sunt înrudiţi cu animalele. Cu animalele! Kane ştie că Domnul Dumnezeu a dăruit poporului său stăpânirea.

—Asupra tuturor animalelor şi zburătoarelor Pământului, zice cu glas tare.

—Aşadar, acesta este Îngerul Morţii, spune Januari.

—Nu este numele meu.

—Ştim cum te numeşti, Kane. Te urmărim încă de când ai sosit pe Arhimede.

Cu siguranţă este o minciună. Nu l-ar fi lăsat să se apropie atât de mult de prim-ministru.

—Mă aşteptam ca un înger să arate mai... angelic, spune ea îngustându-şi ochii.

—După cum ai aflat, nu sunt un înger.

—A, dacă nu eşti înger, trebuie să fii unul dintre arhanghelii iertării. Ce trist! vorbeşte mai departe, observându-i expresia nedumerită. Am uitat că Shakespeare a fost interzis de mulahii voştri. „Îngeri şi arhangheli ai iertării, apăraţi-ne”... Din „Macbeth”. Un vers care precedă o crimă.

—Creştinii nu au mulahi, replică el nepăsător.

Nu îi pasă de restul cuvintelor fără noimă rostite de femeie.

—Mulahii sunt ai fraţilor noştri după Carte.

—Am crezut că ai putea fi mai deştept decât cei de teapa ta, Kane, dar tu repeţi ca papagalul aceleaşi prostii fără noimă. Ai habar că doar cu câteva generaţii în urmă, cei cărora le spui „fraţii” tăi au detonat o bombă termonucleară, încercând să-ţi ucidă bunicii şi pe restul creştinilor şi ai „fraţilor” sionişti?

—În zilele de demult, înainte de Legământ, era multă confuzie.

Toată lumea ştia povestea. Credea ea că îl poate face de ruşine cu istorii vechi şi cu citate antice şi cu

dramaturgi din vremurile păcătoase ale Pământului? Dacă era pe-aşa, amândoi îşi subestimaseră adversarii.

Desigur, pe moment ea avea un oarecare avantaj.

—Aşadar, nu eşti un înger, ci un arhanghel. Numai că tu nu te rogi pentru a fi apărat de moarte, ci pentru a fi în stare să aduci moartea.

—Împlinesc voia Domnului.

—Rahat, ca să folosesc un respectabil termen de demult. Eşti un multiplu ucigaş, Kane. Ai încercat să mă omori şi pe mine.

Januari nu-l privea, însă, ca pe un inamic. Dar nici amabilitate nu avea în privire. Îl privea ca pe o insectă otrăvitoare, închisă într-un borcan – un lucru care trebuie tratat cu grijă, dar care merită studiat.

—Ce să facem cu tine?

—Omoară-mă. Dacă ai un pic din omenia pe care pretinzi că o ai, ai să mă eliberezi şi ai să mă trimiţi la Ceruri. Ştiu însă că ai să mă torturezi.

—De ce să facem aşa ceva? întreabă ea ridicând o sprânceană.

—Ca să afli informaţii. Naţiunile noastre sunt în război, chiar dacă politicienii nu recunosc deschis. Ştii asta, femeie. La fel de bine o ştiu şi eu. Toţi din camera în care te afli ştiu.

Keeta Januari surâde:

—Nu vei primi niciun argument, din partea mea sau a oricui din această cameră, cu privire la relaţiile dintre sistemele Arhimede şi Legământ. De ce te-am tortura pentru informaţii pe care deja le avem? Nu suntem barbari. Nu suntem primitivi – aşa cum sunt alţii. Nu ne forţăm cetăţenii să adore străvechi mituri sălbatice...

—Îi forţaţi să tacă! Îi oprimaţi pe cei care ar dori să-şi adore Dumnezeul părinţilor lor. Persecutaţi Popoarele Cărţii pe oriunde le găsiţi.

—Ne-am ţinut planeta departe de mania războaielor religioase şi departe de extremism. Nu am intervenit niciodată în alegerile făcute de Legământ.

—Aţi încercat să ne împiedicaţi să convertim pe alţii.

Prim-ministrul îşi scuturǎ capul.

—Să convertiţi pe alţii? Adică să deturnaţi întreaga cultură. Să răpiţi dreptul coloniilor să se elibereze de străvechile stafii tribale de pe Pământ. Noi suntem cei care i-au lăsat pepredecesorii voştri să se închine în orice fel şi-au dorit – am luptat să le apărăm libertatea religioasă şi am fost răsplătiţi de aceştia prin impunerea credinţelor lor sub ameninţarea armelor.

Râsul ei este şfichiuitor.

—„Toleranţa creştină” două cuvinte care, indiferent de câte ori au fost alăturate, nu s-au potrivit unul cu altul. Cunoaştem cum sunt şi fraţii voştri islamişti sau sionişti. Dacă aţi reuşi să distrugeţi alianţa Arhimedană şi pe toţi cei care nu cred, vă veţi trezi apoi luptând unii împotriva altora. Nebunia nu se va sfârşi decât atunci când ultimul psihopat se va căţăra de unul singur pe un deal de cenuşă, zbierând rugi către dumnezeul lui.

Kane tace. Simte mânia cum clocoteşte în el. Îşi inundă sângele cu substanţe calmante. Disputa îl dezorientează. Keena este o femeie care ar trebui să ofere alinare, în schimb, gura ei scoate doar minciuni – crude şi periculoase minciuni. Asta se întâmplă atunci când ordinea firească a lumii este întoarsă pe dos.

—Eşti diavolul. Cu tine n-am să mai vorbesc. Fă ce ai de gând să faci.

—Uite încă un fragment din Shakespeare, îi răspunde ea. Dacă stăpânii tăi nu l-ar fi interzis, mi l-ai fi putut cita. *Iar omul nostru, în oarba lui mândrie, înveşmântat cu o searbădă putere,* – frumos spus, nu-i aşa? – *se lasă pradă în josnica-i trufie imboldului ce seamănă durere, ca o maimuţă plină de mânie, el*

joacă o sinistră comedie, pe îngeri chiar făcându-i să bocească, dac-ar avea fiinţă omenească[0].

Keena îşi împreunează mâinile într-un gest care sugerează într-un mod stânjenitor o rugăciune. Nu-şi poate întoarce faţa de la privirea ei.

—Aşadar – ce *avem* de gând să facem cu tine? Desigur, te-am putea executa liniştiţi. Inventăm ceva – a murit din cauza rănilor căpătate în timpul arestării – şi nimeni nu s-ar agita pe tema asta.

Bărbatul din spatele ei îşi drege glasul.

—Doamnă prim-ministru, respectuos vă sugerez să purtăm această discuţie în altă parte. Medicii aşteaptă să-l consulte pe prizonier...

—Taci, Healy.

Keena se întoarce din nou spre Kane, privindu-l cu ochii ei tăioşi ca un scalpel. E mai mare decât sora martiră cu mai bine de douăzeci de ani. În ciuda tentei întunecate a pielii, este însă mai palidă decât ea. Dar, cumva, preţ de o clipă năucitoare, Keena şi Nefisa se contopesc într-o singură imagine.

Doamne, de ce îmi îngădui să devin confuz, să nu deosebesc ucigaşul de martir?

—Kane virgulă Lamentation, rosteşte ea. Ce mai nume! Îl porţi pentru că inamicii tăi se tânguie sau pentru că tu plângi, lipsit de ajutor, în faţa puterii Dumnezeului tău? Nu te obosi să-mi răspunzi, adaugă ea ridicându-şi mâna. Prin unele locuri de pe Legământ eşti un erou, ştii tu – un soi de supererou. Erai conştient de asta? Sau ai călătorit prea mult?

Încearcă din răsputeri s-o ignore. Ştie că va fi minţit, manipulat, ştie că tortura psihologică la care va fi supus va fi mult mai subtilă şi mult mai importantă decât tortura fizică. Singurul lucru pe care nu îl pricepe este: de ce ea – de ce prim-ministrul în persoană? Cu

---

0W. Shakespeare, *Măsură pentru măsură,* traducere şi adaptare de Dan A. Lăzărescu (n. tr.).

siguranţă că el nu este un personaj atât de important. Faptul că ea stă acum în faţa lui, în loc să stea în faţa lui Dumnezeu este, la urma urmei, demonstraţia cea mai limpede că el este un eşec.

Ca un răspuns la gândurile lui, o voce îi murmură în cap: *Îngerul Morţii de pe Arjuna, capturat în timpul unei tentativede atentat la adresa prim-ministrului.* O altă voce întreabă: *Te-ai mirosit de curând? Chiar şi un membru al Parlamentului îşi poate pierde prospeţimea – e suficient să întrebi pe unul din ei.* Nici aici, în inima fiarei, vocile din capul său nu tac.

—Trebuie să te studiem, spune, în cele din urmă, Keena. Nu am mai capturat până acum un agent din categoria gardienilor – niciun agent dintre cei noi, aşa cum eşti tu. Nu am ştiut dacă este posibil să capturăm aşa ceva –, modificatorul de câmp este o descoperire recentă.

Surâde din nou, un surâs scurt şi îngheţat, precum zăpezile de pe vârful munţilor.

—N-ar fi însemnat nimic, dacă reuşeai să mă omori. Sunt cel puţin zece oameni în partidul meu capabili să-mi ia locul şi să apere sistemul împotriva unora ca tine şi ca stăpânii tăi. Am fost o momeală bună – ai căzut în cursă. Acum intenţionăm să aflăm ce anume te face o unealtă atât de ameninţătoare, îngeraş al morţii.

Trăsese nădejde că acum, după ce toată şarada s-a sfârşit, să-i oprească sămânţa din cap. Dar ei au lăsat-o la locul ei. Doar că i-au blocat controlul, astfel încât el nu mai are nicio putere asupra ei. Glasuri de copii îi cântă în cap despre cât de bine este să începi o nouă zi cu un mic dejun sănătos. El rânjeşte. Coruri nebune urlă şi cântă permanent. Sămânţa păgână îi oferă imagini pe care nu doreşte să le vadă, îi oferă informaţii care nu-l interesează şi tot timpul, tot timpul, neagă existenţa lui Dumnezeu.

Cei de pe Arhimede pretind că nu au pedeapsa cu moartea. Oare asta să fie în loc? Să împingă deţinutul la sinucidere?

Dacă e pe aşa, nu le va face jocul. Are destul resurse interne pe care ei nu le pot anihila fără să-i ucidă. Fusese pregătit să reziste torturilor de tot felul – de ce nu ar rezista şi la aceastătortură? Topeşte valurile de disperare care l-au inundat în clipa în care lumina din celulă s-a stins şi el a rămas singur cu bolboroseala cretină a acestei planete idioate.

Nu, Kane nu le va face jocul, nu se va sinucide. Şi asta îi dă o idee...

Dacă ar fi făcut-o în celula lui, ar fi putut deveni suspicioşi. Inima i se opreşte în timpul unei investigaţii prin care se dorea descifrarea modului în care acţionează nanobioţii din sistemul său nervos. Lucru acesta i-a luat prin surprindere.

—Trebuie să fie o autoprotecţie, strigă unul dintre medici.

Kane îl aude, cumva de la mare distanţă – deja sistemele sale vitale se opresc rând pe rând.

—Un fel de autodistrugere.

—Poate e doar o criză cardiacă, spune un alt medic, dar vocea lui e doar o şoaptă.

Kane cade printr-un tunel întunecat. Crede că aude glasul Duhului chemându-l...

El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.

Inima îi porneşte după douăzeci de minute. Medicii, fără să aibă ştiinţă de sofisticatul său control autonom, se străduiesc să-l aducă la viaţă cu defibrilatorul. Kane se aşteptase să zacă ceva mai mult, iar ei să-l declare mort. Însă ceea ce se petrece acum este mai mult decât sperase: tot ce are de făcut este să se

rostogolească de pe masă, gol şi plin de tuburi şi de cabluri şi să ucidă gărzile surprinse înainte ca ele să pună mâna pe arme. Trebuie, de asemenea, să frângă gâtul medicului care încercase să-l reanimeze şi care acum făcuse greşeala să-l atace. Chiar şi după ce iese din cameră, lăsând în urmă personalulmedical înspăimântat, şi părăseşte aripa de chirurgie, tot în închisoare se află.

Te-ai plictisit de acelaşi aer stătut? Holyoake Harbor, micul sat de sub cupolă – ne preparăm singuri aerul şi este garantat proaspăt!

Corpul se străduieşte să vindece cât se poate de repede stricăciunile pricinuite de intervenţiile chirurgicale, dar este ameţit şi înfometat, iar consumul de energie este uriaş. Dumnezeu i-a oferit o nouă şansă, aşadar, nu trebuie să dea greş. Dar, dacă nu-şi va potoli foamea, *chiar* va da greş.

Sare de pe o conductă de aer într-un coridor şi ucide două gărzi înarmate. Smulge uniforma de pe unul dintre soldaţi. Începe să-i smulgă carnea de pe oase şi o duce la gură. Sângele victimei este sărat şi fierbinte. Stomacul său are un spasm – vechiul şi cumplitul păcat – dar se forţează să mestece şi să înghită. Nu are de ales.

Dependenţa este o problemă? Nu mai este cazul cu transfuzia de NeoSânge! Vă prezentăm, de asemenea, şi cele mai bune organe artificiale...

Îşi dă seama, din mesajele pe care le aude din căştile celor doi soldaţi, că gardienii sunt în alertă şi încep să se răspândească în căutarea lui. Par să aibă idee unde se află. După ce-şi termină îngrozitoarea masă, îngrămădeşte resturile într-un dulap şi, lăsând dâre roşii în urma sa, îşi croieşte drum spre centrul de comandă al securităţii. E convins că arată ca un demon ieşit din străfundurile iadului.

Gărzile fac greşeala să-şi imagineze că armele şi numărul lor le sunt aliaţi. Kane încasează câteva gloanţe. Soldaţii nu dispun de acel modificator de câmp care reuşise să-l scoată din luptă. Se mişcă printre inamicii săi precum un vârtej, împărţind lovituri nimicitoare. Capul unuia dintre soldaţi se rupe pur şi simplu de gât şi se prăbuşeşte pe podea.

Odată ajuns în sala de comunicaţii, deschide cât mai multe celule şi porneşte alarmele de incendiu. Sunetul lor seamănă cu vaierele celor damnaţi în infern. Aşteaptă ca haosul să atingă paroxismul. Se îmbracă într-o uniformă de gardian şi se îndreaptă spre zona de instrucţie. Traversează în grabă curtea, plină de confuzie şi de urlete, apoi escaladează un gard de sârmă ghimpată, încă unul şi încă unul. Câteva gloanţe pătrund prin carnea dură, arzându-l ca nişte nituri încinse. Raza unui laser muşcă din ultimul gard cu un şuier, dar Kane a ajuns deja pe partea cealaltă.

De obicei, poate alerga cu optzeci de kilometri pe oră, dar acum, plin de adrenalină, poate sprinta cu peste o sută douăzeci de kilometri pe oră. Singura problemă este că se află în spaţiu deschis, neamenajat şi trebuie să fie atent la obstacole – la o asemenea viteză, chiar şi el poate suferi răni serioase. În plus, este atât de epuizat, în ciuda cărnii pe care o mâncase, încât puncte întunecate îi joacă în faţa ochilor. Nu va putea păstra acest ritm multă vreme.

Iată câteva cuvinte ale unui om de stat din vechime, demne de luat în seamă: *Poţi să faci ce ai de făcut şi, uneori, poţi s-o faci mai bine decât crezi.*

Copii, toţi părinţii pot comite greşeli. Ce ne puteţi spune despre părinţii voştri? Raportaţi accesoriile religioase sau comportamentul excesiv de superstiţios la Consiliul Libertăţii local... Temperatura corpului tău este mult peste normal. Nivelurile tale de stres sunt

mult peste normal. Se recomandă să consulţi de îndată un medic.

Da, se gândeşte Kane. Cred că am să consult unul...

Cam la opt kilometri de închisoare, descoperă o casă ai cărei stăpâni sunt plecaţi şi îi forţează intrarea. Mănâncă tot ce găseşte, inclusiv câteva kilograme de carne congelată, ceea ce îl ajută să compenseze un pic căldura intensă pe care o degajă. Începesă cotrobăie prin dormitoarele de la etaj, găseşte nişte haine curate, se curăţă de urmele de sânge, se îmbracă şi pleacă mai departe.

La câţiva kilometri distanţă, descoperă o altă casă în care să se ascundă peste noapte. Locatarii sunt acasă – aceştia chiar ascultă ştirile care anunţă evadarea lui, relatări grosiere şi inexacte, ce redau dintr-o suflare detalii despre canibalismul său şi îi precizează îngrozitorul supranume. Zace ghemuit, ca o mumie egipteană, ascuns într-un cufăr la mansardă, aproape în comă. Dimineaţa, după plecarea locatarilor, Kane îşi remodelează fizionomia şi îşi schimbă culoarea părului. Apoi, părăseşte casa. Sămânţa păgână continuă să-i ciripească în cap. La fiecare cinci minute îl avertizează să fie vigilent şi să se ferească de sine, să nu se apropie de el însuşi pentru că este, fără îndoială, extrem de periculos.

—N-am ştiut nimic despre asta, zice Sartorius, privind îngrijorat în lungul străzii, căutând să se asigure că nu sunt urmăriţi. Ca şi cum Kane nu s-ar fi asigurat deja, cu mult mai bine şi cu mult înainte ca ei doi să vină la întâlnire.

—Ce pot să spun? N-am avut nicio idee despre modificatorul de câmp. Doar ţi-am fi zis despre el, dacă am fi ştiut.

—Am nevoie de un medic – dar să fie cineva pentru care aţi garanta cu viaţa.

—Acum eşti denumit Creştinul Canibal, intervine Carl cu un glas plin de teamă.

—Asta-i o porcărie.

Nu se simte ruşinat de ce făcuse, pentru că împlinise voia Domnului. Dar nici nu doreşte să-şi amintească.

—Ţi se mai zice şi Îngerul Morţii, încă le mai place porecla. Oricum, tare te bagă în seamă.

Medicul este o femeie în vârstă. Locuieşte într-o cabană, la marginea unui parc părăginit. Respiraţia îi duhneşte a alcool şi mâinile îi tremură. Ochii, deşi injectaţi, îi sunt vioi şi inteligenţi.

—Nu mă plictisiţi cu poveştile voastre şi nici eu nu am să vă plictisesc cu ale mele, spune femeia atunci când Carl încearcă să-i explice de ce au trezit-o.

O clipă mai târziu face ochii mari:

—Stai aşa! Deja ştiu cine sunteţi. Tu eşti îngerul ăla de care vorbeşte toată lumea.

—Unii îi spun Creştinul Canibal, completează Carl.

—Eşti credincioasă? întreabă Kane.

—Sunt prea plină de păcate ca să mai fiu altceva. Cine altul m-ar mai ierta, în afară de Iisus?

Îl întinde pe Kane pe un cearşaf, pe masa din bucătărie. Acesta dă deoparte inhalatorul de anestezic. Şi sticla cu băutură.

—Nu vor avea efect asupra mea nici anestezicul şi nici alcoolul decât dacă permit asta. Numai că nu-mi permit, trebuie să stau treaz. Acum te rog să scoţi chestia aia păgână din capul meu. Ai cumva un Duh pe care să-l pui în loc?

—Îmi cer scuze, ce să am?

Femeia se îndreaptă de spate, cu bisturiul sângerând de la incizia pe care tocmai o făcuse.

—Nu ştiu cum se numeşte aici... sămânţa mea, o sămânţă de pe Legământ. Ca să aud din nou vocea Duhului...

În semn de protest că urma să fie extrasă, sămânţa de pe Arhimede îi umple craniul cu o ploaie de interferenţe.

E semn rău, se gândeşte Kane. Trebuie să-şi suprasolicite sistemele interne. După ce totul se va termina, va avea nevoie de câteva zile de odihnă înainte de a întreprinde ceva.

—Scuză-mă, se adresează femeii. Nu te-am auzit. Ce ai zis?

—Am spus că trebuie să văd ce am. Unul din oamenii voştri a murit chiar pe această masă acum nişte ani, în ciuda eforturilor mele. Cred că i-am păstrat sămânţa.

Dă din mână ca şi cum asemenea lucruri i se întâmplă zilnic.

—Cine să mai ştie... Am s-o caut.

Nu are mari speranţe. Chiar dacă femeia ar avea aşa ceva, care ar fi şansele ca sămânţa să fie în bună stare? Şi, chiar dacă ar fi în bună stare, ar putea funcţiona aici, pe Arhimede? Pe celelalte colonii există staţii de amplificare, aşa cum este, spre exemplu, pe Arjuna, unde Cuvântului îi este permis să concureze neîngrădit cu minciunile celor fără Dumnezeu.

Interferenţele din capul lui se transformă într-un glas plăcut şi calm, care îl anunţă că: *...Nimeni altul decât Aristotel a spus că „ Oamenii îşi creează zeii după chipul şi asemănarea lor, nu numai în ceea ce priveşte forma, dar şi în ceea ce priveşte modul lor de viaţă”.*

Kane se străduieşte să deschidă ochii. Camera pare înceţoşată, femeia arată ca o umbră vagă, aplecându-se peste el. Ceva ascuţit îi sondează gâtul.

—Uite-o aici, spune femeia. Va durea un pic când am s-o scot. Cum te cheamă? Care este numele tău adevărat?

—Lamentation.

—Aha.

Nu zâmbeşte, cel puţin el nu crede că ea zâmbeşte – îi este greu să-i descifreze trăsăturile, dar îi pare amuzată.

—*„Plânge amarnic noaptea şi-i curg lacrimi pe obraji. Niciunul din toţi cei ce o iubeau n-o mângâie; toţi prietenii ei au părăsit-o şi i s-au făcut vrăjmaşi”,* spune ea. E vorba de cetatea Ierusalimului. Cea originală, adaugă.

—Cartea Plângerilor, şopteşte el.

Durerea este atât de intensă, încât abia se abţine să nu se agaţe de mâinile care ţin insuportabilul instrument. Într-un momentcum este acesta, când trebuie să se stăpânească, poate să-şi simtă cel mai bine tăria. Simte că, dacă ar fi să-şi piardă controlul şi şi-ar elibera nestingherit puterea, ar putea străluci precum focul stelelor de pe bolta cerească. Simte că ar putea distruge o lume întreagă.

—Hei, aude un glas de dincolo de lumina care îl înconjoară, aşa cum zace întins pe masa din bucătărie.

E vocea lui Carl.

—Se întâmplă ceva.

—Ce tot spui acolo? întreabă Sartorius.

O clipă mai târziu, fereastra explodează într-o cascadă de cioburi şi camera se umple de fum.

Nu este fum, ci gaz. Kane sare de pe masă, izbind-o pe femeie, fără intenţie, de zidul opus. Îşi umple plămânii cu aer şi îşi blochează laringele. Astfel, poate sta fără să respire aproape un sfert de oră. Totuşi, dacă este vorba de un gaz paralizant cu acţiune cutanată, nu prea are cum să se opună o suprafaţă prea mare de piele îi este expusă.

O vede pe doctoriţă, printre vălătucii de gaz, cum se chinuie să se ridice în picioare, cu gura larg deschisă.Carl şi Sartorius îşi ţin respiraţia şi încearcă să baricadeze uşa cu câteva piese de mobilier. În

mâna lui Sartorius apare un pistol. De ce este atât de liniște afară? Ce pun la cale atacatorii?

Răspunsul vine odată cu un urlet gâlgâit. Se aud focurile unor arme de calibru mic şi imediat pereţii bucătăriei se umplu de găuri. Femeia îşi zvârle braţele în lături, scuturându-se într-un dans teribil, ca şi cum o maşină invizibilă de cusut i-ar broda carnea. Când, în cele din urmă, se prăbuşeşte la podea, trupul ei este deja rupt în bucăţi.

Tânărul Carl zace şi el nemişcat, cu creierii risipiți într-o baltă de sânge. Sartorius încă este în picioare, dar pe hainele sale apar o mulţime de pete roşii, care cresc cu repeziciune.

Kane este întins pe podea. Posibilitatea ca totul să se termine cu un eşec este aproape sigură. Cu toate acestea, face un salt spre tavan şi îşi înfige degetele în el suficient de adânc cât să-şi poată croi drum cu mâna cealaltă, în spatele panourilor tavanului. Reuşeşte să se ascundă dincolo de tavan, până când primii soldaţi dau năvală în bucătărie. Cum de l-au localizat atât de repede? Şi, mai ales, ce anume aduseseră cu ei să folosească împotriva lui?

Cea mai bună armă a sa este viteza. Se caţără prin interiorul hornului. Ca să poată avansa, este necesar să-l lărgească. Sfărâmăturile care cad atrag după ele o rafală de împuşcături. Ajunge pe acoperiş, însoţit de pocnetele armelor celor de jos. Este atins în braţ şi în spate de gloanţele care vin dinspre parcare, acolo unde o mulţime de soldaţi aşteaptă un semnal de la cei din interior pentru a lua cu asalt cabana. Undele de şoc generate de cele două gloanţe se răspândesc prin trupul lui, pielea le tremură, la fel ca pielea unui câine ud care se scutură de apă. Aşa cum bănuia, aduseseră cu ei dispozitivul de distorsiune. Numai că, de data asta era pregătit. Îşi saturează neuronii cu calciu pentru a atenua unda de şoc electromagnetică. Deşi

activitatea creierului său este blocată pentru o clipă şi se prăbuşeşte pe acoperiş ca un sac, nu este rănit deloc. În câteva secunde este în picioare, iar arma lor cea mai bună este descărcată. Soldaţii au doar câteva momente la dispoziţie ca să tragă într-o siluetă întunecată, care aleargă cu o viteză incredibilă pe acoperiş. Apoi, Lamentation Kane sare de pe casă, iar traiectoria saltului îi este desenată de gloanţele trasoare. Sprintează spre soldaţii din faţa lui, sare peste ei şi peste capota unei dube de intervenţie, înainte ca ei să-şi poată schimba poziţia de tragere.

Nu se poate deplasa cu viteză maximă – nu s-a odihnit destul şi nici nu s-a hrănit suficient –, dar este suficient de rapidca, până să apuce soldaţii să se mobilizeze, el să se refugieze în sistemul de canalizare al oraşului.

Sămânţa de pe Arhimede, cea care le dezvăluise inamicilor poziţia sa, rămăsese undeva printre ruinele cabanei. Raţionaliştii lui Keeta Januari vor afla destul de multe lucruri cu privire la abilitatea savanţilor de pe Legământ de a imita tehnologia de pe Arhimede. Dar nu vor afla nimic despre Kane. Pentru că, de acum, el este liber.

După aproape o zi, iese din galeriile canalelor într-o staţie de pompare, undeva la marginea unei suburbii a oraşului Hellas. Acum el este un Kane cu totul diferit de cel care a sosit aici. Este un Kane aşa cum nu a mai fost văzut niciodată. Deşi femeia îi eliminase sămânţa de pe Arhimede, nu avusese vreme să-i planteze cealaltă sămânţă. Pentru prima dată, din cât îşi aducea aminte, gândurile îi aparţin în totalitate, iar mintea îi este eliberată de celelalte voci.

Singurătatea e înfiorătoare.

Se îndreaptă spre dealurile de la vest de oraş, ascunzându-se în timpul zilei, mişcându-se cu grijă

noaptea, deoarece multe dintre casele de la ţară au sisteme de securitate sofisticate sau animale care îl pot simţi cu mult înainte să le simtă el. Găseşte, în cele din urmă, o proprietate nelocuită. Ar putea să forţeze intrarea fără nicio problemă, numai că preferă să lase cât mai puţine urme ale trecerii sale – are nevoie de timp pentru a se gândi, pentru a-şi face planuri. Aşa că, ajutându-se de o unghie de la un deget, reuşeşte să descuie o uşă.

Pentru mai multă siguranţă, explorează două nopţi noul adăpost, protejat de întuneric, cu luminile stinse şi cu pupilele atât de dilatate, încât o simplă foaie de hârtie albă pusă în faţa sa i-ar răni ochii. Din câte îşi dă seama, casa aparţine unui om care, pentru o lună, se află într-un voiaj pe coasta răsăriteană acontinentului. Proprietarul plecase de o săptămână, ceea ce îi oferă lui Kane un răgaz suficient pentru a se odihni şi pentru a se gândi la ce are de făcut mai departe.

Primul lucru cu care trebuie să se obişnuiască este tăcerea. Toată viaţa, de pe vremea când era un copil mic şi neînsemnat, îi vorbise Duhul. Acum nu-i mai poate auzi vocea calmă, care îl inspira. De asemenea, murmurul de pe Arhimede dispăruse. Nimeni şi nimic nu-i mai poate împărtăşi gânduri.

A plâns, în prima noapte, aşa cum, în camera târfei, plânsese ca un copil pierdut. Este o fantomă. Nu mai este uman. Şi-a pierdut călăuza interioară. Şi-a ratat misiunea, şi-a dezamăgit Dumnezeul şi propriul popor. A mâncat din carnea semenilor săi degeaba.

Lamentation Kane este singur cu marele său păcat.

După întoarcerea proprietarului, o ia din loc. Ştie că ar putea să-l ucidă şi să mai stea acolo încă multe luni, dar se pare că e vremea ca lucrurile să meargă altfel. De ce altfel, Kane nu poate spune. Nu poate spune cu siguranţă ce intenţionează să facă. Încă îi datorează lui

Dumnezeu moartea prim-ministrului Januari, dar ceva pare să se fi schimbat în el şi nu simte nicio grabă în a se achita de datorie. Tăcerea din capul lui, atât de înspăimântătoare prima dată, a început să pară ceva mai mult. Ceva divin, poate, dar cu siguranţă diferit de tot ceea ce trăise până atunci. Ca şi cum fiecare clipă este dintr-un vis intens.

Nu, este mai mult ca trezirea dintr-un vis. Dar din ce vis a evadat el, oare? Unul bun sau unul rău? Şi ce îl va înlocui?

Chiar şi fără ajutorul Duhului, îşi aminteşte cuvintele lui Hristos: *Vei cunoaşte adevărul şi adevărul te va elibera.* În noua sa tăcere interioară, străvechea promisiune pare a avea multe înţelesuri. Vrea cu adevărat să ştie adevărul? Îl poate îndura, pentru a fi cu adevărat liber?

Înainte de a pleca, fură un echipament de camping al proprietarului. Kane va trăi în sălbăticie, pe crestele dealurilor, atât cât va fi necesar. Se va gândi. Este posibil ca Lamentation Kane să nu mai existe atunci când se va întoarce. Şi nici Îngerul Morţii.

Ce va rămâne? Şi pe cine va sluji o astfel de nouă creatură? Pe îngeri, pe diavol... sau doar pe sine?

Kane va trebui să afle.

AM PLECAT MILITAR

Joe R. Lansdale

Traducere din limba engleză
Marian Truţă

Prolific scriitor texan, Joe R. Lansdale a câştigat distincţiile literare Edgar Award, British Fantasy Award, American Horror Award, American Mystery Award, International Crime Writer's Award şi şapte premii Bram Stoker. Deşi este, probabil, mai cunoscut pentru cărţile horror şi suspans, ca *The Nightrunners, Bubba Ho-Tep, The Bottoms, The God of the Razor* şi *The Drive-In,* Joe R. Lansdale a scris şi popularele serii cu Hap Collins şi Leonard Pine *Savage Season, Mucho Mojo, The Two-Bear Mambo, Bad Chili, Rumble Tumble, Captains Outrageous* –, dar şi romane western, precum *A Fine Dark Line* şi *Blood Dance,* sau romane greu de clasificat în vreun gen anume: *Zeppelins West, Magic Wagon* şi *Flaming London.* Dintre celelalte romane ale lui amintim: *Dead in the West, The Big Blow, Sunset and Sawdust, Act of Love, Freezer Burn, Waltz of Shadows,* şi *The Drive-in 2: Not Just One of Them Sequels.* De asemenea, a contribuit cu romane la serii celebre, ca Batman şi Tarzan. Numeroasele lui nuvele şi povestiri au fost publicate în mai multe culegeri, dintre care amintim: *By Bizarre Hands, Tight Little Stitches in a Dead Man's Back, The Shadows, Kith and Kin, The Long Ones, Stories by Mama Lansdale's Youngest Boy, Bestsellers Guaranteed*, *On the Far Side of the Cadillac Desert with Dead Folks*, *Electric Gumbo, Writer of the Purple Rage, A Fist Full of Stories (and Articles), Steppin'Out, Summer '68, Bumper Crop*, *The Good, the Bad, and the Indifferent, For a Few Stories More, Mad DogSummer and Other Stories, The King and Other Stories* şi *High Cotton: Selected Stories of Joe R. Lansdale.* Ca editor, a coordonat antologiile: *The Best of the West, Retro-Pulp Tales, Razored Saddles*

(împreună cu Pat LoBrutto), *Dark at Heart* (împreună cu soţia sa, Karen Lansdale) şi antologia realizată în memoria lui Robert E. Howard, *Cross Plains Universe* (împreună cu Scott A. Cupp). O antologie dedicată operei lui Lansdale este *Lords of the Razor.* Cele mai recente volume ale lui sunt *Devil Red* şi *All the Earth, Thrown to the Sky,* iar cea mai nouă antologie pe care a editat-o este *The Urban Fantasy Anthology,* cu Peter S. Beagle. Locuieşte împreună cu familia, în Nacogdoches, Texas.

Textul de faţă este povestea amuzantă şi trepidantă a doi bărbaţi care fac lucruri la care Huck şi Tom de-abia dacă visau şi care chiar „pornesc spre Teritoriul Indian” iar acolo au parte de mai multe buclucuri decât pot duce.

Se zice că, dacă te duci în Vest şi te alături armatei de negrotei, eşti plătit cu dolari adevăraţi, americani, câte treizeci de bucăţi pe lună şi eşti şi hrănit şi îmbrăcat de Armată. Părea să fie un plan grozav de bun, având în vedere că eram căutat pentru un linşaj. Nu vă imaginaţi că mă chemaseră să ţin funia sau să îndrug vreo rugăciune. La linşaju' ăla fusesem invitatul de onoare. Aveau de gând să-mi întindă beregata cum suceşti gâtlejul unui pui pentru cina de duminică.

Ce făcusem nu fusese cu intenţie. Mergând io la pădure să tai nişte lemne de foc să câştig ceva parale şi un borcan cu dulceaţă, pe când căscam ochii în lungul drumului, văz o fetişcană albă, care întindea nişte rufe. Şi, cum se apleacă ea, îi zăresc ditamai fundu' cum îi iese dintre ţoalele înşirate pe funie. Dar un flăcău alb, frate-său, mă văzu că trag cu ochiu' şi asta a făcut să crape fierea în el şi să-şi dea ochii peste cap.

Următorul lucru de care îmi aduc aminte e că eram urmărit că am vrut să mă dau la fetişcana aia albă, de parcă aş fi sărit pârleazu' în curte şi mi-aş fi pus mâna pe poponeaţa ei. Dar n-am făcut nimic din toate astea, în afar' de ce era normal, adică am aruncat câteva ocheade spre un fund simpatic care mi-a ieşit în cale.

Acuma, la viaţa mea am omorât oameni şi animale şi m-am iubit cu trei chinezoaice într-o singură noapte şi în acelaşi pat şi una dintre ele avea doar un picior şi ăla era jumate din lemn. Iar odată, cândva, chiar am şi mâncat dintr-un mort, pe când traversam munţii, totuşi, mă grăbesc să adaug şi să spun răspicat că nu-l ştiam prea bine şi sunt al naibii de sigur că nu eram neamuri. Altă dată, pe drumul spre Colorado, am

câştigat un concurs de tir împotriva unor pistolari daţi în mă-sa de celebri ce erau, toţi nişte tipi albi, dar ăştia-s din altă poveste, care n-are nici în clin, nici în mânecă de-a face cu povestea de faţă. Şi vreau să mai adaug că tot ce v-am spus şi vă spun acum este la fel de adevărat precum e asfinţitul.

Să mă iertaţi, dar acuma, că am mai îmbătrânit, încep să spun o poveste şi mă trezesc vorbind despre altceva. Dar să revenim la ce vă istoriseam... Fiind eu invitat la un linşaj, am luat calul tatei şi vechiul revolver cu şase gloanţe, pe care taica îl ţinea dosit, înfăşurat în nişte cârpe unsuroase, sub duşumelele colibei şi am spălat putina de parcă cineva îmi turnase jar în cur.

Am călărit mârţoaga aia bătrână până am istovit-o. A trebuit să fac un popas la un conac micuţ de lângă Nacogdoches şi să şterpelesc un alt cal, nu pentru că eram hoţ de cai, ci pentru că nu aveam chef să fiu prins de poteră şi atârnat de vreo creangă, cu ştremeleagu' tăiat şi vârât în gură. Am mai luat şi un pui. Nu-l mai am, desigur, l-am mâncat undeva pe drum.

În fine, i-am lăsat omului calul meu în schimbul calului odihnit şi al puiului şi i-am mai dat şi-un ceas paradit, atârnat deun stâlp de la balustradă, după care am pornit spre Texasul de Vest. Mi-a luat ceva vreme să ajung acolo, a trebuit să mă opresc de câteva ori şi să fur haleală, am băut apă din pâraie şi am hrănit animalul cu porumb de furat. După câteva zile am socotit că am scăpat de urmăritori şi, în vreme ce călăream aşa, mi-am schimbat numele. Vechiul nume era Wiliford P. Thomas, iar litera P nu venea de la nimic altceva decât de la P. Am ales să mă cheme Nat Wiliford. Mi-am exersat numele tot drumul, îl tot rosteam pentru că nu voiam să sune ca o minciună în gura mea.

Înainte să ajung unde mă duceam, am dat peste un negrotei care tocmai se deşertase într-un tufiş şi era preocupat să-şi şteargă curu’ cu nişte frunze. Dacă aş fi fost vreun desperado, aş fi putut să-l împuşc peste grămada aia de rahat şi să-i iau calul, într-atât de implicat era în ce făcea –de fapt, era atât de absorbit, încât, de pe dealul de pe care veneam, i-am putut zări ochii saşii, şi era ceva distanţă până acolo.

Îmi părea bine că aveam vântul din spate. N-am vrut să-l întrerup, aşa că am stat pe spinarea calului de furat până ce a terminat ştersul cu frunze, după care i-am spus:

—Salutare, băi căcâcea.

S-a uitat în sus, spre deal şi mi-a rânjit, atingând carabina care zăcea lângă el, după care a zis:

—N-ai de gând să mă împuşti, nu-i aşa?

—Nu. Mă gândeam să-ţi fur calul, dar e deşelat de spate şi are o mutră atât de urâtă, că-mi răneşte sentimentele.

—Mda, şi mai e şi chior şi mai are şi o gâlmă pe spinare care se simte şi prin şa. L-am luat când am fugit de pe plantaţie. Nu făcea multe parale atunci, acuma face mult mai puţine.

S-a ridicat în picioare şi şi-a tras nădragii. Am băgat de seamă că era un tip destul de mare, înţolit într-o salopetă care arăta destul de nouă. Pe cap purta o mare pălărie neagră, cu o panăînfiptă în ea. A pornit pe jos spre mine, pe coasta dealului şi mi-a întins mâna cu care se ştersese la cur, dar am refuzat politicos s-o strâng fiindcă mi se păruse că deştele-i erau un pic maro.

În fine, până s-a înserat am găsit un pârâu în care şi-a spălat mâinile cu o bucată de săpun din coburii de la şa, ceea ce m-a făcut să mă simt oleacă mai bine. Am stat acolo şi am băut nişte cafea şi am mâncat nişte biscuiţi de la el. Tot ce am putut eu să ofer a fost ceva

conversaţie, dar şi el avea destulă de oferit înapoi. Îl chema Cullen, dar a continuat să se refere la el ca la Fostul Negrotei de Casă, de parcă asta îi era ca un fel de grad de general. Mi-a îndrugat o poveste lungă despre cum obţinuse el pana aia de la pălărie, deşi, cel mai probabil, fie pana căzuse din cer, fie se târâse până la un cuib, de unde smulsese pana din coada unui şoim.

—Când stăpânu' meu a mers la război împotriva yankeilor, am mers cu el. Am luptat alături de el şi mi-a dat să port o manta castanie şi o pereche de nădragi şi am împuşcat o grămadă din yankeii ăia, mi-a povestit apoi.

—Ţi se scurseseră cumva creierii din tărtăcuţă? Sudiştii ca stăpânu-tău ne ţineau în mizerie.

—Am fost un negrotei de casă şi am crescut cu domnul Gerald şi nu am avut nimic împotrivă să merg la război cu el. Io şi cu el eram prieteni. Şi mulţi dintre ai noştri erau ca mine.

—Cred că v-au scăpat în cap când eraţi mici.

—Stăpânu' ăsta şi stăpânu' cel bătrân erau ca lumea.

—Doar că vă ţineau ca pe sclavi.

—Poate că m-am născut să fiu al cuiva. Ei tot dădeau citate din astea din Biblie.

—Asta trebuia să fi fost părerea ta, flăcău, i-am răspuns. Taica zicea mereu că din cărţulia aia a ieşit mai multă nenorocire decât au adus lanţurile, o femeie cu febră şi un câine turbat, toate la un loc.

—L-am iubit pe Tânărul Stăpân ca pe un frate, adevărat este. A fost împuşcat chiar între ochi de o muschetă şi a căzut mort, mai nemişcat decât un afurisit de buştean. Am îmbibat în sângele lui o bucată de pânză, pe care i-am tăiat-o din cămaşă, şi am trimis cârpa aia pachet acasă, cu o scrisoare în care am povestit ce şi cum. După război am mai stat o vreme

pe plantaţie, dar totul se schimbase. Stăpânu' ăl bătrân şi doamna lui au murit şi i-am îngropat în spatele casei, ceva mai sus şi la o bună distanţă de căcăstoare, aş putea să adaug. Aşa că am rămas doar eu şi câinele bătrânului domn. Câinele era şi el bătrân ca moartea şi nu mai putea să mănânce, aşa că l-am împuşcat şi am pornit în ceea ce Tânărul Stăpân numea Lumea cea Largă şi Mare. Apoi am auzit, la fel ca tine, că governu' înrolează negrotei în armata lor. Io nu-s bun de nimica de capul meu. Mi-am zis că armata e numai potrivită pentru mine.

—Mie nu-mi place să-mi dea ordine nimeni, dar poţi să fii sigur că-mi place să fiu plătit, i-am răspuns.

N-am mai precizat că nu-mi plăcea să fiu omorât de o gloată furioasă de sărăntoci şi că armata părea un loc nimerit de ascunziş.

Cam la trei zile după aceea am ajuns în locul pe care îl căutam. Fortul McKavett, între Colorado şi Pecos. Era o privelişte, fortu' ăla. Era mare şi nu semăna cu nimic din ce mai văzusem până atunci. În faţa fortului erau nişte flăcăi negri, îmbrăcaţi în uniformele albastre ale armatei şi care făceau instrucţie călare. Arătau brici în lumina soarelui, care strălucea din belşug acolo. Era cald în ţinutul de unde veneam, chiar înăbuşitor, dar măcar puteai găsi un copac sub care să te ascunzi. Aici, singurul loc unde puteai să te adăposteşti era pălăria. Mai apăreau şi câţiva nori care treceau prin faţa soarelui, dar se risipeau la fel de repede cum zbura o pasăre grăbită.

Dar eram deja acolo. La Fort McKavett. Plini de vise şi de mâncărimi între craci de la călărit, eu şi cu noul meu prietenne holbam de pe spinările cailor la instrucţia călare a soldaţilor şi era o mândrie să-i vedem. Am pornit spre fort.

Eu şi Fostul Negrotei de Casă stăteam în faţa unui birou, în camera Ofiţerului Comandant, iar în spatele biroului era un alb, pe numele lui Colonel Hatch. Avea o pereche de mustăţi ca nişte omizi şi două pete mari de transpiraţie, ca nişte luni umede, la subsuoară. Ochii îi erau aţintiţi asupra unei muşte care şedea pe nişte hârtii de pe birou. După felul în care se uita la ea, te gândeai că ţintuieşte cu privirea vreun inamic.

—Aşadar, băieţi, vreţi să vă înrolaţi în armata coloraţilor. Mi-am dat seama după faptul că sunteţi amândoi nişte negrotei.

Era un isteţ, Hatch ăsta.

—Am venit ca să mă înrolez şi să fiu călăreţ în Regimentul Nouă de Cavalerie, i-am zis.

Hatch mă studie o clipă, spunând apoi:

—Păi, avem o grămadă de negri călăreţi. Noi avem nevoie de nişte negri pedestraşi pentru afurisita de infanterie. Aşa că vă pot îndruma în direcţia potrivită să vă încurcaţi cu ei.

M-am gândit că tot ceea ce era desemnat cu *afurisit* înainte nu era de nasul meu.

—Presupun că nu e niciun alt călăreţ mai bun ca mine, i-am răspuns. Şi asta e valabil şi pentru tine, Colonele, deşi sunt sigur că eşti un călăreţ dat în mă-ta, şi spun asta în cel mai bun sens al cuvântului.

Hatch ridică o sprânceană.

—Chiar aşa?

—Da, domnule. Nu e laudă, e doar adevărul. Pot să călăresc pe spinarea unui cal, pe sub burta lui, pot să-i fac să se lase la pământ sau să sară şi până la sfârşitul zilei mă ataşez de el, apoi îl gâdil în cur până o să-i placă suficient de mult ca să-mi prepare cafeaua şi să-mi aducă papucii, presupunând că aş aveaaşa ceva. Bine, partea cu gâdilatul e de sanchi, dar prima parte e pe bune.

—Aşa m-am gândit şi eu.

—Io n-am gâdilat cai, a intervenit Fostul Negrotei de Casă. Dar pot să gătesc şi să pregătesc argintăria pentru masă. Ca Fost Negrotei de Casă, mai mult călăream trăsurica.

În acel moment, Hatch a pocnit musca aia cu palma. Şi-a ridicat mâna şi a expediat-o pe podea cu un bobârnac. În cameră mai era un soldat negru, foarte ţeapăn şi alert, care stătea lângă birou. Soldatul ăsta s-a îndoit de şale, a prins musca de o aripă şi apoi a aruncat-o pe uşă afară, după care a revenit la locul lui. Hatch îşi şterse mâna pe nădragi.

—Bine, zise el. Hai să vedem cât din ce aţi spus e adevărat şi cât e vorbă goală.

În apropiere aveau un ocol, iar în ocol, părând că-l umple complet, era un cal mare şi negru, care arăta de parcă halea oameni şi pe urmă se bălega coburi făcuţi din pielea lor. Când am ajuns la ocol, calul a şi pus ochii pe mine, iar când m-am dus pe partea ailaltă, animalul s-a învârtit ca să mă gineascâ în continuare. Oh, ştia el ce am de gând să-i fac.

Hatch începu să se joace cu un colţ de mustaţă şi se întoarse spre mine.

—Călăreşte calul ăla aşa cum ai zis că poţi şi vă iau pe amândoi la cavalerie, iar Fostul Negrotei de Casă poate să fie bucătarul nostru.

—Am zis că pot să gătesc, spuse Fostul Negrotei de Casă. Dar n-am zis că aş fi bun.

—Pai, ce avem acum nici măcar nu-s bucătari, îi răspunse Hatch. Sunt doi inşi care pun apa la fiert şi aruncă nişte chestii în ea. În special napi.

M-am căţărat pe balustradă. Patru negri de la cavalerie au ţinut calul. Bestia aia neagră dădea cu ei de-azvârlita-n stânga şi în dreapta. Douăzeci de minute le-a luat să-i pună şaua şi căpăstrul şi, după ce au isprăvit, ca să zic aşa, doi dintre ei şchiopătau de parcă

mergeau cu un picior printr-un şanţ. Unul se ţinea de cap, iar altul se minuna că a rămas în viaţă. Au legat calul înşeuat lângă balustradă şi el ţopăia în sus şi-n jos ca o fetiţă care sare coarda, numai că oleacă mai viguros.

—Du-te de-l încalecă, m-a îndemnat Hatch.

Pentru că mă mâncase în cur, n-am avut de ales.

Nu minţisem când îi zisesem că sunt un bun călăreţ. Chiar eram. Puteam să-i călăresc, să-i fac să se lase pe burtă şi să se rostogolească pe o parte, să meargă la trap şi multe alte lucruri. Dar calul ăla negru era atât de rău, de parcă îl avea pe dracu' în el şi pot să spun că îl avea cu dedicaţie pentru mine.

Îndată ce m-am urcat pe el, şi-a smucit capul, a rupt hăţurile care îl legau de gard, iar eu m-am trezit că strâng în mână un rest din cureaua lor. Când sărea ziceam că dau cu capul de cer. Niciun cal nu putea sări în aşa hal. Dar ăsta sărea şi, curând, amândoi încercam să escaladăm norii. Nu mai reuşeam să deosebesc cerul de pământ pentru că m-a tot zgâlţâit prin afurisitul ăla de ocol şi, de fiecare dată când sărea, mi se hurducau toate oasele, de la cur până la ţeastă. De câteva ori era să mă arunce din şa, dar m-am ţinut strâns, cum se ţine o căpuşă agăţată de coaiele unui câine. În cele din urmă a început să se învârtească. S-a trântit pe o parte, zdrobindu-mi piciorul sub el, apoi s-a rostogolit peste mine şi s-a ridicat. De n-ar fi fost pământul afânat şi moale, din mine ar mai fi rămas doar un sac însângerat, plin cu oase frânte.

În fine, calul a mai făcut vreo două salturi amărâte şi s-a oprit, tropăind şi sforăind. M-am aplecat spre urechea lui şi i-am zis: „Asta numeşti tu nărăveală?".

Ofuscat de cuvintele alea, a pornit să alerge direct spre gard, unde s-a lovit cu pieptul de grinzile

balustradei. Am zburat de pe spinarea armăsarului şi am aterizat în capul câtorva soldaţi, împrăştiindu-i ca pe prepeliţe.

Hatch a venit lângă mine, s-a uitat în jos la mine şi a spus:

—Nu eşti mai deştept decât calul ăla, dar măcar ştii să călăreşti destul de bine. Tu şi cu Fostul Negrotei de Casă sunteţi trecuţi la cavalerie, alături de ceilalţi negri. Instrucţia începe dis-de-dimineaţă.

Ne-am instruit în sus şi în jos, alături de ceilalţi recruţi, pe terenul din interior, iar apoi în afara fortului, până când am început să arătăm destul de meseriaşi. Calul de mi-l dăduseră era chiar diavolul ăla negru pe care îl călărisem în prima zi. I-am dat numele de Satan. În realitate, nu era atât de rău pe cât am crezut la început. Era încă şi mai rău şi trebuia să fiu cel mai tare ori de câte ori mă urcam pe el, pentru că, în străfundul sufletului, plănuia să mă omoare. Dacă nu eram atent, acum se purta într-un fel firesc, ca şi cum s-ar fi uitat la vreun nor sau ceva de genul ăsta, după care, brusc, îşi întorcea capul şi încerca să mă muşte de picior.

În fine, lunile au trecut, eu mă instruiam, iar tovarăşul meu gătea. Deşi ce gătea nu era bun, tot era mai bine decât nimic. Era mai bine decât să atârn în ştreang, plus că aveam parte şi de o oarecare libertate şi de ceva respect. Îmi purtam uniforma cu mândrie şi îmi mânam armăsarul imaginându-mi că sunt un mare zmeu, aşa de băţos eram.

De cele mai multe ori mergeam în misiuni scurte de patrulare. Nu era mare brânză, în afar’ de atunci când călăreamprin zonă căutând indieni sălbatici, pe care nu i-am văzut niciodată sau de când ne încasam cei treişpe dolari la sfârşitul lunii, dolari care, de altfel, erau doar o grămadă de hârtii, pentru că nu aveam

unde să-i cheltuim. Apoi, într-o dimineaţă, lucrurile s-au schimbat, dar nu în bine, exceptând faptul că Fostul Negrotei de Casă a reuşit să gătească un mic dejun acceptabil, cu biscuiţi, cu ouă ochiuri fără gălbenuşuri sparte şi cu slănina nearsă şi de la care nimeni nu s-a îmbolnăvit.

În acea zi, Hatch călărea alături de noi, pentru că guvernul şi-a dat seama, până la urmă, că eram doar o adunătură de negri proşti, capabili în orice moment să redevenim nişte negrotei fără disciplină, să ne apucăm de beţii şi să ne împuşcăm între noi sau poate să încercăm să cântăm psalmi în vreme că ne gâdilăm caii în cur. Ne mânca pielea să arătăm că suntem destul de buni să nu avem nevoie de niciun alb să ne conducă. Totuşi, o zic tare şi răspicat, Hatch era un bun soldat, care conducea, nu se lăsa condus. În plus, era şi bine crescut. L-am văzut, într-o seară, plecând de lângă foc să se ducă mai pe la întuneric şi să se băşească. Despre puţini poţi să spui aşa ceva. Bunele maniere erau o raritate la frontieră.

Armata va zice că eram o trupă de meseriaşi, dar nu era aşa, cel puţin nu atunci când au spus-o prima dată. În orice moment, majoritatea armatei, fie călare sau pe jos, nu e aşa de meseriaşă. Unii dintre răcani nu ştiau a deosebi curu’ unui cal de cap şi asta era destul de sigur când îi vedeai cum încalecă invers, răsucindu-se în scări şi trezindu-se că se holbează la curul calului, şi nu la urechile lui. Dar cu timpul toţi au devenit mai buni şi, oricât aş fi de modest, tre’ să spun că eu eram cel mai bun călăreţ din toată trupa. După ce a căpătat un pic de experienţă, Fostul Negru de Casă a devenit al doilea după mine. Al dracu’, el mai fusese la război, aşa că avea mai multă experienţăca oricare dintre noi şi făcea şi figură frumoasă pe cal, cum era el înalt şi se

ţinea băţos, de parcă servea pe careva cu un platou de delicateţuri sau aducea haina domnului.

Singura dată când am avut parte de ceva acţiune a fost când unul, pe nume Rutherford, s-a încăierat cu Pară Creaţă –nu eu i-am dat numele, ci mă-sa –şi şi-au scos ochii pentru un biscuit. În vreme ce ei se luptau, colonelul Hatch a venit şi l-a mâncat, aşa că bătaia a fost, pân'la urmă, fără rost.

Dar io vă povestesc despre atunci când călăream căutând indieni pe care să-i băgăm în sperieţi şi, cum n-am găsit niciunul, am renunţat să mai vânăm ce nu găseam şi ne-am tras lângă un pârâu unde era umbră de la nişte copaci, despre care în locurile alea credeau că-s uriaşi, dar prin locurile de unde vin le-am fi zis tufişuri. M-am bucurat că ne-am oprit să adăpăm caii şi să ne tragem sufletul. Colonelul Hatch, tre' să zic adevărul, era la fel de bucuros ca noi să stea la fereală de soarele arzând. Nu ştiu cum s-o fi simţit, ca alb având sub comanda lui o gaşcă de coloraţi, dar nu părea să-l deranjeze prea tare, ba chiar părea mândru de noi şi de el însuşi, ceea ce, bineînţeles, ne făcea şi pe noi să ne simţim bine.

Şi am aşteptat pe malul pârâului, iar Hatch a venit acolo unde eu, Fostul Negrotei de Casă şi cu alţii şedeam lângă apă şi noi am sărit în poziţie de drepţi, iar el a zis:

—E un pâlc de stejari pitici mai sus pe râu, risipiţi dincolo de păşune şi care nu valorează nici cât o ceapă degerată. Ăia vor fi preocuparea voastră. Am de gând să iau restul trupei, să vedem dacă putem să dăm de niscaiva urme de căprioare. Îmi imaginez că nu se va supăra nimeni dacă împuşcăm câteva şi le aducem în tabără. În plus, sunt plictisit. Ne-ar folosi ceva lemne de foc şi mă aştept de la voi să doborâţi stejarii ăia şi să-i tăiaţi şi să pregătiţi lemnele să le ducem la fort. Stivuiţi buştenii aici, printre copaci şi, după ce ne

întoarcem, trimit câţivabăieţi cu o căruţă să tragă lemnele alea înainte să cadă noaptea. Mă gândesc că putem să folosim stejarii să afumăm carnea pe care am de gând să pun mâna. De aia sunt un afurisit de colonel. Pen’că gândesc mereu.

—Şi dacă nu faceţi rost de carne? a întrebat unul din oameni.

—Înseamnă că aţi muncit de pomană, iar eu am mers la vânătoare degeaba. La naiba, am văzut căprioarele alea cu binoclul acu’ cinci minute. Erau vreo şase căprioare mari şi grase care au luat-o din loc peste deal. Iau restul trupei cu mine, asta în caz că dau peste inamici şi nici nu-mi place să belesc de unul singur o căprioară.

—Mie îmi place să vânez, i-am spus.

—O să rămâi cu buza umflată, mi-a zis colonelul Hatch. Am nevoie de tine aici. De fapt, te numesc la comandă. Dacă te muşcă un şarpe şi mori, atunci Fostul Negrotei de Casă preia comanda. Ţi-i dau în subordine pe Rutherford, pe Bill şi pe Rice... pe ceilalţi îi iau cu mine. Tăiaţi copacii ăia, vă întoarceţi la fort şi eu trimit o căruţă să ia lemnele.

—Şi cu indienii cum rămâne, a vrut Rutherford să ştie.

—Ai văzut vreun indian de când eşti aici?

—Nu, domnule.

—Atunci, nu-s indieni pe aici.

—Dar dumneavoastră aţi văzut vreunul? a insistat Rutherford.

—La naiba, am văzut. Am fost şi atacat de ei, i-am şi atacat. Din când în când apar toate felurile imaginabile de indieni. Kiowa, apaşi, comanşi. Şi nimic nu le place mai mult decât să atârne de centuri scalpurile voastre negre şi sârmoase. Şi asta pentru că găsesc amuzante frezele pe care le aveţi. Li se pare că sunt scalpuri de bizon. Ştiţi că ei vă zic vouă soldaţii-bizon?

—Credeam că ne zic aşa pentru că suntem viteji ca bizonii, i-am spus.

—Da’ de unde! a răspuns Hatch. N-aţi avut parte de nicio acţiune ca să aveţi vreo părere. Oricum, n-am mai văzut indieni de secole şi nici astăzi nu am zărit vreo urmă de-a lor. Încep să cred că şi-au luat tălpăşiţa din ţinutul ăsta. Dar am mai crezut asta şi înainte. Cu un indian, mai ales cu un comanş sau cu un apaş, e greu s-o scoţi la capăt. O să se ţină scai după ceva sau după cineva ca şi cum asta e de cea mai mare însemnătate pentru ei, dacă li se pare lor că trebuie. Şi, dacă zboară o pasăre peste ei şi văd vreun semn în asta, or să meargă până-n pânzele albe.

Lăsându-ne cu gândurile alea amestecate despre indieni şi bizoni, Hatch a plecat împreună cu restul trupei, iar noi am rămas la umbra copacilor, ceea ce nu era rău deloc. Primul lucru pe care l-am făcut după ce au dispărut a fost să ne scoatem cizmele şi să intrăm în apă. Eu m-am despuiat de ţoale şi m-am spălat cu un baton de săpun din leşie, după care m-am îmbrăcat. Apoi, lăsând caii legaţi de copaci, am luat catârul, după ce am pus echipamentul şi puştile pe spinarea lui şi ne-am dus unde erau stejarii ăia. Pe drum am rupt vreo doi arbuşti şi după ce i-am curăţat de frunze am întocmit din ei un fel de mânere pe care să le putem fixa pe catâr. Ne gândeam să agăţăm lemnele de catâr, ca să le târască până la pârâu, apoi să le stivuim să fie gata pentru când o veni căruţa.

Ne-am înhămat la treabă, doi trăgând la joagăr, alţi doi tăind crăcile şi unul despicând lemnele cu toporul, să fie numa’ bune de încărcat. Sporovăiam în vreme ce munceam şi Rutherford a spus:

—Indienii ăia, unii dintre ei îs la fel de mârşavi ca şerpii. Fac la oameni tot felul de chestii. Le taie pleoapele, îi prăjesc pe foc, le taie punguţa cu doi bani şi câte şi mai câte. Ce mai, îs îngrozitori.

—Seamănă cu ce fac unii sudişti de-i ştiu eu, i-am răspuns.

—Stăpânu' meu şi cu familia au fost al naibii de buni cu mine, s-a băgat în seamă şi Fostul Negrotei de Casă.

—Or' fost buni cu tine, spuse Rice, oprindu-se din dat la joagăr. Dar asta nu a făcut să nu fii cal, să nu fii proprietate. Tu ai fost om tratat ca un cal şi la fel de prostălău ca să ştii asta.

Fostul Negrotei de Casă s-a aplecat înainte de parcă ar fi vrut să sară la bătaie. Le-am zis:

—Acu' las-o baltă. Vorbeşte gura fără el. Eu mi-s la comandă şi voi doi sub comanda mea, aşa cum a lăsat Hatch, şi n-am chef de scandal şi nici n-o permit.

Rice îşi dădu pălăria pe spate. Chipul îi era negru cum e cafeaua.

—Am să-ţi spun adevăru'. Pe când eram de şaişpe ani, am luat gâtu' la stăpânu' meu, i-am violat nevasta şi am şters-o spre nord.

—Doamne, asta-i mizerabil! spuse Fostul Negrotei de Casă.

—Şi i-am pus câinele să mi-o sugă, a completat Rice.

—Ce?

—Îşi râde de tine, am intervenit.

—Chestia cu gâtu' şi fugitu' spre nord e pe bune. I-aş fi violat nevasta, da' nu mai era vreme. Câinele lui nu mă stârnea.

—Eşti dezgustător, a spus Fostul Negrotei de Casă, lăsând barda jos.

—De acord, am convenit eu.

Rice a chicotit şi s-a întors la joagăru' la care trăgea cu Rutherford. Îşi dăduse cămaşa jos şi muşchii de pe spinare se umflau cum se umflă tunelurile câinilor de prerie şi peste ghemele alea de muşchi se întindeau nişte cicatrici lungi şi groase. Cunoşteam cicatricile alea. Aveam şi io. Fuseseră făcute de bici.

—Indienii ăia, n-are rost să-i urăşti. Să-i urăşti pentru ce este ei e ca şi cum să urăşti tufele că e cu ţepi pe ele. Sau şarpele căte muşcă. Indienii e ce e aşa cum noi este ce este, spuse Bill, care aranja lemnele.

—Şi ce este noi? l-a întrebat Fostul Negrotei de Casă.

—Niciunu' dintre noi nu contează ca fiinţă omenească. Lumea-i o mare belea plină de nu contează, aşa că n-are rost să alegi pe unii de alţii. Niciunu' nu valorează nici cât o băşină fâsâită.

—Nici că puteai zice mai bine, aşa-i, Bill? l-am întrebat.

—Am fost sclav.

—Cu toţii am fost, i-am răspuns.

—Da, da' eu n-am suportat aşa de uşor. Am suportat-o mai bine ca Rutherford, dar nu foarte bine. Am fost în armata nordistă, la sfârşit, când au dat drumu' la negrotei în ea ş-am omorât şi văzut oameni omorâţi. Şi nicio experienţă trăită nu mi-a dat mare lucru de înţeles despre oameni de orice fel. Am omorât bizoni doar pentru limba lor pe care o voia bogătanii. Lăsam pieile şi carnea să putrezească pe câmp. Asta ca să-i pedepsim pe indieni. Afurisiţii ăia de bizoni. Nu-i nimic mai tâmpit ca asta şi eu am împuşcat bizoni pentru dolari şi pentru limbile lor. Ce fel de fiinţă omenească face aşa ceva?

Am lucrat aşa cam încă un ceas, după care Vizuină de Câine – din nou, nu eu i-am dat numele –, unul dintre oamenii lăsaţi de Hatch cu noi, ne-a zis:

—Cred că avem o problemă.

Pe partea ailaltă a pârâului era o despărţitură între copaci prin care se putea vedea până departe în prerie şi se vedea şi dealul peste care dispăruse Hatch cu câteva ceasuri mai înainte şi pe deal se zărea coborând în goana mare un alb. Era la oarece

depărtare, da’ nu trebuia să ai ochi de vultur ca să vezi că omul ăla era gol puşcă, precum un iepure belit şi că alerga de-i sfârâiau călcâiele şi în urma lui veneau chiuind şi distrându-senişte indieni. Apaşi, ca s-o spunem pe-a dreaptă, care erau aproape la fel de goi ca omul ăla de alerga. Patru erau călare şi am mai văzut şase care alergau pe jos. Părerea mea era că îl prinseseră şi îi dăduseră drumul să-l hăituiască ca pe căprioare doar aşa, de distracţie. Cred că traiul prin preriile pustii, dar pline de ţânţari şi unde haleşti doar ce vânezi, nu oferea mari plăceri, aşa că fiecare se distra cum îi venea la mână, de câte ori avea ocazia.

—Se distrează pe seama lui, spuse Rutherford.

I-am privit câteva clipe, apoi mi-am amintit că suntem soldaţi. Mi-am luat carabina şi mă pregăteam s-o duc la ochi când, tot Rutherford, a zis:

—La naiba, nu poţi să-i nimereşti de aici şi nici ei nu pot trage în noi. Suntem în afara bătăii puştii, iar indienii îs ţintaşi proşti.

Unul din apaşii care alergau pe jos ne-a zărit şi s-a aşezat imediat într-un genunchi, ducându-şi arma la umăr şi luându-ne la ochi. Rutherford şi-a întins larg braţele şi le-a strigat:

—Haide, trage, sălbaticule.

Şi apaşul a tras.

Rutherfod se înşelase. L-a lovit chiar în vârful nasului şi a căzut cu braţele răşchirate larg. Când a atins pământul, Fostul Negrotei de Casă a spus:

—Tre’ să admit că au mai exersat.

Noi eram pe o colină, aşa că am lăsat catârul şi am dat fuga către pârâu, acolo unde erau caii, am trecut prin apa mică şi ne-am trântit printre copaci în poziţie de tragere. Am deschis focul şi puştile noastre au răsunat ca nişte bice de catârgii. Aerul s-a umplut de fum, iar la împuşcături ni s-a răspuns cu alte focuri de

armă. Am aruncat o privire în faţă şi l-am văzut pe omul despuiat cum alerga de mama focului, cu pletele în vânt şi cuştremeleagul fluturând. Apoi, unul dintre apaşii călare s-a îndreptat spre el şi l-a lovit drept în moalele capului cu o bâtă noduroasă. Am văzut cum îi sare sânge din ţeastă şi am auzit atât de bine zgomotul loviturii, că am tresărit fără voie. Apaşul a dat un chiot şi a continuat să călărească drept spre noi. S-a oprit la ceva distanţă şi a început să se lovească în piept cu mâna liberă şi, pe când făcea asta, am dus puşca la ochi. L-am ochit în piept, dar când am tras am nimerit calul drept în cap. Cel puţin îl lăsasem pedestru pe sălbatic.

Acuma, poţi să zici ce vrei despre un apaş, dar nicidecum că e la fel de viteaz ca un viezure. Apaşu' ăsta a continuat să alerge spre noi, iar noi am continuat să tragem în el şi cred că îşi imagina că e protejat de vreo magie pentru că niciunul dintre noi nu l-a nimerit. Când s-a apropiat mai mult, am putut să văd că avea pieptul şi faţa pictate cu ceva noroi. Şi chiuia într-un fel înfiorător. Apoi a călcat într-o groapă şi s-a prăvălit la pământ. Deşi era la o bună distanţă de noi, am auzit cum îi trosneşte glezna, ca pocnetul unei bretele. Fără să vrem, am scos cu toţii un „ooooo" prelung. Sunase atât de rău, că ne-a durut. Pesemne că după căzătura aia toată magia s-a risipit, pentru că am tras în el şi a încasat toate gloaneţele noastre şi, înainte să se risipească fumul puşcoacelor, era mort... mai ceva ca o promisiune guvernamentală.

Lucrul ăsta a tăiat elanul celorlalţi apaşi şi sunt convins că, viteji au ba, câtorva dintre ei li s-a strâns curul de frică.

Apaşii călare şi-au întors caii şi s-au urcat pe creasta dealului, în vreme ce ăia care nu aveau cai s-au trântit la pământ. Am mai tras o salvă, dar nu am nimerit pe

nimeni, după care mi-am adus aminte că sunt la comandă.

—Încetaţi focul, nu mai risipiţi gloanţele.

Fostul Negrotei de Casă s-a apropiat târâş şi mi-a zis:

—I-am făcut praf.

—Încă nu, i-am răspuns. Ăia-s războinici apaşi şi nu-s cunoscuţi ca nişte panarame.

—Poate că Hatch a auzit împuşcăturile, a continuat el.

—Colonelul şi cu oamenii lui au avut timp să ajungă departe. Hatch şi-a închipuit că după ce tăiem lemnele ne întoarcem la fort. Aşa că, mai degrabă, nimeni nu a auzit împuşcăturile şi nimeni încă nu ne-a simţit lipsa.

—La naiba! a mai adăugat Fostul Negrotei de Casă.

Mă gândeam că am fi putut sări în şei, să încercăm să fugim de acolo. Aveam mai mulţi cai decât ei, dar dacă fugeam cu trei apaşi pe urmele noastre se putea sfârşi prost. Aveam un loc destul de bine adăpostit printre copaci, aveam şi apă să bem, aşa că am decis să ne păstrăm poziţia. Apoi, albul ăla care fusese pocnit în cap a început să geamă. Ca şi cum asta nu era destul, doi dintre vitejii ăia au sărit din iarbă şi au prins să alerge către locul în care omul căzuse. Am tras o salvă înspre ei, dar carabinele alea de le aveam erau Spencer cu repetiţie şi nu le puteam încărca atât de repede pe cum alergau indienii. S-au trântit în iarba înaltă, acolo unde bietul om căzuse, şi am văzut un picior cum îi sare în sus precum un şarpe şi cum cade la loc şi în următoarele clipe am auzit nişte ţipete.

Ţipete care nu se mai terminau. Rice s-a târât spre mine.

—Nu mai suport. Mă duc până acolo să-l salvez.

—Ba nu te duci nicăieri, i-am spus. Eu mă duc.

—Şi de ce tu?

—Pen’că-s la comandă.

—Vin şi eu cu tine, s-a oferit Fostul Negrotei de Casă.

—Nţţţ! Nu vii. Dacă o mierlesc, tu treci la comandă. Aşa a zis colonelul Hatch. Îmi croiesc drum spre omul ăla, iar tu tragi spre indienii ceilalţi, îi ţii ocupaţi mai ceva decât un urs care a găsit un fagure cu miere.

—La naiba, nici măcar nu-i putem vedea, iar călăreţii s-au dus pe partea ailaltă a dealului.

—Trageţi acolo unde credeţi că ar putea să fie, doar să aveţi grijă să nu-mi băgaţi mie vreo sfârlează-n cur.

Mi-am lăsat carabina în iarbă şi m-am asigurat că pistolul e încărcat şi l-am vârât în toc, mi-am pus cuţitul între dinţi şi m-am târât spre stânga, pe malul pârâului, spre un loc cu iarbă mai înaltă, după care am început să mă mişc spre locul cu pricina. Încercam să mă mişc încet, să pară că iarba se foieşte din pricina vântului.

După ce m-am apropiat, zbieretele deveniseră cumplite. Eram în iarba înaltă la un metru sau doi de locul în care omul căzuse. Am dat uşor ierburile la o parte şi am aruncat o privire. Albul acela zăcea pe o parte, cu gâtlejul tăiat şi era mort de-a binelea.

Un pic mai încolo de el, cei doi apaşi şedeau trântiţi în iarbă şi unul dintre ei urla şi zbiera de parcă ar fi fost omul torturat şi mi-am zis: „Zău dacă asta nu le întrece pe toate”. Am cam fost impresionat de chestia asta.

Apoi apaşii m-au zărit. Au sărit spre mine. M-am ridicat iute, cu cuţitul în mână, dar unul dintre ei m-a lovit ca o ghiulea de tun şi ne-am dat amândoi de-a dura. S-a auzit plesnetul unei împuşcături şi celălalt apaş a făcut câţiva paşi dintr-un dans ciudat şi s-a prăvălit la pământ, ţinându-se de gât. Îi ţâşnea sângele din beregată ca dintr-un izvor proaspăt forat. Io, împreună cu celălalt indian ne-am rostogolit prin iarbă şi el a încercat să mă împuşte cu un pistol, dar n-a

reuşit decât să-mi pârlească părul şi să-mi provoace, astfel, o durere de cap şi ţiuituri în ureche.

Ne-am răsucit ca o pereche de râme, până când am ajuns deasupra lui, l-am încălecat şi am încercat să-l înjunghii, dar mi-a prins mâna. Eu îi ţineam mâna în care avea pistolul, el îmi ţinea mâna în care aveam cuţitul.

—Dobitocule! i-am şuierat de parcă aş fi crezut că insulta o să-i atingă atât de tare, încât o să-mi dea drumu'. Nu mi-a dat.

Ne-am mai rostogolit prin iarba aia încă o dată şi a reuşit să-şi elibereze mâna cu pistolul pe care mi l-a proptit în cap, dar cartuşul a dat rateu, aşa că m-am ales doar cu ceva arsuri. Mi-am răsucit picioarele peste gâtul lui, l-am răsturnat pe spate şi l-am înjunghiat în burtă, dar n-am reuşit să-l termin. Aşa că i-am înfipt cuţitul în gât. Mi-a aruncat o privire plină de dezamăgire, de parcă uitase o oală pe foc şi trebuia să se ducă să învârtească în ea. Apoi a căzut.

M-am târât până la albul ucis. Îl lăsaseră fără biluţe, îi spintecaseră burta şi îi tăiaseră gâtul. Acum n-o să se mai fâţâie de colo-colo, mi-am spus.

Am reuşit să ajung înapoi pe malul pârâului, urmărit de gloanţele apaşilor. Întoarcerea a fost oleacă mai iute, având în vedere că am mai căpătat o arsură de la un glonte care mi-a ciupit turul nădragilor.

Când am ajuns la oamenii mei, am întrebat:

—Cine a tras în apaşu' ăla?

—Io am fost ăla de-a tras, a răspuns Fostul Negrotei de Casă.

—Ascultă, nu vreau să-ţi mai zici Fostul Negrotei de Casă. Şi nimeni altcineva să nu-ţi mai zică aşa. Eşti soldat şi încă unu' bun. Voi, ăilalţi, m-aţi auzit?

Deşi erau răspândiţi pe mal, auziseră şi au mormăit afirmativ.

—P’ăsta de aci îl cheamă Cullen. O să-i ziceţi Cullen sau soldatul Cullen sau pe numele ăl’lalt, oricare ar fi el. Aşa o să-i zicem cu toţii. Ai băgat la cap, Cullen? Eşti un soldat şi încă unul bun.

—Asta-i bine, a răspuns Cullen, nu atât de mişcat de eveniment pe cât eram eu. Da’ pe mine mă îngrijorează că soarele scapătă.

—Şi mai e ceva, a intervenit Bill, târându-se spre noi. Se ridică nişte fum de dincolo de deal. Părerea mea e că nu-i de la gătit.

Mi-am imaginat că fumul putea să vină din locul de unde apăruse flăcăul ăla alb şi putea să provină de la cei cu care fusese împreună ori de la resturile căruţei sale. Călăreţii apaşi se întorseseră acolo, fie să-i termine pe ăia de rămăseseră în urmă şi să-i tortureze niţel la foc, fie să dea foc la căruţe. Apaşii erau obişnuiţi să umble numaidecât cu foc şi, cum nu putuseră să pună mâna pe noi, plecaseră acolo unde ştiau că pot face ceva rău.

Cum soarele cobora, începusem să fiu agitat. Am hotărât să nu-mi risipesc oamenii prea mult, dar nici să-i îngrămădesc prea tare. I-am pus să stea cam la doi metri unii de alţii şi pe doi dintre ei i-am pus să ţină de şase. Având în vedere că eram puţini, linia noastră era destul de scurtă, iar cu ăia doi din spate, linia era şi mai scurtă. La naiba, nici nu era linie, erau doar câteva puncte de tragere.

A coborât noaptea. O broască mare a prins să orăcăie lângă mine. Greieri ţârâiau mai încolo. Sus de tot, cerul, negru ca păcatul, se umplea de stele şi cu jumătate de lună, mult prea strălucitoare.

După vreo două ore m-am târât până la Cullen şi i-am zis să caşte bine ochii pen’că voiam să verific oamenii şi ariergarda, să mă asigur că nu trag la aghioase sau nu se trag de ştremeleag. Mi-am lăsat

carabina jos şi mi-am deschis clapa de la tocul pistolului, după care m-am dus să verific.

Bill era în ordine, dar când am ajuns la Rice, l-am găsit zăcând cu faţa-n ţărână. L-am luat de guler să-l ridic şi capul i-a căzut într-o parte. Îi tăiaseră beregata. M-am întors brusc, cu revolverul în mână, dar în spatele meu nu mai era nimic.

Am avut un presentiment oribil. Am mers mai departe. Toţi băieţii erau morţi. Apaşii îi luaseră unu' câte unu' şi o făcuseră cu atâta băgare de seamă, încât nici măcar caii nu simţiseră. Am ajuns şi la cei doi, din spate şi i-am găsit întregi.

—Voi doi aţi face bine să veniţi cu mine.

Ne-am furişat înapoi şi mai aveam câţiva paşi până la Cullen, când un foc de pistol a spintecat noaptea. Am zărit silueta unui apaş cum se prinde de piept şi cade pe spate. L-am găsit pe Cullen cu revolverul în mână, iar pe Bill fluturându-şi puşca.

—Unde-s? Unde naiba sunt?

—Sunt pretutindeni, i-am răspuns. I-au omorât pe toţi ăilalţi.

—Sunt stafii, a murmurat Bill.

—Sunt doar nişte netrebnici, ăsta le e felul.

Am avut, la viaţa mea, câteva presimţiri rele, crezând că ştiu să-mi dau seama corect de cum merg lucrurile. Am crezut că eram în mai mare siguranţă acolo, dar apaşii s-au furişat şi au luat gâtul la trei oameni la fel de uşor ca şi cum s-ar fi băşit în vânt.

—Cred că mai bine ne luăm caii şi o ştergem de aici, le-am spus.

Dar, când ne-am dus la cai şi l-am dezlegat pe Satan, netrebnicul a luat-o la fugă şi a dispărut.

—Asta mai lipsea, mi-am zis.

—O să călărim doi, mi-a spus Cullen.

Băieţii abia ce dezlegau armăsarii, când un apaş a sărit ca o broască peste spinarea unuia din caii ăia şi a

aterizat în picioare, cu una din bardele noastre în mână. A înfipt lama de fier în capul unui soldat, un flăcău al cărui nume nu mi-l mai amintesc, fiind eu acuma cam în etate şi, în primul rând, nici atunci nu-l ştiam prea bine pe omul ăla. A început o cafteală care nu semăna cu exerciţiile de la instrucţie. Era fiecare pentru el. Eu, urmat de Cullen şi de Bill, am tulit-o spre dealul din spate. Ieşisem din zona împădurită. Jumătate de Lună strălucea pe cer şi, la lumina ei, când m-am uitat în spate, am văzut un apaşvenind după noi, cu un cuţit în dinţi. Afurisitul urca atât de repede dealu' ăla, aproape că mergea în patru labe.

M-am lăsat într-un genunchi, am ochit şi am tras un glonţ care l-a trimis, rostogolindu-se, îndărăt. Lucrul cel mai tâmpit era că puteam auzi cum ceilalţi oameni rămaşi printre copaci sunt măcelăriţi şi împuşcaţi, zbierând şi implorând. Ştiam că nu are niciun sens să încercăm să ne întoarcem. Fuseserăm depăşiţi în isteţime, în număr şi în luptă.

Partea bună a lucrurilor a fost că amărâtul ăla de catâr încă era printre stejarii pitici, cu hamurile improvizate pe el şi cu lemnele stivuite pe spinare.

Bill a tăiat priponul şi a dat jos lemnele de pe catâr, apoi a sărit pe spinarea animalului şi l-a tras pe Cullen în spatele lui. Chestie care a arătat o anumită lipsă de respect faţă de persoana mea în calitate de comandant.

M-am apucat strâns de coada catârului şi duşi am fost. Cei doi călare, iar eu în spate, cu puşca într-o mână şi cu cealaltă înfiptă în coada animalului, trăgând nădejde să nu-mi dea în faţă vreo băşină sau o balegă sau să nu dea din copite. Asta cu agăţatul de coadă era un vechi truc indian, pe care îl învăţasem la instrucţia de cavalerie. Se poate alerga, de asemenea, şi alăturea, dacă există ceva de care să te agăţi. Acuma, dacă animalul, fie el cal sau catâr, se hotărăşte

să alerge cât poate de repede, te trezeşti numaidecât cu gura plină de iarbă, dar un tip agăţat de un armăsar călărit de-un călăreţ şi tras cu o viteză zdravănă, făcând paşii mari de tot, dacă are picioare zdravene şi nu oboseşte, poate recupera ceva din timpul pe care l-ar pierde mergând pe jos.

În cele din urmă am riscat o privire înapoi şi am văzut că apaşii veneau după noi şi nu aveau aerul că sunt în căutarea unui loc de picnic. Cu toţii erau călare. Aveau după ei toţi caii noştri. Mai puţin pe Satan. Afurisitul ăla nu mă lăsase pe minesă-l încalec, dar nici pe altcineva, aşa că am căpătat un soi de respect pentru el.

O împuşcătură a tăiat aerul nopţii, dar nu s-a întâmplat nimic pe moment. Doar că, apoi, Bill s-a lăsat moale ca o lumânare topită şi a uşurat catârul. Împuşcătura trecuse peste umărul lui Cullen şi îl lovise pe Bill taman în ceafă. Nu ne-am oprit să vedem cât de rănit este. Cullen s-a tras în faţă, luând hăţurile şi încetinind catârul un pic, a întins o mână în spate. M-am agăţat de mâna lui şi am sărit în spate. Multă lume crede că un catâr nu poate să alerge iute. Ba poate. Au un pas care îţi cam zgâlţâie maţele, dar sunt destul de buni la alergat. Şi sunt de trei ori mai isteţi decât caii.

Ce le lipseşte sunt picioarele de rezervă pentru atunci când calcă în vreo groapă. Lucru care s-a şi întâmplat. A urmat o căzătură pe cinste şi atunci am avut habar ce trebuie să fi simţit indianul ăla căruia i-am împuşcat calul. Căzătura ne-a zvârlit binişor, pe mine şi pe Cullen, departe în ţărână şi sunt al naibii de sigur că nici catârului nu i-a fost prea bine.

Bietul animal se chinuia să se ridice, dar nu reuşea. Căzuse cu spinarea spre apaşi, iar noi ne tăvăleam prin noroi pe partea cealaltă. Ne-am târât spre burta catârului, până am ajuns între picioarele lui şi l-am

împuşcat în cap şi aşa am făcut din el o mică fortificaţie. Apaşii se apropiau. Mi-am luat carabina şi m-am sprijinit de catâr, ochind cu grijă. Am tras şi am doborât unul dintre indieni. Am tras din nou şi încă unul a muşcat ţărâna. Cullen s-a repezit să-şi ia puşca de unde căzuse, după care s-a târât la loc. Cele câteva focuri pe care le-a tras nu au fost atât de norocoase precum ale mele. În cele din urmă, indienii au dat înapoi şi s-au ghemuit în spatele cailor, la oarece distanţă, de unde trăgeau la întâmplare spre noi.

Catârul încă era cald şi puţea. Gloanţele indienilor împroşcau hoitul. Niciunul nu trecea dincolo, spre noi, dar aveam parte de o grămadă de gaz. Mi-am dat seama că, în cele din urmă, indienii urmau să ne încercuiască şi, până dimineaţă, chicile noastre ar fi atârnat de corturile lor. Gândindu-mă la asta, i-am făcut o ofertă lui Cullen, în cazul în care am fi fost copleşiţi, să-l împuşc.

—Păi, mai bine te împuşc eu pe tine şi după aia mă împuşc pe mine, mi-a răspuns.

—Atunci, cred că ne-am înţeles.

Era o noapte luminoasă şi indienii ne vedeau foarte bine. Şi noi pe ei. Pământul era plat şi nu le oferea multe posibilităţi să se târască fără să băgăm de seamă, dar ne puteau lua din flancuri, pentru că erau mai mulţi decât noi. Erau mult mai mulţi decât văzuserăm noi peste zi. Primiseră întăriri. Parcă era un congres al furnicilor.

Apaşii îşi alergaseră caii o grămadă şi nu aveau apă pentru ei, aşa că le-au tăiat gâtul şi au aprins un foc. După o vreme am adulmecat un iz de carne friptă. Omorâseră caii ca să facă un fel de cerc din carne, în spatele căruia să se adăpostească, şi din măruntaie pregătiseră o cină târzie.

—N-au niciun respect pentru proprietatea guvernului, a comentat Cullen.

Mi-am luat cuţitul şi am crestat grumazul catârului, din care a curs destul de mult sânge încă proaspăt. Ne-am pus fiecare gura la tăietură şi am băut cât am putut. Avea un gust mai bun decât aş fi crezut şi ne-a făcut să ne simţim oleacă mai bine. Cum eram doar noi doi, nu ne-am obosit să facem un foc şi să ne gătim fortul.

Îi auzeam pe indieni cum vorbesc şi râd şi cred că aveau şi ceva mescalină, pentru că, după o vreme, i-am auzit cântându-n cântec de albi, „Vâsleşte, vâsleşte, vâsleşte barca0” şi a trebuit să ascultăm asta ore în şir.

—Lua-i-ar dracu’ pe misionari! am murmurat.

La un moment dat, unul dintre ei s-a căţărat pe un stârv de cal şi, după ce şi-a dat jos bucata de pânză care îi acoperea şezutul, şi-a întors spre noi curu’ care îi licărea alburiu în lumina lunii, la fel de alb precum dosul unui irlandez. Am îndreptat carabina spre el, dar n-am fost în stare să apăs trăgaciul. Nu mi se părea corect să trag în cineva care e beat şi-şi arată curu’. După care s-a întors cu faţa şi s-a pişat, râzând şi dând din şale de parcă-şi regula muierea. Asta a pus capac. Am tras un foc spre ticălos. Ţintisem spre cocoşelul lui, dar cred că l-am nimerit în burtă. A căzut grămadă şi câţiva apaşi au sărit şi l-au târât la adăpost. Cullen a mai nimerit pe unul dintre ei, care a căzut în spatele cailor.

—E destul c-o să ne omoare, a spus Cullen. Mai trebuie să se şi poarte obraznic?

Am stat aşa o vreme.

—Poate c-ar trebui să ne rugăm pentru salvare, mi-a sugerat el.

—Roagă-te într-o mână şi cacă-te în cealaltă şi vezi care se umple prima.

0*Row, row, row you boat,* în original, în text. „Row your boat“ este un popular cântec de leagăn din Anglia, interpretat adesea în canon (n. tr.).

—Cred că n-am să mă rog, mi-a răspuns. Şi nici n-o să mă cac. Cel puţin, nu acum. Ţi-aduci aminte cum ne-am întâlnit? Tocmai mă...

—Mi-a duc aminte, i-am zis.

Ei bine, îi aşteptam să ne încercuiască, dar, cum recunoscuse şi colonelul Hatch, cu un apaş niciodată nu poţi şti ce urmează. Am stat acolo toată noaptea, fără să se întâmple nimic. Mi-e ruşines-o spun, dar la un moment dat am aţipit, iar când m-am trezit era ziuă şi nimeni nu ne tăiase gâtul şi nici nu le luase scalpul.

Cullen şedea cu picioarele încrucişate, privind în direcţia indienilor.

—La naiba, Cullen, îmi pare rău. M-am prăbuşit.

—Te-am lăsat să dormi. Indienii au plecat.

M-am ridicat în picioare şi m-am uitat spre locul în care se opriseră. Erau acolo stârvurile de cai, cu hoitarii călare pe ei. Câţiva vulturi trăgeau cu ochiul spre catârul nostru şi spre noi deopotrivă. I-am uşuit, zicând:

—Să fiu al naibii! Şi-au strâns calabalâcul de parcă ar fi fost un circ şi au plecat.

—Mda. Fără pic de poezie. Ne-au avut unde au vrut. Cred că şi-au dat seama că au pierdut prea mulţi oameni pentru doi soldaţi bizoni. Sau or fi văzut vreo păsărică, aşa cum zicea colonelul Hatch, care le-a spus să se care acasă.

—Eu cred că erau prea beţi ca să mai continue, iar spre dimineaţă s-au trezit cu o mahmureală, aşa că s-au tras la umbră ca să doarmă.

—Aşa zic şi eu, a răspuns Cullen, apoi a adăugat: Tu chiar ai zis pe bune că-s un soldat pe cinste şi toate alea?

—Ştii bine că da.

—Nu eşti colonel sau altceva, dar apreciez asta. Sigur, acum nu mă mai simt chiar aşa de soldat pe cinste.

—Am făcut tot ce ne-a stat în putere. Hatch a fost cel care a încurcat borcanele. N-ar fi trebuit să ne separe de restul trupei.

—Să nu-ţi imaginezi că va fi de aceeaşi părere.

—Deloc.

Am tăiat câteva bucăţi din carnea catârului şi am aprins un foc. După ce ne-am umplut burţile, am pornit spre fort. Era o căldură năucitoare şi noi tot mergeam. La căderea nopţii amdevenit agitat, gândindu-mă că apaşii ar putea să se întoarcă. Dar nu şi-au făcut apariţia şi am dormit cu rândul.

În dimineaţa următoare am pornit la drum. Mă durea spinarea, curu-mi atârna, iar picioarele le simţeam de parcă mi le tăiase cineva. Îmi doream să fi luat ceva carne de catâr cu noi, mi-era atât de foame, că vedeam turte de mălai mergând pe jos. Tocmai când începusem să văd un bazin plin cu apă şi soldaţi dansând unii cu alţii, am zărit ceva mai concret.

Satan.

—Vezi un cal mare şi negru?

—Vrei să zici Satan?

—Da.

—Îl văd.

—Vezi şi nişte soldaţi care dansează?

—Nţţţ.

—Şi încă vezi calul?

—Da. Şi pare în putere şi odihnit. Cred că afurisitul a găsit un ochi de apă şi ceva iarbă.

Satan mergea la trap şi nu arăta deloc rău. Când ne-a zărit, s-a oprit. Am încercat să-l fluier, dar aveam gura atât de uscată, că mai degrabă aş fi reuşit să-l fluier cu gaura curului.

Mi-am lăsat carabina pe pământ şi m-am îndreptat spre el cu mâna întinsă, ca şi cum aş fi avut ceva bunătăţi în ea. Nu cred că s-a lăsat păcălit, dar şi-a plecat capul şi mi-a dat voie să mă apropii. Nu era înşeuat, pentru că aşa lăsaserăm toţi caii atunci când plecaserăm după lemne, dar încă mai avea frâul pe el. L-am apucat de hăţuri şi m-am săltat pe spinarea lui. S-a cabrat şi m-a azvârlit pe jos. Mi se învârtea capul, stând aşa, la pământ, iar afurisitul venise şi-şi freca nările de mine.

M-am ridicat şi l-am apucat de hăţuri şi l-am condus spre locul în care Cullen şedea rezemat de carabina lui.

—Cred că te place, mi-a spus.

Am călărit amândoi pe Satan, până la fort, şi când am ajuns am fost întâmpinaţi cu ovaţii. Colonelul Hatch a ieşit şi ne-a strâns mâinile, ba chiar ne-a şi îmbrăţişat.

—Azi-dimineaţă am găsit ce-a mai rămas din voi şi nu era un tablou prea drăguţ. Le-au scos ochii şi fuduliile şi alte chestii. Ne-am imaginat că voi doi aţi fost capturaţi şi că sunteţi undeva prin prerie, legaţi de vreun ţăruş şi cu ochii plini de furnici. Am pornit să-i urmărim şi am dat nas în nas cu ei. Ne-am luptat cu ei, urmărindu-i şi ne-am îndreptat spre Pecos. Am omorât un indian, dar ceilalţi au scăpat. Am călărit la câteva minute în faţa voastră.

—Dacă aţi fi venit de-a dreptul, ne-aţi fi văzut, a spus Cullen. Noi am omorât mai mulţi, nu doar unul.

—Bravo vouă, a zis Hatch. Abia aşteptăm să vă auzim povestea, după ce mâncaţi sau beţi ceva. Vă dau voie să luaţi şi o duşcă de whiskey. Sigur, Fostul Negrotei de Casă va trebui să pregătească ceva de mâncare, noi nu ne-am priceput să facem nimic.

—În ordine, am intervenit eu. Dar camaradul meu nu mai e Fostul Negrotei de Casă. Este soldatul Cullen.

Hatch s-a holbat la mine:

—Nu mai spune!

—Ba da, domnule, spun, chiar dac-ar fi să înfulec toate chipiile din armata Statelor Unite.

—La naiba, atunci merită s-o spui.

N-a mai rămas mult de zis. Am povestit cum a fost şi s-a făcut şi o investigaţie şi să fiu al dracului dacă nu ne-au propus la o medalie. N-am primit nicio medalie, până la urmă, pentru că lucrurile se mişcau încet când trebuia să decoreze vreun negrotei. Sincer să fiu, nici nu cred că meritam medalia aia, după cum fugiserăm din mijlocul încăierării ca nişte fetiţecare se ascund de ploaie. În fine, fusesem atât de viteji cum pot fi nişte oameni care nu vor să se lase omorâţi prosteşte.

Totuşi, ne propuseseră pentru decoraţie şi asta însemna ceva. Cu timpul, Cullen a ajuns soldat de frunte. Şi nu pentru că îi ziceam eu că e un soldat pe cinste. Chiar aşa s-a întâmplat. A ajuns sergent şi ar fi fost încă unul bun, dacă nu s-ar fi îmbătat şi n-ar fi împuşcat un porc mort. I-au luat înapoi tresele şi o vreme a stat după gratii. Dar asta e altă poveste.

Mi-a plăcut la cavalerie foarte mult şi am stat acolo până mi-am făcut termenul. Se presupunea că urma să semnez un nou contract şi chiar aşa s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi fost chinezoaicele alea de care v-am zis mai înainte. Dar şi asta e altă poveste. Toate pe care vi le-am zis mi s-au întâmplat la 1870, în preriile din Texasul de Vest. Mai e de adăugat doar că armata m-a lăsat să-l păstrez pe Satan când am rămas la vatră şi am ajuns să-l plac. A fost cel mai bun cal de l-am avut vreodată şi am ajuns cumva prieteni până în 1872, când a trebuit să-l împuşc şi să hrănesc cu el un câine şi o femeie pe care îi îndrăgeam mai mult.

DIRAE

Peter S. Beagle

Traducere din limba engleză
Marian Truţă

Peter S. Beagle s-a născut la New York, în anul 1939. Deşi nu este un scriitor prolific după standardele genului, a publicat o serie de romane fantasy bine primite de cititori. Dintre acestea, cel puţin două, *Un loc plăcut şi numai al lor* (Ed. Polirom, 2004) şi *Ultima licornă* (mai multe ediţii în limba română), au influenţat mulţi autori şi sunt considerate exemple clasice ale genului. Peter S. Beagle ar putea fi considerat unul dintre cei mai de succes autori de fantasy modern, poetic şi expresiv deopotrivă, de la Bradbury încoace. Beagle este laureatul a două premii Mythopoetic Fantasy, precum şi al unui premiu Locus. De asemenea, a fost nominalizat de câteva ori pentru World Fantasy Award. Dintre celelalte romane ale lui, menţionăm: *The Folk of the Air, The Innkeeper's Song* şi *Tamsin.* Prozele scurte i-au apărut în numeroase publicaţii, ca: *The Magazine of Fantasy & Science Fiction, The Atlantic Monthly, Seventeen,* dar şi în *Ladies' Home Journal,* sau în antologii ca *The Rhinoceros Who Quoted Nietzsche and Other Odd Acquaintances, Giant Bones, The Line Between* şi *We Never Talk About My Brother.* A câştigat premiul Hugo în 2006 şi premiul Nebula în 2007 pentru povestirea „Two Hearts". A scris scenarii pentru câteva filme, inclusiv pentru adaptări de animaţie la *Stăpânul inelelor* şi *Ultima licornă.* A semnat libretul pentru

opera *The Midnight Angel.* A realizat scenariul pentru episodul „Sarek”, unul dintre cele mai apreciate de fani din serialul *Star Trek: Generaţia următoare.* A mai scris şi o populară carte de călătorii, cu accente autobiografice: *I See By My Outfit.* Ultimul său volum este culegerea *Sleight of Hand,* alături de antologia *The Urban Fantasy Anthology,* realizată împreună cu Joe R. Lansdale.

S-ar putea ca primele pagini din această povestire să vi se pară neclare sau confuze. Nu renunţaţi la lectură şi vă promitem că veţi fi răsplătiţi cu o captivantă analiză a preţului pe care-l are compasiunea plus că veţi face cunoştinţă cu unul dintre cei mai ciudaţi şi neverosimili războinici din întreaga antologie.

Roşu.

Roşu umed.

Picioarele mele, în ceva roşu.

Uite. Îngenunchează în roşu. Strălucire în mâna sa – cealaltă mână zvâcneşte, tremură spre ceva din acel roşu.

Mişcă.

În roşu, se mişcă.

Nu vrea să se mişte. Se zbate, se ridică din nou plin de strălucire.

Nu mă vede.

Din roşu iese un sunet.

Sunetul mă doare.

Sunetul, nici nu-l doreşte. Un sunet, şi strălucirea se stinge. Opreşte-l.

De ce?

Nu ştiu.

Mâna lui, în mâna mea. Ochii larg deschişi. Îşi eliberează mâna, întoarce strălucirea spre mine.

Dă-o deoparte.

Agită strălucirea în dreptul feţei. Ca o floare, se deschide. Dinţi roşii. Agită din nou strălucirea, în altă parte.

Roşu. Roşu.

Un alt sunet înalt, care mă doare. De departe, dar se apropie. Ochi albi pe un chip roşu. Se întoarce, picioarele-i alunecă prin roşu. Pot să-l prind.

Sunetul e aproape. La picioarele mele, se mişcă în roşu. Mă doare. Mă doare.

Sunetul e prea aproape.

Pleacă.

Întuneric.

Întuneric.

Eu...

Cine? Care? Ce?

Eu, cine? Gândesc.

Ce este *gândesc?*

Tare. Dureros. Tare.

Un gard. Băieţi. *Tare.* Mă doare.

Unul dintre băieţi, încovrigat la pământ.

Alţi băieţi.

Picioare. Atât de multe *picioare.*

Doare.

Merg spre ei. *Eu.*

Un băiat în fiecare mână. Îi arunc. *Eu.*

Mai mulţi băieţi, mai multe picioare. Strânge-i, loveşte-i unii de alţii. Aruncă-i.

Place. Îmi place aşa.

Băieţii au plecat.

Răsuceşte-te, băiete. Haine spintecate, chip vârstat în roşu. E sânge. *Ştiu.*

Cum *ştiu*?

Băiatul se ridică. Apoi cade.

Chip ud, nu de sânge. Apă din ochii lui. Ce?

Se ridică iară. Îmi vorbeşte, cuvinte. Se îndepărtează. E aproape să cadă, dar îşi revine. Îşi şterge chipul, merge.

Chipuri îndreptate spre mine. *Eu* privesc înapoi, ei se întorc. Singură, aici.

Aici? Unde?

Uşi. Ferestre. Zgomot. Oameni. Un chip, la una dintre ferestrele întunecate.

Eu mă mişc, se mişcă. *Eu* mă apropii să văd se apropie.

Eu?

Întuneric. **Întuneric. Întu...**

cel cu cuţitul, imposibil de atins. Se retrage, se apropie, ţâşneşte din nou înapoi. Aşteptând, aşteptând, la marginea privirii. Bătrâna ţipă şi tot ţipă. Cel care îmi stă în cârcă, cu antebraţele încrucişate pe gâtul meu, râde, mormăie. Lovesc cu capul în spate, îi simt nasul cum îi cedează, în timp ce cade îl lovesc între picioare. Cel cu cuţitul intervine, îl prind de încheietură şi i-o rup, *daaaa.* Cel de-al treilea, cel cu arma, trage înspăimântat, *baaang,* tomberoane de gunoi cad şi se rostogolesc. Scapă arma, fuge şi se pierde pe alee.

Mă întorc şi-l văd pe cel pe care l-am lovit, se răsuceşte pe o parte, spre armă. La vederea mea, se opreşte. Bătrâna, în cele din urmă, dispare. Cel cu cuţitul se lipeşte de zidul depozitului.

—Mi-ai rupt încheietura asta afurisită, javră!

Javră, iar şi iar. Alte cuvinte. Iau cuţitul şi arma şi mă îndepărtez, găsesc un loc să le arunc. Cerul străluceşte spre râu, atrăgător.

Întuneric...

şi mă rostogolesc la pământ, încercând să iau puşca automată din mâinile unui bărbat care plânge. Loveşte, muşcă, dă din picioare, încearcă să mă lovească cu arma. Lume se buluceşte peste tot picioare, pantofi, prea aproape, sacoşe, prea aproape, cineva mă calcă pe mână. Trupuri la pământ, unele mişcând, cele mai multe încremenite. Se zbate şi plânge în braţele mele, soţia care l-a părăsit, serviciul de la care a fost dat afară, copiii care i-au fost luaţi, *glasuri*, *glasuri.* Renunţă dintr-odată – ochii peste cap, dispar, inofensivi. Lupt împotriva unui bărbat furios, fetiţa neputincioasă din braţele sale vrea arma, *dă-mi arma!* Sunt în picioare, lângă omul cu arma, de data asta protejându-l pe *el.* Poliţia.

Lumini care se rotesc, roşii, albastre şi albe, ne încercuiesc pe toţi, poliţiştii îl înşfacă pe bărbat, îl ridică în picioare şi-l duc de acolo aproape pe sus. Încă plângând, cu capul lăsat pe spate de parcă gâtul i-ar fi fost rupt. Trupuri zac risipite peste tot. Majoritatea sunt morţi. Ştiu ce este moartea.

Un poliţist vine la mine şi-mi mulţumeşte că am reuşit să previn să fie mai multe victime. Îi predau arma şi el scoate un carneţel. Vrea să ştie versiunea mea – ce s-a petrecut, ce am văzut, ce am făcut. Are un chip amabil, ochi luminoşi. Încep să-i povestesc.

... apoi, întunericul.

Unde mă duc?

Când întunericul mă ia – imediat după ce sunt smulsă dintr-un conflict şi azvârlită în altul unde mă aflu? Fără timp între două evenimente, fără amintiri, exceptând lupte înceţoşate, fără nume, fără trebuinţe, fără dorinţe, fără legătură cu nimic altceva decât cu reflexia mea într-o vitrină sau într-o băltoacă... Unde trăiesc? Cine sunt atunci când sunt acolo?

Trăiesc?

Nu, nu sunt *cineva*, nu am cum să fiu. Sunt *ceva.* O armă care umblă, o unealtă, o forţă, la dispoziţia cuiva necunoscut mie, pentru motive pe care nu le înţeleg.

Dar...

Dacă am fost concepută să fiu o armă, fabricată în mod conştient pentru un singur scop, atunci de ce îmi pun întrebări? Acea sărmană armă a nebunului cu carabină nu are asemenea preocupări cu privire la propria identitate sau cu privire la stăpânii săi sau cu privire la timpul în care stă nefolosită. Nu, sunt ceva mai mult decât o carabină, Cu siguranţă, sunt ceva care...

se întreabă. Se întreabă chiar şi atunci când iau un bidon cu benzină de lângă un cuplu tânăr, aplecat, la

marginea drumului, peste o femeie zdrenţăroasă care clipeşte somnoroasă. Bărbatul îşi ţine bricheta cu benzină deschisă, cu degetul pe rotiţă. Îi lovesc pe amândoi cu bidonul până când se prăbuşesc la pământ şi rămân căzuţi. Vărs benzina peste ei şi arunc bricheta la canal. Femeia în zdrenţe pufneşte, vădit deranjată de mirosul de benzină, se ridică şi se îndepărtează mormăind. Îmi face un semn discret din cap, atunci când trece pe lângă mine.

Doar pentru o clipă, înainte ca întunericul să mă ia, stând pe strada pustie şi uitându-mă după femeia aceea, mă gândesc: o armă care, pentru moment, nu mai este în mâinile nimănui, nu mai este aţintită asupra nimănui, o armă care caută să se imagineze. Doar o singură clipă.

apoi, din nou, întunericul, *mă gândesc la întuneric...*

iar de data aceasta este zi, o după-amiază târzie. O pot vedea, undeva în faţa mea, prea departe, pe femeia calmă şi bine îmbrăcată, care aruncă liniştită al doilea copil în râul care străbate oraşul. Pot vedea capul primului copil, deja purtat de ape, departe. Al treilea copil, o fetiţă, se zbate, plânge în braţele ei, în vreme ce femeia o ridică şi o trece peste balustradă. Alţi oameni se apropie, alergând. Trec printre ei, sunt dincolo de ei, sunt *acolo,* lovind-o cu toată forţa, atât de tare, încât femeia face un salt, izbindu-se de un panou de semnalizare pe care nu-l pot citi. Fetiţa deja este aer, căzând...

... la fel şi eu, plesnind apa la câteva clipe în urma ei. Cu ea mă descurc uşor o prind aproape imediat pe micuţa care respiră gâfâit, pe jumătate înecată, dar nevătămată. O abandonez pe cheiul cel mai apropiat – sunt nişte scări acolo, cineva o să coboare şi o să aibă grijă de ea – şi mă îndrept spre ceilalţi doi copii,

lepădându-mi pantofii în vreme ce înot. *În vreme ce înot...*

Cum de ştiu să înot? Face parte acest lucru din existenţa mea ca armă? Despic apa fără efort, deplasându-mă mai repede decât aleargă oamenii de pe mal – cum de-am învăţat să-mi folosesc astfel mâinile şi picioarele? Curentul apei mă ajută, dar îi şi poartă pe copii în aceeaşi direcţie. Undeva în faţă văd un chip micuţ cum se întoarce spre cer, plutind încă, dar nu pentru multă vreme. Înot şi mai repede.

Copilul este un băiat, mai mare decât fetiţa pe care o salvasem deja. Calc apa şi-l prind, îl urc pe umărul meu, în vreme ce el vomită ceea ce pare a fi jumătate de râu pe umărul meu. Chiar în vreme ce varsă, încearcă să arate înainte, spre cel de-al treilea copil, cel pe care nu-l văd nicăieri. Lumea mă cheamă de pe margine, dar nu este timp, nu mai este timp. Îl strâng la îndoitura braţului stâng, încercând să înot doar cu mâna dreaptă, folosindu-mi picioarele şi spatele sincron, ţinându-mi capul deasupra apei, privind înainte. Nimic. Nicio urmă.

Băiatul, isteţ, se răsuceşte şi trece în spatele meu, ţinându-mă de umeri, astfel încât să-mi pot folosi ambele braţe. Din păcate, nu pot să dau de celălalt copil – *nu pot...*

... apoi, îl văd. Plutind cu faţa în jos, aparent fără viaţă, învârtindu-se în curentul apei. O altă fetiţă. În clipa următoare o prind, dar râul se înverşunează să-şi recapete victimele, să înot cu doi copii spre mal se dovedeşte a fi un lucru dificil. Dar reuşim. Reuşim.

Mâini şi chipuri care preiau copiii. Băiatul şi fetiţa vor fi în ordine – dar despre fata mai mare, ultima salvată... nu pot spune nimic. Poliţia este aici, doi dintre poliţişti îngenunchează lângă trupul inert. Ceilalţi doi micuţi sunt înfăşuraţi în pături. Şi eu am, acum, o pătură peste umeri, nici nu am observat când

mi-a fost pusă. Lumea se buluceşte în jur, lăudându-mă, glasurile lor se aud ca de la mare distanţă. Trebuie să ştiu ce se petrece cu cel de-al treilea copil.

Poliţia a reţinut-o pe mamă, aşezaţi câte unul în stânga şi în dreapta ei, ei o ţin strâns de braţe, deşi nu opune nicio împotrivire. Chipul ei este absolut liniştit, fără nicio expresie. Se uită la copii fără a da vreun semn că îi recunoaşte. Băiatul îi întoarce privirea... Nu mă voi gândi la expresia din privirea lui. Dacă sunt o armă, nu trebuie să mă gândesc. Mă îndrept către fata care zace nemişcată.

Unul dintre poliţiştii care încearcă s-o resusciteze priveşte în sus – mă recunoaşte, după cum şi eu îl recunosc. Este cel care îmi adresase câteva întrebări după ce îi predasem carabina pe care o recuperasem de la acel nebun... El este cel care m-a văzut dispărând în întuneric. Mă retrag, lăsând pătura să-mi alunece de pe umeri, gata să sar în râu. Face un semn spre mine, începe să se ridice...

... întunericul mă cuprinde şi, de data aceasta, sunt recunoscătoare. Exceptând... exceptând...

Exceptând faptul că nu voi mai şti nimic despre fata aceea, dacă a supravieţuit sau a murit. Exceptând faptul că nu voi şti niciodată ce s-a întâmplat mai departe cu mama copiilor.

Înainte nu aş fi avut astfel de gânduri – nu aş fi avut *cum* să am astfel de gânduri. Nu aş fi avut nici cuvintele şi nici suportul pe care cuvintele să se lege în gânduri. Nu aş fi ştiut să mă separ de întuneric să rămân *eu,* chiar şi în întuneric, aşteptând. Este o armă în stare de aşa ceva? Poate o armă să-şi aducă aminte chipul acelui băieţel şi felul în care el a încercat să mă ajute să-i salvez sora?

Înseamnă că nu sunt doar o armă, chiar dacă mi-aş dori asta. *Cine sunt?*

Dacă sunt cineva, o persoană, trebuie să am un nume. Persoanele au nume. Care este numele meu?

Care este numele meu?

Unde locuiesc?

Oare sunt nebună? Precum sărmanul acela cu carabina?

Mă trezesc din întuneric. Înseamnă că dorm, nu-i aşa? Aşadar, unde... Un lucru este sigur: mă trezesc brusc – pe stradă, de fiecare dată undeva în oraş. Perfect lucidă, instantaneu... îmbrăcată – haine îngrijite şi obişnuite – de fiecare dată în mijlocul unui bucluc sau în preajma unuia. De fiecare dată ştiu, voi şti, ceea ce am de făcut pentru că... pentru că, pur şi simplu, *ştiu.* Întotdeauna ştiu.

Aşadar, fără nume... fără casă... fără niciun loc în care să exist, exceptând locurile către care mă îndrept în grabă. Şi, chiar şi în mijlocul zilei, întunericul este în preajmă... tăcut, gol, întotdeauna pierdut, dar în acest loc din întuneric în care pot simţi, *există* un *acum,* iar acest *acum* este diferit de acel *acum ulterior.* În cazul ăsta, ar trebui să fiu în stare să stau liniştită în acest *acum ulterior* şi să privesc în urmă, în întuneric...

stând sub lumina pâlpâitoare a străzii, privind două negrese adolescente, mergând împreună, ţinându-se de mână. Nu par să aibă mai mult de cincisprezece ani – mai degrabă treisprezece – şi tocmai se întorc de la un film. *Cum de ştiu ce este acela un film*? Trebuie să fi fost un film amuzant, pentru că le aud cum chicotesc, rostesc replici din el, interpretează scene întregi una în faţa celeilalte. Se deplasează repede, aproape grăbite, iar în râsul lor se ghiceşte o tensiune care mă determină să cred că sunt conştiente de faptul că este periculos să se afle în acea zonă. Le urmăresc şi merg paralel cu ele, pe partea cealaltă a străzii.

Cinci băieţi albi se materializează în linişte dintre umbre trei în faţa fetelor, doi în spate, tăindu-le retragerea. Lucrurile se petrec într-o linişte deplină: fiecare ştie ce are de făcut şi pentru ce se află acolo. Fetele privesc disperate în jur şi se retrag încet cu spatele la un zid, ţinându-se de mână ca doi copii. Ceea ce şi sunt. Unul dintre băieţi se desface, deja, la centură.

Traversez încet strada pustie şi vorbesc înainte ca altcineva să spună ceva:

—Nu, asta nu se va întâmpla.

Cuvintele mele sunt ciudate, ştiu, cu toate că nu pot spune ce este în neregulă cu ele. Băieţii se întorc spre mine, oferindu-le fetelor un scurt răgaz în care ele ar putea sprinta din loc, pentru siguranţa lor. Dar sunt prea înspăimântate, niciuna dintre ele n-ar fi în stare să mişte un deget. Continuu să mă apropii şi spun:

—Cred că toată lumea ar trebui să plece acasă.

Cel mai mare dintre ei începe să zâmbească. El este *şeful. Bine.* Spune cu glas tare, să fie auzit de ceilalţi:

—Perfect, eu o iau pe asta. Carnea neagră nu-mi face bine la dietă.

Ceilalţi izbucnesc în râs, întorcându-se spre cele două adolescente.

Mă îndrept direct spre el, fără nicio ezitare. Zâmbetul încă i se vede pe chipul larg şi alb, dar în ochi are o nedumerire pentru că se presupune că eu nu ar trebui să procedez astfel.

—Ar fi trebuit să mă asculţi, îi spun şi îl lovesc între picioare.

A intuit ce urma să se întâmple şi parează lovitura cu coapsa.

Masiv, rânjind – are dinţi mici, gălbui, ca boabele de porumb –, sare pe mine şi ne încăierăm, câteva momente în picioare, apoi cădem amândoi la pământ. Îmi acoperă faţa cu o mână, în acest fel mă poate

înăbuşi cu uşurinţă, dar ştiu foarte bine ce am de făcut, în loc să aştept deznodământul. Îi prind mâna liberă şi îi frâng degetele. Răcneşte şi îşi retrage mâna cealaltă de pe faţa mea, strângându-şi degetele într-un pumn care mi-ar frânge gâtul, dacă m-ar nimeri. Nu mă nimereşte. Mă răsucesc. Apoi, cu o mână îl lovesc o dată sub inimă – şi încă o dată, îl lovesc în rinichi, o dată, de două ori – îşi pierde răsuflarea şi se încovoaie. Îl rostogolesc de pe mine şi sar în picioare.

Ceilalţi nici nu băgaseră de seamă ce soartă avusese şeful lor. Sunt ocupaţi în întregime cu cele două fete, care încep să strige, cerându-mi să le ajut. Prind doi dintre ei de grumaz şi îi lovesc pe amândoi cap în cap. Lovitura este puternică, cei doi sângerează. Le dau drumul şi îl prind pe altul de tricou. Îl proiectez într-o maşină parcată alături, îl lovesc până cade pe caldarâm. După ce mă întorc, ultimul dintre ei este deja la câteva intersecţii depărtare, aruncând din goană priviri peste umăr. Este gras şi încet, ar fi uşor de prins, dar mai bine mă ocup de cele două fete.

—Nu e o zonă bună aici. Haide, vă duc eu acasă.

La început sunt paralizate, aproape că nu le vine să creadă că nu au fost violate şi bătute, poate chiar ucise. Apoi, nu mai prididesc cu întrebările. Întrebări adresate pe un ton isteric, cărora nu le pot răspunde. Cine sunt? Cum mă numesc? De unde vin – locuiesc prin zonă? Cum de s-a nimerit să fiu acolo, exact când aveau nevoie de ajutor?

Doar am trecut şi am văzut, le răspund. A fost un noroc.

—Unde ai învăţat toate chestiile alea de arte marţiale?

N-am învăţat nicio artă marţială, le spun. Am fost doar enervată ceea ce le face să râdă tremurat, risipind astfel tensiunea acumulată. Vorbesc cu ele cât de încet pot, vocea mea pare neexersată, ciudată.

Oricum, ele vorbesc mai mult decât mine, bucuroase că pur şi simplu au scăpat cu viaţă.

Le conduc spre casa lor – sunt verişoare şi locuiesc cu bunica, într-un bloc de apartamente – şi amândouă mă îmbrăţişează la despărţire.

—Am să mă rog pentru tine în fiecare seară, spune una dintre fete pe un ton serios şi îi mulţumesc.

Amândouă îmi fac semn cu mâna, apoi intră în clădire.

Îmi pare bine că întunericul nu m-a răpit în vreme ce eram cu ele. Dacă aş fi dispărut sub ochii lor, cu siguranţă că ar fi fost îngrozite. Pătimiseră destul în acea seară. Şi îmi pare bine că am avut cel puţin un moment în care să fiu *cineva*, poate neîndemânatic şi confuz, înainte de a deveni *ceva, ceva* invincibil, luată de pe perete şi îndreptată spre o nouă ţintă.

De data asta, când întunericul mă ia... de data asta memoria îmi rămâne intactă, limpede şi neînceţoşată. Totul este acolo, în mintea mea: nicio amintire sfâşiată sau neclară. Cele două adolescente sunt prezente. Mi le *amintesc,* îmi amintesc chiar şi lucrurile pe care şi le-au povestit despre filmul pe care îl văzuseră, îmi amintesc şi ce îmi spuseseră despre bunica lor, că lucrează într-o cofetărie. Apoi îmi amintesc din ce în ce mai mult şi mai multe, totuşi nu pot preciza deloc momentele când s-au petrecut toate astea. *Bătrânul beţiv care se împiedică şi cade în faţa unui autobuz... cei doi ţânci care, într-o noapte călduroasă, se joacă pe o scară de incendiu ruginită... Puştii care conduc încet o maşină pe o stradă largă şi presărată cu gunoaie şi care trag cu un pistol asupra unui alt copil care abia ieşise dintr-un magazin de băuturi... femeia privind peste umăr spre un amestec de umbre şi apoi iuţind pasul...*

Şi de fiecare dată – eu. Salvatoarea, izbăvitoarea. Pedeapsa lui Dumnezeu... ajunsă cumva, din fericire, la

momentul potrivit acolo unde sunt de folos. Dar unde este *acolo*?

Încep să ştiu. Este un oraş – nu pot să-mi dau seama cât de mare – cu un râu în care îmi amintesc că am înotat... da, copiii aceia. *(Ce s-a întâmplat cu cel de-al treilea*, *cu fetiţa aceea?)* Am ajuns să recunosc o stradă sau două. Câteva clădiri care îmi dau un fel de reper atunci când mă grăbesc într-o misiune sau alta. Un şir de case îngrămădite şi ruinate îmi este aproape familiar, la fel şi câteva magazine, câteva intersecţii, câteva pieţe din când în când, chiar şi un chip...

Atunci, oraşul este locul în care trăiesc.

Nu. Oraşul este locul în care *sunt.*

Ei trăiesc, eu sunt doar ceva *real.* E o diferenţă pe care nu o pot preciza...

în faţa unei uşi de apartament care are pe ea cifre strălucitoare de alamă – un patru, un doi şi un nouă. Pentru prima, dată aceste cifre nu mai sunt doar simple forme – izbesc cu călcâiul uşa, chiar sub clanţă, spărgând lemnul ieftin din jurul zăvorului ca să pot intra în apartament. Iată-i, o pereche, stând amândoi pe canapea, ochii lui au pupilele dilatate, pielea de pe braţele ei este acoperită cu cicatrici adânci. Am mai văzut aşa ceva.

Nu-mi pasă mai puţin de data aceasta. Sunt aici pentru copil.

Un hol, uşa din dreapta. Este închisă, dar pot să aud scâncetele, chiar dacă bărbatul protestează zgomotos şi femeia – cândva frumoasă – îi spune să sune la numărul de urgenţă. Nu le dau nicio atenţie. Încă nu. Nu este vreme, nu este vreme.

Simt mirosul de urină încă înainte de a deschide uşa. Copilul este ud, la fel sunt salteaua şi pătura, dar nu acest lucru îmi taie răsuflarea. Ci firavul plânset pe care îl scoate când îl iau în braţe: un plânset care ar fi

trebuit să fie un urlet, judecând după vânătăi. Plânsetul şi felul în care îi atârnă braţul stâng – copilul nu mai are nici puterea să strige. Nici nu-mi pot da seama dacă atingerea mea îl doare. Îl iau în braţe şi-l privesc în ochi. Văd în ochii lui ceva ce nu am mai văzut niciodată.

Şi simt că-mi pierd minţile.

Undeva, departe, femeia trage de mine, zbierându-mi ceva. Bărbatul zace pe podea, nemişcat şi cu chipul scăldat în sânge, dar nu îndeajuns de mult sânge. Pot îndrepta asta. Pornesc spre el, dar ea îmi taie calea, continuând să zbiere. Ce motiv are să facă atâta gălăgie? Nu are braţele frânte, trupul ei nu este o uriaşă vânătaie – nu are acele semne care ar fi mai bine să nu fie arsuri de ţigară. Trăgând de braţul în care ţin copilul, mă va face să-l scap. Dar nu, s-a oprit. Acum zace pe jos, liniştită, la fel ca bărbatul. Amândoi în roşu. Roşu umed. E bine.

Încă se aude un zgomot, atât de mult zgomot. Oameni care urlă – apartamentul e plin de oameni, oare când au apărut? Poliţişti, o mulţime de poliţişti – şi unul dintre ei este *acela.* Mă fixează cu privirea. În tot vacarmul, îmi adresează o întrebare:

—Ce cauţi aici? Cine *eşti?*

—Nimeni, îi răspund.

Îi dau copilul. Îl priveşte şi chipul său capătă o paloare teribilă. Înainte ca să ridice privirea, întunericul...

... dar nu. Acum e altfel. Aproape imediat mă întorc, e o noapte obişnuită, sunt undeva pe stradă, lângă o casă pe care nu am mai văzut-o. Lângă bordură, două maşini de poliţie, cu luminile de avertizare clipind roşiatic. Este o noapte fierbinte, dar eu tremur fără să mă pot opri. Am ceva pe faţă, îmi trec iritată degetele peste chip. Plânsesem...

Aici nu am niciun scop: ştiu asta. Merg în josul străzii. Mă plimb în continuare, poate că mersul mă va ajuta. Niciun apel disperat în apropiere, niciun strigăt de ajutor, niciun loc în care trebuie să fiu prezentă. Nimeni de salvat, este doar o evadare. Un răgaz de timp pentru gânduri... pentru întrebări – i-am omorât pe cei doi? Am încercat, chiar am vrut să-i ucid.

Sânge închegat la încheieturile ambelor mâini – sângele meu şi al lor, deopotrivă. Spatele mă doare în locul în care bărbatul m-a lovit cu o ustensilă de bucătărie, înainte să-l arunc prin uşă. Niciodată nu am avut timp să bag de seamă sau să simt durerea. Nimic, până în această seară, nu m-a durut la fel de mult ca privirea din ochii acelui copil ud de urină, cu braţul lui mic atârnând aşa... Atunci am început să plâng şi am încercat să ucid, nu doar să protejez. Aşadar, pot să plâng. Încă un lucru pe care l-am aflat despre mine.

Poate că nu a fost o idee prea bună să învăţ să gândesc. Mintea îmi este ticsită, saturată cu chipuri, glasuri, momente... bătrânul care loveşte cu un bidon de vopsea pe cineva care e şi mai în vârstă... omul acela fără căpătâi, vagabondul cu ochi sălbatici, încercuit de nişte băieţi care îl batjocoresc, în cele din urmă reuşeşte să-l prindă pe unul dintre ei, pe cel care tot încerca să-i fure din agoniseala strânsă într-un cărucior de magazin, îl prinde şi îl doboară, cu mâinile în beregata băiatului, în vreme ce restul găştii tăbară pe el... femeia pe jumătate dezbrăcată şi plină de sânge şi bărbatul cu levier care m-a atacat violent atunci când i-am luat unealta de fier...

Dar chiar şi aşa, chiar şi aşa, simt apropiindu-se un spaţiu efemer *între* acei necunoscuţi, între salvări, ca atunci când *ceva* devine aproape limpede, precum în momentele dinaintea răsăritului: cerul care păleşte, primele raze de soare pe ferestre, primele triluri de păsări pe acoperiş. Câtă vreme sunt în acel spaţiu,

simt că există o sursă a eului meu, o origine din care pornesc. Un loc şi amintiri – şi un nume – şi chiar propriul meu început, locul căruia îi aparţin...

mă trezesc, dar nu în stradă, ci într-o cameră ciudată, de unde pot vedea cerul – estompat de lumina dimineţii, incomplet – prin ferestre înalte şi înguste.

În cameră sunt opt paturi şi în trei dintre ele se află trupuri care dau forme păturilor. Niciun sunet în afara murmurului lin al unor aparate. Un spital. Femeia din cel mai apropiat pat zace pe spate, uşor răsucită pe o parte. Dacă nu ar împiedica-o tubul care îi intră în gât printr-un orificiu, ar sta complet întoarsă pe partea dreaptă. Respiraţia îi este scurtă şi neauzită. Şi prea rapidă. Miroase a mucegai. Este o femeie grasă, dar felul în care zace o face să pară mai mică şi mai bătrână decât este. Foaia de observaţie de la capătul patului are o etichetă: JANE DOE. Mă aşez lângă ea, pe un scaun.

Este foarte urâtă. Are braţele groase, masive, cu mâini micuţe şi cu toate degetele aproape de aceeaşi lungime. Greu se poate deosebi degetul mare de celelalte. Părul negru îi este drept, dar încâlcit, iar chipul îi este atât de palid, încât petele şi cicatricile decolorate ies în evidenţă ca nişte urme de bici. Cândva, ceva i-a spart destul de grav nasul şi oasele feţei. Dar chipul femeii pare pe deplin paşnic, senin şi gol.

O cunosc.

Roşul. În roşu, se mişcă. Nu vrea să se mişte. Sunete mă rănesc.

Spun cu voce tare:

—Te cunosc.

Te mişcai în roşu. El te-a lovit. Strălucire. Am dat-o deoparte.

De ce mă aflu aici?

Jane Doe nu-mi răspunde. Nici nu m-am aşteptat. Dar o asistentă tânără, năvălind o clipă mai târziu în salon, îmi cere să-i spun cine sunt. Aş putea să-i zic că întrebarea asta mi-o adresez eu mereu. În schimb, îi spun că sunt o prietenă a lui Jane Doe. Se întinde prompt după telefonul de pe perete, explicându-mi că Jane Doe este numele care se dă într-un spital pacienţilor al căror nume nu este cunoscut nimănui – evident că nici mie. Aş putea să smulg telefonul din mâna ei şi apoi de pe perete, dar în loc de asta stau şi aştept. Se întoarce cu spatele pentru câteva clipe, vorbind la telefon, arătând din ce în ce mai derutată şi enervată. Închide telefonul şi se întoarce spre mine, aruncându-mi o privire furioasă.

—Cum dracului ai intrat aici? Cei de la pază spun că nimeni cu semnalmentele tale nu a trecut pe la poartă.

Este înaltă şi zveltă, cu pielea neagră şi cu un cap delicat, cu chip melancolic. Destul de drăguţă, dar nedumerirea în care se află o face să arate furioasă.

—Nu era nimeni la poartă, îi zic. Aşa am intrat.

—Cineva o să o păţească pentru asta, bodogăne ea.

Se uită la ceas, notează ceva pe o hârtie.

—Jur că vor cădea nişte capete, mai spune, apoi, calmându-se, adaugă: Te rog să pleci sau va trebui să chem paza. Nu ai ce căuta aici.

Mă uit din nou către Jane Doe.

—Ce a păţit?

—Nu cred că te priveşte, scutură ea din cap.

—Spune-mi, îi cer şi mă ridic în picioare.

Se uită la mine lung, preţ de câteva clipe. Mă întreb ce anume vede.

—Dacă îţi spun, pleci fără să-mi faci necazuri?

—Da.

—A fost jefuită. Acum zece sau unsprezece luni. A fost atacată pe stradă şi bătută zdravăn – era să moară. Individul care a atacat-o nu a fost prins

niciodată. Probabil că atunci când a căzut s-a izbit cu capul de ceva, de un zid. A suferit un traumatism cerebral şi a avut o hemoragie cranianã. De atunci este în stare vegetativă. Ca toţi cei de aici, mai adaugă ea, făcând un gest cu mâna către celelalte paturi.

—Şi nu ştiţi cine este?

—Nu ştie nimeni. Tu ştii? Îmi ascunzi ceva?

O, da. Da.

—Va rămâne aşa pentru totdeauna?

Asistenta – pe ecusonul alb-albastru scrie FELICIA – se încruntă şi se îndreaptă încet către uşa salonului.

—Dacă mă gândesc mai atent, poate că ar fi mai bine să rămâi aici. Mă duc să aduc pe cineva care ar putea să-ţi răspundă la întrebări.

Se va întoarce cu personalul de securitate.

Mă aşez. Privesc la chipul mare, urât şi orb pe care îl am în cea mai veche amintire, încercând să înţeleg de ce întunericul m-a adus aici. Mă uit la monitoarele care clipesc şi mă minunez de cât de multe lucruri sunt despre care nu am avut niciun *gând*, iar cuvinte care să le numească nici atât. Este mai mult decât pot cuprinde şi nu mai înţeleg nimic atunci când, din nou, pierd contactul cu lumea.

Numele ei! Numele ei este...

o altă stradă, necunoscută şi întunecată. Car în braţe, afară dintr-o dugheană, o fată oropsită, care se zbate şi plânge. MASAJ ASIATIC, scrie pe vitrina murdară. Fata pare să aibă cam treisprezece sau paisprezece ani. Nu înţeleg ce-mi spune.

Priveşte dincolo de mine, peste umărul meu. Când mă întorc, văd un grup de oameni cum se adună în spatele meu. Un cuplu de vârstă mijlocie, amândoi cu mutre dure, doi bărbaţi mai tineri – îndesaţi şi voinici –

şi un băiat nu cu mult mai în vârstă decât fata pe care o duc în braţe. El ţine în mână o sticlă spartă.

Aşez fata pe picioarele ei, continuând s-o sprijin de umeri. Are un chip rotund şi drăgălaş, dar ochii îi sunt plini de groază. Arăt spre trotuar şi spun tare, de câteva ori, până îşi vine în fire:

—Stai aici!

Încuviinţează supusă. Nu-mi pot imagina de câte ori trebuie să fi făcut acelaşi gest derutat de supunere în faţa forţei, încerc s-o bat uşor pe umăr, dar se retrage. O las în pace şi mă întorc să-mi înfrunt noii inamici.

Cu toţii îmi zbiară tot felul de ameninţări. Dintre ei, numai băiatul pare a vorbi engleza. Înaintează spre mine, agitând ameninţător sticla spartă.

—Dai drumu’ la ea, pleacă? Sora mea.

—E sora ta cum îţi sunt eu soră, îi răspund. E doar un copil şi am s-o iau de aici.

Vecini şi trecători curioşi se adună deja în jurul nostru, tăcuţi şi deloc prietenoşi.

—Spune-le celorlalţi că, dacă îmi vor sta în drum, sticla aia o să-ţi zboare direct în nas, asta pentru început. Apoi am să-i bat pe grăsanii ăia doi până o să-şi dea duhul. Zi-le că sunt într-o pasă foarte proastă.

Adevărul este că îmi doresc să apară poliţia înainte ca lucrurile să degenereze. Starea mea este mai degrabă de mânie detaşată, diferită de furia care pusese stăpânire pe mine atunci când am văzut braţul rupt al bebeluşului. Categoric, ceva se schimbase de atunci. Chiar dacă sunt ceea ce sunt – tot ceea ce sunt – în acest moment nu am niciun chef să mă încaier cu cineva. Vreau să mă retrag undeva, singură, şi să mă gândesc. Vreau să mă întorc la spital, să stau lângă Jane Doe, să mă uit la ea şi să mă gândesc.

Dar cei doi zdrahoni se îndreaptă încet, unul spre stânga şi celălalt spre dreapta mea, încercând să mă flancheze, iar tâmpitul ăla de băiat continuă să se

apropie cu paşi mici şi săltaţi. Fata stă acolo unde am lăsat-o, cu ochii larg deschişi, cu un deget în gură. În spatele ei se află o femeie între două vârste, cu un chip împlinit şi ochii blânzi. Îi fac semn din priviri să aibă grijă de fată în vreme ce mă voi ocupa de foştii ei angajatori şi ea îmi face, discret, un semn din cap.

Băiatul, băgând de seamă că nu mai sunt atentă, se hotărăşte să mă atace, fandând înainte cu braţul întins, scoţând un urlet care se izbeşte de faţadele învecinate. Mă răsucesc şi-l prind pe picior greşit – jumătatea de sticlă se sparge pe rigolă –, îl trag de tricou şi îl azvârl spre secătura din stânga mea. Se rostogolesc amândoi, iar eu mă întorc spre celălalt. Îl lovesc sub nas cu podul palmei drepte, iar cu pumnul stâng îi aplic o lovitură sub diafragmă. Se agaţă cu putere de mine în timp ce cade. În cele din urmă, se lasă la pământ.

Din salonul de masaj dau năvală afară câteva femei, toate foarte tinere, purtând şorturi şi tricouri scurte, sub care se pot vedea abdomenele plate. Majoritatea doar cască ochii la noi, câteva se refugiază înapoi, în salon. Două sau trei se strecoară pe o alee pe jumătate ascunsă. Băiatul sare în picioare şi se apropie din nou, împungând aerul cu un ciob zimţat de sticlă, tăindu-se singur la mână. Încerc să nu-l rănesc mai mult decât este nevoie, dar el nu-mi face misiunea uşoară. Îi zbor ciobul din strânsoarea mâinii, astfel încât să nu cadă pe el după ce îl lovesc din lateral în picior, apoi mă îndrept spre cuplul mai în vârstă. Aceştia se retrag rapid – poate din pricina mea, dar mai probabil din cauza sirenelor şi luminilor poliţiei care îşi face apariţia pe stradă. Mă retrag şi eu şi răsuflu uşurată.

Fata este tot acolo unde am lăsat-o, alături de femeia care avusese grijă de ea. Îi mulţumesc femeii din priviri, îi fac semn spre patrula de poliţie şi încep să mă îndepărtez încet, cu privirile în pământ.

Unul dintre poliţişti, cu trăsături asiatice, îi interoghează pe limba lor pe proprietarii stabilimentului. Celălalt poliţist, ceva mai tânăr decât primul, mă vede... trece cu privirea pestemine... apoi mă priveşte din nou şi începe să se apropie. Îi aud glasul prin zgomotul străzii.

—Tu! Rămâi pe loc!

Aş putea să le urmez pe fetele care au fugit, pe aleea ascunsă, dar rămân locului. Se opreşte în faţa mea, cu un deget îndreptat spre mine. În mod surprinzător, zâmbeşte, dar zâmbetul îi este cumva tensionat şi forţat şi deloc plăcut

—Întâlnirile vor înceta începând chiar din clipa asta. Cine dracului *eşti*?

—Nu ştiu.

—Mda, fireşte. Pun pariu că nu ai nici cartea de identitate.

E prea agitat ca să aştepte vreun răspuns şi îşi continuă tirada.

—La naiba, prima dată te-am văzut după schimbul de focuri din mall, dar, nu ştiu cum, ai dispărut din faţa mea. Apoi, când cu femeia aia nebună care şi-a aruncat copii în râu –, ai plonjat în apă şi ai înotat după ei ca un supererou din serialele TV...

Îl întrerup şi-l întreb:

—Fata cea mare. Este... o să fie bine?

Expresia chipului i se schimbă. Câteva momente nu spune nimic, apoi, cu voce joasă, îmi răspunde:

—Am încercat totul. Dacă ai fi rămas prin preajmă, ai fi aflat. Dar tu nu – încă o dispariţie aidoma unui efect special. Apoi cuplul cu copilul, drogaţii ăia.

Acum zâmbetul îi este diferit.

—În ordine, ai să vii cu noi la secţie pentru isprava aia. Norocul tău că nu există o acuzaţie de omor. Ştii că amândoi sunt încă la spital?

Mă întreb dacă sunt în acelaşi spital cu Jane Doe. Mă întreb unde este copilul şi sunt gata să-l întreb şi pe el, dar poliţistul continuă să vorbească:

—Iar acum, *asta.* Te crezi Batman sau Călăreţul Singuratic, să faci razie prin saloane de masaj şi să trosneşti nişte violatoriratăţi? Eşti pe cale să ai un proces, doamnă, şi din acest motiv va trebui să avem o conversaţie. Nu poţi *să faci* porcării din astea.

Îşi caută cătuşele la centură. Mâinile mi se ridică automat, iar el face un pas înapoi, punând mâna pe tocul pistolului. Încep să-i explic de ce nu pot să-l las să mă aresteze...

în clipa următoare este o după-amiază strălucitoare, iar eu mă aflu pe stradă, peste drum de curtea unei şcoli, la timp ca să văd un băiat împingând şi trântind în stradă pe un altul mai mic, fugind apoi râzând. Copilul căzut scânceşte uşor ameţit, din pricina jeanşilor rupţi sau din cauza genunchiului zgâriat şi nu vede maşina care se apropie. Ceilalţi copii şi trecătorii o văd, dar sunt prea departe şi ţipetele lor de avertizare sunt acoperite de scrâşnetul frânelor. Nimeni nu poate ajunge la copil în timp util.

Fireşte, sunt eu acolo. Asta este ce fac, sunt acolo...

Nu am timp să-l ridic de jos – intru în el dintr-o parte şi ne rostogolim pe o rigolă, în vreme ce maşina se răsuceşte şi ajunge pe partea cealaltă a străzii, cu botul spre noi. Băiatul este în braţele mele, cu ochii larg deschişi şi speriaţi, dar nu mai plânge pentru că nu-şi poate recăpăta respiraţia. Copiii aleargă spre noi, adulţii ies din şcoală. Şoferul deja a îngenuncheat lângă noi, la fel de speriat ca băiatul. Dar totul e în ordine. S-a terminat. Am fost acolo.

Mă doare umărul stâng, cu care m-am lovit de asfalt. Mi-am izbit capul de ceva, probabil de bordură. La fel ca Jane Doe. Mă ridic cu precauţie şi, ca de obicei, mă

îndepărtez de corul bucuriei şi al mulţumirilor. Băiatul a început să plângă din toţi rărunchii, ceea ce, pentru mine, este o uşurare.

Jane Doe nu plânge. Nu a mai plâns de foarte multă vreme.

Mă derutează faptul că mă gândesc, dintr-odată, la ea. Este cumva alături de mine, ca o intruziune, ca un surplus al întunericului care se face simţit acum pentru că nu mai am pe cine salva. De ce? Sunt o fantomă care dispare. Cum aş putea eu să fiu bântuită de altcineva?

Numele ei este...

Ah. Eu –

Îi ştiu numele.

Merg până dau de un pod peste râul lăptos care împarte oraşul în două. Mă aşez pe parapetul de piatră, aşteptând întunericul. Simt o oboseală în mine, o oboseală mai înspăimântătoare decât un individ înarmat cu o sticlă spartă. Sunt suficient de reală ca să rup cuiva fălcile sau coastele, în apărarea unei copile care se prostituează. Dar nu sunt destul de reală ca să înţeleg viaţa acelei copile, frica şi durerea ei. Mă pot lăsa cuprinsă de nebunie şi de mânie, ca orice altă fiinţă omenească în faţa unui copil bătut, pe jumătate mort, şi pot să-mi dau toată silinţa să-i ucid pe cei care l-au abuzat – şi să mă simt cumplit de mulţumită că am procedat astfel – dar acum mă gândesc... mă gândesc că mânia şi mila teribilă pe care le satisfac nu sunt ale mele. Totul, toate astea se petrec în salonul de spital, în spatele pleoapelor care acoperă nişte ochi a căror culoare nu o ştiu.

Privesc de sus, de pe pod, urmăresc două barje care plutesc în linişte chiar pe sub mine. *Dacă ar fi să mă arunc pe ele, chiar în clipa asta*, *aş muri? Poate un vis să se sinucidă?*

Întuneric...

poliţistul mă caută. Nu ne-am mai întâlnit, dar l-am mai văzut de vreo două ori, de la distanţă, în timpul unor intervenţii, întunericul meu credincios m-a ferit de el, m-a dus să mă bat cu alţi exploatatori, cu alţi abuzatori, cu alţi jefuitori, violatori, cu alte găşti de mardeiaşi sau ucigaşi. Iată-mă: suplă, iute, neînfricată, mereu cu mânile goale, mereu singură, mereu învingătoare... dar niciodată deţinând controlul, fără nici cea mai mică posibilitate de a face o alegere. Ea este cea care conduce. Sunt sigură.

Misiunile mele – misiunile *ei* – au urmărit cu precădere salvarea copiilor, dar în ultima vreme aceştia au devenit aproape o exclusivitate. Din ce în ce mai des mă trezesc în faţa unui alt salon de masaj – şi sunt nenumărate – sau lângă un camion plin cu imigranţi de zece ani, înghesuiţi în containere de marfă. Ateliere de îmbrăcăminte prin subsolurile fabricilor. Bucătării de restaurante. Câmpuri cultivate cu salată, în afara oraşului. La aeroport am interceptat două fete care fuseseră livrate, direct din satul lor natal, unui bătrân. Într-un subsol, i-am rupt unui bărbat un braţ şi un picior, după care le-am eliberat pe fiica şi nepoata acestuia, gravide amândouă şi ţinute ani întregi încuiate în două camere. Am devenit mai versată, categoric mai violentă. Acum vorbesc foarte rar. Nu am timp de aşa ceva. Avem treabă de făcut, eu şi cu Jane Doe, şi e din ce în ce mai multă.

Forţa oarbă din întuneric creşte aprigă, furioasă, din ce în ce mai *grăbită.* Uneori nici nu apuc să isprăvesc, când mă trezesc smulsă din nou – apucată de ceafă, precum un pisoiaş – şi azvârlită în mijlocul unei alte crize sau al unei alte misiuni de salvare. Fac ceea ce fac, sunt ceea ce sunt, ceea ce Jane Doe mi-a menit să fiu: paznic, apărător, luptător invincibil de partea celor slabi şi răniţi. Dar totul pare o urzeală roasă, subţire.

Atât de subţire, încât adesea, prin urzeala unei misiuni, pot s-o văd pe următoarea. Pot să văd zorii printr-un întuneric din ce în ce mai transparent. *O urzeală roasă...*

se întâmplă în vreme ce sunt ocupată cu salvarea unui proprietar de mic magazin, împreună cu soţia lui, din mâinile a trei bărbaţi voinici, care poartă măşti de schi. Agresorii sunt beţi, toţi trei sunt înarmaţi. Proprietarul făcuse greşeala să scoată o puşcă de sub tejghea. Cei trei bărbaţi sunt foarte zgomotoşi şi rapizi. Nimeni nu a fost ucis şi am reuşit să îi pun la adăpost pe proprietar şi pe soţia lui. Numai că se aud sirenele poliţiei.

Tâlharii aud şi ei sirenele şi doi dintre ei, care mai erau în stare să meargă după intervenţia mea, mă împing, pur şi simplu, să-şi facă drum spre ieşirea magazinului. Abia îi bag în seamă, pentru că încep să simt o vagă nesiguranţă – o greaţă psihică ce mă năpădeşte, mă loveşte cu un val de descompunere şi renunţare. Ies afară, mă aplec lângă un zid, gâfâind şi luptându-mă să-mi recapăt respiraţia, incapabilă să mă îndrept. Sirenele patrulelor de poliţie se aud tot mai aproape. Cumva, împleticindu-mă, caut să mă pun în siguranţă şi în afara vederii, după un camion de gunoi. Mă întind la pământ, aşteptând ca spasmele să treacă. Nu – mai bine spus, să se mai uşureze. Pentru că, orice ar fi, nu trece.

Soarele se vede limpede, pe linia orizontului. Pot simţi întunericul strângându-se orb şi slab lângă mine, dar, de data asta, nu are puterea să mă ia de acolo. Sunt pe cont propriu. Privesc în jur, căutând o cale de scăpare, apoi mă urnesc din loc, clătinându-mă.

O maşină claxonează lângă mine, aproape în urechile mele. Simt cine este înainte să-mi întorc

privirea: o maşină alb-albastră de poliţie. Este singur, îmi aruncă o uitătură şi trage maşina lângă bordură.

—Urcă, supereroule, mă invită poliţistul. Nu mă face să te urmăresc.

Sunt prea slăbită, prea obosită ca să fug. Deschid portiera şi mă aşez lângă el. Sprâncenele i se ridică a mirare.

—De obicei avem rezervate locurile din spate pentru artiştii care evadează. La naiba!

Nu porneşte motorul, mă iscodeşte cu privirea, curios. Bate uşor cu degetele în volan.

—Arăţi groaznic.

Nu-i răspund.

—Ai de gând să vomiţi în maşină?

—Nu. Nu ştiu. Nu cred, murmur eu.

—Pentru că toată săptămâna trecută nu am avut în maşină decât indivizi care au dat la boboci. Aşa că aş aprecia dacă, ştii tu...

Nu-şi termină propoziţia, dar continuă să mă privească cu îngrijorare.

—Arăţi rău de tot. Ai mâncat scoici stricate sau ceva de genul ăsta?

Brusc, se hotărăşte.

—Uite, înainte de toate, te duc la spital. Pune-ţi centura.

Trag centura peste mine, dar nu o fixez. Numai că, imediat ce maşina se urneşte, o mică alarmă începe să sune. Se întinde spre mine şi fixează centura în catarama de siguranţă. Sunt prea obosită ca să-l împiedic. Alarma se opreşte.

—Nu *arăţi* a nebună, îmi spune el. Arăţi ca o fată drăguţă şi normală. Cum de ai intrat în afacerea asta cu supereroi?

Sunt ameţită şi transpir, ca şi cum aş fi gata să vărs.

—Nu ştiu, îi răspund. Încerc doar să dau o mână de ajutor, atâta tot.

—Aha! Demn de toată lauda! Vreau să zic, dacă e să scoţi familii întregi din râu şi toate celelalte, primarul îţi dă nişte medalii pentru chestiile astea. Dar salvarea copiilor abuzaţi, doborârea trăgătorilor de prin magazine – asta e slujba *noastră.* Tu nu faci decât să ne pui într-o lumină proastă.

Loveşte volanul cu palma, căutând să arate mai sever decât îi este firea.

—Dar să-i baţi pe tipii răi, *asta* nu e voie. Nu contează cât de răi sunt, dacă îi baţi, intri într-un rahat foarte mare. Ei te pot da în judecată. Şi unul ca mine va trebui să te aresteze... ca să nu mai pun la socoteală cele şai’şpe milioane de explicaţii pe care le-am dat deja şefului meu şi *şefului* şefului meu, de ce nu te-am arestat încă. Pentru că ai fost la locul faptei, de fiecare dată afurisită.

Capul mi se învârte în aşa hal, că abia de pot da un înţeles cuvintelor lui. Ceva grav se întâmplă, fie lui Jane Doe, fie mie, nu pot să-mi dau seama. *E posibil ca spitalul de care vorbeşte să fie spitalul ei?*

Poliţistul vorbeşte din nou, chipul şi vocea îi sunt grave, ba chiar pare enervat. Glasul i se aude de la mare distanţă:

—Dispariţiile astea ale tale îmi dau de gândit. Pentru că, dacă nu eşti nebună, atunci, fie chiar *eşti* un soi de supererou, fie eu *sunt* nebun. Numai că, ştii... nu am niciun chef să fiu nebun.

Deşi aproape leşinată, simt o stranie părere de rău pentru el. Reuşesc să-i răspund:

—Poate că există şi o altă posibilitate...

Chiar dacă este spitalul lui Jane Doe, dacă întunericul nu apare din nou, nu voi mai ajunge în camera tăcută în care ea zace – cu siguranţă că nu voi reuşi în cătuşe, aşa cum se prefigurează, şi cu mâna lui strângându-mi umărul. Ce trebuie să fac?

—O altă posibilitate? spune el ridicând iar din sprâncene. Mă faci să mă întreb care ar putea să fie.

Nu-i răspund.

Parchează maşina în faţa unei clădiri joase, cenuşii. Pot vedea alte maşini, venind sau plecând: oameni în cârje, oameni împinşi în cărucioare – o ambulanţă în faţă, încă una în parcare. Opreşte motorul şi se întoarce spre mine:

—Uite, nu contează că vreau sau nu să te fac praf cu un dulap plin cu dosare şi acuzaţii la adresa ta. *Trebuie* să fac asta. Dar mai întâi aş prefera să vorbesc cu tine, pentru că posibilitatea aceea... altă posibilitate este că am prins realitatea complet greşit. Şi nu cred că sunt pregătit să ştiu asta, înţelegi?

Este spitalul în care se află Jane Doe. Îi simt prezenţa acolo. Atracţia întunericului încă este sporadică, dar mai puternică. Ştiu că ea încearcă să mă atingă.

Foarte încet, întind o mână spre clapeta uşii, iar cu cealaltă desfac centura.

—Nu...

Încep să-i spun „nu m-am gândit niciodată la alternativa ta”... Nu apuc să termin, după cum nu apuc nici să deschid portiera şi să o iau la fugă spre spital, aşa cum voiam. Între două cuvinte, întunericul mă ia cu el, mă apucă de gât şi de călcâie şi dispar...

din nou, în salonul în care se află Jane Doe, stând lângă patul ei.

Iar Felicia mă vede cum apar.

Tăcerea ei face parte din tăcerea camerei. Respiraţia îi este la fel de abruptă ca respiraţia prin tuburi a pacienţilor. Frica mută din ochii ei negri mă face să rămân la fel de tăcută. Tot ce pot face pentru ea este să mă dau la o parte şi să-i las drum liber spre uşă. Îi rostesc numele, cu o voce dogită, dar singurul

răspuns pe care îl primesc este declicul moale al cheii în broasca de la uşa pe care o încuie în urma ei. Mi se pare că o aud plângând, dar se poate să mă înşel.

Lângă uşă se află o mică baie, cu o chiuvetă şi o toaletă pentru vizitatori. Intru şi, pentru prima dată, mă spăl pe faţă – încă sunt murdară şi am vânătăi de la încăierarea din magazin. Câteva momente studiez masca pe care Jane Doe a creat-o pentru mine. Femeia din oglindă are părul negru, la fel ca al ei, dar mai lung – aproape până la umeri – şi mai bogat. Ochii sunt de un cenuşiu întunecat. Tenul este neted, măsliniu deschis. Chipul este calm, inexpresiv, trăsăturile sunt regulate, dar cumva neinteresante: uşor de ignorat, uşor de trecut cu vederea, uşor de pierdut în mulţime. De ce nu, câtă vreme se potrivea atât de bine scopului? Indiferent ce instinct provocat de spaimă m-a croit din carne, făcuse o alegere bună.

Este un chip bun. Un chip *folositor.* Mă întreb dacă îl voi mai vedea vreodată.

Mă întorc la patul lui Jane Doe. Starea ciudată de greaţă nu m-a părăsit – pare a creşte şi a scădea în funcţie de respiraţia ei, care acum este îngreunată. Se mişcă spasmodic sub pătură, cu ochii închişi, cu faţa transpirată şi albă. Unele dintre sunetele scoase de aparate sunt puternice şi regulate, dar altele ţârâie alarmate: indiferent dacă este conştientă sau nu, aparatele anunţă că Jane Doe suferă. În acelaşi fel în care am ştiut şi ştiu atâtea lucruri, acum ştiu şi din ce pricină suferă. Darul eliberat de rănile căpătate – darul de a-mi da viaţă din nimic, de a simţi pericolul, teama şi cruzimea de la distanţă şi care a trimis în zbor propriul ei înger incredibil să o ajute – a devenit prea mare pentru forma care îl conţine.

Mă aşez lângă ea, luându-i mâinile grele şi lipsite de vlagă în mâinile mele şi întunericul mă atinge.

Sunt prea mulţi.

Îmi simt buzele prea reci pentru a le putea mişca, nici măcar nu încerc să vorbesc. Tot ce pot să fac este să privesc.

Sunt prea mulţi, iar ea nu poate face îndeajuns.

Imagini vin spre mine şi cad prin mintea mea precum frunzele.

Roşu.

Roşu umed.

Picioarele în roşu.

M-a făcut pentru a o salva, dar am ajuns prea târziu. Aşa că am salvat pe alţii. Ea împreună cu mine. Am salvat atâţia alţii.

Privesc spre uşă. La fiecare mic sunet pe care îl aud, mă aştept să pornească hărmălaia – focuri de armă, lătrături de câine. Mă întreb dacă Felicia se va întoarce cu tânărul poliţist. Mi-aş dori să-i fi explicat.

În întuneric este fierbinţeală. O simt în cap, o simt pe piele. Este durere... dar şi ceva dincolo de durere.

Lângă telefonul de serviciu de pe perete se află o tablă cu un marker. Scrisul este ceva nou pentru mine – nu am mai făcut aşa ceva niciodată –, aşa că nu merge aşa de repede sau atât de bine pe cât îmi doresc, dar reuşesc să mă descurc. Cu litere copilăreşti, mari, de tipar, scriu numele pe care l-am aflat în întuneric şi încă două cuvinte: ÎŢI MULŢUMIM.

Apoi mă întorc la pat.

Se aud voci pe coridor – Felicia şi o altă femeie, împreună cu doi sau trei bărbaţi. Încă nu se auzea cheia în broască. Să le fie teamă de o femeie care apare şi dispare ca prin magie?

Mă gândesc că mi-ar fi plăcut să am şi eu un nume, dar nu contează. Mă aplec şi încep să deconectez cablurile de la aparate, apoi tuburile. Sunt atât de multe. Unele aparate devin tăcute, în vreme ce altele prind să scoată sunete de avertizare.

Cineva bâjbâie la uşă... sunetul cheii în broască. Este atât de uşor să-mi închid mâinile peste beregata ei. Îi simt respiraţia printre degetele mele.

OBICEIURI CAZONE

Diana Gabaldon

Traducere din limba engleză
Marian Truţă

Autoare de bestselleruri internaţionale, Diana Gabaldon este câştigătoarea premiului Quill Award (pentru science-fiction/fantasy/horror), a premiului RITA (pentru cartea anului, la categoria „gen nespecificat”) oferit de Romance Writers of America, şi a premiului Corine International pentru ficţiune toate pentru aceeaşi serie. Seria ei cea mai cunoscută este Outlander şi include *Ecouri din trecut* (Ed. Litera, 2010), *Dragonfly in Amber, Voyager, Drums of Autumn, The Fiery Cross, A Breath of Snow and Ashes* şi *An Echo in the Bone.* Povestirile cu Lord John fac parte din seria Outlander, enigme istorice al căror erou, lordul John Grey, este unul dintre personajele secundare importante din romanele principale. Aventurile lordului John includ *Lord John and the Private Matter, Lord John and the Brotherhood of the Blade* şi *Lord John and the Hand of Devils* (o antologie de povestiri scurte, incluzând şi *Lord John and the Hell-fire Club, Lord John and the Succubus* şi *Lord John and the Haunted Soldier).* Un roman grafic, *The Exile* (bazat pe *Outlander*, cu desene de Hoang Nguyen), a fost lansat în septembrie 2010. A scris, de asemenea, *The*

Outlandish Companion, o referinţă nonficţiune/ghid/addendum care prefaţează primele patru volume ale seriei (al doilea volum al seriei *Companion* va fi lansat în 2010), iar acum lucrează la *Written in My Own Heart's Blood.*

În povestirea de faţă, lordul John Grey, aventurosul şi înflăcăratul ei erou, merge într-o expediţie în Lumea Nouă, unde ia parte la asediul oraşului Quebec şi se confruntă cu pericole mult mai subtile decât gloanţele, grenadele sau tăişul sabiei.

Luând în considerare toate amănuntele, ţiparul electric era potenţialul vinovat. John Grey putea – şi un timp a şi făcut-o – să o culpabilizeze la fel de bine chiar şi pe distinsa Caroline Woodford. Apoi pe chirurg şi, cu siguranţă, pe acel poet blestemat. Totuşi, nu... doar ţiparul era de vină.

Petrecerea a avut loc în casa Lucindei Joffrey. Sir Richard a lipsit; un diplomat valoros ca el nu ar fi putut să-şi facă apariţia la un eveniment atât de frivol. Petrecerile cu ţipari electrici erau principala atracţie în Londra, dar din cauza lipsei acute a acestor creaturi, o astfel de manifestare privată era o ocazie rară. Cele mai multe petreceri de genul acesta aveau loc în teatre, cu norocoşi selecţionaţi cu grijă pentru întâlnirea cu ţiparii pe scenă, unde urmau să fie curentaţi şi, spre încântarea audienţei, să se zgâlţâie ca nişte popice.

—Recordul este de patruzeci şi doi dintr-o lovitură! îi spuse Caroline, cu ochi miraţi şi strălucitori, ridicând privirea de la creaturile din bazin.

—Serios?

Era unul din cele mai ciudate lucruri pe care le văzuse, dar, cu toate acestea, nu foarte surprinzător. Aproape un metru lungime, avea un corp greoi şi pătrăţos, cu un cap turtit care părea proaspăt ieşit din mâinile lutoase ale unui sculptor neexperimentat, şi ochi mici ca nişte mărgele din sticlă incoloră. Avea foarte puţine în comun cu ţiparii din piaţa de peşte, proaspeţi, supli şi, cu siguranţă, nu părea capabil să doboare patruzeci şi doi de oameni dintr-o lovitură.

Chestia aia nu avea niciun pic de graţie, în afara unei încreţituri subţiri a aripioarei, care se întindea pe

întreaga lungimea a trunchiului, ondulându-se ca o perdea din voal în bătaia vântului. Lordul John şi-a exprimat părerea de faţă cu distinsa Caroline şi, ca urmare, a fost acuzat că ar fi poetic.

—Poetic? se auzi o voce amuzată din spatele lui. Nu există nicio limită a talentelor galantului nostru maior?

Lordul John se întoarse, cu o strâmbătură în sine şi cu un zâmbet pe chip, înclinându-se în faţa lui Edwin Nicholls.

—Nu cred că ar trebui să încalc zona rezervată ţie, domnule Nicholls, spuse el politicos. Nicholls scrisese versuri execrabile, cele mai multe pe tema iubirii, şi era foarte admirat de tinerele femei de o anumită factură. Distinsa Caroline nu era una dintre ele. Ba chiar scrisese o parodie la adresa lui, foarte inteligent construită, totuşi, Grey credea că Nicholls nu auzise de ea. Spera să nu fi auzit.

—Ha, n-ar trebui? Nicholls ridică o sprânceană aurie, iar către Miss Woodford aruncă o privire scurtă, dar plină de înţeles.

Tonul lui era glumeţ, dar privirea nu, şi Grey se întrebă cât de mult băuse domnul Nicholls. Avea obrajii traşi şi ochii strălucitori, dar se putea să fie doar de la căldura din încăpere, care era destul de ridicată, sau din cauza petrecerii incitante.

—Te gândeşti să-i compui o odă amicului nostru din bazin? întrebă Grey, ignorând aluzia şi gestul lui Nicholls care se refereau, ambele, la bazinul în care se afla ţiparul.

Nicholls râse, mult prea zgomotos – da, un pic prea multă băutură – şi dădu din mână a lehamite.

—Nu, nu, maiorule. Cum aş putea gândi să îmi irosesc energia pe o creatură atât de grosolană şi derizorie, când există îngeri încântători care să mă inspire? spuse el privind pasional – Grey nu voia să-l acuze, dar fără îndoială o privise pasional – pe Miss

Woodford, care zâmbea cu buzele strânse şi îşi lovea dezaprobator evantaiul.

Unde era oare unchiul lui Caroline? se întrebă Grey. Simon Woodford împărtăşea pasiunea nepoatei lui pentru ştiinţele naturii şi, cu siguranţă, ar fi însoţit-o... Oh, iată-l acolo! Simon Woodford era prins într-o discuţie aprinsă cu domnul Hunter, renumitul chirurg – ce-o fi apucat-o pe Lucinda să îl invite? Apoi a zărit-o şi pe Lucinda, privindu-l cu ochii mijiţi pe domnul Hunter pe deasupra evantaiului şi înţelese că, de fapt, nu ea îl invitase.

John Hunter era un chirurg celebru – şi un anatomist cu o reputaţie proastă. Bârfele spuneau că nu s-ar fi oprit de la nimic să bage în sac orice corp pe care îl dorea – fie el uman sau nu. Socializa, dar nu în cercurile pe care le frecventa familia Joffrey.

Lucinda Joffrey avea cei mai expresivi ochi. Migdalaţi, de culoarea ambrei şi capabili să trimită mesaje remarcabil de dure de-a lungul unei încăperi aglomerate, erau singurul ei atu.

Vino aici! îl îndemnaseră ochii ei. Grey zâmbi şi ridică paharul să o salute, dar fără a se supune. Ochii ei se îngustară şi mai mult, scăpărând periculos, apoi aruncară o săgeată către chirurgul care se îndrepta spre bazin, cu faţa îmbujorată de curiozitate şi poftă de cunoaştere.

Îl săgetă din nou cu privirea pe Grey.

Scapă de el! spuneau, fără cuvinte, ochii ei.

Grey o privi pe Miss Woodford. Domnul Nicholls o prinsese posesiv de mână şi părea că îi ţine o prelegere, dar ea dădea impresia că ar fi vrut să-şi retragă mâna. Grey privi înapoi la Lucinda şi ridică din umeri, cu un gest discret înspre spatele îmbrăcat în catifea de culoare ocru al domnului Nicholls, exprimându-şi regretul că eticheta îl împiedică să pună în practică cererea ei.

—Nu doar faţa unui înger, dar şi pielea, spunea Nicholls, strângând degetele lui Caroline atât de tare, încât o făcuse să scâncească.

Îi strânse mâna, rânjetul de pe chipul lui lărgindu-se.

—Mă întreb oare cum miros îngerii în zorii zilei.

Grey l-a măsurat gânditor. Încă o remarcă de genul acela şi ar fi fost obligat să-l invite pe domnul Nicholls afară. Nicholls era înalt şi bine legat, depăşindu-l în greutate pe Grey cu vreo treisprezece kilograme şi avea o reputaţie de bătăuş. *Cel mai bine ar fi să încerc, mai întâi, să-i sparg nasul,* gândi Grey, schimbându-şi greutatea pe celălalt picior, *apoi să-i vâr capul într-un gard viu. Nu se va mai întoarce aici dacă o să-l fac să se simtă mizerabil.*

—La ce te uiţi? se răsti Nicholls, zărind privirea lui Grey.

Grey nu mai apucă să răspundă, fiind întrerupt de o mare de aplauze zgomotoase – proprietarul ţiparului tocmai cerea să se facă linişte. Miss Woodford profită de acest moment pentru a-şi retrage mâna, cu obrajii în flăcări de ruşine. Grey se mişcă repede în direcţia ei şi îi aşeză o mână pe braţ, iar pe Nicholls îl fixă cu o privire de gheaţă.

—Vino cu mine, Miss Woodford, îi spuse. Să găsim un loc bun de unde să putem privi spectacolul.

—Să priveşti? se auzi o voce lângă el. De ce? Sunt sigur că nu vrei doar să priveşti, nu-i aşa, domnule? Nu eşti curios să încerci fenomenul pe propria-ţi piele?

Era chiar Hunter, rânjind spre Grey, cu părul stufos lăsat neîngrijit pe spate, deşi îmbrăcat decent într-un costum de culoarea prunei. Chirurgul avea umeri largi şi era musculos, dar destul de scund – abia de un metru cincizeci şi opt, pe lângă un metru şaptezeci şi unu ai lui Grey. Era evident că Hunter văzuse schimbul de priviri dintre Grey şi Lucinda.

—Aă, cred că... începu Grey, dar Hunter îl apucă de braţ, trăgându-l deja spre mulţimea care se adunase în jurul bazinului.

Caroline îl urmă în grabă, aruncându-i lui Nicholls, care stătea încruntat, o privire îngrijorată.

—Voi fi foarte interesat să aud ce senzaţii te vor încerca, spuse Hunter de dragul de a face conversaţie. Unii oameni trăiesc o adevărată euforie, o debusolare de moment... o respiraţie întretăiată, ori o ameţeală – uneori durere în piept. Sper că nu ai probleme cu inima, maiorule? Şi nici dumneata, Miss Woodford?

—Eu? Caroline părea surprinsă.

Hunter făcu o plecăciune înspre ea.

—Aş fi foarte interesat să văd şi reacţia dumitale, doamnă, spuse el respectuos. Atât de puţine femei au curajul să experimenteze o asemenea aventură.

—Nu vrea, şuieră Grey.

—Ei, bine, poate că vreau, răspunse ea şi se încruntă la el înainte de a privi lung la bazin şi la forma lungă, de culoare gri din interior.

Ea tremură uşor – dar Grey ştia, cunoscând-o de mult timp, că este mai mult un fior de nerăbdare decât unul de repulsie.

Domnul Hunter intui, şi el, acelaşi lucru. Rânjetul îi deveni mai larg şi făcu o nouă plecăciune, întinzând braţul către Miss Woodford.

—Dă-mi voie să îţi aleg un loc, doamnă.

Grey şi Nicholls se mişcară la unison, cu scopul de a-l opri pe Hunter, dar se ciocniră unul de celălalt, privindu-se chiorâş, în timp ce domnul Hunter o însoţea pe Caroline pe drumul spre bazin şi, mai apoi, făcându-i cunoştinţă cu proprietarul ţiparului, o creatură mică şi întunecată pe nume Horace Suddfield.

Grey îl înghionti pe Nicholls, dându-l la o parte şi plonjă în mulţime, făcându-şi grosolan loc cu coatele în faţă. Hunter îl văzu şi faţa i se lumină.

—Mai ai vreo bucată de metal în piept, maiorule?

—Să am ce?

—Metal, repetă Hunter. Arthur Longstreet mi-a descris operaţia impresionantă prin care ţi-a scos din piept treizeci şi şapte de bucăţi de metal. Dacă a rămas vreo schijă, trebuie să te previn în legătură cu ţiparul. Vezi tu, metalul este un bun conductor şi există posibilitatea să te arzi.

Nicholls îşi făcu loc prin mulţime şi, auzind cele spuse de Hunter, hohoti.

—Ar fi o scuză bună, maiorule, spuse batjocoritor.

Era, într-adevăr, beat criţă, gândi Grey. Totuşi, se trezi rostind cu un ton tăios:

—Nu, nu mai am nimic.

—Excelent, îi răspunse politicos Suddfield. Înţeleg că eşti soldat, domnule? Un gentleman curajos, din câte îmi dau seama, care preferă să treacă în faţă.

Şi, înainte ca Grey să poată protesta, se trezi lângă bazin, cu Caroline Woodford prinzându-i palma, iar de cealaltă mână cu Nicholls, care îl privea cu răutate.

—Suntem cu toţii pe poziţii, doamnelor şi domnilor? strigă Suddfield. Câţi sunt, Dobbs?

—Patruzeci şi cinci! se auzi răspunsul asistentului din încăperea de alături, pe unde şerpuia linia formată din participanţi, ţinându-se de mână şi tremurând de nerăbdare.

Restul petrecăreţilor se dăduseră mai în spate, dar şi ei păreau foarte interesaţi.

—Ne ţinem de mână cu toţii, da, cu toţii? strigă Suddfield. Ţineţi-vă foarte strâns de mână unul cu celălalt, vă rog, foarte strâns!

Se întoarse către Grey, cu faţa-i mică luminată.

—Daţi-i drumul, domnule! Apucaţi-l zdravăn, vă rog – chiar de-acolo, înainte de coadă!

Neluând în considerare ceea ce raţiunea îi dicta şi nici ce s-ar fi putut întâmpla cu manşetele sale

dantelate, Grey strânse din maxilar şi băgă repede mâna în apă.

Într-o fracţiune de secundă, când apucă cu mâna chestia aia subţire, simţi ceva ca o plesnitură, ca atunci când atinsese o butelie de Leyda[0] şi săriseră scântei. Apoi simţi cum este aruncat în spate, fiecare muşchi din corp contorsionându-se, şi se trezi pe podea, zbătându-se ca un peşte pe uscat, icnind şi încercând în van să îşi regăsească suflul.

Domnul Hunter, chirurgul, se şi ghemuise lângă el, privindu-l cu foarte mult interes.

—Cum te simţi? întrebă. Ameţit tare?

Grey scutură din cap, cu gura deschizându-se şi închizându-se precum a unui peştişor dintr-un acvariu şi, cu ceva osteneală, se izbi în piept.

Astfel invitat, domnul Hunter se aplecă pe dată, deschizându-i haina lui Grey şi îşi lipi urechea de pieptul cămăşii. Orice auzise – sau nu – păru să îl îngrijoreze foarte tare, pentru că tresări, îşi prinse mâinile cu degetele încleştate şi lovi cu atâta putere în pieptul lui Grey, încât simţi reculul până în şira spinării.

Lovitura a avut un efect salvator, făcându-l pe Grey să icnească, apoi, din reflex, plămânii i se umplură iar cu aer şi, brusc, îşi aduse aminte să respire. Şi inima părea să fi fost rechemată la datorie şi începu să bată normal. Se ridică, ferindu-se de o altă lovitură a domnului Hunter, clipind des şi privind carnagiul din jurul său.

Podeaua era înţesată de trupuri. Unele încă zvârcolindu-se, altele zăcând nemişcate, cu membrele răşchirate a renunţare, alţi oameni deja revenindu-şi,

---

0Dispozitiv inventat de Ewald Georg von Kleist în 1745, dar independent şi de Pieter van Muusschenbroek un an mai târziu. A jucat un rol major în istoria electricităţii, fiind primul dispozitiv de stocare a sarcinii electrice, stând la baza condensatorului electric de mai târziu (n. tr.).

ajutaţi de prieteni să se ridice. Exclamaţii aprinse se auzeau în aer, iar Suddfield stătea lângă ţiparul său, strălucind de mândrie şi primind felicitări. Chiar şi ţiparul părea enervat, înota în cercuri, mişcându-şi nervos trupul greoi.

Grey îl văzu pe Edwin Nicholls stând în patru labe şi apoi ridicându-se încet în picioare. Se întinse să o apuce pe Caroline Woodford de braţe, să o ajute să se ridice. Ea reveni în picioare, dar fără prea multă îndemânare, aşa că îşi pierdu din nou echilibrul şi căzu peste Nicholls. Se dezechilibră şi el şi căzu pe spate, cu distinsa Caroline deasupra lui. Fie din cauza şocului, a tensiunii create, a băuturii, ori pur şi simplu din cauza lipsei de maniere, el profită de moment – şi de Caroline – şi depuse un sărut zdravăn pe buzele ei uimite.

Ceea ce a urmat după aceea a fost oarecum confuz. Avea o vagă impresie că îi spărsese nasul lui Nicholls – avea o serie de leziuni şi articulaţii umflate pe mâna dreaptă, care îi întăreau presupunerea. Fusese foarte mult zgomot, totuşi, şi avea un sentiment tulbure că nu era adunat pe deplin în propriul corp. Părţi din el păreau că alunecă mereu, trecând dincolo de piele.

Ce mai *rămăsese* din el zdrăngănea. Auzul său – încă nerestabilit după o explozie de tun din urmă cu câteva luni – cedase cu totul după violenţa şocului electric. Putea încă să audă, dar ceea ce auzea nu avea niciun sens. La urechea lui ajungeau crâmpeie de cuvinte, estompate de o perdea de bâzâieli şi ţiuieli şi nu putea corela sunetele cu buzele celor care se mişcau în jur. Nu era deloc sigur că propria-i voce exprima ceea ce el dorea de fapt să spună.

Era înconjurat de glasuri şi de chipuri – o mare de sunete şi de mişcări febrile. Oamenii îl atingeau, îl trăgeau, îl împingeau.

Flutură un braţ, încercând să descopere unde se afla şi să atingă pe cineva, să simtă atingerea cărnii. Şi mai

mult zgomot. Ici şi colo câte un chip pe care îl recunoştea. Lucinda, şocată şi furioasă, Caroline, înnebunită, cu părul ei roşu, despletit curgându-i pe umeri, cu pudra ştearsă.

Rezultatul tuturor întâmplărilor era că nu putea fi sigur dacă el îl provocase la duel pe Nicholls sau invers. Cu siguranţă că Nicholls l-ar fi putut stârni. Îşi aducea clar aminte de el, cu batista mustind de sânge la nas şi cu o sclipire ucigaşă în ochii mijiţi. Apoi s-a trezit afară, doar în cămaşă, stând în părculeţul din faţa casei lui Joffrey, cu un pistol în mână. Doar n-ar fi ales să se dueleze cu un pistol străin, nu-i aşa?

Poate că Nicholls îl insultase, iar el îl provocase pe acesta fără să-şi dea seama?

Plouase mai devreme şi era frig, iar vântul îi biciuia cămaşa lipită de trup. Mirosul îi era uimitor de acut. Părea să fie singurul simţ care funcţiona. Simţea mirosul de fum de la coşuri, umezeala verde a plantelor, propria transpiraţie, ciudat de metalică. Şi un miros slab, dar urât – ceva ce îi amintea de noroi şi de peşte stricat. Din reflex, îşi şterse pe pantaloni mâna cu care atinsese ţiparul.

Cineva îi spunea ceva. Se concentră, cu dificultate, asupra doctorului Hunter, care stătea în picioare, lângă el şi care îl privea pătrunzător cu acelaşi interes. *Ei bine, da. Este nevoie de un chirurg,* gândi el ca prin ceaţă. *E necesar să ai un chirurg la un duel.*

—Da, zise el, văzându-l pe Hunter ridicând sprâncenele într-un fel de întrebare. Apoi, cuprins de o teamă tardivă că tocmai îi oferea chirurgului corpul său, în cazul în care va fi omorât, se agăţă cu o mână de haina lui Hunter.

—Să... nu cumva... să mă atingi, spuse. Fără... cuţite. Vampirule, adăugă, precaut, cuvântul pe care îl căuta.

Hunter aprobă din cap, fără să pară ofensat.

Cerul era întunecat, singura lumină venea de la torţele îndepărtate, aşezate la intrarea în casă. Nicholls se apropia şi silueta sa părea că se estompează treptat.

Brusc, cineva îl zmuci pe Grey, întorcându-l cu forţa şi se trezi spate în spate cu Nicholls. Simţea căldura acestuia parcă frigându-l, atât de aproape se afla.

Rahat, gândi. *Individul ăsta e un ţintaş bun?*

Se auzi o voce şi Grey începu să meargă credea că merge până când braţul cuiva îl opri şi se întoarse la indicaţia altcuiva care arăta grăbit în spatele său.

Oh, la dracu, îşi spuse extenuat, văzând braţul lui Nicholls coborând de deasupra capului şi luând linia de ochire. *Nu-mi pasă.*

Apoi clipi la lumina focului de armă – zgomotul se estompă în icnetul scos de mulţimea adunată – şi a încremenit preţ de o clipă, întrebându-se unde a fost lovit. Totuşi, nu părea să lipsească ceva, iar cineva din apropiere îl îndemnă să tragă.

Al dracului poet, îşi spuse. *Voi trage în aer şi gata. Vreau să merg acasă.* Îşi ridică braţul, ţinti drept în văzduh, dar mâna pierdu contactul cu creierul o secundă şi încheietura îi slăbi. Tresări, corectându-şi mişcarea şi degetul se încordă pe trăgaci. Apăsând trăgaciul, abia avu timp să smucească ţeava într-o parte.

Spre surprinderea sa, Nicholls ezită un pic, apoi se aşeză pe iarbă. Stătea sprijinindu-se într-o mână, iar cu cealaltă se ţinea teatral de umăr, cu capul dat pe spate.

De-acum ploua destul de tare. Grey clipi să scape de picăturile de apă din gene şi-şi scutură capul. Aerul avea un iz iute, ca metalul pilit, şi pentru o clipă avu senzaţia că miroase a... purpură.

—Asta nu poate fi de bun augur, rosti cu voce tare şi descoperi că abilitatea de a vorbi îi revenise.

Se întoarse să-i vorbească lui Hunter, dar chirurgul se învârtea în jurul lui Nicholls, cercetând gulerul cămăşii poetului. Grey văzu că era pătat de sânge, iar Nicholls refuza să se întindă, gesticulând rapid cu mâna liberă. Sângele îi ţâşnea din nas, probabil că de acolo era problema.

—Să mergem, domnule, se auzi o voce lângă el. Altfel, va fi de rău pentru Lady Joffrey.

—Ce?

Se uită, mirat, şi-l recunoscu pe Richard Tarleton, care fusese sub comanda sa în Germania, acum în uniformă de locotenent al jandarmeriei.

—Oh. Da, va fi de rău.

Duelul era ilegal în Londra. Ar fi ieşit un adevărat scandal, dacă poliţia îi aresta pe musafirii Lucindei în faţa casei – aşa ceva nu i-ar fi făcut deloc plăcere soţului ei, Sir Richard.

Mulţimea se evaporase deja, ca şi cum ploaia dizolvase oamenii. Torţele de lângă intrare se stinseseră. Hunter, împreună cu cineva din mulţime, îl ajuta pe Nicholls să se ridice. Acesta se clătina prin ploaia din ce în ce mai deasă. Grey tremura. Numai Dumnezeu ştia unde-i erau haina şi pelerina.

—Să mergem, deci, spuse el.

Grey deschise ochii.

—Ai zis ceva, Tom?

Tom Byrd, valetul lui, tuşi cu putere, ca un zgomot scos de şemineu, la o distanţă de aproximativ treizeci de centimetri de urechea lui Grey. Văzând că e băgat în seamă, luă imediat poziţia de drepţi.

—Înălţimea Sa este jos, domnul meu. Cu doamna sa.

Grey miji ochii spre fereastra din spatele lui Tom, unde draperiile date la o parte lăsau să intre lumina vagă a unei zile ploioase.

—Doamna sa? Cine, ducesa?

Ce să se fi întâmplat? Era deja trecut de ora nouă. Cumnata sa nu făcea niciodată vizite înainte de amiază şi nu-şi aducea aminte ca ea să fi mers undeva însoţită de fratele său, pe parcursul zilei.

—Nu, domnul meu. E cu a' mică.

—Cea mică – aaaa. Nepoata?

Se ridică, se simţea bine, totuşi, ciudat şi luă lucrurile oferite de Tom.

—Da, domnul meu. Înălţimea Sa a spus că doreşte să-ţi vorbească despre „evenimentele ce au avut loc noaptea trecută".

Tom se întoarse spre fereastră şi cercetă bănuitor ce mai rămăsese din cămaşa şi din pantalonii lui Grey, pătate de iarbă, noroi, sânge şi praf de puşcă, apoi le aşeză grijuliu pe spătarul scaunului. Îi aruncă lui Grey o privire plină de reproş, iar acesta, la rândul lui, închise ochii, încercând să-şi amintească evenimentele prin care trecuse astă-noapte.

Se simţea oarecum bizar. Nu mahmur, pentru că nu băuse; capul nu îl durea, nu avea probleme cu stomacul...

—Noaptea trecută, repetă el, nesigur.

Noaptea trecută fusese tulbure, dar îşi amintea ce se întâmplase. Petrecerea cu ţipar, Lucinda Joffrey, Caroline... de ce naiba l-ar fi interesat pe Hal... ce, duelul? De ce măcar să-i pese fratelui său de o aşa tâmpenie – şi chiar dacă i-ar fi păsat, de ce să vină la uşa lui Grey cu noaptea-n cap, însoţit de fiica sa de numai şase luni?

Ciudată era ora la care venise, nu faptul că era însoţit de fiica sa. Fratele lui îşi scotea fiica la plimbare destul de des, cu scuza că fetiţa avea nevoie de aer. Soţia îi imputase că voia să se dea mare ieşind cu copilul – era într-adevăr frumuşică – dar Grey credea că motivul era unul cu mult mai simplu. Crudul, autocratul şi dictatorialul său frate – colonel care

conducea un regiment, teroare atât pentru propriii subalterni, cât şi pentru duşmani – se îndrăgostise de fiica sa. Peste o lună, regimentul urma să fie dislocat într-un loc nou. Hal pur şi simplu nu putea îndura despărţirea de ea.

De aceea, îl găsi pe Ducele de Pardloe stând pe scaun, în camera de zi, legănând-o pe Lady Dorothea Jacqueline Benedicta Grey în braţele sale, iar aceasta ronţăia dintr-un biscuite pe care îl ţinea tatăl ei. Boneta umedă, din mătase, micuţa capă din blană de iepure, mai multe scrisori, unele deja deschise, toate zăceau pe masă, lângă cotul ducelui.

Hal îşi ridică privirea spre el.

—Ţi-am comandat micul dejun. Salută-l pe unchiul John, Dottie. Întoarse cu grijă copilul. Micuţa nu se opri din ronţăit şi scoase un sunet ca un ciripit.

—Bună, iubito. John se aplecă şi o sărută pe creştetul acoperit de un puf fin, de culoare blond-închis, uşor umed. Ai ieşit la o plimbărică prin ploaie alături de tati?

—Ţi-am adus ceva.

Hal ridică scrisoarea deschisă şi, înălţând o sprânceană către fratele său, i-o întinse.

Grey îi răspunse ridicând şi el din sprâncene şi începu să citească.

—Ce?! spuse el şi-şi ridică privirea de pe hârtie, rămânând cu gura deschisă.

—Da, aprobă amabil Hal. Asta am spus şi eu când mi-a fost lăsată la uşă, chiar înainte de a se lumina de ziuă. Se întinse după scrisoarea sigilată, legănând cu grijă copilul. Poftim, asta este pentru tine. A venit dis-de-dimineaţă.

Grey scăpă primul plic, ca şi cum l-ar fi ars, îl apucă pe cel de-al doilea şi îl deschise rupându-l.

—*Vai, John,* citi el fără nicio introducere. *Iartă-mă, nu l-am putut opri, cu adevărat nu am putut, îmi pare*

ATÂT de rău, i-am spus, dar el nu m-a ascultat, am fugit, dar nu am ştiut unde să mă duc. Te rog, te rog, fă ceva!

Nu era semnată, dar nu era necesar. Recunoscuse scrisul distinsei Caroline Woodford, chiar şi aşa, cum scrisese în grabă, aproape o mâzgăleală. Hârtia era pătată şi încreţită... de lacrimi?

Dădu violent din cap, ca şi cum aşa şi-ar fi putut limpezi gândurile, apoi ridică de jos prima scrisoare. Erau scrise aceleaşi lucruri ca şi prima dată când o citise – o cerere formală din partea lui Alfred, Lord de Enderby, către Înălţimea Sa Ducele de Pardloe, pentru a se face dreptate în ceea ce priveşte prejudiciul adus onoarei surorii sale, distinsa Caroline Woodford, de către fratele Înălţimii sale, Lordul John Grey.

Grey îşi mută privirea de la o hârtie la alta, de mai multe ori, apoi îl privi pe fratele său.

—Ce mama dracului?

—Înţeleg că ai avut o seară plină de evenimente, zise Hal gemând uşor, în vreme ce se apleca să recupereze biscuitul căzut pe covor. Nu, draga mea, nu-l mai vrei.

Dottie nu fu deloc de acord cu cele spuse, atenţia fiindu-i distrasă doar atunci când unchiul John o luă în braţe şi îi suflă uşor în ureche.

—Plină de evenimente, repetă Grey. Da, aşa a fost. Dar nu i-am făcut nimic lui Caroline Woodford, cu excepţia faptului că am ţinut-o de mână în timp ce am atins ţiparul ăla. Jur. Gleeglgleeglgleegl-pppppsssshhhh, adăugă către Dottie, care îi răspunse ţipând şi chicotind. Ridică apoi privirea şi constată că Hal se uita mirat la el.

—Petrecerea Lucindei Joffrey, adăugă. Cu siguranţă că şi tu cu Minnie aţi fost invitaţi!

Hal mormăi.

—Oh, da, am fost, dar am avut altceva important de făcut. Minnie nu a pomenit nimic de ţipar.

Iar chestia asta cu duelul pentru o fată, despre ce-i vorba?

—Ce? Nu-i adevărat – se opri, încercând să gândească. Ei bine, poate că a fost. Nicholls – îl ştii, e porcul care a scris o odă dedicată picioarelor lui Minnie. A sărutat-o pe Miss Woodford, iar ea nu dorea, aşa că i-am dat un pumn. Cine ţi-a zis despre duel?

—Richard Tarleton. El a venit la White, în camera unde jucăm cărţi şi a spus că te-a văzut în casă.

—Bine, atunci, ştii şi tu la fel de puţin ca mine. Oh, vrei înapoi la tati, nu-i aşa?

I-o dădu pe Dottie fratelui său şi şterse o pată umedă de salivă de pe umărul hainei.

—Presupun că la asta dorea să ajungă Enderby.

Hal arătă cu capul scrisoarea de la Earl şi continuă.

—Că ai compromis-o pe biata fată în mod evident şi public, luptându-te pentru ea într-un duel scandalos. Cred că avea dreptate.

Dottie frământa acum încheieturile degetelor tatălui ei, mormăind uşor. Hal băgă mâna în buzunar şi scoase un inel de argint, care ajuta la creşterea dinţilor, pe care i-l oferi în locul degetului său, în acelaşi timp privindu-l lung pe Grey.

—Nu vrei să te însori cu Caroline Woodford, nu-i aşa? La asta se rezumă cererea lui Enderby.

—Dumnezeule, nu!

Caroline îi era o bună prietenă – strălucitoare, drăguţă şi care se deda la adevărate escapade, dar căsătorie? El?

Hal dădu din cap.

—Drăguţă fată, dar într-o lună tu vei sfârşi într-o închisoare, la Newgate ori Bedlam.

—Sau voi muri, spuse Grey, umblând prudent la bandajul pe care Tom insistase să i-l înfăşoare la

degetele de la mână. Ştii cum se simte în dimineaţa asta Nicholls?

—A, da. Hal se trase puţin în spate, inspirând adânc. De fapt, e mort de-a binelea. Am primit o scrisoare nenorocită de la tatăl lui, în care te acuză de omor. Asta a sosit pe când luam micul dejun. Chiar ai vrut să-l omori?

Grey se trânti deodată pe scaun şi tot sângele îi fugi din obraji.

—Nu, şopti el. Îşi simţea buzele amorţite şi mâinile moi. Oh, Iisuse! Nu!

Hal trase rapid cutia cu tutun de prizat din buzunar şi cu o mână scoase flaconaşul cu săruri pe care îl ţinea înăuntru şi pe care i-l dădu fratelui său. Grey a fost recunoscător. Nu era gata să leşine, dar mirosul înţepător de amoniac îi oferi pe tavă o scuză pentru ochii înlăcrimaţi şi pentru respiraţia întretăiată.

—Iisuse! repetă şi strănută puternic, de mai multe ori la rând. Nu mi-am propus să îl omor, jur, Hal. Am tras un foc în aer. Ori am încercat să trag în aer, adăugă el sincer.

Deodată scrisoarea trimisă de Lord Enderby căpăta cu adevărat sens, la fel şi vizita lui Hal. Ceea ce-a fost o aventură tâmpită, care trebuia să dispară odată cu roua dimineţii, a devenit ori va deveni, pe cât de rapid se vor împrăştia bârfele – nu doar un scandal, ci poate chiar ceva mai rău. Nu era de negândit ca el să *poată* fi arestat pentru crimă. Îşi imagină cum covorul se cască la picioarele sale pe nesimţite şi îl înghite într-un abis în care viaţa lui ar fi putut să dispară fără urmă.

Hal dădu afirmativ din cap şi îi întinse propria batistă.

—Ştiu, şopti. Lucrurile... care se întâmplă, uneori. Că nu ai avut intenţia asta, că ai face orice să dai timpul înapoi.

Grey îşi şterse faţa, privindu-şi fratele. Hal arăta dintr-odată mult mai bătrân decât era, cu chipul palid de prea multă grijă pentru Grey.

—Te referi la Nathaniel Twelvetrees?

Normal, nu ar fi menţionat chestia asta, dar amândoi erau cu garda jos.

Hal îi aruncă o privire scurtă, apoi se uită în altă parte, spunând:

—Nu, nu la Twelvetrees. Nu aveam de ales. Şi-am vrut să-l omor. Adică... ceea ce a condus la acel duel.

Făcu o grimasă.

—În grabă ne căsătorim, iar în timpul liber ne căim, murmură Hal.

Privi la hârtia de pe masă şi scutură capul. Îşi trecu uşor mâna peste creştetul lui Dottie.

—Nu te voi lăsa să repeţi greşelile mele, John, adăugă apoi în şoaptă.

Grey dădu din cap, fără să răspundă nimic. Prima soţie a lui Hal fusese sedusă de Nathaniel Twelvetrees. Grey nu intenţionase să se căsătorească vreodată cu cineva, iar acum nici atât. Şi în niciun caz nu din pricina greşelilor fratelui său.

Hal se încruntă, bătând cu scrisoarea împăturită în masă. Îl împunse cu privirea pe John şi suspină, apoi aşează scrisoarea jos, se căută prin haină şi scoase dintr-un buzunar alte două documente, unul din ele oficial, judecând după ştampilă.

—Noul tău brevet, zise, întinzându-i plicul. Pentru Krefeld[0], adăugă, înălţând o sprânceană, văzând nedumerirea de pe chipul fratelui său. Ai fost avansat locotenent-colonel. Nu îţi aminteşti?

—Eu... ei bine... nu chiar.

0Oraş din Germania supranumit „oraşul de mătase şi de catifea“. Pe 23 iunie 1758, la Krefeld a avut loc o bătălie între trupele prusaco-hanovreze şi cele franceze (n. tr.).

Avea un sentiment vag cum că cineva – probabil Hal – îi spusese despre asta, puţin după bătălia de la Krefeld, dar atunci el fusese grav rănit şi în niciun caz nu îi stătea gândul la armată şi nici nu i-a mai păsat de promovarea care a urmat bătăliei.

—Nu e vreo confuzie la mijloc? Grey luă plicul, deschizându-l încruntat. Credeam că s-au răzgândit.

—Oh, îţi aminteşti, aşadar, spuse Hal, cu sprâncenele încă ridicate a mirare. Generalul Wiedman ţi l-a dat după bătălie. Cu toate astea, confirmarea a fost amânată din cauza anchetei făcute în legătură cu explozia tunului, apoi... ei... din pricina tărăboiului cu Adams.

Grey era încă sub impactul veştii despre moartea lui Nicholls, dar faptul că a fost menţionat Adams îi puse din nou creierul în mişcare.

—Adams... Vrei să spui că Twelvetrees a reţinut brevetul?

Colonelul Reginald Twelvetrees din cadrul Artileriei Regale – fratele lui Nathaniel şi văr cu Bernard Adams, trădătorul care îşi aştepta procesul întemniţat în Turn[0], ca urmare a eforturilor depuse de Grey în toamna trecută.

—Da. Ticălosul, adăugă Hal moale. O să-l mănânc la micul dejun în zilele care vor veni.

—Sper că nu în contul meu, spuse Grey sec.

—O, nu, îl asigură Hal, legănând-o uşor pe fiica sa ca să o liniştească. Va fi o plăcere pur personală.

Deşi neliniştit, Grey zâmbi şi puse jos înştiinţarea.

—Bine, spuse, cu ochii la cea de-a patra hârtie, care stătea încă împăturită pe masă.

Părea a fi un act oficial şi fusese deschis, sigiliul era rupt.

0The Tower - cunoscut şi sub numele de Turnul Londrei, castel londonez datând din 1066 şi care, în decursul istoriei, a servit, printre altele, ca temniţă sau loc de execuţie (n. tr.).

—Asta ce mai e? O cerere în căsătorie, un denunţ de crimă ori o nouă însărcinare? Sau ce naiba mai e de data asta? O factură de la croitorul meu?

—A, asta. Nu aveam de gând să ţi-o arăt, recunoscu Hal, aplecându-se cu grijă să nu o scape pe Dottie. Dar având în vedere împrejurările...

Aşteptă, fără să mai dea alte explicaţii, ca Grey să deschidă plicul şi să-l citească. Era o invitaţie – sau un ordin, depinde de interpretare – adresată maiorului Lord John Grey, de a se prezenta în faţa curţii marţiale, în calitate de martor al unui căpitan pe nume Charles Carruthers. Tocmai în...

—În Canada?

Tonul lui John o făcu pe Dottie să tresară. Femeia se încruntă şi aproape că începu să plângă.

—Şşt, draga mea. Hal începu să o legene mai repede, mângâind-o pe spate. Totul e în ordine. Exceptând faptul că unchiul John e un tâmpit.

Grey ignoră spusele lui Hal, fluturându-i în faţă scrisoarea.

—Pentru ce naiba este chemat Charlie Carruthers la curtea marţială? Şi de ce mama dracului sunt eu convocat ca martor?

—Pentru că nu a reuşit să înăbuşe o revoltă. De ce eşti chemat? Se pare că el te-a ales. Unui ofiţer în funcţiune îi este permis să convoace propriii martori, indiferent de motiv. Nu ştiai?

Grey presupuse că ştia, la modul academic. Dar niciodată nu fusese prezent în faţa unei curţi marţiale. Nu era o procedură obişnuită şi nu avea nici cea mai vagă idee despre cum decurg asemenea lucruri.

Îşi mută privirea către Hal.

—Zici că nu aveai de gând să-mi arăţi asta?

Hal ridică din umeri şi suflă uşor peste creştetul fiicei sale, iar firişoarele scurte de păr se înclinară ca grâul în adierea vântului.

—Nu avea nici rost. Voiam să îi răspund că sunt superiorul tău şi că am mare nevoie de tine aici. De ce să fii târât prin sălbăticiile Canadei? Dar având în vedere talentul tău de a intra în situaţii incomode... Ce ai simţit? îl întrebă curios.

—Ce-am ce?... A, te referi la ţipar.

Grey era obişnuit cu trecerile bruşte de la un subiect la altul în conversaţiile cu fratele său şi se adaptă cu uşurinţă.

—Mda, a fost mai degrabă şocant.

Râse mânzeşte la privirea tulbure a lui Hal, iar Dottie se răsuci în braţele lui, întinzându-şi braţele grăsuţe către unchiul său.

—Flirtezi, îi spuse acesta, luând-o din braţele lui Hal. Nu, zău, a fost remarcabil. Ştii cum te simţi când îţi fracturezi un os? Ştii cum simţi ruptura aia chiar înainte să te doară, care te inundă şi vezi negru în faţa ochilor, senzaţie similară cu a unei unghii care îţi zgârie stomacul pe interior? Aşa a fost, doar că mult mai puternică şi a durat mai mult. Nu mai puteam respira. Pur şi simplu. Iar inima a încetat să-mi mai bată. Aşa cred. Doctorul Hunter – anatomistul, îl ştii – era acolo, mi-a tras câţiva pumni în piept ca să-mi poată porni inima din nou.

Hal îl asculta foarte atent şi-i puse mai multe întrebări la care Grey răspunse în mod automat, având mintea ocupată cu ultimele noutăţi oficiale.

Charlie Carruthers. În tinereţe, fuseseră numiţi ofiţeri împreună, dar în regimente diferite. Au luptat umăr lângă umăr în Scoţia şi, în prima permisie, au mers împreună la Londra. Avuseseră o relaţie – aventură e mult spus. Trei sau patru întâlniri scurte – câte cinci-sprezece minute, asudând, cu răsuflarea întretăiată, în colţuri întunecate – minute care puteau fi uşor uitate la lumina zilei – sau dezbrăcându-se unul

pe altul, afumaţi rău de tot şi, apoi, niciunul din ei pomenind de asta.

Se întâmpla în Vremurile Grele, aşa cum şi le amintea el; anii care urmaseră morţii lui Hector, când căuta uitarea în orice ar fi putut-o găsi – şi o găsea, deseori – până când, încet, s-a pus pe picioare.

Probabil că nu s-ar mai fi gândit vreodată la Carruthers, deşi mai exista un motiv...

Carruthers se născuse cu o malformaţie interesantă – avea o mână dublă. Când îşi folosea mâna dreaptă, care părea perfect normală, apărea o alta, pitică, iţindu-se din încheietură şi aşezată în faţa suratei sale mai mari. Cu siguranţă că doctorul Hunter ar fi dat sume fabuloase pentru mână, gândi Grey cu o strângere de stomac.

Mâna cea mică avea doar două degete scurte şi un policar gros, pe care Carruthers îl putea folosi uşor, însă nu fără a mişca simultan şi celelalte degete. Senzaţia pe care o simţea Grey când Carruthers îi lua mădularul între degete era aproape la fel de copleşitoare ca cea generată de ţipar.

—Nicholls nu a fost încă îngropat, nu-i aşa? întrebă deodată, cu gândul la petrecere şi la doctorul Hunter, făcându-l pe Grey să întrerupă ceea ce tocmai spunea Hal.

Bărbatul păru surprins.

—Desigur că nu. De ce? îşi îngustă ochii spre Grey. Doar nu vrei să participi la funerarii?

—Nu, nu, răspunse Grey fără să pregete. Mă gândeam doar la doctorul Hunter. El, hm, are o anume reputaţie... şi Nicholls a plecat odată cu el. După duel.

—Ce fel de reputaţie, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Hal nerăbdător.

—De jefuitor de trupuri, izbucni Grey.

Se făcu o linişte de mormânt, realitatea izbindu-l pe Hal din plin. Se albi la faţă.

—Doar nu crezi că... Nu! Cum ar putea?

—A... hm... Înlocuieşte trupul cu mai multe pietroaie, chiar înainte să se fixeze în cuie capacul sicriului – cel puţin aşa am auzit, spuse Grey, încercând să articuleze cuvintele cât de bine putea, cu pumnul lui Dottie înfipt în nas.

Hal înghiţi în sec. Grey putea să vadă cum i se zburleşte părul pe încheietura mâinii.

—Îl voi întreba pe Harry, zise Hal, după o scurtă pauză. Funeraliile nu au fost încă discutate şi dacă...

Amândoi se cutremurară din reflex, imaginându-şi toată scena în care membrii familiei se agită, insistând să se ridice capacul sicriului, pentru a descoperi...

—Sau mai bine nu, spuse Grey, încercând să înghită, dar avea gura prea uscată.

Dottie renunţase la încercările de a-i muta nasul din loc şi începu să-i mângâie stângace buzele în timp ce vorbea. Senzaţia pe care Grey o încercă la atingerea ei era...

O îndepărtă uşor pe Dottie şi i-o înapoie lui Hal.

—Nu am idee cu ce l-aş putea ajuta pe Charles Carruthers, dar e în ordine, voi merge.

Îşi aruncă privirea pe hârtia trimisă de Lordul Enderby, apoi pe misiva mototolită de la Caroline.

La urma urmei, presupun că există şi lucruri mai rele decât să fii scalpat de pieile roşii.

Hal aprobă, calm.

—Ţi-am aranjat drumul pe mare. Vei pleca mâine.

Se ridică în picioare, cu Dottie în braţe.

—Poftim, draga mea. Sărută-l pe unchiul tău de rămas-bun.

O lună mai târziu, Grey se pomeni coborând, alături de Tom Byrd, de pe *Harwood.* Cu ajutorul unei bărci mici ajunseră, în sfârşit, la ţărm. Odată cu el venise şi

batalionul de grenadieri din Louisbourg. Ancorară pe o insulă mare, lângă gura fluviului St. Lawrence.

Nu văzuse niciodată ceva asemănător.

Albia era mai lată decât oricare alta pe care-o văzuse, avea aproape opt sute de metri, iar apa curgea tumultuoasă şi părea adâncă, cu reflexii de un albastru închis, aproape negru. Stânci mari şi dealuri, care se ondulau unul în spatele altuia, de-o parte şi de alta a fluviului, cu păduri atât de dese, încât cu greu mai zăreai câte o bucată de stâncă. Era foarte cald şi cerul se arcuia azuriu deasupra creştetului, mult mai strălucitor şi mult mai larg decât orice petic de cer văzut vreodată. Un zumzet puternic, ca un ecou, se auzea dinspre vegetaţia luxuriantă – insectele, făcu el o presu-punere, păsările, goana cu care apele se învolburau, deşi totul părea mai degrabă un cântec al sălbăticiei care îi era cumva dedicat, o singură voce pe care o auzea curgându-i prin vene. Lângă el, Tom vibra de încântare, cu ochii larg deschişi, să nu piardă nici măcar o mişcare.

—Dumnezeule mare, ăla este un indian? îi şopti lui Grey, aplecându-se.

—Nu cred că poate fi altceva, răspunse Grey, după cum arăta domnul care aştepta pe ţărm, gol-goluţ, cu excepţia unui fel de şorţ cât palma, o pătură dungată care îi atârna pe unul din umeri, pe piele cu un strat care părea a fi unsoare şi din cauza căruia membrele îi străluceau.

—Credeam că sunt mai roşii, spuse Tom, ca şi cum ar fi ghicit gândul lui Grey.

Pielea indianului era cu mult mai închisă decât a lui Grey, dar mai degrabă de o culoare brună, plăcută vederii, ceva asemănător frunzelor uscate de stejar. Indianul părea să îi găsească la fel de interesanţi pe cei doi, pe cât de interesant le părea lor. Îi privea cu vădită consideraţie... mai ales pe Grey.

—Părul dumneavoastră e de vină, domnul meu, îi şuieră Tom în ureche. V-am spus că trebuia să purtaţi o perucă.

—Prostii, Tom.

În acelaşi timp pe Grey îl trecu un fior ciudat pe la ceafă, contractându-i scalpul. În mod normal, nu purta perucă, era mândru de părul lui, care era blond şi des, alegea însă varianta de a-l lega şi de a şi-l pudra la ocaziile speciale. Acum nu era una din acele ocazii. Având apă proaspătă în dimineaţa aceea, îşi spălase părul la îndemnul lui Tom, iar acum îl purta liber pe umeri, gândindu-se că se va usca mai repede.

Barca făcu nisipul să scrâşnească. Indianul îşi dădu pătura la o parte şi veni să ajute bărbaţii să coboare pe ţărm. Grey se pomeni chiar lângă el, destul de aproape ca să-i simtă mirosul. Indianul mirosea altfel decât oricine. Un miros animalic, desigur – se întrebă, uşor înfiorat, dacă grăsimea cu care era uns bărbatul era de urs –, dar cu o aromă de ierburi şi de transpiraţie, un iz care amintea de pilitura proaspătă de cupru.

Îndreptându-se la marginea bărcii, indianul îi căută privirea lui Grey şi zâmbi.

—Să fii cu băgare de seamă, englezule, spuse cu un puternic accent franţuzesc şi, întinzându-se, îşi plimbă degetele, ca din întâmplare, prin părul liber al lui Grey. Scalpul tău ar arăta bine la centura unui Huron.

Asta îi făcu pe soldaţii din barcă să râdă, iar indianul, încă zâmbind, se întoarse spre ei.

—Abenaki[0], care lucrează pentru francezi, nu sunt deloc pretenţioşi. Un scalp e un scalp – şi francezii plătesc bine pentru unul, indiferent de culoare.

Pentru a întări cele spuse, dădu din cap spre grenadieri, care se opriră din râs.

—Tu vii cu mine, îi zise indianul lui Grey.

0Abenaki - populaţie nativă nord-americană din grupul Algonqin, localizată în New England şi Quebecul de sud (n. tr.).

Pe insulă era deja instalată o mică tabără. Un detaşament de infanterie, sub comanda Căpitanului Woodford – al cărui nume îl îngrijoră un pic pe Grey, dar care se dovedi, slavă Domnului, a nu fi rudă cu nimeni din familia Lordului Enderby.

—Suntem în perfectă siguranţă pe partea aceasta a insulei, îi spuse el lui Grey, oferindu-i o carafă cu brandy după cină, lângă cortul său. Dar indienii jefuiesc cu regularitate partea cealaltă a insulei. Am pierdut patru oameni săptămâna trecută, trei din ei ucişi, iar unul luat ostatic.

—Ai iscoade personale, să înţeleg? întrebă Grey, pleznind ţânţarii care începuseră să mişune în amurg.

Nu-l mai văzuse pe indianul care îi adusese în tabără, în schimb erau alţii adunaţi în jurul propriilor focuri, doar unul sau doi ghemuiţi lângă grenadierii din Louisbourg, cu ochi sticloşi şi foarte atenţi în jur.

—Da, şi cei mai mulţi sunt de încredere, spuse Woodford, răspunzând întrebărilor nerostite de Grey.

Râse, dar fără umor.

—Cel puţin aşa sperăm, să fie de încredere.

Au cinat şi apoi au jucat cărţi, schimbând noutăţile de-acasă cu bârfele campaniei curente.

Generalul Wolfe nu pierduse timpul în Montmorency, aşezare situată mai jos de Quebec, dar nu se alesese decât cu dezamăgirea unor încercări eşuate, astfel că a abandonat zona, regrupându-şi corpul principal al trupelor la câţiva kilometri în amonte de citadela Quebecului. Cocoţată pe stâncile ascuţite care străjuiau apele, părea de departe o fortăreaţă impenetrabilă, de unde erau supravegheate şi fluviul, şi câmpiile de la vest de canion, obligând vasele de război englezeşti să se furişeze pe timpul nopţii – şi nu întotdeauna cu succes.

—Wolfe va veni în scurt timp, grenadierii lui sunt pe drum, prezise Woodford. Şi-a pus mari speranţe în flăcăii ăia, a luptat alături de ei la Louisbourg. Poftim, colonele, aici vei fi mâncat de viu. Încearcă asta pentru faţă şi mâini.

Umblă în cufărul de campanie şi scoase o cutie cu o unsoare puternic mirositoare, pe care i-o întinse lui Grey peste masă.

—Seu de urs şi mentă, explică el. Indienii folosesc chestia asta ori se acoperă cu noroi.

Grey se servi din belşug; aroma nu era tocmai cea pe care o simţise mai devreme la indian, dar era foarte asemănătoare. Îl încercă un ciudat sentiment de disconfort, dar se gândi că măcar va descuraja insectele să-l mai muşte.

Nu ţinuse secret motivul sosirii sale aici, aşa că îl întrebă deschis despre Carruthers.

—Ai idee unde este reţinut?

Woodford se încruntă şi-şi turnă mai mult coniac.

—Nu e arestat. E eliberat condiţionat. E cantonat în Gareon, unde Wolfe are cartierul general.

—Da?!

Grey era uşor surprins – Carruthers nu era acuzat de revoltă, ci, mai degrabă, de faptul că nu reuşise să o suprime – o acuzaţie rară.

—Cunoşti detaliile acestui caz?

Woodford deschise gura, dar, în loc să vorbească, trase adânc aer în piept, dădu din cap şi îşi bău coniacul. Din asta Grey înţelese că, probabil, toată lumea cunoştea tărăşenia, dar şi că era ceva putred în toată treaba. Oricum, avea timp din belşug. Va auzi povestea direct din gura lui Carruthers.

Conversaţia deveni generală şi, după un timp, Grey spuse „noapte bună”. Grenadierii trebăluiseră din greu. Un nou orăşel de corturi de pânză se întindea la

marginea taberei deja existente, iar în aer se ridicau mirosuri îmbietoare de carne proaspăt friptă şi de ceai.

Cu siguranţă că Tom reuşise să-şi ridice cortul, pe undeva prin mulţimea celorlalte corturi. Nu se grăbea să-l găsească; se bucura, după săptămânile de trai aglomerat la bordul navei, de noua senzaţie oferită de plimbarea pe jos şi de singurătate. Trecu de şirurile de corturi, plimbându-se la marginea luminii aruncată de focuri şi simţindu-se invizibil. Nu se îndepărtă prea mult, pentru a rămâne în siguranţă, sau cel puţin aşa spera. Pădurea era la câţiva metri distanţă, nu se lăsase încă întunericul deplin şi se mai zăreau primul rând de copaci şi tufişurile.

O luminiţă ce scânteia i-a atras atenţia şi l-a cuprins încântarea. Văzu încă una... şi încă una... zece, o duzină... şi aerul se umplu deodată de licurici, lumini palide, verzui, care clipeau ici şi colo, strălucind ca nişte lumânări micuţe şi îndepărtate prin frunzişul întunecat. Mai văzuse licurici o dată sau de două ori până acum, în Germania, dar niciodată atât de mulţi. Era pur şi simplu magie, pură ca lumina lunii.

N-ar fi putut spune cât timp i-a privit, hoinărind încet de-a lungul marginii taberei, dar în cele din urmă oftă şi se întoarse, satisfăcut şi cuprins de-o oboseală plăcută, fără nicio obligaţie de a face ceva anume. Nu avea trupe sub comandă, nu avea rapoarte de scris... chiar nimic de făcut până nu va ajunge la Gareon şi unde se va întâlni cu Charlie Carruthers.

Cu un oftat de plăcere, închise clapa cortului şi îşi scoase hainele.

De-abia aţipise, când fu trezit de urlete şi strigăte şi sări în picioare. Tom, pe care îl furase somnul în sacul de dormit de la picioarele lui Grey, sări şi el ca o broască, în mâini şi genunchi, căutând disperat în cufăr pistolul şi cartuşele.

Fără să piardă timpul, Grey smulse pumnalul pe care îl atârnase de ţăruşul cortului înainte să se întindă în pat şi, dând pânza de la intrare de-o parte, privi afară. Bărbaţi alergau încolo şi încoace, izbindu-se de corturi, dând ordine, strigând după ajutor. Cerul era strălucitor, norii erau înroşiţi.

—Nave în flăcări! urlă cineva. Grey îşi vârî picioarele în pantofi şi se alătură mulţimii care acum se precipita către apă.

În centrul fluviului întunecat stătea impunătoare *Harwood,* la ancoră. Către ea veneau încet una, două şi, mai apoi, trei vase arzând – plute pline cu deşeuri inflamabile, îmbibate cu ulei şi aprinse. O bărcuţă cu pânza şi catargul în flăcări lumina noaptea. Şi mai era ceva – o canoe cu un morman de frunze şi iarbă care ardeau? Prea departe să se poată vedea clar, dar se apropia.

Privi corabia şi văzu mişcare pe punte – destul de departe să zărească pe cineva anume, dar lucrurile se precipitau. Nava nu putea ridica ancora, nu avea timp suficient, însă bărcile erau lansate la apă, iar marinarii încercau să abată din drum plutele în flăcări, pentru a le ţine la distanţă de *Harwood.*

Absorbit de ce vedea, nu auzi strigătele care nu mai conteneau în partea opusă a taberei. Oamenii tăcuţi de pe mal, care priveau bărcile în flăcări, începuseră să se agite, realizând în cele din urmă că li se pregătea altceva.

—Indieni, spuse deodată omul de lângă Grey, cu o voce ascuţită, parcă despicând aerul. Indieni!

Strigătul deveni unanim şi toţi o luară la goană în direcţia opusă.

—Opreşte-te! Stai! Grey întinse un braţ, prinzând un bărbat de gât şi culcându-l. Ridică vocea crezând că va reuşi să oprească goana aceea.

—Tu şi tu! Voi doi, veniţi cu mine!

Omul pe care îl trântise, sări în picioare din nou, cu ochii strălucind în lumina lunii.

—Poate fi o cursă, continuă Grey. Rămâneţi pe loc. Cu mâinile pe arme.

—Rămâneţi pe loc!

Un domn scund, în cămaşă de noapte, preluă ordinul cu o voce de stentor, întărindu-şi cuvintele cu o creangă uscată pe care o ţinea în faţă, oprindu-i cu ea pe cei care doreau să treacă de el.

Un snop de scântei se înălţă în aer, urmat de altul: două noi vase incendiate se apropiau. Bărcile corăbiei erau deja la apă, simple puncte în întuneric. Dacă reuşeau să devieze vasele torţă, *Harwood* putea fi salvată de la distrugere. Grey se temea că atacul din spatele lor era doar o diversiune menită de îndepărteze oamenii de ţărm şi, astfel, corabia să rămână apărată doar de echipajul aflat la bord. În acest fel francezii ar fi putut trimite o barjă plină de explozibil sau chiar bărci cu care să abordeze corabia, în nădejdea că manevrele lor nu ar fi fost observate de ceilalţi, ocupaţi fiind cu respingerea atacului.

Primul vas torţă fusese împins către ţărmul opus, unde se împotmolise pe plajă şi ardea feeric în noapte. Domnul acela scund şi cu glasul pătrunzător – cu siguranţă că era un sergent, chibzui Grey – reuşise să adune câţiva soldaţi şi se prezentă în faţa lui Grey, cu un salut viguros.

—Să trimit oamenii să-şi ia muschetele, domnule?

—Întocmai. Şi repede. Du-te cu ei, sergent – eşti sergent, da?

—Sergent Aloysius Cutter, domnule, raportă omuleţul. Sunt încântat să cunosc un ofiţer care judecă limpede.

—Mulţumesc, sergent. Şi adună cât de mulţi poţi, te rog. Înarmaţi. Adu şi un puşcaş sau doi, dacă găseşti.

Sarcinile fiind împărţite, se întoarse încă o dată să privească fluviul, unde două din bărcile de pe *Harwood* mânau o barcă incendiată, încercuind-o şi despicând apa cu vâslele. Auzea limpede zgomotul produs în efortul pe care îl făceau şi strigătele marinarilor.

—Domnule?

Vocea, venită de undeva de lângă cortul său, aproape îl făcu să-şi muşte limba. Se întoarse calm, gata să-i reproşeze lui Tom că s-a aventurat în haosul iscat, dar înainte să-şi adune vorbele tânărul său valet se ghemui la picioarele lui, ţinând ceva în braţe.

—Ţi-am adus pantalonii, domnule, spuse Tom cu o voce tremurătoare. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ei, dacă va fi o luptă.

—Foarte înţelept din partea ta, Tom, îl asigură Grey, străduindu-se să nu izbucnească în râs.

Sări în nădragi şi îi trase în sus, vârându-şi cămaşa în ei.

—Ai idee ce se petrece în tabără?

Îl auzi pe Tom cum înghite în gol.

—Indienii, domnul meu. Au năvălit zbierând printre corturi şi au dat foc. Am văzut că au omorât un om... şi l-au scalpat.

Vocea îi era răguşită, de parcă ar fi stat să vomite.

—A fost ceva scârbos.

—Presupun că da...

Era o noapte caldă, dar Grey simţi cum i se ridică părul de pe braţe. Urletele înfiorătoare se opriseră şi putea auzi zarva din tabără, acum diferită. Nu mai erau strigăte la întâmplare, se auzeau doar apelurile ofiţerilor, ale sergenţilor şi ale caporalilor care dădeau ordine oamenilor, iniţiind adunarea, făcând prezenţa şi socotind pagubele.

Tom, fie binecuvântat, adusese pistolul lui Grey, sacul cu cartuşe, praful de puşcă, haina şi ciorapii. Conştient de pădurea întunecată şi de poteca îngustă

şi lungă dintre ţărm şi tabără, Grey nu-l mai trimise pe Tom înapoi, poruncindu-i, totuşi, să nu îi stea în drum, deoarece sergentul Cutter – care era un bun soldat şi care îşi pusese pantalonii la timp – venea însoţit de soldaţii înarmaţi pe care îi găsise.

—Prezent la datorie, domnule, salută Cutter. Cui am onoarea să mă adresez, domnule?

—Sunt locotenent-colonel Grey. Pune-ţi oamenii să stea cu ochii pe corabie, te rog. Sergent, cu deosebită atenţie la ambarcaţiunea întunecată care vine în aval, apoi vino să-mi raportezi tot ce ştii că se petrece în tabără.

Cutter salută şi dispăru imediat strigând: „Mişcaţi-vă, adunătură de balegi. Mai vioi, mai vioi!”

Tom scoase un ţipăt gutural, iar Grey se învârti, scoţându-şi pumnalul din reflex şi văzu o siluetă venind direct spre el.

—Nu mă ucide, englezule, spuse indianul care îi însoţise în ajun spre tabără.

Glasul îi suna uşor amuzat.

—*Le capitaine* m-a trimis să te caut.

—De ce? întrebă Grey brusc.

Inima încă îi bătea să-i spargă pieptul. Îi displăcea să fie prins nepregătit şi, mai mult, ura gândul că omul ar fi putut să-l omoare cu uşurinţă, mai înainte chiar ca Grey să-i simtă prezenţa.

—Abenaki a dat foc cortului tău, credeau că te vor ademeni în pădure pe tine şi pe servitorul tău.

Tom dădu drumul la o înjurătură zemoasă şi se pregăti să se arunce înainte, dar Grey îl opri, punându-i o mână pe braţ.

—Stai, Tom. Nu contează.

—Pe dracu’ nu contează! răspunse Tom cu patimă, enervarea făcându-l să uite de bunele maniere. Cred că ţi-aş putea găsi nişte lenjerie, nu că ar fi uşor, dar ce zici de tabloul verişoarei tale împreună cu ăl mic,

trimis Căpitanului Stubbs? Ce zici de pălăria cea bună, cu dantelă brodată cu aur?

Grey avu un moment de neliniște – mai tânăra sa verișoară Olivia trimise o miniatură cu băiatul său nounăscut și-i dăduse lui sarcina de a i-o livra soțului ei, căpitanul Malcolm Stubbs, care se afla acum cu trupele lui Wolfe. Se lovi cu mâna lateral și simți în buzunar, ușurat, forma ovală a portretului micuț, împachetat și în siguranță.

—E în ordine, Tom. Îl am la mine. Cât despre pălărie... ne vom îngrijora mai târziu, cred. Acum, care este numele tău, domnule? îl întrebă pe indian.

—Manoke, spuse acesta, încă amuzat.

—În ordine! Vrei să-l duci pe valetul meu înapoi în tabără?

Îl văzuse pe micul și temerarul sergent Cutter iținduse pe potecă. Trecând peste proteste, îl expedie pe Tom în grija indianului.

Se întâmplase ca toate cele cinci ambarcațiuni incendiate să fie direcționate departe de *Harwood.* Ceva ce putea fi – sau nu – o navă cargo, apăruse în amonte, dar, temându-se de trupele adunate în grabă de Grey, slobozi câteva salve în direcția lor. Cu toate că distanța era mică, nu aveau nicio posibilitate să nimerească ceva de pe mal.

Acum *Harwood* era în siguranță, iar în tabără se instituise o stare de veghe, plină de neliniște. Grey îl văzu pe Woodford în zori, la scurt timp după ce acesta revenise, și primi veste că atacul se soldase cu doi morți și cu alți trei soldați capturați în pădure. Trei dintre indienii care atacaseră au fost omorâți, un altul rănit. Woodford avusese de gând să îl supună pe acesta din urmă unui interogatoriu înainte să moară, dar nu crezuse că ar fi putut obține vreo informație folositoare.

—Indienii niciodată nu vorbesc, îi spuse bărbatul, frecându-şi ochii înroşiţi de fum.

Avea faţa umflată şi părea foarte istovit.

—Închid ochii şi încep să-şi cânte blestematele lor cântece de moarte. Orice le-ai face, ei continuă să cânte.

Grey auzise aşa ceva, ori crezuse că aude, atunci când se târâse în adăpostul împrumutat. Era aproape ziuă. Un cântec şoptit se auzea, de parcă nu era decât goana vântului prin copacii înalţi. A ţinut puţin, apoi s-a oprit brusc şi din nou a început, slab şi sacadat, pe când era legănat de braţele molcome ale somnului.

Ce spusese omul acela? se întreba el. Avea vreo importanţă faptul că nimeni dintre cei care auziseră cântecul nu ştiau ceînseamnă? Poate indianul – Manoke era numele lui – era acolo, poate că el ştia.

Tom găsise pentru Grey un cort mic la capătul unei alei. Pesemne că dăduse afară nişte subalterni, dar Grey nu a obiectat. Cortul abia cuprindea sacul de dormit întins pe jos şi o cutie care servea drept masă, pe care cineva aşezase un suport de lumânare. Dar era un adăpost. Pe când venea pe potecă spre tabără, începuse să plouă uşor, dar acum ploua tare, cu zgomot pe pânza de sac a cortului, de unde venea un iz uşor de mucegai. Dacă acel bocet ar fi continuat, nu s-ar fi putut auzi din cauza sunetului ploii.

Grey se întoarse pe-o parte, făcând iarba de sub sac să foşnească sub greutatea lui, şi adormi imediat.

Se trezi brusc, cu un indian în faţă. Se încurcă în aşternuturi, încercând să se scoale, ceea ce îl făcu pe indian să se amuze şi să se dea înapoi, nicidecum să-i ia gâtul, aşa cum crezuse Grey. Reuşi să alunge aburii somnului înainte să-l atace la rându-i pe Manoke.

—Ce? îngăimă el, frecându-şi ochii cu podul palmei. Ce-i asta? *Şi de ce dracu’ stai pe patul meu?*

În replică, indianul îl apucă de după ceafă, îl trase aproape şi-l sărută. Limba omului îl atinse uşor pe buza inferioară, i se insinuă ca o şopârlă în gură şi dispăru.

La fel şi indianul.

Se lăsă pe spate, clipind. Fusese un vis. Ploaia se înteţise. Respiră adânc. Putea simţi pe piele mirosul de grăsime de urs şi de mentă – să fi fost şi un iz metalic? Lumina era mai puternică – trebuia să fie ziuă de acum. Auzea toboşarul trecând printre corturi pentru a trezi oamenii, răpăitul tobei amestecându-se cu răpăitul ploii, auzea strigătele caporalilor şi ale sergenţilor – dar estompate. Se gândi că nu dormise mai mult de o jumătate de oră.

—Hristoase! murmură el şi se întoarse pe o parte, apoi îşi trase pătura peste cap, încercând să adoarmă la loc.

Harwood făcea volte domoale în susul râului, căutând urmele atacatorilor francezi. Fuseseră câteva alarme, plus un alt raid al indienilor pe când se mai aflau încă în tabără, pe ţărm. Ultimul atac se sfârşise în avantajul englezilor. Omorâseră patru inamici, iar ei nu avuseseră decât un bucătar rănit. Fuseseră obligaţi să zăbovească o vreme, aşteptând o noapte întunecată pentru a se strecura dincolo de fortăreaţa Quebecului, care se profila ameninţătoare pe stânci. Au fost observaţi şi unul sau două tunuri traseră în direcţia lor, dar fără niciun rezultat. În cele din urmă, au ajuns la Gareon, la cartierul general al generalului Wolfe.

Oraşul era aproape înghiţit de taberele militare care îl înconjurau, mulţimi de corturi răspândite în lungul râului, peste care trona mica misiune catolică franceză, a cărei cruce se iţea pe dealul din spatele oraşului. Locuitorii francezi, cu indiferenţa negustorilor de pretutindeni, dăduseră din umeri şi-i primiseră cu bucurie pe noii ocupanţi.

Grey fu informat că generalul Wolfe se afla prins în operaţiuni militare în interiorul continentului, dar că se va întoarce negreşit în mai puţin de o lună. Un locotenent-colonel fără ocupaţie şi regiment propriu era o bătaie de cap în plus. I se oferise un apartament convenabil, pe care îl refuzase politicos. Neavând sarcini imediate de îndeplinit, s-a separat de corpul ofiţerilor, străduindu-se să afle unde ar putea fi găsit căpitanul Caruthers.

Nu i-a fost greu să dea de urma lui. *Le patron* din prima tavernă în care a intrat l-a îndrumat imediat spre *le Capitaine,* care se afla cazat într-o cameră din casa unei văduve pe nume Lambert, aflată lângă biserica misiunii catolice. Grey se întrebă dacă ar fi obţinut această informaţie la fel de repede de la oricine deţinea un han în oraş. Grey ştia că lui Charlie îi plăcea să bea şi era evident, judecând după atitudinea amabilă a patronului la auzul numelui de Carruthers, că avea acest obicei în continuare. Nu că Grey l-ar fi putut învinui, având în vedere circumstanţele.

Văduva –tânără, cu păr castaniu şi destul de drăguţă – păru destul de suspicioasă la început, dar după ce el întrebă de căpitanul Carruthers, menţionând că îi este vechi prieten, ea se relaxă.

—*Bon,* spuse ea, deschizând imediat uşa. Are nevoie de prieteni.

Urcă două etaje, pe nişte scări înguste, spre mansarda lui Caruthers, simţind că aerul devenea din ce în ce mai încins. Pentru ora aceea era plăcut, dar după-amiaza probabil că devenea înăbuşitor. Bătu la uşă şi fu plăcut surprins când recunoscu vocea lui Carruthers invitându-l înăuntru.

Bărbatul era aşezat la o masă micuţă, îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni, scriind ceva, având lângă un cot o călimară meşterită dintr-un dovleac şi lângă celălalt o halbă de bere. Preţ de o clipă se uită fără cuvinte la

Grey. Apoi dintr-odată se însufleţi şi se ridică, răsturnând aproape toate cele de pe masă.

—John!

Înainte ca Grey să-i întindă mâna, se trezi îmbrăţişat şi răspunse din tot sufletul la îmbrăţişare, inundându-l un şuvoi de amintiri în vreme ce adulmecă părul lui Carruthers şi-i simţi obrazul ţepos zgâriindu-l. Îi simţi, deopotrivă, subţirimea trupului şi oasele cum îl împung prin haine.

—Nu credeam că ai să vii, repetă Carruthers de câteva ori.

Se dădu un pas înapoi, zâmbind în vreme ce îşi ştergea jenat ochii cu dosul palmei.

—Păi, trebuie să-i mulţumeşti unui ţipar electric pentru prezenţa mea, îi răspunse Grey, zâmbind la rându-i.

—Unui ce?

—E o poveste lungă ţi-o spun altă dată. Acum aş vrea să ştiu ce dracului ai făcut, Charlie?

Bucuria revederii se estompă de pe chipul slab al lui Carruthers, fără să se şteargă de tot.

—Ei bine, şi povestea mea e cam lungă... Dă-mi voie s-o trimit pe Martine să aducă nişte bere.

Îi făcu semn cu mâna spre unicul scaun din încăpere şi ieşi înainte ca Grey să se poată opune. Se aşeză prudent, ca nu cumva scaunul să se frângă. Mansarda era mobilată simplu. În afară de scaun şi de masă, un pat îngust, o oală de noapte şi un spălător străvechi, cu un lighean din ceramică şi cu un ulcior pentru apă, completau inventarul. Camera era foarte curată, dar în aer se simţea un miros vag – un iz dulceag şi greţos, a cărui sursă o identifică imediat: o sticlă cu dop din spatele spălătorului.

Nici nu ar fi trebuit să adulmece urmele de laudanum. Chipul sfrijit al lui Carruthers era grăitor. Se întoarse pe scaun şi aruncă o privire pe foile scrise de

pe masă. Păreau notiţe pregătitoare pentru curtea marţială. Pe prima foaie, aşternuse un raport cu privire la o expediţie întreprinsă de un detaşament aflat sub comanda sa, pornită la ordinul maiorului Gerald Siverly.

Ordinele primite prevedeau să mărşăluim până într-un sat denumit Beaulieu, cam la şaisprezece kilometri est de Montmorency, iar acolo să jefuim şi să incendiem casele şi să luăm animalele domestice. Am executat întocmai. Unii săteni ne-au opus rezistenţă, înarmaţi cu seceri şi alte unelte. Doi dintre aceştia au fost împuşcaţi, restul au dat bir cu fugiţii. Ne-am întors cu două căruţe pline cu făină, brânzeturi şi alte mărunţişuri de prin case, cu trei vaci şi doi catâri zdraveni.

Înainte ca uşa să se deschidă, Grey se opri din lectură.

Carruthers intră şi se aşeză pe pat, dând din cap spre hârtii.

—M-am gândit că e cel mai bine să aştern totul pe hârtie, în cazul în care nu voi trăi destul pentru a ajunge în faţa Curţii.

Vorbi serios şi, văzând privirea lui Grey, îi apăru un zâmbet în colţul gurii.

—Stai liniştit, John. Am ştiut întotdeauna că nu voi trăi prea mult. Şi asta nu este tot, spuse ridicându-şi mâna dreaptă şi lăsând manşeta să-i cadă.

Lovi ritmic în piept cu mâna stângă.

—Mai mulţi doctori mi-au spus că am probleme cu inima. Nu ştiu dacă nu cumva am două inimi... sau, poate, am doar jumătate de inimă.

Carruthers îşi arătă dinţii într-un zâmbet şarmant, pe care Grey şi-l amintea bine.

—Din când în când mă simt slăbit şi e din ce în ce mai rău. Uneori nici nu o mai simt că bate, ci parcă îmi flutură în piept şi totul începe să se întunece, iar eu rămân fără suflare. Până acum, inima şi-a revenit de fiecare dată şi a început să lucreze, dar într-una din zilele astea se va opri definitiv.

Ochii lui Grey fixau mâna lui Charlie, mâna pitică îndoită în faţa celei mari, arătând de parcă ţinea în palmă cupa unei flori ciudate. Pe când privea, ambele mâini se deschiseră uşor, degetele mişcându-se într-o frumoasă sincronie.

—Bine, spuse Grey cu voce joasă. Povesteşte-mi.

Nereuşita suprimării unei revolte era o acuzaţie rară, dificil de dovedit şi tocmai de aceea de evitat, mai ales dacă nu existau şi alţi factori implicaţi. Care, în exemplul de faţă, lipseau cu desăvârşire.

—Îl ştii pe Siverly, nu-i aşa? întrebă Carruthers, luând hârtiile pe genunchi.

—Deloc. Am înţeles că e un mizerabil, spuse Grey arătând spre hârtii şi continuă: Totuşi, mizerabil în ce fel?

—Unul corupt.

Carruthers aranjă paginile, atent să îndrepte colţurile, fixându-le cu privirea.

—Tot ce-ai citit acolo nu s-a petrecut din ordinul lui Siverly. A fost directiva generalului Wolfe. Nu sunt sigur dacă scopul este să lipsească fortăreaţa de provizii, pentru a-i înfometa în cele din urmă pe oameni sau urmăreşte să-i forţeze pe Montcalm să trimită trupe care să apere provincia, trupe pe care Wolfe să le înfrunte – sau pot fi ambele. Dar în mod deliberat a terorizat aşezările de pe cele două maluri ale fluviului. Am făcut asta la ordinele generalului.

Faţa i se strâmbă imperceptibil şi, brusc, îl privi pe Grey în ochi.

—Ţi-aminteşti Highlands, John?

—Ştii că da.

Nimeni din cei implicaţi în curăţarea zonelor muntoase din Cumberland nu ar fi putut uita vreodată. Văzuse multe sate scoţiene puse în aceeaşi situaţie ca Beaulieu.

Carruthers trase adânc aer în piept.

—În ordine. Problema era că Siverly şi-a însuşit ceea ce am jefuit din provincii – sub pretextul că le va vinde şi va împărţi trupei venitul în mod corect.

—Cum?

Lucrul acesta era contrar obiceiurilor armatei, prin care orice soldat îşi însuşea prada.

—Ce se crede el? Amiral?

Marina împărţea premii în bani echipajului, conform unei scheme de calcul, dar marina era marină. Echipajele acţionau mai mult ca entităţi unice, faţă de cum acţionau companiile din Armată. Existau instanţe ale amiralităţii care aranjau afacerile în care se vindeau navele capturate.

Carruthers râse la întrebarea lui Grey.

—Fratele lui e comandor. Poate că de-acolo ştia de mecanismul ăsta. În orice caz, nu a distribuit niciodată fondurile. Mai rău – a început să reţină leafa soldaţilor. Îi plăteşte din ce în ce mai târziu, oprind sume diverse pentru infracţiuni minore, susţinând că nu a fost trimis cufărul cu bani, când, de fapt, mai mulţi oameni au văzut cu ochii lor când a fost descărcat din căruţă. Destul de grav, dar soldaţii au fost în continuare hrăniţi şi îmbrăcaţi cum trebuie. Dar a mers mult prea departe. Siverly a început să fure din proviziile intendenţei şi să le vândă personal. Am avut bănuielile mele, dar nicio dovadă. Am început să îl urmăresc, iar el şi-a dat seama de asta şi, pentru un timp, a acţionat precaut. Dar nu a putut rezista când a venit transportul de arme. O încărcătură cu o duzină de puşti noi, net superioare obişnuitei muschete Brown Bess şi care

sunt foarte rare în armată. Acel transport cred că trebuie să fi fost o eroare a funcţionarilor. Noi nu aveam niciun puşcaş şi nici nu era necesar să avem. Se pare că asta l-a făcut pe Siverly să se simtă în siguranţă. Dar nu era. Doi soldaţi au descărcat cutia şi, intrigaţi de greutatea ei, au deschis-o. Zvonurile cu privire la noile arme au prins să circule, dar, când oamenii au primit nişte muschete vechi, în loc de arme noi, aşteptarea s-a transformat în nemulţumire. Discuţiile – purtate deja pe un ton nervos – s-au transformat în scandal.

Oamenii prinseseră curaj, bând dintr-un butoi cu rom pe care-l confiscasem dintr-o cârciumă în Levi, continuă Carruthers, oftând. Au băut toată noaptea – era ianuarie, iar nopţile sunt al dracului de lungi în ianuarie – şi s-au hotărât să meargă să caute puştile. Pe care le-au şi găsit sub podeaua casei unde locuia Siverly.

—Şi Siverly unde era?

—Era acolo. Şi părea destul de dărâmat.

Un muşchi se contorsionă pe faţa lui Carruthers.

—A reuşit, totuşi, să fugă pe fereastră şi să facă pe jos tot drumul până la următoarea garnizoană. Era vorba de vreo treizeci şi doi de kilometri. Şi-a pierdut două degete de la picioare din cauza îngheţului, dar a supravieţuit.

—Păcat!

—Da, păcat.

Faţa i se crispă din nou.

—Şi cu cei răsculaţi ce s-a întâmplat?

Carruthers pufni, scuturându-şi capul.

—Cei mai mulţi din ei au dezertat. Doi au fost prinşi şi spânzuraţi destul de repede. Trei dintre ei au fost găsiţi un pic mai târziu. Sunt aici, în închisoare.

—Şi tu?

—Şi eu. Eram la comandă, imediat după Siverly. Nu am ştiut de revoltă. Unul din sublocotenenţi a fugit să mă cheme atunci când oamenii au început să plece către casa lui Siverly, dar am ajuns prea târziu.

—Nu că ai fi putut face mare lucru, având în vedere circumstanţele, nu-i aşa?

—Nici măcar nu am încercat, spuse Carruthers plat.

—Înţeleg, zise Grey.

—Chiar? Carruthers zâmbi neîncrezător.

—Cu siguranţă. Bănuiesc că Siverly e încă în armată, tot la comandă, nu?

—Da, sigur.

—Ar putea să fie destul de speriat, încât să te condamne primul, dar, tu ştii la fel de bine ca şi mine, că în împrejurările date, acuzaţiile aduse ţie ar putea fi mult diminuate, când se va afla adevărul despre toată tărăşenia. Ai insistat să compari în faţa curţii marţiale, nu-i aşa? Deci poţi face public tot ce ştii...

Având în vedere starea sănătăţii lui, Carruthers nu părea prea deranjat de faptul că risca ani mulţi în închisoare în eventualitatea unei condamnări.

Zâmbetul i se limpezi.

—Ştiam că am ales omul potrivit, spuse Carruthers.

—Sunt flatat peste poate, zise Grey sec. Totuşi, de ce tocmai pe mine?

Carruthers dădu hârtiile la o parte şi se lăsă puţin pe spate, apucându-şi genunchiul cu mâinile.

—De ce tu, John?

Zâmbetul îi dispăru; ochii săi gri erau la acelaşi nivel cu ai lui.

—Ştii ce facem. Ne ocupăm cu haosul, cu moartea, cu distrugerea. Dar tu ştii şi motivul pentru care facem asta.

—Serios? Poate ai amabilitatea să-mi zici şi mie. Tot timpul m-am întrebat.

Ochii lui Charlie sclipiră amuzaţi, dar spuse cu seriozitate.

—Cineva trebuie să păstreze ordinea, John. Soldaţii luptă pentru raţiuni de toate felurile, multe dintre ele chiar josnice. Totuşi, tu şi cu fratele tău...

Tăcu brusc, mişcând capul uşor.

Grey îi văzu părul înspicat de fire albe, deşi Carruthers nu era mai bătrân decât el.

—Lumea este compusă din haos, moarte şi distrugere. Dar oamenii ca tine nu acceptă aşa ceva. Dacă există vreun pic de ordine în lume, puţină pace – atunci există datorită ţie, John, şi altora câţiva ca tine.

Grey simţi că ar fi trebuit să spună ceva, dar, orice ar fi zis, era inutil. Carruthers se ridică şi veni lângă Grey, punându-şi mâna stângă pe umărul lui, iar pe cealaltă, uşor, pe faţă.

—Ce spune Biblia? întrebă blând Carruthers. „Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi de dreptate, căci ei se vor sătura”, nu-i aşa? Sunt flămând, John, şopti el. Şi tu eşti însetat. Nu o să mă dezamăgeşti. Degetele ascunse ale lui Charlie se plimbară pe pielea lui, plăcut, mângâietor.

Stă în tradiţia Armatei ca o curte marţială să fie prezidată de un ofiţer senior şi de atâţia alţi ofiţeri cât consideră el că va fi necesar să slujească acelui consiliu. În general, ofiţerii sunt patru la număr, însă pot fi şi mai mulţi, dar niciodată mai puţini de trei. Acuzatul are dreptul să cheme martori în ajutorul său, iar consiliul îi poate chestiona, cape oricare altă persoană. Apoi, determină circumstanţele, iar, în cazul în care urmează să se declare vinovăţia acuzatului, sentinţa se aplică imediat.

Acea declaraţie ambiguă era, evident, tot ce exista în termenii definitorii ai operaţiunii Curţii Marţiale – or,

mai bine zis, era tot ce reuşise Hal să găsească pe perioada scurtă în care fusese plecat. Nu erau legi oficiale care să guverneze acele Curţi, iar legea locală nu se aplica în cazul acesta. Pe scurt, armata era chiar legea, îşi spuse Grey.

Aşa stând lucrurile, avea o marjă de mişcare însemnată pentru a realiza ce dorea Charlie Carruthers – sau nu. O pondere însemnată o aveau personalităţile şi legăturile profesionale ale ofiţerilor care alcătuiau Curtea. Era de datoria lui să-i descopere pe aceşti oameni cât de repede putea.

Între timp, trebuia să se elibereze de o altă sarcină.

—Tom, strigă el, scotocind prin cufăr, ai găsit adresa căpitanului Stubb?

—Da, domnul meu. Şi, dacă nu vă veţi mai mototoli cămăşile, o să vă şi spun.

Cu o privire cercetătoare către stăpânul său, Tom îl înghionti abil într-o parte.

—În orice caz, ce tot căutaţi acolo?

—Miniatura cu portretul verişoarei mele şi al copilului ei.

Grey se dădu din faţa cufărului, permiţându-i lui Tom săse aplece peste capacul deschis, împăturind calm toate cămăşile deranjate. Cufărul era destul de ars, dar soldaţii reuşiseră să-l salveze, spre uşurarea lui Tom, cu tot cu garderoba lui Grey.

—Iată-l, domnul meu!

Tom extrase pacheţelul din ladă şi i-l întinse delicat lui Grey.

—Transmiteţi toate cele bune căpitanului Stubbs. Cred că va fi fericit să primească miniatura. Micuţul seamănă foarte bine cu el, nu-i aşa?

Chiar şi cu ajutorul lui Tom, îi luă ceva timp să găsească adresa unde era cazat Malcolm Stubbs. Era – impropriu numită adresă – în cea mai săracă parte a oraşului, undeva unde cărarea noroioasă se termina

abrupt în râu. Grey era surprins de acest detaliu. Stubbs era tipul de om foarte sociabil şi un ofiţer paşnic. De ce nu era cazat într-un han ori într-o casă particulară, aproape de trupe?

Când găsi uliţa, se nelinişti puţin. Sentimentul crescu semnificativ când începu să îşi facă loc din ce în ce mai greu printre barăcile şubrede şi prin adunătura de copii, fiecare vorbind pe altă limbă, copii care îşi întrerupseseră joaca, devenind interesaţi de noua apariţie. Îl urmaseră, şuierând unul către altul presupuneri de neînţeles, privind tâmp către el, cu gurile deschise când îi întrebase de Căpitanul Stubbs, dând din braţe întrebător şi arătându-şi uniforma pentru a ilustra ce dorea să afle.

Reuşi să-şi facă loc spre mal şi, înainte să dea peste cineva dornic să îi răspundă, îşi murdări ghetele cu noroi lipicios, bălegar şi frunze căzute din copacii mari, lipite între ele de ploaia care nu se oprea. Persoana dispusă să-l lămurească era un indian foarte bătrân, care stătea liniştit pe o stâncă, la marginea apei, înfăşurat într-o pătură cadrilată, tipic englezească. Pescuia. Bărbatul vorbea într-un amestec de vreo trei sau patru dialecte, lui Grey fiindu-i cunoscute doar două din ele, dar reuşiră să se înţeleagă.

—*Un, deux, trois,* în spate, îi spuse bătrânul, arătând cu degetul în sus, spre fundătură.

Urmă ceva în aborigenă, din care Grey prinse ceva în legătură cu o femeie – fără îndoială, stăpâna casei în care era Stubbs cazat. Indianul încheie cu o referire despre *le bon capitaine.* Grey se retrase, mulţumindu-i domnului atât în franceză, cât şi în engleză şi se îndreptă către a treia casă de pe cărare, cu un şir de copii după el, nespălaţi şi curioşi.

Nu răspunse nimeni la bătaia sa în uşă, dar ocoli casa şi ajunse în spatele ei, urmat de copii, unde găsi o cocioabă mică, din al cărei coş ieşea fum.

Ziua era frumoasă, cu un cer de culoarea safirelor, aerul era saturat cu miresmele toamnei târzii. Uşa colibei era întredeschisă pentru a lăsa să intre aerul tare, proaspăt, dar el nu o împinse. În loc de asta, îşi scoase pumnalul din teacă şi bătu cu mânerul, special pentru a le provoca spectatorilor exclamaţii de admiraţie la vederea cuţitului. Îşi înfrână dorinţa de a se întoarce către ei şi de a-i pune pe fugă.

Nu auzi paşi înăuntru, dar uşa se deschise brusc şi se iţi o tânără indiancă. La vederea lui Grey, ea tresări de vizibilă încântare.

Bărbatul clipi şi tresări la rândul lui, dar, în mai puţin de o secundă, bucuria de pe chipul femeii se stinse. Tânăra îşi încleştă o mână pe uşă, cu cealaltă începând să se lovească în piept.

—*Batinse!* şuieră ea, de-a dreptul îngrozită. *Qu'est-ce qui s'passe?* strigă în franceză.

—*Rien,* îi răspunse speriat, la rându-i. *Ne t'inquietepas, madame. Est-ce que capitaine Stubbs habite ici?* Nu vă faceţi griji, madame. Aici locuieşte căpitanul Stubbs?

Ochii ei, deja măriţi, se mişcau neliniştiţi. El o apucă de mână, temându-se că va leşina.

Cel mai mare dintre copiii care îl urmaseră pe Grey se năpusti şi se împinse în uşă, puse un braţ în jurul taliei femeii şi aproape o târî în casă.

Luând asta ca pe o invitaţie, restul copiilor se îngrămădiră în spatele lui, zumzăind bucuroşi, în vreme ce acesta, icnind, întinse femeia pe pat şi o lăsă acolo, fără să-şi ia ochii de la ea.

O fetiţă, având pe ea mai multe perechi de pantaloni, legaţi cu sfoară în jurul taliei plăpânde, se ghemui lângă el şi îi spuse ceva tinerei indience. Neprimind niciun răspuns, fetiţa se comportă ca şi cum ar fi obţinut unul, se întoarse şi ţâşni pe uşă afară.

Grey ezită. Nu ştia sigur ce să facă. Femeia respira, palidă, şi îi zărea genele mişcându-se.

—*Voulez-vous unpeu de l'eau?* Doriţi un pic de apă? întrebă el, căutând cu privirea o sursă de apă.

Ochi o găleată de lângă vatră, dar atenţia îi fu distrasă de un obiect sprijinit de ea. O scândură care ţinea loc de leagăn, cu un copil înfăşat, aşezat pe ea, care clipea des, curios, privind în direcţia lui.

Ştia deja despre ce era vorba, desigur. Îngenunche lângă prunc şi mişcă degetul arătător înspre el. Ochii copilului erau mari şi negri, ca ai mamei lui, iar pielea, mai deschisă la culoare decât a ei. Părul, totuşi, nu-i era drept, des şi negru. Era de culoarea scorţişoarei şi învăluia craniul copilului ca un nimb ondulat, asemănător cu buclele pe care Malcolm Stubbs le ţinea prinse strâns şi ascunse sub perucă.

—Ce-i cu *le capitaine*? îl iscodi o voce sigură din spatele său.

Grey se întoarse pe călcâie şi se pomeni cu o femeie voinică privindu-l de sus. Se ridică şi făcu o plecăciune în faţa ei.

—Mai nimic, madam, o linişti. Îl căutam pe Căpitanul Stubbs, ca să-i transmit un mesaj.

—Oh!

Femeia – franţuzoaică, sigur mama sau mătuşa celei tinere – lăsă privirea în jos, îmbujorată, părând cumva că se dezumflă şi revine la o formă mai puţin ameninţătoare.

—Ei, bine, atunci. *D'un urgence,* mesajul?

Îl ţintui cu privirea. Era evident că ofiţerii englezi nu prea obişnuiau să-l viziteze pe Stubbs acasă. Probabil că Stubbs era, oficial, încartiruit în cu totul altă parte, de unde îşi vedea de treburile militare. Nu era de mirare că femeile acelea se temeau că Stubbs murise sau era rănit. *Nu încă,* adăugă rânjind în sinea sa.

—Nu, spuse el, simţind greutatea miniaturii în buzunar. Este important, dar nu urgent.

Plecă. Niciun copil nu îl urmă.

De obicei, nu era dificil să se descopere pe unde hoinărea un anumit soldat, dar Malcolm Stubbs părea să fi dispărut în neant. Pe parcursul săptămânii următoare, Grey a străbătut cartierele, taberele militare, oraşul întreg, dar nici urmă de neruşinatul lui văr prin alianţă. Mai ciudat era că nimeni nu părea să ducă lipsa căpitanului. Oamenii lui Stubbs ridicau din umeri, iar ofiţerul lui superior plecase în amonte, evident, să inspecteze în ce stare se aflau trupele dislocate în diferite locuri. Frustrat, Grey se întoarse la el acasă să-şi pună ordine în gânduri.

Două posibilităţi logice se conturaseră – de fapt, trei. Una, aceea că Stubbs auzise de sosirea lui Grey, presupusese că el va descoperi exact ce descoperise şi că, prin urmare, se panicase şi se hotărâse să dezerteze. A doua, l-a prostit cineva în vreo tavernă şi a fost ucis pe vreo uliţă dosnică, iar acum se descompunea încet sub o pătură de frunze. Sau a treia variantă: a fost trimis undeva, să facă ceva, în mare taină.

Prima variantă era cea mai îndoielnică. Stubbs nu se panica uşor şi, dacă ar fi auzit că Grey a sosit, ar fi venit primul să-l caute, preventiv, ca să nu-l lase să vină în sat şi să găsească ce a găsit. Aşa că a renunţat la această variantă.

La fel de repede renunţă şi la a doua. Dacă Stubbs ar fi fost ucis, deliberat ori într-un accident, alarma s-ar fi instituit. Armata ştia în general unde-i sunt soldaţii şi, dacă aceştia nu se aflau acolo unde trebuia, erau luate imediat măsuri. Acelaşi lucru pentru dezertori.

Bun. Dacă Stubbs plecase şi nu îl căuta nimeni, era de la sine înţeles că armata îl trimisese undeva. De

vreme ce nimeni nu părea să ştie unde se afla, misiunea lui era, pesemne, secretă. Şi, având în vedere poziţia şi obsesia actuală a lui Wolfe, asta însemna, cu siguranţă, că Malcolm Stubbs plecase în aval, căutând un mod de a afla cum să atace Quebecul. Grey suspină, satisfăcut de deducţiile sale, care mai aveau o semnificaţie, anume că Stubbs – dacă nu ar fi fost ucis de francezi, scalpat de indieni sau mâncat de un urs – ar fi venit, în cele din urmă, înapoi. Nu era nimic altceva de făcut decât să aştepte.

Se sprijini de un copac, urmărind două canoe ieşite la pescuit, aproape de mal. Cerul era întunecat şi simţea aerul blând pe piele, o senzaţie plăcută faţă de căldura verii. Norii erau buni pentru pescuit; ştia de la călăuza tatălui său. Se întreba de ce – peştii erau ameţiţi de soarele puternic şi căutau locuri întunecoase în adâncuri, dar se ridicau la suprafaţă atunci când lumina scădea în intensitate.

Brusc îşi aminti de ţipar, despre care Suddfield îi spusese că trăia în apele mizerabile de pe malul Amazonului. Creatura aceea avea ochii extrem de mici, iar proprietarul credea că ţiparul îşi folosea calităţile electrice tocmai pentru a discerne şi a-şi electrocuta prada.

Nu ar putea spune ce l-a făcut să ridice privirea tocmai în acel moment, dar văzu o canoe care ajunsese la ţărm, în apele joase, la aproape un metru de el. Vâslaşul – un indian – îi zâmbi larg.

—Englezule! îl strigă. Vrei să pescuieşti cu mine?

Un mic impuls electric îl străbătu şi se ridică imediat. Ochii lui Manoke îl fixau, iar Grey rememoră atingerea buzelor şi a limbii, precum şi mirosul proaspăt de pilitură de cupru. Inima îi bătea nebuneşte – să plece cu un indian pe care abia îl cunoscuse? Putea fi o capcană. Putea sfârşi scalpat sau chiar mai rău. Dar nu

numai ţiparii care puteau intui ceva cu ajutorul celui de-al şaselea simţ, gândi el.

Da! răspunse. Ne întâlnim la debarcader!

Două săptămâni mai târziu, sări pe mal din barca lui Manoke, subţire, ars de soare, vesel şi în posesia podoabei sale capilare. Tom Byrd ar trebui să fie tare neliniştit, reflectă el. Îi trimisese vorbă unde se va duce şi ce va face, dar nu putuse anticipa ziua când va reveni. Fără îndoială că săracul Tom s-o fi gândit că a fost capturat şi târât în sclavie, ori scalpat, iar părul său, vândut francezilor.

De fapt, ei navigaseră încet în josul râului, oprindu-se să prindă peşte atunci când aveau chef, acostând pe dune de nisip, ori pe mici insule, frigându-şi prada şi cinând în mirosul paşnic de fum, sub frunze de stejar sau anin. Vedeau ici-colo câte o ambarcaţiune plutind. Nu erau numai canoe, ci şi multe pacheboturi franţuzeşti, militare, apoi au văzut şi două vase englezeşti de război, trase lin în amonte, cu marinarii aplecaţi în afară, curioşi, iar strigătele lor prea îndepărtate rămâneau neînţelese şi sunau precum irocheza.

În amurgul cald din prima zi, Manoke îşi curăţase mâinile după ce terminase de mâncat, se ridică şi, ca din întâmplare, îşi lăsă aşa-zişii pantaloni să cadă. Apoi aşteptă, rânjind, în timp ce Grey se lupta să-şi scoată cămaşa şi pantalonii.

Înotaseră în fluviu să se învioreze, chiar înainte de a mânca. Indianul era curat, nu mai avea pielea unsă. Şi totuşi, simţea combinaţia de arome nebuneşti, izul greu de vânat. Grey se întrebase dacă era mirosul tipic al rasei sau era din pricina dietei indianului?

—Ce gust am? întrebă el, ros de curiozitate.

Manoke, absorbit de ceea ce făcea, spusese ceva ce ar fi putut să însemne penis, dar ar fi putut la fel de

bine să fie o expresie de uşor dezgust, aşa că Grey se gândise să nu mai aştepte un răspuns. Apoi, dacă avea un gust asemănător cu cel de oaie, ori de biscuit, ori poate de budincă Yorkshire, ar fi recunoscut indianul asemenea arome? Având acest aspect în vedere, chiar dorea să ştie cu adevărat ce gust avea? Hotărî că nu şi se bucurară împreună de restul serii, fără beneficiul conversaţiei.

Se scărpină pe spate acolo unde pantalonii îl jenau, deranjat de înţepăturile ţânţarilor şi de pielea care se cojea de la atâta soare. Încercă stilul indianului de a se îmbrăca, văzând că este mult mai confortabil, dar îşi înroşi prea tare fundul în soarele după-amiezii şi se întoarse la pantalonii lui, sătul de remarcile hazlii referitoare la albeaţa părţii sale dorsale.

Amintindu-şi cu plăcere crâmpeie din ultimele două săptămâni, ajunse la jumătatea drumului către oraş, când observă că erau mai mulţi soldaţi decât până acum. Bătaia tobelor se auzea pretutindeni pe străzile murdare, în pantă, chemând bărbaţii din cazărmi. Ritmul unei zile în armată se făcea deja simţit. Paşii lui se mişcau natural în ritmul în care băteau tobele, se îndreptă şi simţi spiritul armatei aproape, smulgându-l, scuturându-l din beatitudinea arămie în care se cufundase.

Privi fără voie spre deal şi văzu câteva steaguri fluturând deasupra hanului care servea drept cartier general. Wolfe se întorsese.

Grey se întoarse acasă, îl asigură – din nou – pe Tom că este bine, acceptă să i se descurce părul, să fie pieptănat, parfumat şi legat strâns în coadă, şi îmbrăcat în uniforma curăţată, care i se freca de pielea bronzată, se prezentă la general, aşa cum protocolul o cerea. Îl ştia pe James Wolfe din vedere. Generalul era de-o vârstă cu el, luptase la Culloden, fusese ofiţer junior sub Cumberland în timpul campaniei din Scoţia

–, dar tot nu îl cunoscuse personal. Totuşi, auzise lucruri grozave despre el.

—Grey, nu-i aşa? Eşti fratele lui Pardloe?

Wolfe îşi ridică nasul lung înspre Grey, ca şi cum l-ar fi adulmecat, aşa cum un câine îi miroase altuia dosul.

Grey speră că nu i se va pretinde reciproca şi făcu politicos o plecăciune.

—Complimente din partea fratelui meu, domnule.

De fapt, cuvintele fratelui său erau departe de a fi catalogate drept complimente.

„O jigodie melodramatică”, îi zisese Hal, chiar înainte de a pleca. Îi place să se dea mare, judecă prost, iar la strategie e îngrozitor. Totuşi, trebuie să admit, este foarte norocos. Vezi să nu te atragă în vreo acţiune prostească.

Wolfe dădu din cap destul de politicos.

—Şi eşti aici ca martor pentru căpitanul Carruthers?

—Da, domnule. A fost fixată o dată pentru Curtea Marţială?

—Nu ştiu. A fost?

Wolfe îşi întrebă adjutantul, o creatură înaltă, fusiformă, cu ochi răutăcioşi.

—Nu, domnule. Acum, că înălţimea Sa este aici, putem începe. Îi voi spune generalului de brigadă Lethbridge-Stewart. El va prezida dezbaterile.

Wolfe ridică mâna.

—Nu, stai un pic. Generalul de brigadă va avea alte lucruri la care să se gândească. Până după...

Adjutantul îşi notă.

—Da, domnule.

Wolfe îl privea în ochi pe Grey, ca şi cum un băieţel ardea de nerăbdare să divulge un secret.

—Îi înţelegi pe scoţieni, colonele?

Grey clipi, surprins.

—În măsura în care acest lucru este posibil, domnule, răspunse politicos şi Wolfe izbucni în hohote de râs.

—Bun băiat!

Generalul întoarse capul într-o parte, fixându-l şi cântărindu-l în continuare pe Grey. Am în jur de-o sută de creaturi din astea. Mă întrebam la ce ar putea fi bune. Cred că am găsit un răspuns: la o mică aventură.

Adjutantul zâmbi răutăcios, apoi deveni serios.

—Într-adevăr, domnule? răspunse Grey precaut.

—Sunt oarecum periculoşi, continuă Wolfe nepăsător. Dar aşa sunt ei... nu au cum să facă rele prea mari. Te-ar interesa să ni te alături?

„Nu i te alătura în vreo stupizenie.“ Bine, Hal, gândi el. O sugestie la cum să refuzi o astfel de propunere de la un omul aflat la comandă?

—Aş fi încântat, domnule, spuse, simţind un scurt fior pe şira spinării. Când?

—În două săptămâni, când va fi lună nouă.

Wolfe dădea din coadă ca un câine, plin de entuziasm.

—Îmi este permis să aflu natura acestei... hm... expediţii?

Wolfe schimbă o privire plină de subînţeles cu adjutantul său, apoi îşi întoarse ochii strălucitori spre Grey.

—Vom merge să cucerim Quebecul, colonele.

Aşa că Wolfe credea că-şi găsise un punct de sprijin. Sau, mai degrabă, omul lui de încredere, Malcolm Stubbs, îl găsise pentru el. Grey se întoarse acasă, puse miniatura cu Olivia şi micul Cromwell în buzunar şi plecă în căutarea lui Stubbs.

Nu-şi bătea capul cu ceea urma să-i spună lui Malcolm. Era pe undeva bine că nu îl găsise pe Stubbs imediat după ce aflase de amanta indiancă şi de

copilul ei. Ar fi putu să-l lase lat pe Stubbs, fără să se deranjeze să explice de ce. Dar timpul trecuse şi acum se mai liniştise. Se detaşase de idee.

Or, aşa credea, până când intrase într-o tavernă prosperă – Malcolm avea gusturi elevate în materie de vinuri – şi îl găsi pe vărul său prin alianţă la o masă, relaxat şi vesel, înconjurat de prieteni. Stubbs[0], i se potrivea numele, avea un metru şaizeci atât în înălţime, cât şi în lăţime, era un tip cu părul lins, cu tendinţa de a se înroşi la faţă când se simţea bine sau când bea prea mult.

Acum, părea să experimenteze ambele senzaţii, râzând cu poftă la ce îi spusese unul din camarazi, înălţând paharul gol spre femeia de la tejghea. Se întoarse, îl zări pe Grey apropiindu-se şi se ridică drept ca un far.

Petrecuse mult timp în aer liber, îşi spuse Grey, deoarece Stubbs era la fel de ars de soare ca el.

—Grey! Eşti o adevărată privelişte! Ce mama dracului te aduce în sălbăticie?

Apoi văzu expresia de pe chipul lui şi jovialitatea îi dispăru într-o secundă. Se încruntă şi sprâncenele groase aproape că deveniră una.

Nu apucă să se încrunte mai tare. Grey se întinse peste masă, măturând paharele cu braţul şi îl prinse pe Stubbs de cămaşă.

—Tu vii cu mine, porc nenorocit, sau îţi jur că te omor chiar aici! îi şopti, lipindu-şi faţa de a lui.

Pe urmă, îi dădu drumul şi aşteptă, cu sângele bubuindu-i în tâmple.

Speriat, Stubbs îşi frecă pieptul tremurând. Grey îi putea citi teama în ochii albaştri, miraţi. Încet, Stubbs se ridică, făcându-le semn camarazilor săi să nu intervină.

---

0 Stubb - *ciot* în limba engleză (n. tr.).

—Nu vă deranjaţi, băieţi, spuse, străduindu-se să rămână calm. Zi, vere, e vreo urgenţă de familie sau ce?

Grey îi văzu pe doi dintre bărbaţi schimbând priviri cu subînţeles, apoi privind atenţi la ei. De bună seamă că ştiau.

Fără nicio expresie pe chip, îi făcu semn lui Stubbs să îl urmeze, apoi ieşiră pe uşă cu o pretinsă demnitate.

Odată ajunşi afară, Grey îl apucă pe Stubbs de braţ şi-l trase pe o alee îngustă. Apoi îl împinse cu putere, iar bărbatul se dezechilibră şi se lipi de un perete. Grey îngenunche şi-şi înfipse un genunchi în coapsa lui Stubbs, care icni răguşit de durere.

Colonelul băgă mâna în buzunar, tremurând de furie şi scoase portretul miniatural pe care i-l arătă o secundă, pentru ca mai apoi să-i înfigă în obrazul lui Stubbs. Omul gemu, îi smulse miniatura din mână, Grey îl lăsă să o privească şi se ridică nesigur, eliberându-l.

—Cum îndrăzneşti? spuse el, cu voce firavă, plină de ură. Cum îndrăzneşti să-ţi dezonorezi soţia şi fiul?

Malcolm respira greu. Cu o mână se ţinea de coapsa îndurerată, dar, încet, îşi redobândea calmul.

—Nu e nimic, zise el. Nu are nicio legătură cu Olivia.

Înghiţi, îşi şterse gura cu mâna şi privi atent portretul de la soţia sa.

—Ăsta e micuţul, nu-i aşa? E un flăcău arătos. Seamănă cu mine, nu?

Grey îl lovi brutal în stomac.

—Da, aşa cum seamănă şi *celălalt,* şuieră el printre dinţi. Cum ai putut face aşa ceva?

Malcolm deschise gura, dar nu reuşi să scoată un cuvânt. Se lupta să respire ca un peşte aruncat pe uscat. Grey îl privea fără milă. L-ar fi tranşat şi l-ar fi pârlit pe cărbuni înainte ca el să-şi dea seama de ce i

se întâmplă. Se aplecă şi luă tabloul micuţ din mâna flască a lui Malcolm, îndesându-l înapoi în buzunar.

După un timp, Stubbs îşi recăpătă suflul şi, din vineţie, culoarea din obraji îi reveni la normal. Saliva i se adunase la colţurile gurii, îşi linse buzele, scuipă, apoi se rezemă pe spate, gâfâind şi privindu-l pe Grey.

—Ai să mă loveşti din nou?

—Nu chiar acum.

—Bine.

Întinse mâna, Grey îl apucă de ea, mormăind, în timp ce îl ajută pe Stubbs să se pună pe picioare. Bărbatul se sprijini de perete, inspirând adânc şi înfruntându-i privirea.

—Eşti cumva Dumnezeu, Grey? Cine eşti tu, să mă judeci pe mine?

Grey aproape că se încordă ca să-l lovească din nou, dar renunţă.

—Cine sunt *eu*? îl îngână el. La dracu'! Sunt vărul Oliviei, asta sunt! Cea mai apropiată rudă de pe continent! Şi tu, e nevoie să-ţi amintesc – se pare că este! – tu eşti dobitocul ei de soţ. Să te judec? Ce vrei să spui, afemeiat împuţit?

Malcolm tuşi şi scuipă din nou.

—Da. Bine. Spuneam că nu are de-a face cu Olivia şi nu are de-a face nimic nici cu tine. Vorbea cu un calm aparent, dar Grey îi putea vedea pulsul bătând nebuneşte la gât şi privirea nervoasă.

—Nu este nimic ieşit din comun. Este doar un afurisit de obicei, pentru numele lui Dumnezeu. Toată lumea...

Grey îi trase un genunchi între picioare.

—Mai încearcă, îl sfătui pe Stubbs, care căzu pe jos şi se chirci în poziţie fetală, gemând. Nu te grăbi, am destul timp.

Simţindu-se privit, Grey se întoarse şi văzu mai mulţi soldaţi la capătul aleii, nehotărâţi. Avea încă uniforma pe el şi – cu toate că nu era bine că o afişa în astfel de

momente – îi dezvăluia gradul, iar la privirea lui iritată, aceştia se împrăştiară care încotro.

—Ar trebui să te omor acum şi aici, ştii? îi zise el lui Stubbs după câteva momente.

Totuşi, furia iniţială începu să i se domolească, în timp ce-l privea pe Stubbs icnind şi încercând să se ridice în picioare. Îi spuse obosit:

—Mai bine pentru Olivia să aibă un soţ mort – indiferent ce laşi pe lumea asta – decât un ticălos în viaţă, care o înşală, mai ales cu fata în casă...

Stubbs mormăi ceva neinteligibil, iar Grey se aplecă, îl apucă de păr şi îl trase în sus.

—Ce ai zis?

—Nu a fost... chiar aşa.

Gemând şi adunându-se puţin, Malcolm se aşează prudent în poziţia şezut, cu genunchii la piept. Ameţit, îşi sprijini capul pe picioare, înainte de a fi capabil să continue.

—Nu ştii, nu-i aşa? spuse el mai încet, fără să-şi ridice capul. Nu ai văzut lucrurile pe care eu le-am văzut. Nu ai făcut lucrurile pe care... eu am fost nevoit să le fac.

—Adică?

—Să ucizi... Nu... în bătălie. Nu a fost un lucru onorabil. Ţărani. Femei...

Stubbs se opri, înghiţind în gol, apoi reluă:

—Luni întregi. Jefuind satele, incendiind gospodării, oraşe întregi.

Oftă, umerii largi parcă micşorându-i-se.

—Pe soldaţi nu-i deranjează. Jumătate din ei sunt brute, ca să mă exprim cu blândeţe.

Respiră adânc.

—Dar... să omori un om în faţa casei lui şi să-i violezi femeia chiar lângă trupul neînsufleţit. Înghiţi din nou.

—Nu numai Montcalm plăteşte pentru scalpuri, adăugă el şoptit.

Grey simţi fără să vrea durerea din vocea lui, iar suferinţa, de data asta, nu avea o cauză fizică.

—Toţi soldaţii au văzut astfel de lucruri, Malcolm, zise Grey aproape amabil, după o scurtă tăcere. Eşti ofiţer. Este sarcina ta să îi supraveghezi. Şi ştii al naibii de bine că sunt situaţii când nu mai poţi face faţă.

—Ştiu, recunoscu Malcolm şi începu să plângă. Nu am putut.

Grey aştepta în timp ce el suspina, simţindu-se din ce în ce mai prosteşte şi nelalocul lui. Umerii laţi ai lui Stubbs se ridicau şi coborau printre suspine.

După un moment, bărbatul adăugă pe o voce uşor tremurândă.

—Toţi găsesc o cale, nu-i aşa? Dar nu există prea multe posibilităţi. Băutura, jocul de cărţi ori femeile. Îşi ridică puţin capul şi se strâmbă până găsi o poziţie mai confortabilă. Dar tu nu eşti prea interesat de femei, nu? adăugă el, ridicându-şi privirea.

Grey simţi o lovitură în stomac, dar înţelese imediat că Malcolm făcuse o pură constatare, nicidecum o acuzaţie.

—Nu, spuse şi inspiră adânc. Mai mult de băutură.

Malcolm dădu din cap afirmativ, ştergându-şi nasul cu mâneca.

—Pe mine băutura nu mă ajută. Adorm, dar nu uit. Visez doar... diverse lucruri. Iar curvele – nu am vrut să mă aleg cu un sifilis pe care... ştii tu, Olivia, silabisea el, cu privirea în jos. Nu sunt bun la cărţi, adăugă, dregându-şi vocea. Dar să dorm în braţele unei femei... atunci pot să dorm.

Grey se aplecă spre zid, simţindu-se la fel de mizerabil ca Malcolm Stubbs. Frunze lucioase pluteau prin aer, rotindu-se pe lângă ei, apoi aşezându-se în noroi.

—Bine, spuse el în cele din urmă. Ce ai de gând să faci?

—Nu ştiu, îi răspunse Stubbs, pe un ton de resemnare. Mă voi gândi la ceva, presupun.

Grey se aplecă şi îi întinse mâna. Stubbs se ridică cu grijă, dând din cap, apoi porni spre capătul aleii, îndoindu-se de spate şi ţinându-se de burtă ca şi cum intestinele i s-ar fi putut împrăştia pe jos. La mijlocul drumului, se opri şi privi înapoi peste umăr.

Avea o privire neliniştită şi părea pe jumătate stânjenit.

—Pot să păstrez miniatura? Sunt încă ai mei, Olivia şi... fiul meu.

Grey oftă din adâncul sufletului. Se simţea de parcă avea o sută de ani.

—Da, sunt ai tăi, spuse, şi scoţând portretul din buzunar, îl îndesă, atent, în haina lui Stubbs. Nu îi uita, da?

Două zile mai târziu, un convoi de corăbii cu trupe sosi pe mare, sub comanda Amiralului Holmes. Oraşul se umplu cu bărbaţi înfometaţi, dornici să mănânce carne nesărată, pâine proaspăt coaptă, dornici de băutură şi de femei. Un mesager sosi la reşedinţa lui Grey, aducându-i un pachet din partea fratelui său, însoţit de complimentele Amiralului.

Era mic, dar împachetat cu grijă, înfăşurat în hârtie cerată şi legat cu sfoară, iar nodul era sigilat cu însemnul fratelui său. Nu era obiceiul lui Hal, care de regulă comunica la distanţă prin misive scurte, folosind mult mai puţine cuvinte decât minimul necesar pentru a putea expedia mesajul. Rareori erau semnate, cu atât mai puţin sigilate.

Şi Tom Byrd fusese de părere că pachetul era oarecum prevestitor de rele. Îl aşezase separat, departe de restul corespondenţei, cu o sticlă mare de coniac deasupra, de parcă se temuse că pachetul o va lua la fugă. Fie asta, fie Tom bănuise că Grey va avea

nevoie de coniac pentru a citi o scrisoare mai mare de o singură pagină.

—Foarte bine gândit, Tom, murmură el, zâmbind şi întinzându-se după briceag.

De fapt, scrisoarea se întindea pe mai puţin de-o pagină, lipsea salutul, nu avea semnătură şi era în întregime stilul lui Hal.

Minnie doreşte să ştie de eşti înfometat, deşi nu-mi dau seama ce ar putea să facă dacă aşa ar sta lucrurile. Băieţii doresc să afle dacă ai scalpat pe cineva – sunt convinşi că niciun indian nu va reuşi să îţi ia ţie scalpul. Iar eu le împărtăşesc punctul de vedere. Ar fi bine să aduci acasă trei topoare de-ale indienilor. Ţi-am trimis prespapierul, bijutierul a fost foarte impresionat de calitatea pietrei. Cealaltă scrisoare este o copie a mărturiei lui Adams. L-au spânzurat ieri.

Pachetul mai conţinea o pungă mică, din piele de antilopă, şi un document care părea oficial; scrisoarea cuprindea mai multe pagini, era un pergament de bună calitate, împăturit şi sigilat – de data asta, cu sigiliul lui George al II-lea. Grey lăsă pachetul pe masă şi-şi aduse una dintre cupele cositorite, pe care le avea în cufărul său militar. Turnă coniac până la buză, minunându-se încă o dată de perspicacitatea valetului său.

Întărit astfel, se aşeză pe scaun şi ridică de pe masă săculeţul din piele de căprioară, din care extrase un prespapier greu, din aur, în formă de semilună aşezată între valurile oceanului. Avea feţele frumos finisate şi pe una din ele era montat un safir foarte mare, care strălucea precum luceafărul de noapte. Grey se întrebă de unde o fi luat James Fraser o asemenea piatră.

Îl învârtea pe toate părţile, admirând măiestria celui care îl realizase, apoi îl puse la loc, pe masă. Sorbi un

pic de coniac, privind documentul oficial ca şi cum ar fi putut să explodeze în orice moment. Avea toate motivele să creadă că aşa se va întâmpla.

Cântări plicul în palmă şi simţi briza care intra pe fereastră ridicându-l uşor, ca pe o velă care se umflă în bătaia vântului.

Aşteptarea nu l-a ajutat. Iar Hal ştia ce face, oricum; i-ar fi spus în cele din urmă lui Grey, chiar dacă acesta dorea să afle sau nu. Oftând, puse coniacul deoparte şi rupse sigiliul.

Eu, Bernard Donald Adams, fac această mărturisire de bunăvoie...

Chiar aşa? se întrebă el. Nu cunoştea scrisul lui Adams, nu ar fi putut spune dacă documentul fusese scris de el sau îi fusese dictat. Nu, stai! Se uită pe plic şi cercetă semnătura. Acelaşi scris. În regulă, fusese scris de el.

Se uită lung la litere. Păreau aşternute pe hârtie de o persoană sigură pe ea. Nu erau ale cuiva care fusese torturat. Poate că ăsta era adevărul.

—Tâmpitule, îşi spuse în barbă. Citeşte blestematul ăla de document şi termină odată cu el!

Bău restul de coniac dintr-o înghiţitură, îndreptă paginile de marginea pietrei şi citi, în sfârşit, povestea morţii tatălui său.

De ceva vreme, ducele bănuise existenţa unei organizaţii iacobine şi identificase trei oameni despre care presupunea că erau implicaţi. Totuşi, nu făcuse nimic pentru a-i deconspira, până când nu se emisese un mandat de arestare pe numele lui, sub acuzaţia de trădare. Aflând că mandatul fusese deja emis, a trimis de îndată după Adams, chemându-l la reşedinţa de la ţară a ducelui de la Earlingden.

Adams nu-şi dădea seama cât de multe ştia ducele despre participarea sa, dar nu îndrăzni să stea deoparte, ca nu cumva acesta, sub arest, să-l denunţe. Aşa că s-a înarmat cu un pistol şi a călătorit toată noaptea către Earlingden, ajungând acolo înainte de a se lumina de ziuă.

A venit la uşile serei şi a fost primit de duce. După care au avut loc „nişte discuţii”.

Am aflat, în acea zi în care s-a emis un mandat de arestare sub acuzaţia de trădare, ce înseamnă să-l slujeşti pe Ducele de Pardloe. A fost neplăcut, pentru că el ne chestionase, pe mine şi pe câţiva colegi de-ai mei, într-un mod care-i demonstra suspiciunea în legătură cu existenţa unei mişcări secrete, ce avea drept scop aducerea la tron a lui Stuart.

Nu am susţinut arestarea ducelui, neştiind cât de multe lucruri îi erau cunoscute sau ce bănuieli avea şi mă temeam, că, dacă era pus într-o situaţie periculoasă, ar fi fost capabil să ne învinuiască pe mine ori pe colegii mei, aceştia fiind Joseph Arbuthnot, Lordul Creemore şi Sir Edwin Bellman. Totuşi, Sir Edwin era la curent cu subiectul, afirmând că o eventuală arestare nu ar avea niciun efect. Orice alte acuzaţii făcute ulterior de Pardloe ar fi putut trece drept simple încercări de a se salva pe sine, fără niciun temei în fapt – în vreme ce arestarea lui ar fi provocat tocmai presupunerea că există o vinovăţie şi ar fi abătut atenţia de la noi. Ducele, auzind de emiterea mandatului, a trimis în acea noapte după mine şi m-a somat să compar în faţa lui, la reşedinţa sa. Nu am cutezat să-i nesocotesc citaţia, neştiind sigur ce dovezi ar putea ascunde şi, prin urmare, am călătorit noaptea către locuinţa lui, ajungând acolo chiar înainte de a se lumina.

Adams l-a întâlnit pe duce în seră. Conversaţia, indiferent sub ce formă s-ar fi desfăşurat, a avut consecinţe drastice.

Am adus cu mine un pistol, pe care l-am încărcat în faţa casei. L-am luat doar ca să mă protejez, pentru că nu ştiam cum se va comporta ducele.

Periculos, evident. Gerard Grey, Duce de Pardloe, venise şi el înarmat la întâlnire. Conform spuselor lui Adams, ducele a scos pistolul din haină – nefiind clar dacă dorea să atace sau doar să ameninţe –, după care şi Adams, panicându-se, a scos la rându-i pistolul. Au tras amândoi. Adams a crezut că ducele intenţionat descărcase arma aiurea, pentru că era imposibil să rateze de la o distanţă aşa de mică.

Glonţul tras de Adams, în schimb, îşi nimerise ţinta. Văzând sângele ţâşnind din pieptul ducelui, Adams s-a speriat şi a fugit. Privind în urmă, l-a văzut cum stătea, lovit mortal, dar încă în picioare, apucându-se cu mâinile de-o ramură din piersicul din apropiere. Pe urmă, ducele şi-a folosit ultimele puteri ca să arunce pistolul descărcat înspre Adams şi s-a prăbuşit.

John Grey stătea nemişcat, frecând uşor pergamentul între degete. Nu vedea imaginile limpezi din relatarea indiferentă a lui Adams. El vedea doar sângele. De un roşu închis, frumos ca o bijuterie, ca atunci când soarele trimite brusc pe sticla acoperişului o rază... Apoi, părul tatălui său, ciufulit ca după o hăituire. Şi piersicul, prăbuşit pe aceleaşi dale. Totul distrus, ruinat...

Grey aşează hârtiile pe masă; vântul le învolbură şi, din reflex, se întinse după noul prespapier să le fixeze.

Cum îi zisese Carruthers? *Cel care menţine ordinea. Tu şi cu fratele tău,* spusese el. *Dacă pe lume mai*

există pace şi ordine, acestea sunt datorită oamenilor ca tine.

Tot ce se poate. Se întrebă dacă şi Charlie ştia cât preţuiesc pacea şi ordinea, însă îşi aminti faţa lui istovită, de pe care pierise orice urmă de tinereţe şi frumuseţe. Nimic nu mai rămăsese de el, doar piele şi oase şi încăpăţânarea care îl îndârjea încă să respire.

Da, ştia.

S-au îmbarcat după ce s-a înnoptat. Convoiul includea nava amiralului Holmes, *Lowestoff,* trei nave de război *Squirrel, Sea Horse* şi *Hunter,* câteva veliere armate, alte nave având la bord artileria grea, praf de puşcă şi muniţie şi câteva vase care transportau trupele, o mie opt sute de oameni cu totul.

Sutherland fusese lăsată în urmă, ancorată în afara zonei de tragere dinspre fortăreaţă, pentru a urmări mişcările inamicului. Râul era înţesat cu baterii de tunuri plutitoare şi de mici ambarcaţiuni franceze.

Grey era alături de Wolfe şi de scoţieni la bordul lui *Sea Horse* şi întreaga călătorie o petrecuse afară, prea surescitat să rămână sub punte.

Avertismentul fratelui său îi tot revenea în minte – *nu i te alătura în nimic stupid* –, dar era prea târziu să mai poată face ceva. Pentru a scăpa de obsesie, l-a provocat pe unul din ofiţeri la un concurs de fluierat fiecare concurent trebuia să cânte *The Roast Beef of Old England*0*,* primul care izbucnea în râs urmând să piardă. Grey pierduse, dar reuşise să uite de fratele său.

Chiar după miezul nopţii, vasele mari şi-au strâns în linişte pânzele, au aruncat ancora şi s-au aşezat ca pescăruşii adormiţi pe apele întunecate. L'Anse au Foulon, locul de debarcare pe care Malcolm Stubbs şi cercetaşii săi îl recomandaseră generalului Wolfe, se

0 Cântec patriotic britanic, compus de Henry Fielding (n. tr.).

afla unsprezece kilometri în aval, la piciorul unor stânci abrupte, din roci argiloase, care duceau înspre Heights of Abraham.

—Crezi că sunt numite după Abraham din Biblie? a întrebat Grey curios.

A fost informat că, de fapt, în vârful stâncii se afla gospodăria unui fost pilot, Abraham Martin.

În final, a crezut şi el această explicaţie prozaică. Era posibil să fi existat o dramă care alimentase istoria zonei respective, fără să aibă legătură cu profeţi antici, conversaţii cu Dumnezeu ori cu vreo socoteală a numărului de bărbaţi care trăiau în fortăreaţa din Quebec.

Încercând să păstreze liniştea, scoţienii, împreună cu ofiţerii lor, şi Wolfe, împreună cu trupele selectate – Grey se afla printre ei –, au coborât în mici *bateaux* care urmau să-i transporte în linişte la punctul de întâlnire de pe mal.

Sunetele vâslelor erau estompate de tumultul fluviului, iar în bărci abia se auzeau crâmpeie de cuvinte. Wolfe stătea la prora ambarcaţiunii din frunte, cu faţa spre trupele sale, privind din când în când peste umăr, către ţărm. Începu să vorbească pe neaşteptate. Nu ridicase vocea, dar noaptea era atât de liniştită, încât cei din barcă îl auzeau cu greu. Spre mirarea lui Grey, el recita „Elegia scrisă într-un cimitir de ţară”.

Nenorocit melodramatic, gândi Grey, dar nu putea să nege că versurile erau impresionante, într-un mod bizar. Wolfe nu recita deloc ostentativ. Se comporta de parcă ar fi vorbit pur şi simplu cu sine, iar pe Grey ultimul vers îl făcu să se-nfioare.

„Blazon trufaş, putere-naurită
Şi tot ce-i mândru şi-n averi străluce,
La fel aşteaptă ora hărăzită:

Poteca slavei doar la groapă duce”[0]

Poteca slavei doar la groapă duce, încheie Wolfe, cu voce atât de firavă, încât îl auziră doar trei sau patru bărbaţi din preajma lui. Grey era suficient de aproape să-l audă cum îşi drege glasul şi să-i vadă umerii înălţându-se.

—Domnilor, spuse Wolfe, cu vocea mai ridicată, mai bine aş fi scris aceste versuri decât să cuceresc Quebecul.

Printre bărbaţi se iscară o uşoară agitaţie şi câteva râsete înfundate.

Şi eu aş fi preferat la fel, îşi zise Grey. *Poetul care scrisese versurile stătea, probabil, lângă focul său confortabil din Cambridge, mâncând prăjituri de casă cu unt, nici într-un caz pregătindu-se să se prăvălească de pe stânci ori să fie împuşcat în cur.*

Nu ştia dacă scena aceea fusese doar un teatru caracteristic lui Wolfe. Poate da – poate nu, gândi el. Dimineaţă îl întâlnise lângă latrine pe colonelul Walsing şi acesta pomenise de faptul că în noaptea dinainte Wolfe îi dăruise un pandantiv, cu instrucţiuni de a-l livra lui Miss Landringham, cu care bărbatul era logodit.

Dar nu era nimic extraordinar în a da anumite lucruri de preţ unui prieten, spre păstrare, mai ales înaintea unei bătălii care nu se anunţa prea uşoară. Dacă erai omorât sau rănit grav, trupul tău putea fi jefuit înainte ca tovarăşii loviţi mai uşor să fie capabili să te salveze. Nu oricine avea un servitor de încredere căruia să-i lase obiecte de genul ăsta. El însuşi purtase în lupte,

---

0 „Elegie scrisă într-un cimitir de la ţară“ de Thomas Gray, în traducerea lui Teodor Boşca, în *Poezia preromantică în Anglia, Franţa, Germania, Italia şi Spania,* antologie poliglotă, traduceri, cuvînt înainte, prezentări şi note de Teodor Boşca, Cluj, Ed. Tribuna, 2007 (n. tr.).

pentru prieteni, cutiuţe cu tutun de prizat, ceasuri de buzunar sau inele – avea reputaţia de om norocos. În acea seară, însă, nimeni nu-l rugase să poarte ceva.

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul din instinct, conştientizând schimbarea stării de spirit, iar Simon Fraser se legănă lângă el în direcţie opusă, ciocnindu-l.

—*Pardon,* murmură Fraser.

Noaptea trecută, Wolfe îi pusese pe toţi să recite poezie în limba franceză, pe când se aflau în jurul mesei, la cină, şi căzuseră cu toţii de acord că Fraser are accentul cel mai bun, el luptându-se cu francezii în Olanda, cu câţiva ani în urmă. Dacă le-ar ieşi în cale vreo santinelă, era treaba lui să poarte un eventual dialog.

Fără îndoială, presupuse Grey, Fraser gândea în franceză tot timpul, încercând să-şi umple mintea cu vorbe din această limbă, să nu care cumva, speriat, să strecoare vreun cuvânt în engleză.

—*De rien,* nu-i nimic, îi răspunse Grey, iar Fraser râse înfundat.

Fusese mohorât afară. Acum cerul era brăzdat cu resturile disparate ale norilor de ploaie care se retrăgeau. Era bine. Suprafaţa apei părea discontinuă, cu petice de lumină slabă, caroiată de stânci şi de crengi rupte. Cu toate astea, o santinelă dibace putea lesne să observe şirul de ambarcaţiuni.

Frigul îi amorţea faţa, dar palmele îi erau transpirate. Pipăi din nou pumnalul de la brâu; era conştient că îl atinsese la fiecare câteva minute, ca şi cum ar fi avut nevoie să verifice dacă mai este acolo, dar nu se putea abţine. Îşi încordă privirea, căutând ceva, orice – strălucirea unui foc, mişcarea unei roci care nu era de fapt rocă… nu zărea nimic.

Cât e de departe? se întrebă el. Patru kilometri, cinci? Nu vedea coasta încă, nu ştia cât mai aveau de mers până la Gareon.

Apa care curgea cu viteză şi mişcarea uşoară a vasului îl făcuseră să aţipească în ciuda tensiunii şi scuturară puternic din cap, căscând de-i trosniră fălcile.

—*Quel est c'est bateau?* Ce vas e acela?

Strigătul care se auzise de pe ţărm părea calm, mai puţin strident decât ţipătul unei păsări de noapte. Dar în secunda următoare, Simon Fraser îi apucă mâna atât de tare, încât aproape că îi fărâmă oasele, trase aer în piept şi urlă din rărunchi:

—*Celui de la Reine!* Este al reginei!

Grey îşi încleştă dinţii să nu lase să-i scape vreo înjurătură. Dacă santinela cerea o parolă, era posibil să rămână schilodit pe viaţă, îşi spuse. Însă imediat santinela strigă:

—*Passez!* Treci!

Şi maxilarul lui Fraser se relaxă. Simon sufla precum nişte foale, îl înghionti iarăşi pe Grey şi îşi ceru din nou, şoptit, iertare.

—*De* futu-i *rien,* mormăi, frecându-şi mâna şi flexân-du-şi degetele.

Se apropiau. Bărbaţii se foiau nervos, în aşteptare, mai abitir decât Grey, verificându-şi armele, aranjându-şi uniformele, tuşind, scuipând peste bord, pregătindu-se. Totuşi, mai era un sfert de ceas în care puteau ceda nervos, până să înceapă să se legene spre mal – şi tocmai se auzi o altă santinelă strigând din beznă.

Inima lui Grey se făcuse cât un purice şi aproape că se sufocă de la junghiul de durere din vechile răni.

—*Qui êtes-vous? Que sont ces bateaux?* întrebă în franceză o voce suspicioasă. Cine sunteţi? Ce vase sunt astea?

De data asta, era pregătit şi îl prinse el de mână pe Fraser. Simon se aplecă spre ţărm şi strigă răguşit:

—*Des bateaux de provisions! Tasiez-vous – les anglais sont proches!* Vase cu provizii! Linişte – englezii sunt aproape!

Grey simţi o poftă nebună să râdă în hohote, dar nu o făcu. De fapt, Sutherland era aproape, în aval, aşteptând în tăcere să folosească tunurile, iar broaştele cu siguranţă ştiau. În orice caz, garda strigă, dar mai încet, *Passez!* Treceţi! Şi coloana de ambarcaţiuni alunecă încet, trecând de ultimul cot.

Fundul bărcii scrâşni peste nisip şi jumătate din oameni săriră peste bord în acelaşi timp, trăgând-o mai departe pe mal. Wolfe, nerăbdător, sări peste copastie şi aproape căzu, orice urmă de tristeţe dispărându-i cu desăvârşire. Acostaseră pe o mică limbă de nisip, în vecinătatea coastei, pe când celelalte bărci atingeau acum ţărmul, o mulţime de siluete negre forfotind ca furnicile.

Douăzeci şi patru de scoţieni urmau să înceapă primii urcuşul şi să descopere o cărare – şi, pe cât posibil s-o şi cureţe, coasta fiind apărată nu numai de panta abruptă, dar şi de barajul din copacii culcaţi cu vârful spre apă, cuiburi de buşteni ascuţiţi. Silueta mare a lui Simon dispăru în întuneric, accentul său perfect franţuzesc devenind pe dată unul şuierător, galic pe când le şoptea oamenilor să ocupe poziţiile. Grey aproape că îi simţea lipsa.

Nu era sigur dacă Wolfe îi alesese pe scoţieni pentru abilitatea lor de a se căţăra ori pentru că prefera să pună în pericol vieţile lor, nu pe cele ale soldaţilor lui. Tardiv, gândi el. Ca majoritatea ofiţerilor englezi, Wolfe îi privea pe scoţieni cu neîncredere şi dispreţ. Cel puţin, la fel ca acei ofiţeri care nu luptaseră niciodată cu ei – ori împotriva lor.

Din locul în care se afla, la piciorul stâncii, nu-i putea zări, dar îi putea auzi; picioarele încâlcindu-se în ramurile de pe jos, ici şi colo câte un hârâit, ori un ropot provocat de pietrişul în cădere, icnete de efort. Ceea ce recunoştea sigur erau invocările galice ale lui Dumnezeu, ale mamei Sale şi ale unui alai de sfinţi. Un bărbat de lângă el scoase un şirag de mătănii de sub cămaşă, sărută crucea aşezată între mărgele, apoi o aşeză la loc. Apucând un copăcel firav care ieşise printre stânci, sări în sus, făcând kiltul să se îndepărteze de trup, şi, înainte de a fi înghiţit de întuneric, mai apucă doar să vadă lama cuţitului de la brâu legănându-se. Grey atinse iar mânerul pumnalului, talismanul său protector.

A fost o aşteptare lungă într-un întuneric deplin. Într-o oarecare măsură, îi invidia pe scoţieni, care nu aveau cum să se plictisească – zgomotele acelea care păreau făcute cu unghiile în piatră, icnetele înăbuşite atunci când piciorul aluneca pe o stâncă, un tovarăş apucat de-o mână sau de braţ, gestul sugerând urcuşul aproape imposibil.

Brusc, se auziră de sus un huruit şi o trosnitură, iar cei de pe mal se împrăştiară speriaţi chiar în clipa în care mai multe trunchiuri ascuţite au început să alunece din bezna din faţă, dislocate din bariera de copaci. Unul din ei se înfipse tremurând în nisip, nu mai departe de un metru şi jumătate de Grey. Fără un cuvânt, oamenii de pe mal se retraseră pe fâşia de nisip pe care acostaseră.

Zgomotele şi gâfâielile se diminuară, apoi încetară brusc. Wolfe, care stătea pe un bolovan, se ridică şi privi în sus.

—Au reuşit, şopti, iar pumnii lui se strânseră trădând emoţia pe care o împărtăşea şi Grey. Dumnezeule, au reuşit!

Oamenii de la baza coastei amuţiră; o santinelă era de pază în vârful stâncii. Linişte, abia se auzeau zgomotele permanente generate de copaci şi de apa fluviului. Apoi răsună o împuşcătură.

Doar una. Bărbaţii de jos se mişcară. Îşi aşezaseră mâinile pe arme, pregătiţi. Nu se ştia însă pentru ce.

Se auziseră zgomote sus? Nu putea spune cu certitudine şi, din pură nervozitate, se întoarse şi urină pe o stâncă. Tocmai se încheia la pantaloni, când auzi deasupra lui vocea lui Simon Fraser.

—La naiba, ce Dumnezeu! spuse el. Veniţi, flăcăi! Noaptea nu-i destul de lungă!

Următoarele câteva ore trecură ca prin ceaţă, dar au fost cele mai intense încercări prin care Grey a trecut de când traversase ţinuturile Scoţiei alături de regimentul fratelui său, ca să aducă tunuri pentru generalul Cope. Nu, de fapt, era mult mai rău, îşi spuse, în timp ce stătea în beznă, cu un picior prins între un copac şi o rocă, plutind la peste nouă metri de hău sub el; frânghia îi ardea palmele, susţinând o greutate de peste nouăzeci de kilograme.

Scoţienii surprinseseră garda, îi împuşcaseră în călcâi căpitanul – care o luase la fugă – şi îi făcuseră pe toţi prizonieri. Asta a fost partea cea mai uşoară. Următorul pas, pentru restul oamenilor rămaşi pe mal, era să escaladeze stânca. Acum, că poteca – dacă exista aşa ceva – fusese deschisă, nu numai restul trupelor trebuia să urce, dar şi şaptesprezece tunuri, douăsprezece obuziere, trei mortiere şi toate celelalte componente utile, cum ar fi obuze, praf de puşcă, scânduri şi afeturi, necesare pentru o artilerie eficientă. Cel puţin, reflectă Grey, până când terminau, cărarea verticală de pe stâncă va fi, probabil, călcată în picioare şi va arăta ca o cărăruie făcută de o cireadă de vaci.

Pe când cerul se lumina, Grey ridică, pentru un moment, privirea din locul său de pe partea de sus a stâncii, unde se putea vedea ultimul transport al artileriei, tras peste marginea peretelui de coastă. Văzu bărcile coborând din nou pe râu, ca un stol de rândunele, pregătindu-se să traverseze fluviul pentru a transporta cei o mie două sute de soldaţi pe care Wolfe îi pusese să mărşăluiască pe malul opus, către Levi. Acolo soldaţii urmau să se ascundă în păduri până când scoţienii îşi vor fi făcut treaba.

Un cap se iţi peste marginea stâncii, înjurând. Corpul său, cu pieptul la vedere, se împiedică şi căzu lat la picioarele lui Grey.

—Sergent Cutter! spuse Grey, rânjind în timp ce se apleca să-l ajute pe acesta să se ridice. Vino alături de noi la petrecere, nu vrei?

—Dumnezeule mare! replică sergentul, scuturând nervos noroiul de pe haină. Mai bine am învinge, e tot ce pot să spun.

Şi fără să mai aştepte răspuns, se întoarse şi privi spre baza stâncii. Veniţi încoace, canalii nenorocite! Aţi mâncat ceva astăzi? Chiar nu vreţi să luptaţi! Urcaţi, fie-v-ar ochii ai dracului!

Rezultatul clar al acestui efort monstruos a fost acela că, odată ce zorile au început să-şi împrăştie strălucirea aurie peste Câmpiile lui Abraham, santinelelor franceze de pe zidurile citadelei Quebecului nu le-a venit să-şi creadă ochilor când i-au văzut aliniaţi şi gata de luptă pe cei peste patru mii de soldaţi britanici.

Prin lunetă, Grey zărea gărzile. Distanţa era prea mare ca să le poată surprinde expresia de pe chip, dar atitudinea trăda agitaţie şi consternare. Bărbatul zâmbi larg când văzu că un ofiţer francez se apucase cu mâinile de cap, apoi începuse să-şi mişte braţele ca

şi când ar fi jumulit o găină, trimiţându-şi subordonaţii să alerge în toate direcţiile.

Wolfe stătea pe o movilă mică şi adulmeca aerul dimineţii cu nasul lui lung. Grey gândi că, pesemne, se considera nobil şi impunător pozând astfel; dar pe el îl făcea să se gândească la un teckel care ia urma unui viezure. Atitudinea lui trăda acelaşi neastâmpăr.

Wolfe nu era singurul. După înflăcărarea din timpul nopţii şi cu toate că aveau mâinile jupuite, picioarele obosite, genunchii şi gleznele sucite, nu mâncaseră şi nu dormiseră, soldaţii păreau îmbătaţi de o exaltare veselă. Grey îşi spuse că erau cu toţii ameţiţi de oboseală.

Sunetul tobelor veni vag spre el, adus de adierea vântului: francezii băteau în grabă din sfert în sfert de ceas. În câteva minute văzu mai mulţi călăreţi ieşind din fortăreaţă şi zâmbi amar. Ei urmau să adune toţi soldaţii pe care Montcalm îi avea risipiţi prin împrejurimi. Simţi cum i se strânge stomacul la gândul ăsta.

Nici urmă de îndoială. Era septembrie şi iarna se apropia. Oraşul şi fortăreaţa nu se puteau aproviziona în anotimpul rece, în eventualitatea unui asediu îndelungat, din cauza politicilor lui Wolfe. Invadatorii incendiau şi distrugeau tot ce le-ar fi putut fi util ulterior ca hrană şi adăpost. Francezii erau acolo, englezii au venit după ei – pur şi simplu, ambele tabere vor face foamea, francezii însă pe o perioadă mai mare decât englezii. Montcalm va lupta, nu avea de ales.

Mulţi dintre bărbaţi aduseseră cu ei canistre cu apă, iar câţiva chiar puţină mâncare. Li se permitea să se relaxeze suficient cât să mănânce, să-şi odihnească muşchii – deşi niciunul nu-şi luase ochii de la mulţimea de francezi din faţa fortăreţei. Folosind luneta în continuare, Grey vedea crescând numărul oamenilor, erau, fără discuţie, trupe antrenate. Montcalm îşi

chemase armatele de rezervă de la ţară – fermieri, pescari, cioplitori în lemn, după cum arătau, şi, de asemenea, pe indieni. Grey le privea feţele pictate şi părul uns, înnodat în creştetul capului, dar faptul că îl cunoscuse pe Manoke făcea să le piară aspectul terifiant – şi oricum nu îi va înfrunta în câmp deschis, cu tunurile. Indienii se vor furişa din pădure.

Lui Montcalm îi trebui surprinzător de puţin timp să-şi pregătească trupele, aşa improvizate cum erau. Soarele era la jumătate pe cer când liniile soldaţilor francezi începură să avanseze.

—Opriţi dracului focul, ticăloşilor! Trageţi înainte de ordin şi am să vă folosesc ţestele în loc de proiectile pentru tunuri! auzi Grey vocea inconfundabilă a sergentului Aloysius Cutter, aflat la ceva distanţă în spatele lui, dar distingându-se clar. Urmară alte ordine asemănătoare, mai puţin pitoreşti, printre liniile britanicilor şi, dacă fiecare ofiţer de pe câmpul de luptă stătea cu un ochi lipit de francezi, cu celălalt îl fixau pe generalul Wolfe, stând pe movila sa, înflăcărat şi nerăbdător.

Grey îşi simţi sângele clocotind şi începu să-şi mişte când un picior, când pe celălalt, încercând să-şi domolească un cârcel. Linia franceză care înainta se opri, îngenunche şi lansă o salvă. O alta fu trasă de pe linia celor în picioare, din spatele lor. Departe, prea departe pentru a avea vreun efect. Un duduit puternic se auzi dinspre trupele englezilor – ceva visceral şi înfometat.

Mâna lui Grey strânse pumnalul atât de tare, încât striurile mânerului îi rămaseră imprimate pe degete. Cealaltă mână era încleştată pe sabie. Nu avea autoritate aici, dar dorinţa lui de a-şi înălţa sabia, de a fi privit de oamenii săi, de a-i stăpâni, de a le atrage atenţia, erau copleşitoare. Îşi scutură umerii ca să se relaxeze şi privi către Wolfe.

O altă salvă, destul de aproape de data aceasta. Câţiva soldaţi britanici din linia întâi căzură, doborâţi de focul muschetelor.

—Aşteptaţi, aşteptaţi!

Ordinul zgudui rândurile întocmai ca focul tras de arme. Mirosul de pucioasă aprinsă era greu, mult mai înţepător decât cel al prafului de puşcă; artileria aştepta şi ea ordinul de foc.

Tunurile francezilor traseră şi proiectilele săriră ucigătoare pe tot câmpul de luptă, dar păreau nişte biluţe inofensive, în ciuda dezastrului produs. Câţi francezi sunt? se întrebă Grey. Poate de două ori mai mulţi, dar nu conta. Nu mai conta...

Transpiraţia îi curgea pe faţă şi folosi mâneca să-şi şteargă ochii.

—Aşteptaţi!

Mai aproape, mai aproape! Mulţi indieni erau călare, îi vedea într-un grup, în stânga.

Aceia pe care putea să-i vadă...

—Aşteptaţi!

Braţul lui Wolfe se ridică încet, cu sabia în mână, iar armata inspiră adânc, la unison. Dragii lui grenadieri erau lângă el, ca un bloc compact, înfăşuraţi în fum de sulf din tuburile de aprindere de la brâu.

—Veniţi, poponarilor, mormăi omul de lângă Grey. Veniţi, veniţi!

Fumul se vălătucea pe câmp, nori albi şi joşi, dar uscaţi. Patruzeci de paşi. Distanţă de tragere perfectă.

—Nu trageţi, nu trageţi, nu trageţi...

Cineva murmura un descântec, luptându-se cu panica.

Printre şirurile britanice, soarele lucea în săbiile ridicate pentru luptă, ofiţerii repetau comanda lui Wolfe.

—Aşteptaţi... aşteptaţi...

Săbiile coborâră ca una.

—Foc!

Şi pământul se cutremură.

Un strigăt îi ţâşni din gât, parte din cauza zgomotului produs de armată, parte din pricina celui de lângă el, care îl stârnea, legănându-şi sabia cu toată setea, căutând carne proaspătă.

Salva fusese devastatoare. Pământul era presărat cu trupuri. A sărit peste un francez căzut, care nu apucase să-şi scoată sabia decât pe jumătate, îi înfipse lama în adâncitura dintre gât şi umăr, o eliberă imediat şi plecă mai departe.

Artileria britanică trăgea cât de repede puteau servanţii reîncărca tunurile. Fiecare bubuit îi făcea carnea să tremure. Scrâşni din dinţi, agitând lateral vârful baionetei, cu ochii înlăcrimaţi de la fum. Se pomeni singur.

Cu pieptul scos în afară, se roti, dezorientat. Era atât de mult fum în jurul lui, încât, pentru un moment, nu-şi dădu seama unde se află. Nici nu mai avea importanţă.

O umbră uriaşă se ivi huruind, iar el, din instinct, se feri şi căzu pe spate, în timp ce picioarele calului, care apăruse brusc, loviră aerul. Grey auzi ecoul urletului scos de indian, zborul toporului făcând aerul să-i vâjâie la ureche. Tocmai îi ratase capul.

—Rahat! mormăi şi sări în picioare.

Grenadierii munceau din greu în apropiere. Auzea ordinele date de ofiţeri, urmate de loviturile şi pocnetele asurzitoare ale exploziilor, care înfloreau încet, dar sigur, semănând moarte printre soldaţi.

O grenadă lovi pământul la nici măcar un metru distanţă, iar Grey simţi o durere acută în coapsă; un fragment de metal alunecă prin aer, îi tăie pantalonii şi apoi carnea, făcând sângele să ţâşnească.

—Hristoase! spuse el, conştientizând în cele din urmă că se afla în vecinătatea unei companii de

grenadieri, iar ăsta nu era tocmai locul ideal. Scutură din cap, îşi reveni şi se îndepărtă de ei.

Auzi un sunet familiar, care îl făcu să dea înapoi o secundă strigătele sălbatice ale scoţienilor, pline de furie, violente, dar în acelaşi timp fericite. Scoţienii erau ocupaţi să mânuie paloşele – Grey îi văzu pe doi dintre ei apărând din fum, cu gambele goale iţindu-se din kilturi, alergând după un grup de francezi care fugeau mâncând pământul şi simţi că nu-şi mai putea stăpâni hohotele de râs care parcă-i spărgeau pieptul.

Nu-l văzu pe bărbat din cauza fumului. Piciorul i se agăţă de ceva dur şi căzu cât era de lung. Omul ţipă şi Grey se precipită spre el.

—Scuze. Iisuse! Eşti Malcolm...

Era în genunchi şi se apleca până la pământ ca să evite fumul. Stubbs icnea, strângându-şi haina cu disperare.

—Iisuse! Piciorul drept al lui Malcolm dispăruse de la genunchi în jos, carnea era tocată şi osul alb crăpat, ciopârţit, plin de pete purpurii de sânge. Restul piciorului – pe jos, mai încolo, încălţat încă şi cu ciorapul zdrenţuit.

Grey întoarse capul şi vărsă.

Voma îi iritä nasul, se înecă şi scuipă, se îndreptă spre Stubbs şi se luptă să-i scoată centura, să-i elibereze.

—Nu... bolborosi Stubbs, apucându-l pe Grey de mână, în timp ce acesta îi lega coapsa cu centura. Faţa îi era mai albă decât osul care-i ieşea prin carne. Nu. Mai bine... E mai bine dacă mor.

—Ai să mori pe dracu’! răspunse scurt Grey.

Mâinile îi tremurau şi îi alunecau, murdare de sânge. De trei ori încercă să prindă cureaua în cataramă, reuşi într-un final, apoi strânse foarte tare, gest care îl făcu pe Stubbs să urle.

—Gata, îi şopti la ureche o voce necunoscută. Să-l luăm...

—Rahat!

Privi în sus, tresărind, şi văzu un ofiţer britanic înalt, care tocmai sărea, parând patul muschetei care se îndrepta spre creierii lui Grey. Fără să gândească, îşi smulse pumnalul din teacă şi-l înfipse în piciorul francezului. Omul ţipă de durere, iar ofiţerul îl împinse la o parte, dându-i un şut în faţă, apoi îi zdrobi gâtul cu talpa cizmei.

—Te-ajut, spuse el calm, aplecându-se pentru a-l apuca pe Malcolm de braţ, ca să-l poată ridica. Ia-l de partea cealaltă! Să-l ducem în spate.

Împreună, îl luară pe Stubbs de-acolo, fiecare de câte un braţ, ignorându-l total pe francezul care horcăia şi trăgea să moară.

Malcolm a mai trăit cât să ajungă în spatele liniilor, unde medicii militari erau pregătiţi să intervină. Dar până când Grey şi celălalt ofiţer să apuce să-i aşeze pe pat, pentru operaţie, Stubbs şi-a dat duhul.

Grey se întoarse pe câmp şi-i văzu pe francezii demoralizaţi împrăştiindu-se înspre fortăreaţă. Soldaţii britanici se revărsau realmente peste câmp, tropotind, urlând de fericire, trecând de limita tunurilor franceze.

Întreaga bătălie durase mai puţin de un sfert de ceas.

Se pomeni stând singur, pe pământ, absent, pierduse deja noţiunea timpului. Cu toate astea, îşi spuse că nu era posibil să fi trecut prea mult. Observă un ofiţer stând lângă el şi i se păru o figură familiară. Cine era... Oh, da. Adjutantul lui Wolfe. Nu reţinuse numele bărbatului.

Se ridică încet în picioare, ţeapăn ca o budincă veche de nouă zile. Adjutantul stătea acolo privind în gol. Îşi întoarse privirea în direcţia fortăreţei şi a

francezilor care fugeau într-acolo, dar Grey putea jura că mintea îi era aiurea. Colonelul privi peste umăr, către movila unde Wolfe stătuse mai devreme, dar generalul nu se vedea nicăieri.

—Generalul Wolfe? întrebă.

—Generalul... bâigui adjutantul înghiţind un nod. A fost lovit.

Bineînţeles că a fost lovit, cretinule, gândi Grey nemilos.

Stând acolo ca o ţintă nenorocită, la ce se putea aştepta? Apoi, văzând lacrimile care-i licăreau în ochii, înţelese.

—E mort? întrebă stupid, iar adjutantul – de ce naiba nu-l întrebase niciodată cum îl cheamă – dădu aprobator din cap, frecându-şi mâneca plină de funingine de faţa plină şi ea de funingine.

—A fost lovit... mai întâi la încheietură. Apoi în piept. A căzut, s-a târât, după care a căzut din nou. L-am întors eu cu faţa în sus... i-am spus că am învins, francezii fugeau ca apucaţii.

—A înţeles?

Adjutantul dădu din nou din cap şi oftă din toţi rărunchii.

—A spus că... – bărbatul se opri, începu să tuşească, apoi continuă, mai sigur pe el. A zis că tocmai pentru că ştie că am învins moare împăcat.

—Aşa a zis? murmură Grey cu privirea goală. Văzuse oameni murind, de multe ori, dar nu-şi închipuise ca James Wolfe să fie capabil să scoată mai mult decât un grohăit, înainte să dea ortu’ popii. Îşi imaginase că vorba lui de rămas-bun ar fi fost *rahat!* ori *Dumnezeule!,* în funcţie de preferinţele religioase, de care Grey oricum nu avea habar.

—Bine, spuse fără niciun sens şi porni către fortăreaţă.

Bărbaţii, înşiruiţi precum furnicile, se îndreptau către cetate şi, chiar în mijlocul unei astfel de coloane, zări culorile lui Montcalm, fluturând în bătaia vântului. Iar sub drapel, care se vedea mic de la distanţa aia, un om călare, în uniformă de general, fără pălărie, cocoşat, legănându-se în şa, cu ofiţerii buluc de-o parte şi de alta, îngrijoraţi să nu cadă.

Britanicii se reorganizau, deşi era evident că nu va mai avea loc vreo luptă. Nu astăzi. Grey îl observă pe ofiţerul înalt, care-i salvase viaţa şi-l ajutase să-l care pe Malcolm Stubbs la loc sigur, şchiopătând către trupele lui.

—Maiorul de colo, spuse el, înghiontindu-l pe adjutant şi făcându-i semn cu bărbia spre ofiţer. Îi ştii numele?

Adjutantul clipi des, apoi îşi îndreptă umerii.

—Da, sigur. Este maiorul Siverly.

—O, da. El e, nu-i aşa?

Amiralul Holmes, al treilea la comandă după Wolfe, acceptă predarea Quebecului trei zile mai târziu, Wolfe şi secundul său, brigadierul general Monckton, pierind amândoi în luptă. Montcalm era şi el mort. Se stinsese în dimineaţa care a urmat bătăliei. Francezii nu puteau evita capitularea. Iarna era aproape, iar oamenii din fortăreaţă şi din oraş ar fi murit înfometaţi, cu mult înaintea asediatorilor.

Două săptămâni după bătălie, John Grey se întoarse la Gareon, unde află că o epidemie de variolă măturase satul ca un vânt de toamnă. Femeia cu care Malcolm Stubbs avusese un fiu era moartă. Mama ei se oferise să-i vândă lui băiatul. Grey o rugă politicos să aştepte.

Charlie Carruthers pierise şi el, variola fusese mai puternică... Grey îi incineră trupul, lucru care li s-a părut suspect şi indienilor, şi localnicilor. Explicaţia?!

Nu şi-ar fi dorit ca mâna lui Garruthers să fie furată... Apoi luă o canoe şi, pe o insulă părăsită de pe St. Lawrence, împrăştie în vânt cenuşa prietenului său.

Se întoarse din expediţie şi găsi o scrisoare trimisă de Hal, din partea chirurgului John Hunter. Verifică nivelul coniacului din carafă şi, oftând, deschise plicul.

Dragul meu lord John,

Am auzit recent nişte discuţii legate de moartea nefericită a domnului Nicholls, primăvara trecută, inclusiv comentarii care indicau anumite bănuieli cum că tu ai fi fost vinovat de moartea sa. În caz că ai dat crezare acestor suspiciuni, mă gândeam că ar trebui să ştii că nu este vina dumitale.

Grey se lăsă moale pe scaun, cu ochii lipiţi pe foaia de hârtie.

Este adevărat că glonţul tău l-a lovit pe domnul Nicholls, dar accidentul acesta a contribuit prea puţin – dacă nu deloc – la deces. Te-am văzut ţintind în aer – le-am repetat de atâtea ori despre asta celor prezenţi în momentul respectiv, mulţi din ei, însă, nu au părut să reţină detaliul. Cartuşul a plecat într-un unghi uşor şi l-a nimerit pe domnul Nicholls de sus. În acel punct, nu mai avea prea multă putere şi proiectilul, devenind neglijabil, abia a penetrat pielea de lângă claviculă. Acolo a ricoşat în os, rănile fiind minore. Adevăratul motiv al morţii sale a fost un anevrism aortic, o slăbiciune în peretele uneia dintre arterele care pleacă din inimă. Asemenea atacuri sunt deseori congenitale. Stresul şocului electric şi emoţia duelului care a urmat au cauzat anevrismul. Astfel de cazuri nu se pot trata şi, din păcate, sunt invariabil fatale. Nu l-ar fi putut salva nimic.

La dispoziţia ta, John Hunter, chirurg.

Grey era conştient de modul cu totul extraordinar în care se desfăşuraseră lucrurile. Eliberat – da, era un sentiment de profundă uşurare – ca atunci când te trezeşti dintr-un coşmar. Mai exista un sentiment de nedreptate, pe care i-l stârneau începuturile revoltei. Pentru numele lui Dumnezeu, fusese cât pe ce să se însoare! Ar fi putut să fie ucis sau mutilat dintr-o încurcătură... Dar nu asta îl deranja cel mai tare. Era soldat, la urma urmei astfel de lucruri se întâmplă.

Mâna îi tremura uşor când aşeză hârtia pe masă. După sentimentul de eliberare, gratitudinea şi indignarea făceau loc altei senzaţii: oroarea!

Mă gândeam că ar putea să te liniştească... parcă şi vedea faţa lui Hunter când îi spunea asta; cu simpatie, inteligent şi vesel. Era o remarcă directă, dar plină de ironie conştientă.

Da, era încântat să ştie că nu el a cauzat moartea lui Edwin Nicholls. Dar sensul acelei veşti... părul de pe braţe i se ridică uşor şi tremură involuntar, imaginându-şi...

—Oh, Doamne! spuse.

Fusese o singură dată la Hunter acasă – la un cerc de poezie, ţinut sub auspiciile doamnei Hunter, ale cărei saloane erau celebre. Doctorul Hunter nu participa la aşa ceva, dar câteodată cobora din colţul său pentru a saluta oaspeţii. Cu acea ocazie făcuse la fel şi începuse o discuţie cu Grey şi cu alţi doi domni cu minţi savante, ba chiar îi invitase sus să le arate cele mai interesante obiecte ale colecţiei sale: cocoşul cu un transplant de dinte uman, care creştea în creastă, copilul cu două capete, un fetus cu piciorul dezvoltat din stomac.

Hunter nu făcuse nicio referire la borcanele cu care erau tapetaţi pereţii, borcane pline cu ochi, degete,

bucăţi de ficat... Nici la cele două sau trei schelete umane întregi, care atârnau din tavan, articulate şi fixate cu un şurub prins în craniu. Grey nu se întrebase, la vremea aceea, de unde – ori cum – achiziţionase Hunter toate astea.

Lui Nicholls îi lipsea un canin, iar dintele din faţă, de lângă spaţiul rămas liber, era ciobit rău. Oare, dacă-l va mai vizita vreodată pe Hunter, se va întâlni cu un craniu căruia îi lipsea un dinte?

Luă repede carafa cu coniac, o destupă şi bău direct din ea, până când imaginea începu să se estompeze.

Măsuţa era plină cu hârtii. Printre ele, sub prespapierul cu safir, era pachetul îngrijit pe care văduva Lambert, cu faţa roşie de atâta plâns, i-l dăduse. Puse o mână pe el, simţind parcă atingerea dublă a lui Charlie, pe care şi-o reamintea tandră pe obraz, dulce în inimă.

Nu mă vei dezamăgi.

—Nu, spuse el încet. Nu, Charlie, nu te voi dezamăgi.

Cu ajutorul lui Manoke, pe post de traducător, Grey cumpără copilul, după o negociere îndelungată, pe două guinee de aur, o pătură viu colorată, cinci sute de grame de zahăr şi un butoiaş cu rom. Chipul bunicii era inundat de lacrimi, dar nu erau lacrimi de durere, îşi zise el, ci de sfârşeală şi dezamăgire. Cum fiica ei murise în epidemia de variolă, viaţa avea să-i fie mai grea. Englezii, îi spuse prin intermediul lui Manoke, erau bastarzi ieftini; francezii erau mult mai generoşi. El rezistase imboldului de a-i mai da o guinee.

Era deja toamnă târzie, iar frunzele căzuseră toate. În vreme ce se apropia de misiunea franceză, vedea ramurile desfrunzite ale copacilor cum se profilau negre, ca fierul forjat, pe cerul de un albastru pal. Misiunea era alcătuită din câteva clădiri joase, care înconjurau mica biserică. Câţiva copii se jucau pe aleile

dintre clădiri. Unii dintre ei se opriră, privindu-l, dar cei mai mulţi îl ignorară – soldaţii britanici nu mai reprezentau o noutate.

Părintele LeCarré luă cu grijă copilul înfăşurat în scutece, apoi se întoarse şi privi chipul micuţului. Băieţelul era treaz. Bătea cu mânuţele în gol, iar preotul îndreptă un deget spre el, în joacă.

—Înţeleg... spuse, văzând clar semnele amestecului de sânge, iar Grey ştiu că preotul îşi imagina că este fiul lui.

Începu să-i explice, dar, de fapt, ce rost mai avea?

—Îl botezăm în rit catolic, bineînţeles, spuse părintele LeCarré, privindu-l de sus.

Era un bărbat tânăr, mai degrabă dolofan, brunet şi proaspăt bărbierit, cu o faţă blândă. Nu te deranjează?

—Nu.

Grey scoase o pungă.

—Poftim – pentru întreţinere. Voi trimite încă cinci lire sterline, dacă mă vei informa anual despre starea lui. Iată – ai aici adresa la care vei scrie.

Îi veni, brusc, o idee – nu că n-ar fi avut încredere în bunul părinte, îşi spuse – doar că...

—Trimite-mi o buclă din părul lui, îl rugă Grey. În fiecare an.

Voia să plece, când preotul îl chemă înapoi, zâmbind.

—Domnule, care este numele pruncului?

—Ăă...

Încremeni.

Mama lui precis îl striga în vreun fel, dar Malcolm Stubbs nu se gândise să-i spună cum îl cheamă. Cum să-i numească pe cel mic? Malcolm, ca pe tatăl său care îl abandonase? Mai bine nu.

Charles, poate, în memoria lui Carruthers...

—Numele lui este John, spuse brusc şi îşi drese glasul. John Cinnamon.

—*Mais oui,* zise preotul, dând din cap. *Bon voyage, monsieur – et voyez avec le Bon Dieu.* Bine. Drum bun – mergi cu bunul Dumnezeu.

—Mulţumesc, răspunse politicos şi, fără să privească înapoi, se îndepărtă, apoi coborî spre malul fluviului, unde Manoke îl aştepta să-şi ia rămas-bun.

LA ŞAPTE ANI DE CASĂ

Naomi Novik

Traducere din limba engleză
Marian Truţă

Născută la New York, unde şi locuieşte, împreună cu soţul său – editor de cărţi de suspans – şi cu cele şase calculatoare, Naomi Novik a crescut cu basme poloneze, cu Baba Yaga şi Tolkien. După ce şi-a luat diploma în informatică la Universitatea Columbia, a contribuit la dezvoltarea jocului *Neverwinter Nights: Shadows of Undrentide,* apoi s-a hotărât să-şi încerce mâna scriind romane. Ceea ce a fost o decizie bună! Seria Temeraire – alcătuită din *Dragonul Maiestăţii Sale* (Ed. Nemira, 2010), *Tronul de jad* (Ed. Nemira, 2011), *Black Powder War, Victory of Eagles* şi *Tongues of Serpents* – descrie o versiune contrafactuală a războaielor napoleoniene, războaie în care dragonii sunt folosiţi ca arme vii. Succesul acestor romane a fost remarcabil, iar cărţile autoarei au ajuns extrem de populare. Cel mai recent roman din serie se va intitula *Crucible of Gold.*

În povestirea de faţă, autoarea ne duce într-o vizită pe o planetă îndepărtată, plină de mistere biologice complicate şi ascunse. Povestirea se constituie într-o expresivă, dar dificilă demonstraţie a faptului că nu-i înţelept să te pui cu un inamic înainte să te asiguri că el nu mai poate riposta.

Prolog

Şapte zile le-am petrecut pe o plută, după ce am fugit din Melida. Pentru restul universului, cel neaccelerat, au trecut şapte ani. Am sperat să mi se piardă urma, să devin o notă prăfuită de subsol. În loc de asta, s-a întâmplat să am parte de surle şi trâmbiţe, de medalii, dar şi de acuze, de ovaţii şi de răutate deopotrivă. Am trecut, uluită, prin toată zarva neruşinată, purtată de colo-colo de gânduri care se băteau cap în cap, în vreme ce ultima mea şansă de a mă împotrivi tumultului s-a risipit.

Acum, tot ce-mi doresc este să corectez inexactităţile grave despre faptele petrecute, inexactităţi care s-au răspândit peste tot. Sigur, atât cât îmi va permite memoria mea imperfectă. Îmi doresc să-i prezint propria mea versiune unui public restrâns, dar rafinat, care preferă să formeze opinii, în loc să se lase modelat de acestea.

Mă angajez să nu vă obosesc cu înşiruiri de date, de evenimente şi de citate. Nici eu nu mi le amintesc prea bine. Dar trebuie să vă avertizez că nici nu voi ceda impulsului îndoielnic şi jalnic de a cosmetiza evenimentele din război sau de a-mi justifica păcatele mele sau pe ale altora. Dacă aş face aşa ceva, ar fi o minciună, iar s-o minţi, pe Melida, o vină mult mai mare decât crima.

Nu-mi voi mai vedea niciodată surorile pe care le-am iubit. O vorbă de aici spune că, dacă cineva porneşte în lunga călătorie de la miezul nopţii, face un salt înainte în timp, dar mie mi se pare că, dimpotrivă,

ceilalţi călătoresc în timp. Nu mai pot să le aud glasurile când sunt trează. Sper ca spusele mele să le facă să tacă şi când va fi noapte.

Ruth Patrona
Reivaldt, Ianuarie 32, 4765

Prima ajustare

Am debarcat în portul Landfall în a cincea lună din anul 4753. Un astfel de port există pe fiecare planetă pe care Confederaţia a pus piciorul, dar încă nu şi-a înfipt steagul: aglomerat, murdar şi lipsit de farmec. Aşezarea se afla pe continentul esperiganilor, pentru că melidanii nu acceptau construcţia unui spaţioport pe propriul teritoriu.

Superiorul meu, ambasadorul Kostas, era un bărbat cu ţinută şi cu o mare autoritate, avea doi metri înălţime şi o constituţie solidă. Când îţi strângea mâna îi simţeai forţa, era foarte inteligent şi nu avea răbdare cu proştii. Încă de la prima noastră întâlnire a devenit evident că eram foarte aproape de această categorie. De la bun început îi displăcuse numirea mea în post. Îi cunoştea foarte bine pe esperigani, se mişca la fel de bine în societatea lor precum se mişca într-a noastră, iar pe vreo doi sau trei funcţionari de rang înalt de-ai lor i-ar fi numit prieteni apropiaţi, dacă asemenea lucru nu ar fi dovedit o crasă lipsă de profesionalism. Îşi cunoştea foarte bine îndatoririle şi, dintr-un punct de vedere abstract, recunoştea valoarea potenţială a melidanilor, dar aceştia îi stârneau indignarea şi ar fi fost bucuros să constate că aveam aceeaşi concepţie. Eu eram gata să trag linie peste numele lor şi să-i consider o cauză pierdută.

Primele momente din discuţia noastră au fost suficiente ca să-i spulbere această speranţă. Vreau să confirm că nu a lăsat în niciun chip ca dezamăgirea să-i îngreuneze îndeplinirea îndatoririlor şi că a încercat cu îndârjire să se opună intenţiei mele – considerată de el sinucigaşă – de a porni neîntârziat spre continentul melidanilor.

În cele din urmă a ales să nu se mai împotrivească. Îmi pare rău dacă, după cum se pare, a regretat mai apoi. Am profitat din plin de importanţa sosirii mele acolo. De când mă îmbarcasem, trecuseră cinci ani pe Terce, lumea mea de baştină, iar sacrificarea a cinci ani din viaţă pentru un drum în necunoscut îmi dădea un ascendent moral. Observasem adesea acelaşi lucru la nou-veniţii pe Terce: rareori le erau refuzate primele dorinţe, chiar şi cele mai prosteşti, aşa cum se întâmpla în cele mai multe cazuri. Eram destul de sigură că propriile mele pretenţii erau cât se poate de raţionale.

—Îţi vom găsi un ghid, mi-a spus, cedând într-un final şi, astfel, întregul mecanism al Confederaţiei a fost pus să-mi satisfacă dorinţele.

Ceea ce mi-a dat un sentiment îmbătător.

Badea a sosit la ambasadă aproape două ore mai târziu. Purta în jurul umerilor o mantie netedă, cenuşie, care îi ajungea până la pământ, iar pe cap avea un şal. Diferenţele erau minore: o brumă de pistrui pe obraji şi pe nas, o tentă verzuie a buzelor şi a unghiilor. Avea aripile pliate şi ascunse sub mantie şi din pricina asta semăna cu un excursionist care poartă un rucsac în spate. Mirosea un pic precum aluatul pentru turte de pe Terce, un miros distinct, dar deloc neplăcut. Ar fi putut să treacă printr-un spaţioport fără să stârnească interesul.

Au adus-o în talmeş-balmeşul noului meu birou în care de-abia aveam loc să-mi înşir lucrurile. Purtam un

costum negru şi larg, cel mai bun pe care îl aveam, croit de mână pentru că pe Terce nu se pot cumpăra pantaloni de damă de-a gata. Din fericire, aveam în picioare o pereche de pantofi confortabili fiindcă, acolo, pantofii eleganţi sunt improprii mersului. Îmi amintesc detaliile astea pentru că am purtat aceleaşi haine, fără posibilitatea de a mă schimba, timp de o săptămână.

—Eşti gata să mergem? m-a întrebat ea, imediat ce mi-a fost prezentată.

În mod clar, *nu* eram gata, dar întrebarea ei nu venea dintr-o neînţelegere: pur şi simplu nu voia să mă ia cu ea. I se păruse stupidă dorinţa mea de a porni spre continentul melidanilor şi se temea că siguranţa mea îi va da bătaie de cap. Nu avea de unde să ştie dacă ambasadorul ar fi fost supărat, în cazul în care eu nu m-aş mai fi întors, dar oricum, date fiind îndatoririle sale, e clar că ar fi reacţionat neplăcut în cazul dispariţiei mele. Atunci când melidanilor li se cere o favoare pe care nu vor s-o facă, ei acceptă adesea, dar într-un mod evident stingheritor. Un alt melidan ar fi recunoscut că acest accept forţat este de fapt un refuz şi ar fi renunţat la cererea sa. Badea nu se aştepta la o asemenea subtilitate din partea mea, se aştepta ca eu să spun că nu pot pleca imediat. Ar fi interpretat asta ca pe o renunţare din partea mea şi, prin urmare, ar fi plecat fără să se mai întoarcă.

Oricum, fusesem informată suficient, ca să recunosc obiceiul.

—Este incomod pentru mine, dar sunt pregătită să plecăm imediat.

S-a întors îndată şi a ieşit din birou, cu mine pe urmele ei. E de la sine înţeles că o favoare acceptată, în ciuda constrângerilor impuse, devine obligatorie pentru cel care şi-a asumat-o. Dar, într-un astfel de

caz, condiţiile impuse de ofertant trebuie suportate, chiar dacă sunt nefireşti.

Nu am riscat deloc s-o opresc, nici măcar pentru a spune cuiva că plec. Am trecut pe lângă secretariatul ambasadei şi pe lângă paznicii care abia ne-au învrednicit cu o privire fugară. Kostas nu avea să afle că plecasem până când absenţa mea nu avea să fie remarcată şi până când înregistrările de securitate nu vor fi analizate.

A doua ajustare

Nu eram tocmai nefericită în vreme ce traversam oraşul alături de Badea. Micul disconfort pe care îl resimţeam era nimic, pe lângă imensa satisfacţie pe care o aveam pentru că trecusem de prima încercare: depăşisem toate piedicile ridicate de Kostas şi de Badea şi urma ca, în curând, să mă aflu în mijlocul unui popor pe care deja îmi imaginam că-l cunosc. Deşi eram o străină printre ei, toată viaţa mi-o petrecusem în acelaşi mod, străină printre străini, fără să-mi fie teamă.

Badea se deplasa repede, cu paşi mari, mai mari decât eram eu obişnuită să merg. Eram mai înaltă decât ea, dar trebuia să mă străduiesc serios ca să ţin pasul. Esperiganii o priveau, în vreme ce trecea printre ei, apoi se uitau la mine şi simţeam apăsarea ostilă a privirilor lor.

—Am putea lua un taxi, i-am sugerat. Plătesc eu.

—Nu, a spus ea cu o expresie de dezgust la adresa taxiurilor, aşa că am continuat să mergem pe jos.

După Melida, în timpul călătoriei pe marea cea neagră, fusese publicată teza mea de doctorat despre mişcarea canaanită. Se făcuse în ciuda voinţei mele, dar în virtutea unei clauze care permitea acest lucru.

Nu m-am atins niciodată de drepturile de autor care continuă să crească şi să se acumuleze. Nu-mi place să împovărez cu aceşti bani niciuna din cauzele pe care le admir suficient de mult încât să le sprijin, aşa că toate fondurile vor ajunge la familia mea, după ce eu nu voi mai fi. Nepoţii mei se vor bucura de bani, nu vor mai avea greutăţi financiare şi ăsta era cel mai bun lucru la care se puteau aştepta din partea mea.

O mulţime de lucruri din carte sunt greşite şi, mai mult, ideile principale sunt greşite. În special comentariile şi analizele intercalate de mine printre puţinele lucruri clare şi limpezi pe care am fost în stare să le adun în cei şase ani de muncă plină de entuziasm pentru susţinerea licenţei. Atâta doar este adevărat: mişcarea canaanită este un curent desprins din filosofía conservaţionistă. Acolo unde tradiţionaliştii mişcării căutau să îngrădească accesul omenirii în lumile moarte şi crearea de enclave închise pe alte lumi, canaaniţii, desprinşi din trunchiul principal al filosofiei conservaţioniste, doreau, în schimb, să se modifice pe ei înşişi şi în acelaşi timp să modifice şi lumile respective, astfel încât aceste două lucruri să se întâlnească într-un punct comun, undeva, la jumătatea drumului. Oameni modificaţi, în lumi modificate.

Filosofía avea avantajul că era pragmatică, dacă ţinem cont că ingineria genetică şi modificarea corpului omenesc erau mai ieftine decât terraformarea. Dar cum suntem o specie violentă şi sclifosită, nimic nu invită mai mult la pogrom decât vecinul care este diferit de noi şi prea aproape. Prin urmare, melidanii rămăseseră, până în zilele noastre, ultima societate canaanită care supravieţuise.

Au venit pe Melida acum opt sute de ani şi s-au stabilit pe cel mai mare continent dintre cele două pe care le avea planeta. Două sute de ani mai târziu au sosit esperiganii, fugind din calea molimei de pe New

Victoire. Aceştia s-au stabilit pe continentul celălalt. În primii cinci sute de ani, contactele dintre cele două societăţi au fost sporadice. Noi, cei din Confederaţie, suntem obişnuiţi să operăm cu noţiuni de planete şi sisteme solare şi ne imaginăm că doar o călătorie spaţială este lungă. Totuşi, un continent ostil e suficient de mare pentru a da de furcă unui grup mic de oameni. Amândouă societăţile s-au dezvoltat, fiecare în legea lui. La vremea când am sosit eu acolo, jumătate de planetă se vedea din spaţiu strălucind în noapte, în vreme ce jumătatea cealaltă părea neatinsă.

În lucrarea mea de doctorat am descris conflictul care a urmat ca fiind unul natural, ceea ce este corect, dacă acceptăm că măcelul şi jaful sunt naturale la specia noastră. Esperiganii au epuizat resursele de pe continentul lor. La o distanţă care putea fi acoperită de un zbor scurt, se aflau întinderile neatinse ale celuilalt continent şi care nu avea nicio zecime din populaţia lor. Melidanii recurgeau la controlul naşterilor, foloseau doar strictul necesar şi nu construiau nimic ce nu putea fi înghiţit în mai puţin de un an de sălbăticie, în cazul în care abandonau aşezarea. Mulţi filosofi şi politicieni esperigani îşi trâmbiţau admiraţia lor pentru societatea melidană, dar acest lucru era mai degrabă un fel de aperitiv spiritual plăcut, ca atunci când cineva admiră un sfânt sau un martir fără a-şi dori să fie unul dintre ei.

Invazia a demarat într-un mod neoficial, cu aventurieri şi întreprinzători, cu disperare, cu sărăcie, cu violenţă. Au început să debarce pe ţărmurile teritoriului melidan, să studieze, să culeagă mostre, să-şi implanteze propriile rădăcini. Curând, au întemeiat un sat. Apoi altul. Melidanii le-au spus să plece, ceea ce a funcţionat la fel ca întotdeauna, după cum ştim din analele colonialismului. Melidanii i-au atacat. Cei

mai mulţi colonişti au fost ucişi, iar cei care au supravieţuit au reuşit să traverseze oceanul. Ajunşi pe continentul lor, au relatat în termeni dramatici istorii despre crimele şi cruzimile la care au fost martori.

În raportul preliminar trimis ministrului de stat, mi-am exprimat convingerea că detaliile acelea erau mult exagerate şi că majoritatea atacurilor fuseseră provocate. Desigur, mă înşelam. Dar la acea vreme nu ştiam.

Badea m-a dus în cartierul de jos din Landfall, denumit astfel pentru că înfrunta, pe malul oceanului, curenţii descendenţi de la spaţioport. Pete irizate de petrol şi deşeuri mate smălţuiau valurile. Casele arătau jalnic şi erau înghesuite unele în altele, despărţite din loc în loc de magazine de băuturi şi de baruri. Câteva docuri se întindeau în ocean, suficient de mult ca să depăşească zona poluată de la ţărm. La capătul unui doc plutea o barcă micuţă, mai mică decât o luntre pescărească: o cocă din coaja întunecată a unui copac, un catarg subţire pe care flutura sub vânt o pânză gri-verzuie.

Ne-am îndreptat spre barcă, iar cei care ne priveau – erau câţiva bărbaţi care trândăveau pe doc, pescuind sau meşterind năvoadele – şi-au dat seama că intenţionam să merg cu ea.

Esperiganii învăţaseră deja lecţia pe care ne plăcea s-o predăm de câte ori aveam ocazia: Confederaţia este un inamic redutabil, dar şi un prieten bun, iar atâta vreme cât nimeni nu este obligat să ni se alăture cu forţa, nimeni nu ni se opune făţiş. Le construisem deja spaţioportul, o poartă deschisă spre alte lumi colonizate, iar ei voiau mai mult. Aveam încredere că mă va proteja şi nu luam în seamă faptul că, pe cât de multe ar fi vrut de la mâna noastră întinsă, tot atât de mult ar fi dorit ca darurile noastre să nu ajungă la inamicii lor.

Patru bărbaţi se ridicară în picioare şi se aşezară de-a curmezişul.

—Coniţă, nu vrei să mergi cu aia, spuse unul dintre ei mimând respectul.

Badea rămăsese tăcută. S-a dat un pic deoparte, să vadă ce aveam de gând să le răspund.

—Sunt într-o misiune din partea guvernului meu, am răspuns, iar vorbele mele au avut efectul unei năframe roşii fluturate în faţa unui taur.

Am înaintat spre ei. Nu era o tentativă de blufare: pe Terce, chiar dacă aş fi fost dezgolită indecent, bărbaţii s-ar da imediat la o parte din calea mea ca să evite orice posibilitate de a mă insulta printr-o atingere fizică. Fusese un act pe cât de automat, pe atât de invizibil: exact ce fuseserăm învăţaţi să aşteptăm de la noi înşine. Dar lucrul acesta s-a dovedit a fi infinit mai uşor în teorie decât în practică. Nu m-am *gândit* că se vor da la o parte. Ştiam că o vor face.

Această certitudine poate că se propagase până la ei, bărbaţii s-au mişcat un pic, destul cât să-mi satisfacă subconştientul şi să-mi dea impresia că se pliază pe aşteptările mele. De aceea am fost atât de surprinsă şi copleşită de oroare atunci când unul dintre ei m-a apucat de mână, încercând să mă oprească.

Am ţipat din toate puterile şi l-am pocnit. Nu-i mai ţin minte chipul, dar încă văd limpede imaginea celui din spatele lui, expresia lui de consternare la fel de puternică precum a mea. Cei patru au tresărit la auzul strigătului şi m-au tras în mijlocul lor, vociferând şi bulucindu-se în jurul meu.

Am reacţionat şi mai violent. Mă consideram, plină de încredere, un cetăţean al tuturor lumilor şi nu doar al uneia, bine pregătită pentru orice situaţie şi neafectată de atitudinea patriarhală a celor din lumea în care avusesem norocul să mă nasc. Dar în acele momente i-aş fi omorât pe toţi cu mare plăcere.

Dorinţă greu de îndeplinit. Eram mai înaltă decât ei, iar forţa gravitaţională de pe Terce era ceva mai mare decât cea de pe Melida, aşa că eram mai puternică decât se aşteptaseră. Doar că ei erau muncitori şi marinari, bine clădiţi şi duri ca piatra. Avantajul masei musculare masculine era evident în cazul unei lupte corp la corp.

Au încercat să mă imobilizeze, ceea ce m-a panicat şi mai tare. În astfel de momente mintea ţi se răsuceşte în interior. Îmi reamintesc cu claritate doar că transpiram abundent şi că ţesătura bluzei mi se freca neplăcut de gât în vreme ce mă luptam.

Mai târziu, Badea mi-a spus că, iniţial, intenţionase să mă lase în mâinile lor. Astfel, ar fi putut să plece, cu satisfacţia că pescarii esperigani fuseseră cei care provocaseră un incident cu Confederaţia, şi nu ea. Cu siguranţă că nu simpatia ei pentru mine a determinat-o să acţioneze. Suferinţa mea extremă le era străină, atât ei, cât şi pescarilor. Dar, în vreme ce ei mă credeau nebună, ea crezuse că-i acceptasem condiţiile neobişnuite, pentru că vreau cu adevărat să merg cu ea, chiar dacă nu înţelegea de ce şi nu vedea niciun rost în asta.

Nu pot să vă spun cu precizie cum s-au desfăşurat momentele ulterioare. Îmi amintesc vălul verde al aripilor ei deasupra capului şi cum lumina soarelui trecea prin ele ca printr-o pânză de in. Îmi amintesc sângele care îmi împroşca faţa după ce ea a retezat mâinile celor care mă atingeau. Folosise o lamă pe care, mai apoi, am văzut-o utilizată în diverse scopuri, cum ar fi culesul fructelor de pe plantele cu coaja sau cu frunzele otrăvitoare. Avea forma unei seceri legate de o coardă groasă şi elastică, pe care un mânuitor dibaci o putea face rigidă sau o putea strânge.

M-am ridicat în picioare, gâfâind, iar ea a revenit pe pământ. Bărbaţii căzuseră în genunchi, urlând de

durere. Alţi oameni se îndreptau spre noi, alergând. Badea a împins cu piciorul mâinile retezate în apă şi mi-a spus calmă:

—Trebuie să plecăm.

Între timp, barca se apropiase de noi, chemată de un semnal al ei care îmi scăpase. Am sărit în barcă după ea. Luntrea s-a avântat înainte ca o pasăre, lăsând în urmă mulţimea agitată şi sângele.

Nu am discutat nimic în timpul ciudatei călătorii. Vela nu era destinată să capteze vântul, aşa cum crezusem. S-a deschis larg şi s-a întins deasupra capetelor noastre ca o tendă, apoi s-a orientat spre soare. O mulţime de filamente, prinse de coca ambarcaţiunii, se agitau atât la suprafaţa apei, cât şi sub apă. Badea se întinsese pe fundul bărcii, sub puntea joasă. M-am alăturat ei, în spaţiul îngust. Nu era inconfortabil sau rigid şi avea moliciunea aparte şi instabilă a unei saltele cu apă.

Traversarea oceanului a durat doar o zi. Nu ştiu ce anume genera viteza cu care ne deplasam. Barca nu avea un pescaj mare şi nu stârnea stropi de apă. O dată i-am cerut lui Badea apă de băut. Şi-a pus mâna pe fundul bărcii şi a apăsat. În locul respectiv s-a strâns o mică băltoacă, cu apă care avea gust de castravete de seră.

Aşa am ajuns la Melida.

A treia ajustare

Cu o vagă stânjeneală, Badea m-a lăsat baltă, printre ai ei, în centrul satului. Prin saltul pe care l-a făcut în coroana copacilor din jur, acolo unde eu nu o puteam urma, îmi sugera limpede că, în ceea ce o priveşte, relaţia ei cu mine luase sfârşit, aşadar, orice

aş fi făcut mai departe nu mai puteam conta pe sprijinul ei.

Îmi era deja foame şi aproape că mi se făcuse rău de oboseală. Aceia care nu au zburat între lumi diferite îşi imaginează aceste călătorii ca fiind încântătoare. Pentru funcţionarii mărunţi, însă, ele nu sunt deloc mai plăcute decât cele făcute cu orice alt mijloc de transport, ci doar mai lungi. Îmi petrecusem ultima săptămână prizonieră în cabina mea îngustă, cu un pat pliant, care, odată ridicat, abia de-mi permitea să fac patru paşi înainte şi înapoi sau să-mi aşez o măsuţă pentru scris. Toaleta, cât un dulap de mare, era comună şi se afla la capătul unui coridor. Nu mă oprisem să mă odihnesc în Landfall, portul nefiind destinaţia mea. Cumva, ajunsesem la capătul drumului, iar ultimele rezerve de adrenalină mi se epuizaseră.

Mai fuseseră şi alţii, înaintea mea, prin satele melidane şi le descriseseră pentru publicul interesat – majoritatea esperigani, antropologi, studenţi la biologie sau o categorie de turişti aventurieri şi proşti în egală măsură. Descrierile nativilor sunt, în general, poetice, oscilând între relatări despre viţele sau ramurile arborilor din care sunt făcute adăposturile lor suspendate, particularizate în funcţie de latitudinea satului şi nelipsitele planuri de construcţie a colibelor, aşezate ca spiţele unei roţi faţă de piaţa din centrul satului.

Dacă aş fi fost mai puţin obosită, poate că şi eu, de asemenea, aş fi privit lucrurile astea cu un aer mai analitic şi acum mi-aş fi delectat cititorii cu un raport similar. Pentru mine, satul oferea doar confuzia stârnită de un loc cu totul străin şi nu am văzut ceva care să-mi pară făcut de mâna omului. Noţiunea de sat conferea acelei aşezări o falsă atmosferă de tihnă provincială. Melidanii, cel puţin cei cu aripi, se mişcau

liberi între o puzderie de mici aşezări şi toată agitaţia amintea de activitatea febrilă a unui oraş. Rămăsesem singură, iar străinii aceia treceau în siguranţă pe deasupra mea, încrederea din mişcările lor spunându-mi: „Nu-mi pasă deloc de tine sau de ce-ţi rezervă soarta, persoana ta nu mă preocupă deloc. Cum te-ai putea aştepta să fie altminteri?”. În cele din urmă, m-am întins la marginea acelei pieţe şi am adormit.

În dimineaţa următoare, am cunoscut-o pe Kitia. M-a trezit împungându-mă cu un băţ, ca să vadă ce fac... Fusese desemnată pentru această sarcină dintr-un grup de colegi de şcoală, printr-o interacţiune complicată între sorţii şi personalităţile lor. Aceştia chicotiră, de la câţiva paşi distanţă, în momentul în care am deschis ochii şi m-am ridicat.

—De ce dormi în piaţă? m-a întrebat Kitia, însoţită de chicotelile colegilor.

—Unde ar trebui să dorm? am întrebat-o la rândul meu.

—Într-o casă! mi-a răspuns.

Când le-am explicat, nu fără o oarecare măiestrie, că nu am nicio casă acolo, mi-au sugerat necruţători că, în cazul ăsta, ar trebui să mă întorc în locul în care aveam o casă. Am făcut o impresie puternică atunci când, privind analitic spre cerul de deasupra, i-am întrebat la ce latitudine suntem şi când mi-am aţintit degetul către un punct de pe cer, spunându-le:

—Casa mea este la o distanţă de cinci ani într-acolo.

De la dispreţ au trecut la o stare de confuzie şi, în cele din urmă, la încântare. Veneam din stele! Nimeni dintre prietenii lor nu cunoscuse pe cineva de atât de departe. O fată din grup, care avusese până atunci un ascendent şi un motiv de mândrie că vizitase continentul esperiganilor – având o păpuşă esperigană drept mărturie – a fost detronată instantaneu din poziţia ei. Kitia m-a apucat posesivă de mână şi m-a

informat că, în condiţiile în care casa mea era prea departe, mă va conduce la alta.

Copiii tuturor societăţilor umane reprezintă o resursă excelentă pentru diplomaţi sau antropologi, câtă vreme contactul cu ei se poate face fără a ofensa pe nimeni. Aceştia degustă din plin experienţa puţin familiară de a răspunde la întrebările adevărate, mai ales la cele vădit prosteşti, care le oferă un aer de superioritate faţă de adultul care îi întreabă. În plus, sunt uşor de impresionat cu lucrurile neobişnuite. Kitia era o comoară. M-a condus, în fruntea unei procesiuni nerăbdătoare, către o locuinţă goală de pe o uliţă accesibilă. Fusese abandonată de curând şi deja era revendicată: pereţii şi podeaua mişunau de insecte mici, cu carapace lucioase, de un albastru întunecat şi care clefăiau harnice, scoţând un zumzet continuu.

Abia m-am abţinut să fac un pas înapoi. Fără să ezite, Kitia a păşit peste viermuiala de pe podea, strivind gângăniile sub tălpi, şi s-a îndreptat spre un mic cep, aflat pe peretele depărtat. L-a rotit şi din el a curs un lichid vâscos şi limpede, care avea darul de a goni insectele.

—Uite, aşa, mi-a spus ea, arătându-mi cum să-mi fac palmele căuş sub cep şi cum să împrăştii lichidul peste pereţi şi pe podea. Gângăniile s-au retras, iar suprafeţele maronii ale pereţilor au început să astupe golurile şi să capete o culoare verde pal.

Kitia m-a şi hrănit, în cursul săptămânii următoare, corijându-mi manierele şi gramatica şi, în cele din urmă, mi-a adus şi o pelerină şi o pereche de jambiere, făcute de ea la şcoală, după cum mi-a spus cu mândrie. I-am mulţumit sincer pentru gest şi am întrebat-o unde aş fi putut să-mi spăl celelalte haine. M-a privit încurcată, dar când s-a uitat mai atent la hainele mele şi le-a pipăit, mi-a spus:

—Sunt moarte! Crezusem că sunt doar urâte.

Darul ei nu era confecţionat dintr-o ţesătură, ci dintr-o împletitură groasă şi rezistentă din filamente cu un aspect pufos, precum aripile de molie. Imediat ce am pus-o pe mine mi-a strâns lacomă pielea. Am crezut iniţial că sunt alergică pentru că am simţit o mâncărime. Dar era de la bacteriile care trăiau în ţesătură şi care se hrăneau cu transpiraţia mea şi cu celulele moarte produse de piele. Mi-a luat câteva zile să-mi stăpânesc instinctele şi să mă obişnuiesc să am încredere că ţesătura vie era capabilă să se descurce şi cu alte lucruri eliminate voluntar de trupul meu. (Înainte de asta mersesem în pădure pentru necesităţile fiziologice, pentru că n-am reuşit să descopăr ceva care să semene a toaletă şi fiindcă am văzut cât de nedumeriţi s-au uitat la mine când am încercasem să abordez acest subiect, pe care l-am abandonat pe urmă, de teamă să nu încalc vreun tabu.)

Haina vie era lucrată manual de un copil de nici treisprezece ani. Nu a fost în stare să-mi explice inteligibil cum o realizase. Imaginaţi-vă că trebuie să-i explicaţi cum se face o căutare de referinţe bibliografice unei persoane care nu numai că nu a văzut vreodată o bibliotecă, dar nici măcar nu înţelege ce este electricitatea şi care, deşi ştie, probabil, că există texte scrise, nu a citit niciodată ceva. M-a dus o dată în casa ei, după orele de şcoală, şi mi-a arătat bancul de lucru, o copaie mare din lemn, plină cu un muşchi cenuşiu şi cu un şir dublu de mici recipiente care conţineau diferite lichide şi prafuri de culori diverse. Singurele ei unelte erau un set de seringi, câteva pipete, câteva lopăţele şi perii.

M-am întors acasă şi, în raportul pe care nu aveam nicio şansă să-i trimit cuiva mai devreme de o lună, am scris: *Aceşti oameni sunt nepreţuiţi. Trebuie să îi avem.*

A patra ajustare

În primele săptămâni nu am venit în contact cu niciun adult. Îi vedeam ocazional trecând prin preajmă. Casele din jur erau ocupate, dar vecinii mei nu mi-au vorbit niciodată, nici măcar nu mi-au aruncat o privire. Niciunul nu a obiectat la faptul că mă stabilisem acolo, dar nu era o acceptare tacită a prezenţei mele ci, mai degrabă, refuzul de a lua act de existenţa mea. Am vorbit doar cu Kitia şi cu ceilalţi copii şi am căutat să dau dovadă de răbdare. Speram ca şansa de a mă face remarcată prin ceva folositor să apară, cumva, de la sine.

În cele din urmă, lipsa mea de preocupări a dus la dărâmarea zidurilor. Într-o dimineaţă, devreme, o agitaţie s-a stârnit în preajmă. Kitia tocmai îmi prezenta planurile aripilor ei, întrucât ajunsese la vârsta la care putea începe să le proiecteze. Urma ca în anul următor să crească un parazit, iar în prezent exersa cu o versiune miniaturală de aripi, care crescuseră pe bancul ei de lucru şi care se mişcau involuntar. În vremea aceasta eu căutam să-mi înăbuş repulsia.

Auzind zgomotul, Kitia şi-a ridicat privirea. Şi-a aruncat modelul de aripi pe fereastră şi un stol de păsări s-a năpustit asupra lui, apoi s-a îndreptat spre uşă. Am urmat-o în piaţă: copii se adunaseră pe laturi, privind tăcuţi. Pe pământ zăceau cinci femei, toate pline de sânge, iar una era deja moartă. Două dintre ele păreau să fie rănite mortal. Toate erau înaripate.

Câţiva oameni se agitau deja pe lângă femeile rănite, oblojind rănile cu bucăţi dintr-o substanţă buretoasă, de culoare alb-maronie. Mi-ar fi plăcut să le fiu de ajutor, mai puţin dintr-un instinct natural, cât

dintr-o judecată rece: orice criză poate doborî barierele sociale. Îmi pare rău să spun că nu mi-am impus o nobilă autocenzură, dar aveam convingerea că sumarele mele cunoştinţe de medicină nu aveau nicio aplicabilitate în situaţia respectivă. M-am retras ca să nu încurc locul şi pentru că nu puteam să folosesc acea întâmplare în avantajul meu. M-am ciocnit de Badea, care stătea pe margine, privind.

Era singură, niciun adult în preajmă, iar pe mâini avea sânge.

—Eşti rănită? am întrebat-o.

Mi-a răspuns scurt:

—Nu.

Am îndrăznit să-mi exprim preocuparea pentru soarta femeilor şi am întrebat-o dacă fuseseră rănite în luptă.

—Am auzit zvonuri cum că esperiganii s-au infiltrat în teritoriul vostru, i-am spus.

Era prima ocazie care mi se oferise să mă agăţ de ceva, atâta vreme cât copiii doar dădeau din umeri atunci când îi întrebam dacă fuseseră lupte.

A dat la rându-i din umeri, de fapt dintr-un singur umăr, iar aripa s-a ridicat şi s-a lăsat în jos.

—Şi-au pus capcanele în pădure, pentru noi. Chiar şi în locuri în care nu aveau cum să ajungă.

Esperiganii aveau câteva tipuri de mine terestre, printre care şi un model inteligent de mină mobilă, care putea fi programată în varii moduri: pentru ţinte determinate de o amprentă genetică sau pentru o ţintă definită de forma trupului – umanoid şi înaripat, spre exemplu. Sau putea fi lăsată liberă să-şi caute singură ţinta şi să provoace cât mai multe pagube. Astfel de mine aveau încărcătura pe o parte, în vreme ce partea cealaltă conţinea circuitele electronice.

—Schijele au venit dintr-o singură direcţie? am întrebat-o pe Badea, arătându-i cu mâna cum se răspândesc.

M-a privit atentă şi a încuviinţat din cap.

I-am explicat cum funcţionează o astfel de mină şi cum este construită.

—Asemenea mine pot fi detectate de anumite dispozitive, i-am zis intenţionând să dezvolt subiectul, dar n-am apucat să termin înşiruirea materialelor necesare, că ea a plecat fără să spună niciun cuvânt.

Nu eram dezamăgită de reacţia ei. Intuisem corect că dorea să pună imediat în practică ceea ce îi explicasem. Răbdarea mi-a fost răsplătită două zile mai târziu. Dimineaţa a venit la mine acasă şi mi-a spus:

—Am descoperit o astfel de mină. Ne poţi arăta cum se dezamorsează?

—Nu sunt sigură, i-am răspuns cu sinceritate. Cea mai sigură soluţie este să fie declanşată deliberat, de la distanţă.

—Plasticul folosit la construcţia ei otrăveşte pământul.

—Poţi să mă duci la locul respectiv? am rugat-o.

S-a gândit serios la cererea mea. Mi-am dat seama că fie avea în vedere pericolul pe care-l implica acţiunea, fie era ceva tabu.

—Da, a acceptat ea în cele din urmă.

M-a condus la ea acasă, undeva în vecinătatea centrului satului. Sus pe acoperiş se găseau nişte trepte pe care am urcat mai departe, la casa vecină. Şi tot aşa până când am ajuns la o nacelă mare, ţesută dintr-un soi de viţă, care atârna de un cârlig. Ne-am urcat în ea şi Badea a desprins nacela de copac.

Mişcarea nu era lină. Senzaţia cea mai asemănătoare prin care aş putea descrie felul în care ne deplasam era aceea dată de un leagăn pentru copii,

cu suişuri şi coborâşuri rapide şi însoţită de un miros puternic de ananas putrezit, care provenea de la frunzele strivite ale arborilor prin care ne mişcăm. Cam după cinci minute mi s-a făcut teribil de rău. Spre alinarea mândriei mele, dacă nu şi a stomacului, lui Badea i s-a făcut la fel de rău, exprimat eficient peste bord înainte de sosire...

Două femei ne aşteptau acolo, amândouă înaripate: Renata şi Paudi.

—A dispărut cam la trei sute de metri spre Ighlan, ne-a spus Renata către un al sat melidan, după cum mi s-a explicat.

—Dacă ajunge suficient de aproape să ia urmele unei zone populate, nu se va declanşa până când nu va ajunge în interiorul aşezării, printre cât mai mulţi oameni, le-am spus. Şi, dacă este un model mai scump, poate avea şi un mod de camuflare.

M-au dus cu grijă prin bolta vegetală până am atins solul şi s-au aşezat înaintea şi înapoia mea, în vreme ce mergeam. Îşi ţineau aripile deschise suficient de larg ca să atingă lianele care atârnau în ambele părţi. Din vreme în vreme făceau câte un salt în înalt, pentru recunoaştere. De câteva ori m-au îndrumat prin atingeri prietenoase în altă direcţie, cu toate că ochii mei neantrenaţi nu făceau nicio diferenţiere în ceea ce priveşte direcţiile în care ne deplasam. Un şir îngust de furnici mari – cititorul mă va ierta că le numesc aşa, dar creaturile aproape că nu se deosebeau de eficientele noastre furnici – mergeau alături de noi pe solul pădurii. Nu am înţeles semnificaţia acelor gâze până când n-am ajuns în vecinătatea minei, s-o văd acoperită cu furnici care nu îi împiedicau mişcarea, ci doar îi dădeau roată, cuprinse de un imens interes.

—Le-am ajustat ca să adulmece plasticul, mi-a spus Badea. Le putem face să mănânce mina, dar ne temem că în felul ăsta ar putea s-o declanşeze.

În vreme ce scriu toate acestea, cuvântul *ajustare* îmi zgârie din nou cugetul şi-mi oferă senzaţia vagă şi neplăcută a unui termen care, nepermiţând o traducere corectă, a fost înlocuit necorespunzător. Oricum, nu pot să îmbunătăţesc calitatea muncii traducătorilor oficiali ai Confederaţiei. Pentru a cuprinde pe de-a-ntregul adevăratul sens al termenului ar fi necesare trei capitole seci şi uscate, care s-ar aranja mai bine într-o carte pe tema ingineriei biologice şi pe care sunt prea puţin calificată să le scriu. Trag nădejde că am reuşit să redau cu succes sensul comun al acţiunii. Propriii noştri savanţi ar putea reproduce această acţiune de sculptură genetică în câteva din laboratoarele bine dotate ale Confederaţiei – în condiţiile în care ar avea la dispoziţie câţiva ani şi fonduri generoase. Melidanii o făcuseră în doar două zile.

Nu am căzut, în acele momente, în admiraţie pentru ceea ce reuşiseră. Mina ignora indiscretele furnici şi-şi vedea de drum într-un ritm susţinut, rotindu-şi ocazional capul dotat cu un ochi sticlos, fără expresie, pe deasupra picioroangelor de păianjen. Aveam la dispoziţie o jumătate de zi ca să deviem mina de la drumul ei spre satul Ighlan.

Renata a continuat să urmărească mina, în vreme ce eu am schiţat în praf, pentru Badea şi Paudi, structura ei internă. Un proiectant de mine cât de cât isteţ ar fi făcut dispozitivul să se autodeclanşeze la orice interferenţă exterioară, exceptând codul de dezamorsare. Aşadar, variantele pe care le aveam la îndemână nu erau deloc satisfăcătoare.

—Cea mai bună şansă ar fi transmiţătorul, le-am spus. Dacă este incapabil să mai recepţioneze codul de dezamorsare, ar putea exista ceva ca o piedică de siguranţă, care ar dezactiva mina pentru a împiedica o avarie ulterioară.

Paudi purta pe spate o geantă, care, desfăcută, s-a dovedit a fi un model mai elegant şi mai compact al bancului de lucru al Kitiei. S-a aşezat cu picioarele încrucişate pe sol şi cu bancul în poală. A lucrat în acea poziţie cam două ore, întinzându-se, din când în când, să culeagă de pe jos o mână de furnici pe care le arunca în matricea verde a bancului. Cele mai multe se răsuceau şi mureau, cele care supravieţuiau erau strânse cu grijă într-un recipient. Şi tot aşa.

În acest timp fie am stat lângă ea, fie mă dezmorţeam alături de Badea, care se plimba în jurul nostru grijulie. Azvârlea cu lama în formă de seceră, o recupera şi o arunca din nou. O dată a doborât un maimuţoi, o făptură mică, asemănătoare cu un lemur. Spun lemur pentru că e cel mai apropiat lucru cu care îl pot compara, altminteri, nu avea deloc farmecul acelei făpturi terestre. Fiinţa doborâtă îmi stârnea un sentiment de dezgust şi asta înainte ca Badea să-mi arate ventuzele care îi ţineau loc de gură, pline de dinţi ca nişte cârlige, cu ajutorul cărora se lipea de victimele sale.

Badea devenise mai vorbăreaţă, a început să mă descoasă despre planeta mea natală. I-am povestit despre Terce, despre izolarea femeilor de acolo, lucru care i s-a părut extrem de amuzant. Melidanii menţineau un raport de cinci femei la un bărbat, pentru a păstra un bazin genetic sănătos, minimizând în acelaşi timp consumul de resurse.

—Bărbaţii nu pot folosi aripile, aşa că este mai greu pentru ei să călătorească, a adăugat ea, împrăştiind cu o propoziţie misterul care îi nedumerise pe vizitatorii din trecut: relativa raritate a bărbaţilor melidani.

Avea doi copii despre care a vorbit cu mândrie şi care locuiau împreună cu tatăl lor şi cu fraţii vitregi într-un sat aflat la o jumătate de zi depărtare şi se gândea să mai facă unul. Se pregătise ca pădurar, dar

şi acesta este un alt termen nepotrivit tradus şi care, la vremea aceea, începuse să aibă, sub presiunea raidurilor esperiganilor, o dimensiune militară.

—Eu sunt gata, ne-a anunţat Paudi.

Am pornit s-o ajungem din urmă pe Renata şi să găsim un cuib de furnici cât mai apropiat de mină. Arăta ca un muşuroi din bumbac, înalt de câţiva centimetri. Paudi a introdus în cuib furnicile modificate şi, după câteva momente de confuzie, acestea au pătruns înăuntru. Fluxul de furnici care ieşeau din cuib s-a diminuat. În câteva clipe, un şir de furnici s-a desprins din fluxul principal de lucrătoare şi a pornit în direcţia minei. Acestea s-au alăturat celor care mişunau pe corpul minei, dar nu s-au limitat doar la o cerceta, ci au început imediat să încerce să se strecoare sub carcasa dispozitivului. Ne-am retras la o distanţă sigură. Mina a continuat să se deplaseze, fără să-şi slăbească ritmul, încă zece minute. Apoi, pe măsură ce tot mai multe furnici au continuat să-i pătrundă în carcasă, a început să dea semne de ezitare. Un picior a rămas nehotărât în aer. A mai făcut câţiva paşi împleticiţi după care, brusc, toate picioarele i s-au retras, iar mina a rămas pe sol ca o protuberanţă rotundă şi netedă.

A cincea ajustare

Îmi arătaseră cum să folosesc sistemele lor de comunicaţie şi îmi creaseră o interfaţă pentru micul meu calculator de mână, astfel încât să-mi pot trimite rapoartele. Kostas începuse să se înfurie, desigur, fiind obligat să apere modul în care plecasem de pe continentul esperigan, dar fără a cunoaşte circumstanţele în care se petrecuse plecarea mea. Am trimis raportul cu o oră înainte să mă contacteze şi,

după ce am discutat, a aflat suficient de multe detalii pentru a fi oarecum de acord măcar cu concluziile mele, dacă nu şi cu metodele folosite.

Fireşte, eram încântată. Eliberată, în sfârşit, de academie şi de grădinile păzite de ziduri de pe Terce, înarmată cu o falsă încredere în cercetările mele şi în pregătirea mea, realizasem, până atunci, tot ceea ce cuprindea proiectul. Mă spălasem uşor de sângele esperiganilor. Deşi răspundeam supusă mustrărilor lui Kostas, în sinea mea simţeam doar nerăbdarea de a continua. Nici el nu a zăbovit prea mult pe tema asta: eram pe val şi avea noutăţi importante.

Cu două zile înainte, esperiganii trimiseseră o mică armată sub titulatura, ceva mai plăcută auzului, de „forţă expediţionară defensivă”. Scopul misiunii era de a stabili o aşezare permanentă pe ţărmurile Melidei şi să înceapă un proces standard de terraformare, undeva la nouă sute de mile distanţă de locul în care mă aflam. Formele de viaţă autohtone urmau să fie imediat eradicate pe o rază de o sută de mile: mai întâi, prin defrişări masive şi prin reţele electrificate, apoi, prin iradierea solului şi a aerului şi, în cele din urmă, prin însămânţarea de plante terestre şi prin răspândirea microorganismelor terestre. Aşa cum o mie de lumi fuseseră modificate. Deşi esperiganii îşi supuseseră pe deplin continentul lor cu mai bine de cinci secole în urmă, nu uitaseră calea prin care se puteau realiza aceste lucruri.

M-a întrebat, plin de îndoială, dacă mă gândisem să ofer un ajutor imediat rezistenţei. Anihilarea câtorva mine risipite prin junglă i se părea o sarcină prea mică. Confruntarea cu o forţă militară organizată şi numeroasă avea un alt ordin de mărime.

—Cred că putem face ceva, i-am răspuns, păstrând o pojghiţă de prudenţă.

Imediat ce am închis comunicarea, am luat lista cu echipamentul şi m-am dus la Badea.

Era ocupată cu organizarea strângerii minelor dezactivate, pe care furnicile le lăsaseră împrăştiate prin păduri. Un soi de „pasăre a paradisului” fusese ajustată să se hrănească din furnicile modificate şi să care minele lucioase în cuiburile din copaci, acolo unde un observator le putea lesne vedea de jos. În acest fel, ea, împreună cu alţi colectori, găsise până atunci aproape o mie de mine. Acestea alcătuiau acum o piramidă care părea formată din căpăţânile unor mici creaturi ciclopice.

Esperiganii au avut nevoie de o săptămână să traverseze oceanul, săptămână pe care mi-am petrecut-o printre melidani, încercând să pun la punct un răspuns la invazie. Colaborarea mea cu melidanii a fost o încântare. Munca, plăcută şi uşoară, se desfăşura în laboratoarele lor largi, pline de plante, acoperite doar de velele care transformau lumina soarelui în energie, iar acolo veneau cei mai buni dintre ei, de la mari distanţe, pentru a lua parte la efortul nostru. Sateliţii-spion ai Confederaţiei fuseseră instalaţi pe orbite în jurul planetei cam la un an după primul contact: ştiam, probabil, mai multe despre forţa lor efectivă decât despre conducătorii melidani. Eram foarte solicitată şi consultată nu numai pentru informaţiile pe care le aveam, dar şi pentru părerea mea.

În efervescenţa muncii noastre, nu am ascuns nimic. Nu era un gest deliberat, dar nici inocent. Ajunsesem să încurajez un război şi dacă, în calculul politic care venise odată cu această soluţie, vieţile soldaţilor erau singurele variabile, încă mai exista un echilibru pe care mă aşteptam să-l păstrez. Nu era de datoria mea să le ofer melidanilor o victorie facilă, după cum nu era nici datoria lui Kostas să ofere acelaşi lucru esperiganilor.

Un război scurt şi victorios, deschiderea unor noi frontiere ispititoare pentru spiritele neliniştite ar fi stârnit imediat un naţionalism inoportun, cel mai rău obstacol pentru Confederaţie şi care ar fi făcut ca tentaţiile cu care i-am fi ispitit şi pe unii, şi pe alţii să adere la societatea galactică, să pară mai puţin convingătoare. Pe de altă parte, un război civil cu şanse egale de ambele părţi s-a dovedit adesea de mare folos. Cu cât mai îndelungat şi mai dureros, cu atât mai bine. Fusesem trimisă la melidani în speranţa că, oferindu-le consiliere şi un ajutor material discret, fără a lua o poziţie oficială, aceştia puteau fi un oponent potrivit pentru esperigani pentru a ajunge în situaţia unui război civil îndelungat.

Au fost unele critici din partea funcţionarilor care m-au selectat pentru misiune, dar trebuie spus, în apărarea lor, că, de fapt, scopul meu nu era acela de a le oferi ajutor militar. Nimeni, nici chiar eu, nu şi-ar fi imaginat că aş fi putut să-mi dovedesc utilitatea într-un astfel de rol. Fusesem menită să fiu doar un prim cercetaş. Sarcina mea era să culeg suficiente informaţii culturale pentru a deschide o poartă pentru un grup de experţi militari de pe Voca Libre şi care ar fi trebuit să ajungă pe Melida abia peste doi ani. Ambiţia şi ocazia ivite m-au încurajat, şi nu o mână oficială.

Cred că experţii au ajuns undeva în timpul celei de-a treia ofensive esperigane. Nu pot să indic cu precizie data – încetasem să mai ţin socoteala zilelor şi nici nu i-am întâlnit vreodată. Sper că mă vor ierta pentru că le-am furat războiul. Am plătit pentru lăcomia mea.

Esperiganii foloseau, la majoritatea echipamentelor lor, un tip de oţel carbonic din care se construiau tot felul de componente: buloane, piuliţe hexagonale şi şuruburi cu cap, în cruce, precum şi în ţesăturile

utilizate la armuri. Acel material era ţinta eforturilor noastre. Era un câmp nou pentru melidani, care foloseau metalele precum carnea: sporadic şi cu un acut simţ al justeţii în a evita să o facă. Metalele erau fie utilizate în cantităţi minime ca elemente de marcaj, fie apăreau doar ca produse reziduale ale unor complicate procese biologice la care recurgeau uneori.

Oricum, au dezvoltat o serie de tulpini de bacterii care aveau darul de a elimina reziduurile, iar viteza cu care au reuşit să manipuleze acele organisme a fost impresionantă. Un număr de furnici – acestea erau, după cum am aflat, un vector purtător convenabil şi de rutină – au fost ajustate să aibă un deficit de fier în organism şi să poarte în pântece colonii de bacterii, transformându-le astfel în motoare ale distrugerii teribil de eficiente.

Asmuţite de probă asupra câtorva mine, acestea au devorat carapacele metalice, lăsând în urmă doar un praf de carbon, strâns cu grijă mai apoi şi folosit ca fertilizator, precum şi încărcăturile explozive cuibărite printre circuitele de cupru şi de siliciu.

Esperiganii au debarcat, au decupat imediat în junglă o zonă în formă de semilună şi au curăţat-o de orice vegetaţie care ar fi putut servi ca platformă pentru contraatacuri. Au ridicat un gard electrificat în jurul perimetrului, înzestrat cu mitraliere şi patrulat. Toate aceste lucruri le-am observat împreună cu Badea, de pe o mică terasă cocoţată într-un copac înecat de viţă. Purtam pelerine verzi-cenuşii, iar chipurile ne erau mânjite cu seva stoarsă din frunze.

Nu aveam nicio justificare temeinică pentru faptul că mă băgasem într-un astfel de rol, ci doar o scuză firavă atunci când, după ce ne-am furişat acolo, i-am atras atenţia asupra celei mai importante secţiuni a taberei. Nu pot să precizez de ce mi-am dorit să particip la o asemenea expediţie periculoasă. Nu sunt de fel o fire

curajoasă. Câţiva dintre nemiloşii mei biografi m-au acuzat că sunt însetată de sânge şi au indicat acest aspect ca fiind o continuare a dezastrului primei mele plecări. Nu pot respinge cu dovezi acuzaţiile. Doar atrag atenţia că am ales acea parte a expediţiei în care speram că nu vom avea parte de violenţe.

Dar este adevărat că mă învăţasem deja să dau în clocot la orbirea mitocănească şi violentă a esperiganilor, care doreau să năruie toate acele minuni din jurul meu doar ca să propage o copie fadă a Pământului şi să sugă până la epuizare cadavrul propriei lumi. Îmi erau inamici şi prin acţiuni şi prin temperament şi mi-am permis comoditatea de a-i urî. În acel moment, ura mea făcea ca lucrurile să fie mai uşoare.

Vântul bătea dinspre est şi câţiva melidani au atacat tabăra pe latura răsăriteană. Minele furnizaseră o cantitate suficient de mare de exploziv, cu care să se străpungă gardul esperiganilor. Explozia a zgâlţâit chiar şi copacii pe care se afla platforma noastră. Vântul a purtat spre noi fumul şi praful, ascunzând terenul din faţa noastră şi topind siluetele soldaţilor din tabără în forme vagi, fantomatice. Lupta se ducea corp la corp, iar pocnetele armelor se auzeau rar prin haosul creat de fum.

Badea ţinea în mână o coardă subţire, care avea atârnat de un capăt o păstaie mare şi grea. Dintr-un bidon a turnat pe păstaie o măsură de apă, după care a aruncat-o peste gard, în spatele corturilor de depozitare. Păstaia s-a izbit de sol şi a plesnit imediat, ca un fruct copt, şi din ea a ţâşnit un ghem de rădăcini care s-au întins pe pământ, ancorând coarda pe care Badea o legase la capătul celălalt de o creangă solidă.

Ne-am lăsat să alunecăm pe coardă, cu mâinile goale. Nu am avut parte de acea frecare la care m-aş fi aşteptat. Mâinile îmi erau la fel de reci când am ajuns

la sol. Ne-am ascuns în spaţiul îngust dintre corturi. Trăiam acel sentiment ciudat de dilatare a timpului pe care, uneori, îl creează momentele de criză.

Mulţi soldaţi prudenţi se aflau la intrările corturilor, cel mai probabil la corturile care adăposteau fie muniţia, fie personalul important. Disciplina lor nu avusese de suferit, chiar dacă majoritatea forţelor erau angajate în luptă cu melidanii, pe latura opusă a taberei. Dar noi nu aveam nevoie să pătrundem în corturi. Santinelele erau mai degrabă nişte marcaje folositoare pentru a stabili care corturi sunt mai importante. I-am arătat un grup de patru corturi, păzite pe ambele laturi de câte doi soldaţi, aproape de capătul cel mai depărtat al taberei.

Ieşisem de sub adăpostul fumului şi Badea se uita în stânga şi în dreapta, în vreme ce intram pe o alee sau alta. Pământul avea tenta aceea gălbuie a solului melidan – esperiganii încă nu-l iradiaseră – dar era sfărâmicios şi uscat, cu delicatul muşchi nativ strivit şi destrămat de bocanci şi de echipamentele esperiganilor. Vântul ne ridica mici fuioare de praf în jurul gleznelor.

—Pământul ăsta va avea nevoie de ani pentru a-şi reveni complet, mi-a şoptit cu amărăciune şi a îngenuncheat lângă un cort gol, nu departe de ţinta noastră.

Mi-a dat un mic obiect din ceramică, asemănător cu podoabele de păr pe care le purtau, uneori, femeile de pe Terce, care nu se tunseseră niciodată: un pieptene cu trei dinţi mari şi ascuţiţi. Am găurit cu putere solul, săpând adânc pentru a afâna locul rănit, în vreme ce Badea turna în urma mea un amestec de apă şi de extracte organice, peste care împrăştia seminţe.

Poate părea o operaţiune prea complicată pentru a fi desfăşurată într-o tabără inamică, în mijlocul unei lupte, dar exersasem suficient această manevră şi,

chiar dacă am fi fost zărite de cineva, ar fi fost greu să se ghicească o ameninţare din partea celor două mogâldeţe gri-verzui, care scurmau în ţărână.

De două ori, dincolo de capătul aleii, au trecut câţiva soldaţi cărând nişte răniţi. Nu ne-au observat.

Seminţele pe care Badea le plantase, deşi mici, pocneau numaidecât şi începeau să scoată rădăcini fine ca pânza de păianjen. Semănau cu nişte larve care se zvârcolesc. Liniştită, Badea le atingea în părţi cu mâinile, ajutându-le să crească. În cele din urmă mi-a făcut semn să mă opresc şi a scos furnicile modificate: erau multe, însoţite de o duzină de regine dolofane, de mărimea unei viespi. Odată deşertate pe pământul pregătit, au început imediat să-şi croiască drum pe sub sol, nerăbdătoare să-şi distrugă ţintele şi să se înmulţească.

Badea le-a privit o vreme, ghemuită, chiar şi după ce aproape toate dispăruseră sub suprafaţa solului. Satisfăcută, s-a îndreptat spunându-mi:

—Acum...

Tânărul soldat aş spune că mai degrabă căuta un loc unde să se uşureze decât să cerceteze zona. A apărut de după colţ, desfăcându-şi centura. Nu a strigat când ne-a văzut, surprins fiind, dar a apucat-o pe Badea de umăr. Era proaspăt bărbierit, iar pe plăcuţa de la rever avea trecut un nume: RIDANG. I-am înfipt mica unealtă într-unul dintre ochi. Eram mai înaltă decât el, aşa că lovitura a venit de sus în jos. A căzut în genunchi, ţinându-se de faţă.

Nu a murit imediat. Puţini se sting într-o clipă, totuşi ne place să ne alinăm cu amăgirea că o rană sau alta trebuie să reteze instantaneu conştienţa, viaţa şi durerea. În cazul acela, soldatul a mai fost conştient câteva momente care mi s-au părut interminabile: cu celălalt ochi m-a fixat, în vreme ce mânile i se încleştau pe mica unealtă. Când simţurile i-au dispărut

şi după ce a căzut pe spate, a mai avut un spasm în membre şi dâre de sânge i-au ţâşnit pe nas şi pe gură înainte ca trupul să-i încremenească, neînsufleţit şi fără viaţă.

L-am urmărit cum moare cu o stranie parodie de seninătate, cu toate sentimentele amputate. Apoi m-am dat de-o parte şi am vărsat. În spatele meu, Badea i-a despicat pântecele şi l-a întors cu faţa în jos, astfel încât sângele să i se scurgă în ţărână.

—Măcar atât să facă bine pământului, mi-a spus ea. Haide!

M-a atins uşor pe umăr şi am tresărit sub atingerea ei, ca la auzul unei explozii.

Badea şi ai ei nu erau indiferenţi în faţa morţii sau obişnuiţi să ucidă. Dar trebuia plătit un preţ pentru a supravieţui într-o lume în care ostilităţile nu numai că nu se ostoiseră, ci chiar înfloriseră. Speranţa de viaţă la melidani era cam cu zece ani mai mică decât la cetăţenii Confederaţiei, cu toate acestea erau mai sănătoşi şi mai bine adaptaţi genetic şi fizic. În filosofia lor, viaţa unui om nu era inerent superioară oricărei alte forme de existenţă. Accidentele şi prădătorii secerau destule vieţi, iar traiul printre cruzimile zilnice ale naturii amorţea sentimentele. Badea nu se bucura de acea distanţare liniştitoare care ne permite nouă să ne credem la adăpost de orice pe toată durata vieţii şi de aceea nu avea nicio durere atunci când se confrunta cu lucruri contrarii. M-am uitat la victima mea şi mi-am văzut propriul chip. La fel şi Badea, numai că ea fusese toată viaţa pregătită pentru aşa ceva şi de aceea umerii nu i-au fost îngreunaţi de vreo povară.

Au trecut cinci zile până când echipamentul esperiganilor a început să intre în starea de dezagregare. În ziua următoare s-au oprit din lucru şi,

tulburaţi, s-au retras în tabără. Nu m-am dus cu detaşamentul melidan care i-a exterminat până la ultimul.

Contrar multor acuzaţii, nu l-am minţit pe Kostas în raportul meu şi nu m-am prefăcut surprinsă. I-am mărturisit limpede că mă aşteptasem la rezultat şi am spus sincer că nu doream să fac afirmaţii fără acoperire. Nu am încercat să-mi înşel superiorii şi nici să ascund informaţii. La început, nu eram destul de melidană ca să-mi doresc să procedez astfel, iar mai târziu am fost prea melidană ca să simt altceva decât repulsie pentru o asemenea atitudine.

Am discutat împreună următorii paşi din acest dans de tigri. I-am descris cât de bine am putut tehnologia melidanilor şi, după consultări cu diferiţi experţi ai Confederaţiei, am căzut de acord ca el, în timpul întâlnirii săptămânale de prânz, să-i pomenească discret ministrului Apărării esperigan despre o anumită tehnologie a Confederaţiei: textilele ceramice, care puteau fi comandate, la costuri mari, şi aduse cam peste doi ani de pe Bel Rios. Sau, urma să-i sugereze, dacă esperiganii acceptau să cesioneze unele teritorii Confederaţiei, un concern privat ar putea să finanţeze construcţia unei fabrici locale, care să producă, în decurs de şase luni şi mult mai ieftin, astfel de materiale.

Esperiganii au muşcat momeala şi au văzut în această aparentă fisură a neutralităţii doar lăcomie personală: crezându-l pe Kostas un investitor privat în acest concern, au făcut cu ochiul venalităţii lui. Plini de nerăbdare, s-au băgat singuri cu gâtul în laţul exploatării de către Confederaţie. Între timp au continuat cu ocazionale incursiuni pe continentul melidan, sondând coastele, dar distrugerea pe care au făcut-o le-a înşelat aşteptările. Oricare aşezare melidană era prin apropiere le livra imediat la locul

debarcării un cadou format din furnici harnice, aşa că toate încercările următoare nu au avut deloc un succes mai mare decât prima tentativă.

În aceste luni de destinderi scurte şi nedorite, am călătorit pe întreg continentul. Jurnalele mele de călătorie sunt disponibile, fiind proprietatea guvernului, dar sunt în mod ruşinos scrise cam împrăştiat, fapt pentru care le cer scuze colegilor mei. Aş fi fost mai grijulie cu munca mea, dacă aş fi ştiut că urma să fiu ultimul cronicar, şi nu primul de acest fel. În acele momente, ameţită de succes, am avut mai mult o atitudine de turistă decât una de cercetătoare şi am trimis doar imaginile şi notele pe care mi-a făcut plăcere să le înregistrez, cu scuza că aveam o posibilitate limitată de a trimite rapoartele.

Trebuie să spun, ca o măruntă consolare, că fotografiile şi descrierile sunt nepotrivite pentru a transmite experienţa de a sta în mijlocul, în inima unei lumi străine, dar care nu este ostilă. Când am mers, ţinându-mă de mână cu Badea, pe marginea unui canion uriaş şi am privit în vale, dincolo de marginile cenuşii, tivite cu purpură şi ocru, la lujerele unei păduri de elacca, mlădiindu-se blând sub adierea vântului, imagine care se poate vedea într-o înregistrare celebră de-a mea şi care provoacă ameţeală aproape tuturor celor care o privesc. Ei bine, atunci am simţit pentru prima dată fiorul real al sentimentului, deloc familiar, generat de o frumuseţe stranie. Am râs, încântată şi uimită, în vreme ce Badea mă privea surâzând.

Trei zile mai târziu ne-am întors în satul ei şi, cum am ajuns în apropiere, am fost martore la bombardamentul esperiganilor. Avioane de luptă cu rază mare de acţiune, ca nişte lame înguste, argintii, treceau razant, lansau bombele, iar fumul se ridica, întunecat şi uleios, spre cer. Nacela noastră nu putea fi accelerată, tot ce am putut face a fost să ne ţinem

strâns de marginile ei şi să aşteptăm, în timp ce ea ne purta înainte. Avioanele şi fumul dispăruseră până să ajungem. Ruinele nu.

Mai târziu, pe nedrept, am fost furioasă pe Kostas. Nu mai era omul de încredere al esperiganilor, aşa că nu a reuşit să mă prevină, dar în acel moment nu ştiam şi consideram că e de datoria lui să aibă habar de ce aveau de gând. L-am acuzat că mi-a ascuns lucrurile astea în mod deliberat. Mi-a spus pe un ton acuzator că ştiam ce riscuri mi-am asumat atunci când am plecat pe continent şi că nu era în regulă să fie făcut responsabil de siguranţa mea, atâta vreme cât mă băgasem în vâltoarea luptelor. Răspunsul lui m-a redus la tăcere, pentru că mi-am dat seama cât de aproape fusesem să mă dau de gol. Desigur, ar fi dorit ca eu să nu-i avertizez pe melidani. Încă nu-i trecuse prin minte că eu aş fi vrut să-i previn. Se presupunea că nu ar fi trebuit să fac aşa ceva.

În acel atac au pierit patruzeci şi trei de oameni. Kitia trăgea să moară când am ajuns la marginea patului ei. Nu avea dureri, privirea ei, înceţoşată şi rece, deja se stingea. Familia ei ne lăsase singure.

—Ştiam că ai să te întorci, aşa că i-am rugat să mă lase să stau un pic mai mult, mi-a zis. Voiam să-mi iau rămas-bun.

A făcut o pauză şi a adăugat, nesigură:

—Şi mi-a fost un pic frică. Să nu le spui.

I-am promis că nu voi spune. A oftat şi a continuat:

—N-ar trebui să mai aştept. Vrei să-i chemi?

Am ridicat mâna şi un asistent s-a apropiat de noi.

—Eşti pregătită? a întrebat-o el.

—Da, a răspuns ea şovăielnică. N-o să doară?

—Nu, deloc, i-a răspuns scoţând dintr-o punguţă, cu o mână acoperită de o mănuşă, o ostie verzuie, membranoasă şi cu mireasmă de zmeură. Kitia a deschis gura şi asistentul i-a lăsat-o pe limbă. S-a

dizolvat aproape imediat. Fata a mai clipit puţin şi a adormit. Câteva minute mai târziu, i-am simţit mâna cum se răceşte.

Am stat alături de familia ei când, în dimineaţa următoare, am aşezat-o pentru odihnă pe un loc defrişat. Asistentul a împroşcat-o, de la distanţă, cu ceva care mirosea a trandafiri ce încep să putrezească şi s-a dat înapoi. Părinţii ei plângeau zgomotos. Am rămas nemişcată, cu ochii uscaţi, fără lacrimi, precum o cuviincioasă matroană de pe Terce, afişând pe chip încrederea în înălţarea celor morţi. Mai întâi au venit păsările şi lemurii să-i smulgă ochii şi buzele, apoi insectele care, zumzăind din fălcile lor pofticioase, au sfâşiat-o în bucăţi. Festinul avea să le fie scurt. Pădurea însăşi o devora pe dedesubt, într-o maree verde, care creştea pe trupul fetei.

Când a fost acoperită în întregime, cei prezenţi s-au alăturat priveghiului din piaţa satului. Mi-au aruncat priviri nesigure şi confuze, în vreme ce ei plecau şi eu rămâneam pe loc, cu obrajii uscaţi.

Kitia încă nu ne părăsise: în faţa mea zăbovea impresia unei fetiţe, un schelet învelit într-un covor de făpturi vii. Nu am plecat, deşi, undeva în spatele meu, creştea rumoarea iscată de cei care povesteau amintiri despre fiinţele dispărute.

Înainte de ivirea zorilor, covorul verde a alunecat brusc, în lumina apoasă am întrezărit pentru o clipă o cavitate plină de insecte. Atunci am plâns.

A şasea ajustare

Nu voi nega, în cele din urmă, faptul că am luat aripile doar din obligaţie, dar resping acuzaţia conform căreia le-am luat ca să trădez. Nu aveam de ales. Bărbaţii şi copiii, la fel ca cei mai vârstnici sau cei

bolnavi, toţi cei fără aripi, fugeau de atacurile necontenite ale Esperiganilor. Se retrăgeau adânc, în inima continentului, dincolo de zona pe care ei o puteau acoperi, în adăposturi ascunse adânc în peşteri şi desişuri, unde nu le puteau da de urmă nici măcar sateliţii mei de recunoaştere. Dacă legătura mea cu Kostas ar fi fost întreruptă, iar eu nu aş mai fi putut furniza nici informaţii, nici ajutor direct, aş fi putut, la rândul meu, să mă strecor înapoi, la ambasadă, şi să evit neplăcerea de a fi refugiat. Nu exista alternativă satisfăcătoare.

M-au aşezat pe altar ca pe o ofrandă, cel puţin aşa m-am simţit, cu toate că îmi dăduseră o băutură care să-mi calmeze trupul, spasmele involuntare ale membrelor şi ale pielii. Badea stătea la capul meu şi îmi ţinea părul greu şi lung într-o parte, în timp ce alţii îmi epilau spatele şi-l ştergeau cu alcool. Apoi m-au aşezat jos şi mi-au despicat pielea în două tăieturi paralele cu şira spinării. După care, Paudi, cu blândeţe, mi-a ataşat aripile.

N-am avut, în timpul rămas, îndemânarea de a-mi creşte singură aripile. Ca să pot rămâne cu ei, Badea şi cu Paudi m-au ajutat să-mi ataşez unele. Dar chiar şi cu puţinul ajutor pe care l-am dat, tot am văzut mai mulţi paraziţi decât mi-aş fi dorit. În ciuda faptului că ţineam ochii închişi şi aveam faţa întoarsă în jos ştiam, spre groaza mea, că senzaţia bizară, abia încercată, ca o atingere cu o perie din pene, era dată de introducerea filamentelor subţiri ca firul pânzei de păianjen, fiecare lung de peste cincisprezece picioare şi care acum se strecurau în mediul primitor al cărnii mele expuse şi începeau să se întreţească în mine.

Durerea venea şi slăbea în timp ce firişoarele acelea îşi croiau drum prin muşchi şi prin oase, găsind, pe rând, fiecare ganglion nervos. După prima jumătate de ceas, Badea mi-a spus cu blândeţe că va ajunge

imediat în coloană, apoi mi-a dat din nou să beau. Drogul mi-a imobilizat corpul, dar nu mi-a putut amorţi chinul. Nu pot descrie întocmai ce am simţit. Dacă ai suferit vreodată de intoxicaţie alimentară, în ciuda tuturor măsurilor de protecţie luate de Confederaţie, îţi poţi imagina felul sau gradul suferinţei, o experienţă care implică întregul trup, fiecare muşchi şi articulaţie. Îţi dă peste cap nu numai fizicul, dar şi psihicul: totul dispare, mai puţin durerea şi întrebarea dacă ce este mai rău a trecut, iar singurul răspuns este nu şi nu, iar şi iar.

La un moment dat însă, durerea a început să scadă cu adevărat. Filamentele au ajuns în creier şi ce mă speriase mai devreme acum devenise o binecuvântată uşurare. Zăceam nemişcată, cu ochii închişi, recunoscătoare, senzaţii noi se răspândeau din spatele meu în tot corpul, iar membrele nou-împrumutate deveneau treptat ale mele, începând să se zbată uşor la adierea curenţilor de aer şi la atingerea palmelor prietenilor mei. În cele din urmă am adormit.

A şaptea ajustare

Nu e nevoie să repovestesc detaliile despre război, care au fost deja dezvăluite. Kostas a păstrat înregistrări excelente, de departe mult mai reuşite decât ale mele, iar studenţii au memorat suficiente date şi coordonate geografice, reducând moartea şi ruina la înşiruiri de numere.

În loc de asta, vă voi spune că terenurile otrăvite şi pârjolite ale taberelor esperigane se întindeau în protuberanţe maronii şi galbene, ca nişte tentacule, spre pământurile sănătoase din jur. Vasele lor cu provizii, ancorate în larg, au umplut apa cu pete de ulei

şi cu gunoaie, în timp ce soldaţii făceau tir pe bancurile uriaşe de caracatiţe tinere, care înotau încet şi ale căror burţi albe şi umflate pluteau la suprafaţă, pentru ca mai apoi să fie plimbate haotic de-a lungul coastei, atât de multe, încât sfidau chiar şi apetitul rechinilor.

Vă voi spune că atunci când am împodobit carenele cu alge şi cu mici crustacee spiralate, munca noastră a fost camuflată de boboci imenşi de crini de mare, care au înconjurat navele. Florile acopereau culoarea roşie a metalului, pentru a ascunde rugina înfiorătoare până în prima iarnă, când urmau să lovească furtunile şi caracatiţele mature ieşeau la suprafaţă să-şi caute hrană. Vă voi spune cum priveam de pe ţărm la vasele care se sfărâmau şi eşuau, iar dinţii krakenilor luceau opalin, precum limbile de foc ale exploziilor. Dacă am plâns, am făcut-o doar pentru oceanul pângărit.

Cu toate astea, mai multe nave soseau, şi mai multe avioane aterizau. Veniseră şi mantalele ceramice şi mai mulţi soldaţi cu arme şi bombe protejate şi cu pulverizatoare de otrăvuri, ca să se apere de lemurii modificaţi şi de păsările hibrid, asemănătoare vrăbiilor. Ochii lor ageri fuseseră modificaţi chimic ca să vadă în culorile uniformelor esperiganilor propriii inamici.

Noi plantaserăm specii de plante acide şi mult mai agresive în lungul liniilor lor de aprovizionare, astfel încât comunicaţiile erau mai degrabă pline de speranţă decât sigure, iar noaptea le organizam ambuscade. Pătrunseseră în pădure cu topoare, cu fierăstraie puternice şi cu bande numeroase de mineri; toate au funcţionat până la un punct, apoi s-au făcut praf, împotmolindu-se în viţele bătrâne şi la fel de dure ca metalul.

Contrar afirmaţiilor formulate *in absentia* la procesul meu şi contrazise de înregistrările comunicaţiilor, am vorbit cu Kostas în mod constant. Cred că l-am năucit; i-am dat toate informaţiile de care avea nevoie pentru

a le transmite esperiganilor, astfel încât ei să poată înfrunta următorul atac melidan, dar nu mi-am putut ascunde sentimentele sau complicaţiile ivite din devotamentul meu pentru melidani, revoltându-mă cu amărăciune şi cu mânie la auzul atacurilor esperigane.

L-am indus în eroare cu bună ştiinţă: credea, presupun, că îmi vărs nervii pe el din vreo frustrare personală, iar prin acea refulare îmi clarific nişte dubii. Dar mi-am pierdut arta de a minţi.

Există o creştere generală a percepţiei care vine odată cu adăugarea aripilor, activitatea nervoasă tinde către un nivel superior al conştiinţei. Toate frământările şi tresăririle neînsemnate stârnite de o minciună, îi trădează imediat pe melidani şi doar formele mai complexe ale minciunii pot trece neobservate – acolo unde vorbitorul se înşală în primul rând pe sine sau în cazul înşelăciunii obişnuite a sociopatului care nu simte niciun regret atunci când minte. Asta a fost cauza repulsiei melidanilor în ceea ce priveşte actul în sine, iar eu mi l-am însuşit.

Dacă ar fi ştiut, Kostas m-ar fi înlăturat pe dată: un diplomat nu mai este de niciun folos dacă nu poate minţi la nevoie, cu atât mai mult un agent. Dar eu nu am împărtăşit informaţia şi, bineînţeles, nu am realizat la început cât de mult absorbisem această limitare. Nu mi-am dat seama, până când Badea a venit la mine, la trei ani de la declanşarea războiului. Stăteam singură, pe întuneric, lângă consola de comunicaţii, imaginea remanentă a feţei lui Kostas pălind pe suprafaţa ei.

S-a aşezat jos, lângă mine, şi mi-a spus:

—Esperiganii ne răspund prea repede. Tehnologia lor avansează cu salturi mari şi de fiecare dată când îi respingem, ei se întorc în mai puţin de o lună, aproape pe aceleaşi poziţii.

Credeam, la început, că acesta e momentul: că ea dorise, de fapt, să mă întrebe despre apartenenţa la

Confederaţie. Nu am simţit nicio satisfacţie, doar o vagă resemnare. Războiul se va sfârşi, esperiganii vor intra şi ei în Confederaţie şi, în câteva generaţii, amândouă rasele vor fi îngropate de birocraţie, de standarde şi de imigrare.

În loc de asta, Badea m-a privit şi mi-a spus:

—Ai tăi îi ajută şi pe ei?

Negaţia trebuia să-mi vină fără să mă gândesc, să-mi sară pur şi simplu de pe limbă, cu toată convingerea pe care datoria o poate da, şi apoi să urmeze invitaţia de a adera la Confederaţie. În loc de asta, nu am zis nimic, gâtul mi s-a blocat involuntar. Stăteam liniştite în întuneric. Într-un târziu, a rostit:

—Îmi vei spune de ce?

În acel moment am simţit că nu pot face mai mult rău decât făcusem deja, ci, prin sinceritate, puteam reuşi un lucru bun. I-am prezentat toate motivele şi mi-am exprimat tot entuziasmul de a-i primi în uniunea noastră, ca pe egalii noştri. Am mers atât de departe, încât i-am expus banalităţile cu care ne convingem pentru a scuza imperialismul nostru lent şi plăcut: unificarea este necesară şi, astfel, vom progresa cu toţii, în pace.

Doar a dat din cap şi m-a privit în continuare. După un moment, a spus:

—Oamenii tăi nu se vor opri niciodată. Orice am născoci noi, ei îi vor ajuta pe esperigani la o contramăsură, iar dacă esperiganii vor concepe nişte arme în faţa cărora noi nu ne vom putea apăra, ai tăi ne vor ajuta şi ne vom bate unul cu celălalt până la epuizare, iar în final ne vom prăbuşi cu toţii.

—Da, am spus, pentru că era purul adevăr.

Nu mi s-a mai dat voie să comunic cu Kostas până ce nu aveau să fie pregătiţi. Treizeci şi şase din cei mai mari proiectanţi şi savanţi melidani au murit în încercare. Am aflat despre ei puţin câte puţin, din

informaţii disparate. Au lucrat în locuri izolate şi puse în carantină, fiecare activitate a lor fiind înregistrată, chiar şi virusurile sau bacteriile pe care le creşteau şi care, în cele din urmă, i-au ucis. Era cu aproape trei luni înainte ca Badea să vină din nou la mine.

Nu mai vorbisem din noaptea în care ea aflase despre duplicitatea mea şi a Confederaţiei. Nu puteam să-i cer iertare, nu mă putea ierta. Nu venise pentru împăcare, ci doar să trimită prin mine un mesaj esperiganilor şi Confederaţiei.

La început nu am înţeles. Dar când am aflat despre ce era vorba, ştiam suficient, cât să fiu sigură că nici nu minţea, nici nu greşea şi că ameninţarea era cât se poate de reală. Dar Kostas nu a crezut nimic, iar esperiganii cu atât mai puţin. Încercările mele disperate de a-i convinge au avut un efect contrar. Intervalul mare de timp de la ultimul meu comunicat îl făcuse pe Kostas suspicios: credea că m-am convertit, sau, în cel mai bun caz, că sunt o unealtă manipulată.

—Dacă ei ar fi avut această capacitate, ar fi folosit-o deja, mi-a răspuns, şi dacă nu l-am putut convinge pe el, esperiganii nu m-ar fi crezut niciodată.

Am rugat-o pe Badea să facă o demonstraţie. Exista o insulă mare, care separa coasta sudică de continentul esperigan, complet populat şi industrializat, cu două oraşe-port importante. Aproape şaizeci de mile o separau de continent. Le-am propus melidanilor să înceapă acolo, unde atacul putea fi controlat.

—Nu, s-a împotrivit Badea. Ca să dezvolte savanţii voştri o contramăsură? Nu. Am terminat cu schimburile.

Se ştie ce s-a întâmplat în continuare. O mie de bărci au părăsit ţărmurile melidane în zorii zilei următoare şi, până la apusul celei de a treia zile, oraşele esperigane se prăbuşeau. Refugiaţii au părăsit

zgârie-norii care scârţâiau, arcuindu-se încet sub propria lor greutate. Copacii au murit, la fel recoltele, cirezile, întreaga viaţă şi vegetaţie care fusese importată de pe Pământ, iar străinii au fost siliţi să intre despuiaţi în lumea nouă. Între timp, în adăposturile aglomerate, virusurile săreau cu uşurinţă de la o victimă la alta, rescriindu-le liniile genetice. Acolo unde schimbările au prins rădăcini, au supravieţuit. Alţii au fost doborâţi de aceleaşi molime fatale care au terminat viaţa pe Pământul originar. Lichenii melidani s-au strecurat repede într-o pătură verde, care a cuprins cadavrele şi cohorte de gândaci li s-au alăturat.

Nu vă pot da nicio relatare la prima mână a ceea ce s-a petrecut în zilele acelea. Şi eu am zăcut, febrilă şi bolnavă, în timp ce transformarea îşi urma cursul în corpul meu, deşi am fost vegheată şi îngrijită mai bine decât alţii de suratele mele. Când am fost suficient de puternică pentru a mă ridica, valurile morţii încetaseră. Aripile îmi atârnau lipsite de vlagă deasupra umerilor pe când cutreieram străzile goale din Landfall. Pietrele pavajului erau găurite şi sparte de plantele agăţătoare atât de înfometate, arătând ca nişte oase crăpate de cineva avid de măduvă. Muşchiul acoperise moartea care umpluse străzile distruse.

Clădirea ruinată a ambasadei avea un colţ aproape prăbuşit, cu geamurile sparte, cu ochiurile rămase goale şi întunecate. Un cort mare, din pânză de bumbac, fusese ridicat în curte, spre a servi ca spital şi cartier general. Un tânăr subsecretar de stat era diplomatul cu cel mai mare grad care mai rămăsese.

Kostas a murit mai devreme, mi-a spus el. Alţii îşi dădeau duhul, în trupurile lor purtându-se adevărate războaie, care le contorsionau şi deformau oribil.

Mai puţin de unu la treizeci era rata de supravieţuire. Imaginaţi-vă într-un accident al unui tren

suspendat, apoi imaginaţi-vă că, brusc, sunteţi singuri, cu excepţia unui alt pasager aflat la capătul opus al vagonului, un străin care priveşte fix spre voi. Badea numea asta populaţie sustenabilă.

Melidanii curăţaseră spaţioportul de vegetaţie, dar mai rămăsese puţină, pârjolită, pe pista de aterizare, care era construită de Confederaţie, toată din aliaj de carbon şi titan.

—Acei care doresc să plece, să o facă acum, le-a spus Badea. Pe restul îi vom ajuta noi.

Majoritatea supravieţuitorilor au ales să rămână. Îşi priveau feţele în oglindă, pătate cu verde, temându-se mai puţin de melidani decât de primirea lor într-o altă lume.

Am plecat cu prima navă care a cutezat să coboare şi să ia din refugiaţi, fără să mă intereseze destinaţia sau durata călătoriei. Nu doream decât să plec. Aripile mi-au fost îndepărtate cu uşurinţă. O amputare rapidă şi dureroasă a filamentului şi a ţesăturii care ieşeau din carne, restul rămânând să fie absorbit încet de corp. Senzaţia de amorţeală a trecut, în cele din urmă. Cele două cicatrici de pe spate, linii paralele, le voi păstra până la sfârşitul zilelor.

Epilog

Am mai vorbit o data cu Badea, înainte de plecare. A venit să mă întrebe de ce plecam, către ce capăt de linie credeam că mă îndrept. Ar fi uimită, cred, să mă vadă în căsuţa mea de pe Reinvaldt, la câteva sute de kilometri de cel mai apropiat oraş, deşi cred că i-ar plăcea micuţii liedeni asemănători unor flori care

trăiesc pe pietrele gardului grădinii mele, una dintre rămăşiţele faunei native, care a supravieţuit terraformării din afara rezervaţiei facultăţii.

Am plecat pentru că nu mai puteam rămâne. Cu fiecare pas pe Melida, simţeam oase lipsite de viaţă trosnindu-mi sub tălpi. Melidanii nu au ucis cu uşurinţă un individ sau un ecosistem şi nici mai eficace decât am fi făcut-o noi. Dacă esperiganii n-ar fi fost decimaţi de molima trimisă de melidani, urma să-i distrugem noi în scurtă vreme şi am fi distrus şi melidanii totodată. Dar noi, confederaţii, lăsăm mai uşor la spate crimele pe care le-am făcut, prin urmare nu suntem pregătiţi să le înfruntăm consecinţele. Pe când treceam pe lângă melidani, pe străzile devenite cimitire şi năpădite de muşchi verde, aripile îmi şopteau blând că nu erau nefericiţi şi că nu se simţeau mizerabil. Exista durere şi exista regret, dar nu dezgust de sine şi nici remuşcări, precum simţeam eu. Eram singura care avea acest sentiment.

Când am debarcat aici, de pe micul meu vas, venisem pregătită să-mi primesc pedeapsa, chiar tânjind după ea, o hotărâre care ar fi putut fi un capăt de drum. Vina mea hoinărea prin sălile de tribunal precum un copil nedorit, dar când m-am arătat dispusă să accept orice avea cineva de împărţit cu mine, să mărturisesc orice delict şi să nu prezint nicio apărare, s-a întors din drum, s-a depărtat şi apoi a dispărut.

A trecut destul timp şi acum pot fi recunoscătoare politicienilor care mi-au cruţat viaţa şi mi-au dat aşa-zisa libertate. Dar atunci eram atât de amorţită, încât nu mai simţeam nimic, nici măcar bucurie că raportul meu a contribuit întrucâtva la renunţarea la orice fel de represalii asupra Melidei. Represalii programate iniţial ca şi cum ei ar fi fost de vină că noi am prevăzut dorinţa lor de a se omorî între ei, dar nu şi faptul că vor reuşi să o facă cu atâta eficacitate.

Dar timpul nu vindecă toate rănile. Deseori sunt întrebată de vizitatori dacă m-aş mai întoarce vreodată pe Melida. Nu m-aş întoarce. Am terminat cu intrigile politice şi cu preocupările majore legate de aşezările umane din univers. Sunt mulţumită să stau în grădiniţa mea şi să privesc furnicile la muncă.

—RuthPatrona

Dragoni, monștri, războaie, planete îndepărtate, dezastre nucleare, arme biologice, creaturi ucigașe, istorii alternative și multe surprize te așteaptă în paginile unei antologii fără egal. Celebrul scriitor George R.R. Martin, autorul mult îndrăgitei serii *CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC,* a ales, împreună cu Gardner Dozois, autoritate de renume în SF, povestiri care să înfierbânte imaginația oricărui cititor. Printre autorii selectați se numără nume importante ca Naomi Novik, Robin Hobb sau Joe Haldeman.

„Făpturi sângeroase, aventuri miraculoase și mașinării infernale, într-o literatură pentru orice amator de senzații tari."
The Magazine of Fantasy and Science Fiction

„Antologie care te ține cu sufletul la gură, *Războinicii* cuprinde povestiri fascinante, din toate genurile și din toate timpurile. Din Roma antică și Cartagina până într-un viitor postapocaliptic, cu tehnologii halucinante, roboți uriași și creaturi monstruoase, scriitori bine-cunoscuți te invită în infern. Proza lor creează dependență."

Publishers Weekly

LIBRIS
27.90
revistanautilus.ro

ISBN 978-606-579-324-8

NAUTILUS

nemira.ro